

Робърт Лъгдълм

и Ерик
ван
Ластбейдър

ЦЕЛТА НА БОРН

ПРОДЪЛЖЕНИЕ
НА
ТРИЛОГИЯТА

ПРОЗОРЕЦ

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ, ЕРИК ЛУСТБАДЕР ЦЕЛТА НА БОРН

Превод: Павел Талев

chitanka.info

Изправен лице в лице с наемници в Африка, Борн става свидетел на смъртта на Треиси Атъртън, търговка на предмети на изкуството. Смъртта ѝ извиква спомена за убийството на друга млада жена в Бали, която е поверила на Борн пръстен с необикновена изработка — артефакт с изключително значение, за който някои хора са готови да убиват. Борн е решен да намери собственика на пръстена и да разкрие истинското му предназначение. Следата, по която тръгва, го води през различни конспиративни кръгове до опасния руски наемник Леонид Аркадин, който също като Борн е завършил секретната разузнавателна програма „Тредстоун“. След като съдбата на Борн се преплита все по-тясно с тази на Аркадин, става ясно, че очертаващият се помежду им сблъсък не е замислен от тях. Някой друг ги наблюдава и манипулира. Някой, който иска да разбере кой е по-опасният агент. Скоро ще узнаят това.

На Джейми Ливайн, чийто редакторски опит и неизчерпаем ентусиазъм направиха тази книга още по-забавна.

ПРОЛОГ

Бангалор, Индия

Нощта се спусна като завеса от щъкащи насам-натам насекоми, оживили се със залеза на слънцето. Шумът беше ужасен, както и вонята от немити тела, човешки екскременти, развалена храна и разлагащи се трупове. Утайката на Бангалор ту се отдръпваше, ту прииждаше като мътна приливна вълна.

Леонид Данилович Аркадин седеше в полутъмна стая, в която миришеше на загряла електронна апаратура, застоял дим и изстиващи палачинки. Запали цигара с хромираната запалка и се загледа в оформящия се скелет на Третата фаза — част от непрекъснато разширяващия се Електронен град, издигнал се сред бедняшките предградия, вкопчили се като болест в Бангалор. Построен през 90-те години на миналия век, сега той беше световна столица на офшорното технологично производство. Буквално всяка голяма компания в тази сфера имаше свои офиси тук, което го превръщаше в център на индустрията за технологична поддръжка, основаваща се технологии, които остаряваха на всеки шест месеца.

Злато от бетон, помисли си изумен Аркадин. Беше чел история на алхимията, тъй като способността ѝ да превръща едно нещо в друго много го бе заинтригувала. В този ранен вечерен час — ранен за многото изнесли тук производството си компании, чиито офиси постепенно изпълваха до краен предел сградите — фойето и коридорите бяха така спокойни и смълчани, както щяха да бъдат, ако се намираха в Ню Йорк в три сутринта. Работният ден на техните наемни служители беше синхронизиран с този в Съединените щати, което ги превръщаше буквално в призраци, когато се намираха пред компютрите с безжични слушалки на главите.

След фиаското в Иран, когато гениално беше изиграл Маслов, той организираше операциите си оттук — далеч от онези, които искаше след време да преследва и които вече преследваха него — Дмитрий Илинович Маслов и Джейсън Борн.

От апартамента, в който се помещаваха офисите му, имаше чудесна гледка към правоъгълния работен обект — издълбана в земята яма, където бяха излети основите на още една учрежденска кула. Обикновено той беше осветен от ярки прожектори, за да могат екипите да работят и през нощта, но преди две седмици работата неочаквано спря и още не бе възобновена. В резултат в изкопа нахлу армията на градската измет — просяци, проститутки и банди момчета, които се опитваха да оскубят всеки минаващ покрай него.

От време на време, докато изпускаше дима през ноздри, чуваше едва доловимите стъпки на хората си, заели стратегически позиции из апартамента. Но в стаята беше само с Хасан — едър, широкоплещест софтуерен магьосник, от когото се носеше слаба миризма на електричество и кимион. Аркадин беше довел тук него и хората му — всичките ревностни мюсюлмани, които засега представляваха проблем само защото местните индуци ги ненавиждаха. Мислеше да наеме група сикхи, но не можа да намери сили да им се довери.

Хасан излезе безценен. Работил беше като компютърен програмист за Николай Йевсен, покойния, неоплакван от никого търговец на оръжие, чийто бизнес Аркадин бе отмъкнал под носа на Маслов. Хасан беше копирал имената на всичките му клиенти, доставчици и данните за контакти от главния компютър на Йевсен, преди да изтрие напълно всичко в него. Сега Аркадин работеше по неговия списък и печелеше невъобразими купища пари от доставката на военно оборудване буквално за всеки племенен вожд, деспот или терористична организация навсякъде по земното кълбо.

Хасан седеше приведен над компютъра си, като използваше засекретен софтуер, свързан с отдалечените сървъри, които Аркадин беше разположил на сигурно място. Беше човек, който живее, за да работи. През седмиците след преминаването на Хасан на негова страна и след смъртта на Йевсен в Хартум Аркадин никога не го беше виждал да напуска тези офиси. Хапваше лек обяд, спеше точно от един до три и половина и после отново сядаше пред компютъра.

Вниманието на Аркадин беше само частично ангажирано с Хасан. Върху един шкаф наблизо лежеше лаптоп. Беше поставил в него диска от лаптопа, който един от хората му бе откраднал от Густаво Морено непосредствено преди колумбийският наркобарон да бъде застрелян в имота му в Мексико Сити. Когато се обърна към него,

лицето на Аркадин се освети от призрачната синкава електронна светлина. Изглеждаше твърдо като мрамор, също като мазолите по дланите на баща му.

Смачка цигарата и започна отново да преглежда файловете, в които вече многократно се беше ровил. Имаше на разположение компютърни хакери, на които плащаше, но не беше позволил на никой от тях, дори на Хасан, да се рови в този диск. Вторачи се отново в призрачния файл, който неохотно му беше показал загадъчното си лице, едва след като бе подложен на натиск от мощна антивирусна програма. Сега го виждаше, но той още беше затворен, засекретен с алгоритъм, който неговият дешифриращ софтуер все още не можеше да пробие, макар да се опитваше вече повече от двадесет и четири часа.

Лаптопът на Морено, скрит на сигурно място, беше също толкова тайнствен, колкото и този файл призрак. Отстрани имаше куплунг, в който липсваше гнездо за USB модул. Беше прекалено голям да приеме CD карта и твърде малък за устройство, четящо пръстови отпечатьци. Очевидно беше преработен за специално предназначение, но за какво?

„Какво, по дяволите, има все пак в този файл? — зачуди се той. — И откъде се е снабдил един наркобарон с непробиваем алгоритъм като този — със сигурност не и от местния хакерски пазар в Кали или в Мексико Сити.“

Въпреки че се беше замислил дълбоко, Аркадин вдигна глава, по-скоро усетил, отколкото чул звука. Наостри уши подобно на ловджийско куче, отдръпна се в тъмната част на стаята и попита:

— Хасан, каква е тази светлина, която се движи долу в строежа?

Хасан вдигна глава.

— Коя, сър? Има много огньове...

— Ето там — посочи Аркадин. — Не, по-надолу, изправи се да видиш ясно.

В момента, в който Хасан се надигна и се наведе напред, дъжд от куршуми от полуавтоматично оръжие разбиха прозорците на офиса и по него, по бюрото и килима се посипаха безброй стъклени кристали. Хасан се строполи назад върху килима, едва поемайки си дъх, а от устата му потече кръв.

Аркадин извади диска от компютъра миг преди втора градушка от куршуми да влетят през разбитите прозорци и да се забият в

отсрещната стена. Скри се зад бюрото, измъкна автомат „Скорпион“, модел 61, и направи на парчета компютъра, на който работеше Хасан. През това време интензивна стрелба от полуавтоматично оръжие започна да се чува от самия апартамент, в който се намираха офисите. Тътенът от застъпващите се звуци се смеси с команди на висок глас и крясъци на умиращи. Беше съвсем ясно, че не може да разчита на помощта на хората си. Обаче разпозна езика, на който бяха издавани лаконичните команди — беше руски, по-точно руски, какъвто говорят в Москва.

На Аркадин му се стори, че Хасан се опитва да говори, или по-скоро да произнеса някакви звуци, но това, което казваше, беше заглушавано от стрелбата. След като нападателите бяха руснаци, за Аркадин нямаше съмнение, че целта им е безценната информация на Йевсен. Беше попаднал в капан между стрелбата от апартамента и тази, която идваше отвън през разбитите прозорци. Разполагаше само с няколко секунди, през които трябваше да действа. Надигна се и прибяга до мястото, където лежеше Хасан и го гледаше с трескави, кървясали очи.

— Помогни... ми. — Гласът му беше задавен от кръвта и обзелия го ужас.

— Разбира се, приятелю — каза любезно Аркадин, — разбира се.

Ако имаше късмет, враговете му може би щяха да вземат Хасан за него, което щеше да му даде ценно време да се измъкне. Но не и ако Хасан започнеше да крещи. Като напъха диска в джоба си Аркадин притисна с обувка гърлото му, докато накрая той се изви назад, а очите му почти изскочиха от орбитите. След като трахеята беше прекършена, Хасан вече не можеше да издаде никакъв звук. Аркадин чу зад себе си шумотевица от другата страна на вратата. Знаеше, че хората му бяха готови да го защитават до смърт, но в този случай очевидно бяха заварени неподготвени, а може и да бяха много по-малобройни от нападателите. Имаше на разположение само секунди, за да действа.

Подобно на всички модерни учрежденски сгради и тук големите прозорци бяха запечатани и не можеха да се отворят, вероятно като предпазна мярка срещу опити за самоубийства, каквито ставаха от време на време. Аркадин откряхна един страничен прозорец и се измъкна в шумната нощ. Шест етаж под него беше изкопът, от който щеше да се издигне новата сграда. Сред направените на бърза ръка от

картон колиби и огньовете, на които се готвеше, се издигаха огромни земекопни машини, приличащи на дълговрати дракони, които дремеха в полумрака.

Еlegantната, супермодерна сграда нямаше пред прозорците отвън хоризонтални первази, но между тях имаше разположени вертикално декоративни колони от бетон и стомана. Аркадин увисна на една от тях точно в момента, в който вратата на офиса му беше пробита от десетки куршуми — хората му бяха загубили героичната битка с нападателите.

Започна да се спуска по колоната в падащата над Бангалор нощ, докато шест етажа по-долу като зловонна мъгла от изкопа се надигаха миризми на разтопено краве масло, пържени палачинки, сок от бетел и човешки изпражнения. В този миг забеляза под себе си кръстосващи се снопове светлини. След като бяха решили, че не са могли да го застрелят в офиса, сега нападателите се бяха заели сериозно да го търсят на земята. Давайки си сметка колко е уязвим и беззащитен, докато виси като паяк, вкопчен в колоната отстрани на сградата, той спря да се спуска на нивото на четвъртия етаж.

Тук стъклата на прозорците бяха по-малки и по-равномерно разположени, тъй като на този етаж имаше климатични, водопроводни, електрически и други подобни системи. Ритна стъклото на един прозорец с върха на обувката си, но без резултат, защото беше непробиваемо. Като се наведе още повече, ритна с крак металната рамка под стъклото. Тя хлътна, краят ѝ се изви, но не поддаде, затова въпреки рискованото положение, което беше заел, продължи да я блъска, докато можа да провери пръсти в процепа между метала и стената. Натисна с всичка сила и успя да отвори рамката. Озова се пред продълговатата дупка, достатъчно голяма, за да напъха тялото си в нея. Захванал се с две ръце за колоната, той вмъкна краката си в дупката до хълбоците и едва тогава се пусна.

За момент главата и останалата част на тялото му увиснаха в празното пространство, при това достатъчно дълго, за да може да види от това положение светлините на фенерите, които пълзяха нагоре по фасадата към него. Миг по-късно те го заслепиха. Чу силни, гърлени възгласи на руски, преди да се окопити и да се напъха в дупката. Навлезе още по-навътре в тунела, в който цареше пълен мрак, сподирян от експлозиите на забиващите се наблизко куршуми.

Остана да лежи неподвижно вътре, докато си поеме дъх и се успокои. После пълзешком се запромъква през тъмния тунел с едното рамо напред. Така можа да измине разстояние от три-четири стъпки, след което стигна до някаква преграда. Проточи врат и успя да различи сиво петно пред себе си, което означаваше, че отпред няма никаква преграда, а пространството неочаквано се беше стеснило. Опита се да се придвижи още малко, избутвайки се с крака, но раменете му опряха още по-плътено в стените и затова престана да прави каквото и да било. Даде почивка на тялото си, докато обмисли как да се измъкне.

Започна да прави поредица дихателни упражнения, като с всяко издишваше въздуха все по-бавно. С усилие на волята си наложи да мисли, че тялото му е без кости и безкрайно гъвкаво, докато напълно се убеди в това. После сви рамене колкото е възможно по-плътено към гърдите си така, както беше наблюдавал да го прави един акробат в цирка в Москва. Много бавно и предпазливо започна да се избутва напред с външните ръбове на подметките си. Отначало не се случи нищо, но продължи да прибира рамене, докато започна да се придвижва едва забележимо напред, измина тясното пространство и се озова от другата му страна. Скоро след това главата му се блъсна във вътрешна решетка. Присви крака толкова, колкото му позволяваше тясното пространство, представяйки си как ще преминат през решетката. После изведнъж я блъсна с тях с такава сила, че тя се разтвори и той се промъкна в тясно помещение, в което миришеше на горещ метал и грес.

След по-внимателен оглед установи, че тясната кабинка е електрическа превключвателна станция за асансьора. Когато излезе от другата ѝ страна, се озова в асансьорната шахта. Чу виковете на руските убийци. Кабината на асансьора се движеше към четвъртия етаж. Хората отвън очевидно бяха уведомили тези вътре на кой етаж беше влязъл отново в сградата.

Огледа се наоколо и забеляза вертикална стълба, закрепена за стената точно срещу мястото, където беше застанал. Но преди да предприеме каквото и да било, капакът на тавана на асансьора се отвори и един от руснаците се показа отвътре. Забеляза Аркадин и насочи автомата си към него.

Аркадин се дръпна навътре точно в момента, в който куршумите рикошираха в стената там, където само преди миг беше главата му.

Както беше приклепнал, стреля от хълбок и изпрати дъжд от куршуми в лицето на руснака. Таванът на асансьорната кабина почти се изравни с него. Той подскочи и се стовари отгоре. В мига, в който обувките му го докоснаха, през отворения капак нагоре последва взрив от куршуми, които за малко да го съборят, но той продължи напред. Направи още една широка крачка към далечния край на тавана, хвърли се в празното пространство към вертикалната стълба и моментално започна да се спуска по нея. Зад него асансьорната кабина започна да слиза надолу. На около шест стъпки под него тя спря.

Той също спря, извърна тялото си от кръста нагоре и в момента, в който забеляза движение през отворения капак, изпрати три бързи откоса. После продължи да се спуска по стълбата, като вземаше по две-три стъпала наведнъж, за да не е лесна мишена за преследвачите си.

От кабината откриха ответна стрелба и куршумите зачаткаха по металните стъпала на стълбата, докато той продължаваше да се спуска по нея. После изведнъж стрелбата спря. Рискува да погледне нагоре и веднага видя, че един от оцелелите руснаци беше успял да изпълзи през отворения капак на кабината и сега се спускаше по стълбата след него. Аркадин спря за миг, за да вдигне нагоре оръжието си, но преди да успее да стреля, руснакът се пусна от стълбата, полетя надолу и се стовари върху него с такава сила, че за малко да откъсне ръцете му от ставите. Възползвайки се от допълнителната тежест и инерцията от падащото тяло, Аркадин замахна с всичка сила, но в този момент руснакът изби оръжието от ръката му. Автоматът полетя надолу в шахтата, като се удряше с трясък ту в едната, ту в другата стена. В този момент асансьорът отново тръгна надолу.

Руснакът стисна с една ръка Аркадин за гърлото, а с другата измъкна боен нож от ножницата. Повдигна нагоре брадичката на Аркадин, за да открие гърлото му. В момента, в който масивното, зловещо острие описа дъга във въздуха, Аркадин удари с коляно противника си в слабините. Тялото на руснака се изви като лък и външната му част бе притисната от дъното на слизация асансьор.

Въпреки че се държеше здраво за перилата на стълбата, Аркадин за малко щеше да бъде повлечен от страничната стена на кабината в мига, в който тялото на руснака се откъсна от него. За момент увисна с главата надолу в празното пространство, но се спаси само защото се

беше закрепил с глезените за едно от перилата на стълбата. Остана за малко така, докато се ориентира, а после протегна силните си ръце, хвана се за стълбата и успя отново да се изправи. После намери с крака следващото стъпало и продължи да се спуска надолу.

Под него асансьорът продължи да слиза към приземния етаж, но през отворения капак на тавана не се показваше никой. След като стигна покрива на кабината Аркадин надникна предпазливо вътре. Видя телата на двама души. Никой не беше жив. Промъкна се в кабината, взе оръжието на един от трупове и натисна бутона за сутерена.

Сутеренът на сградата представляваше просторен паркинг-гараж, осветен с флуоресцентни лампи. В него обаче нямаше много коли, тъй като повечето хора, работещи в сградата, не можеха да си ги позволят. Вместо това ползваха услугите на таксиметровите служби, за да идват и да си тръгват от работа.

Освен неговото БМВ, два лъскави мерцедеса, една тойота и една хонда в гаража нямаше други коли. Аркадин ги огледа — всичките бяха празни. Подмина своята кола, вмъкна се в тойотата и след няколко секунди човъркане в електрониката успя да се справи с блокиращото устройство на стартера. Настани се зад волана, включи на скорост, прекара колата по голия бетонен под, мина нагоре по рампата и излезе на улицата.

Изпод шасито се разлетяха искри, когато Аркадин изскочи иззад сградата върху покритата с груб паваж улица. Изкопът на строежа се намираше точно пред него. Сред купчините строителни отпадъци и гигантските земекопни машини горяха толкова много огънове, че имаше опасност целият изкоп да пламне.

Чу от двете си страни плътното ръмжене на мощни мотоциклети, когато двама руснаци се втурнаха на механичните си зверове срещу него, за да го притиснат като в клещи. Беше очевидно, че го чакаха от двата края на улицата, готови да му препречат пътя независимо накъде щеше да се отправя. Като натисна до дупка педала на газта, Аркадин подкара колата напред, прекоси улицата и блъсна паянтовата ограда, която опасваше строителния обект.

Предницата на тойотата се наклони рязко надолу, когато колата се спусна почти вертикално в изкопа. Сблъсъкът с неравния терен почти уби инерцията ѝ при приземяването, но въпреки това Аркадин

подскочи на седалката, когато колата се удари в дъното, гумите ѝ изсвистяха, след което зае хоризонтално положение. Отзад двата мотоциклета излетяха във въздуха и го последваха в ямата. Стовариха се на дъното, отскачиха при сблъсъка и се втурнаха след него.

Той се насочи директно към един от огньовете, разпръсквайки на всички страни скитниците по пътя си. Премина през пламъците и зави рязко наляво, провирайки се рисковано през тясното пространство между две огромни машини, като едва успяваше да избегне мазните боклуци по пътя, след което сви надясно към друг огън и друга група бездомници.

Погледна в страничното огледало и видя, че единият от мотоциклетите продължава да се носи след него. Беше ли се отървал от другия? Приближавайки пламъците, изчака до последния момент и рязко настъпи спирачките непосредствено пред тях. Хората се разбягаха кой накъдето види, а полузаслепеният мотоциклетист се заби в задницата на тойотата, излетя от седалката, претърколи се през глава, стовари се върху предния капак на колата, отскочи и се смъкна на земята.

В това време Аркадин вече беше излязъл навън. Чу мотоциклетиста да стене, докато се опитваше да се изправи сред пръстта, и го изрита с все сила в главата. Тъкмо се канеше да влезе отново в колата, когато куршумите се забиха в калника от неговата страна. Сниши се рязко: не можеше да стигне автомата, който беше взел от убития в асансьора. Беше го оставил на седалката до шофьора. Опита се да пропълзи до вратата откъм волана, но всеки опит беше спиран от куршуми, които се забиваха в тойотата.

Легна на земята и се запромъква пълзешком под колата. Лепкавата, остра миризма го удари с все сила в носа. След като изпълзя от другата страна, отвори задната врата на тойотата и за малко да получи куршум в главата. Хвърли се отново на земята и се скри под колата, докато премисли какво да прави. След секунди си даде сметка, че няма друг избор, освен да изостави колата. Разбра, че противникът му иска тъкмо това и реши как да действа, за да елиминира или поне да намали това предимство на руснаците.

Притвори за миг очи и според посоката, от която бяха дошли куршумите, си представи къде би могъл да се намира руският

моторист. След това се извърна на деветдесет градуса и се измъкна изпод тойотата, като се залови с пръсти за предната броня.

Предното стъкло беше разбито от куршуми, но тъй като бе специално обезопасено, не се разпадна на парчета, а се напука в такава сложна, подобна на паяжина плетеница, че стана напълно непрозрачно и преследвачът му не можа да види, че се е измъкнал. Долу в ниското беше вонящата тълпа на бездомните, низвергнатите и недоволните. Докато препускаше бясно на зигзаг сред блатото от хора като скелети, видя бледите им пепеляви лица. После чу сред разговорите на хинди и урду мощното боботене на двигателя на мотоциклета. Тези проклети хора се движеха като море — разделяха се, докато се провираше сред тях, и руснакът следваше тъкмо това движение като сигнал, издаван от екрана на сонар.

Аркадин видя недалеч от себе си поддържаща конструкция от метални греди, закрепена към забитите дълбоко в земята бетонни основи, и побягна към тях. С мощен рев моторът се измъкна от човешкото море и се втурна след него, но през това време той вече беше успял да изчезне сред сложната плетеница на металната конструкция.

Като наближи гредите, руснакът намали скоростта. От лявата му страна имаше временно издигната ограда от гофрирана ламарина, вече започнала да ръждясва от лепкавия индийски въздух, затова зави надясно и започна да обикаля отстрани металните греди. С готов за стрелба автомат „Калашников“ се взря в мрака на бездната, в която масивните основи стърчаха като огромни кътници.

Беше обиколил половината от конструкцията, когато Аркадин, който се беше проснал като леопард върху една горна греда, скочи отгоре му. Тялото на руснака се изви назад, инстинктивно стисна ръчката на газта, мотоциклетът се втурна рязко напред и той загуби равновесие тъкмо в мига, в който под тежестта на скочилия отгоре Аркадин предницата на мотоциклета се изправи нагоре. Под напора на ускорението машината се извъртя встрани под тях и двамата бяха отхвърлени към металните греди. Главата на руснака се удари в една от гредите и автоматът изхвъркна от ръката му. Аркадин се опита да замахне срещу него, но видя, че парче метал се беше забило отзад в бедрото му почти до самата кост. Беше като набит на кол. С рязко движение, от което дъхът му спря, измъкна парчето от крака си.

Руснакът се хвърли върху него още докато пред очите си виждаше искри от болката, и той усети парещия му дъх в дробовете си. Върху него се посипа градушка от удари — в главата, в ребрата и в гръдната кост, преди да успее да замахне с парчето метал и да го забие право в сърцето на нападателя.

Руснакът зяпна от изненада и погледна с недоумяващ поглед Аркадин миг преди да обели очи и да рухне на пропитата с кръв земя. Аркадин се обърна и се отправи към рампата, по която се излизаше на улицата, но се почувства като парализиран. Краката му се бяха вдървили и почти отказваха да се подчинят на командите на мозъка, в който като че ли все повече нахлуваше някаква мътилка. Усети, че му става студено и че не може да фокусира погледа си. Опитва се да си поеме дъх, не можа и падна.

Навсякъде около него като че ли горяха огньове, сякаш целият град гореше, а нощното небе беше станало кървавочервено и пулсираше с ритъма на изнемогващото му сърце. Видя очите на тези, които беше убил, червени като на плъхове, да се скупчват около него. Не искам да споделям мрака с вас, помисли си той, почувствал, че ще изгуби съзнание.

И може би тъкмо тази мисъл го накара да спре, да поеме на няколко пъти дълбоко въздух, а после в този момент на отпускане или на слабост, колкото и да е невероятно, да приеме вода от скупчилите се около него. Сега видя, че те не бяха познатите му мъртви, а непознати живи. Може да бяха мръсни и парцаливи, но разбираха, когато видят, че някой е сломен, и това изваждаше на преден план вродения им алтруизъм. Вместо да го ошушкат до кости като ято лешояди, те го бяха приели в сърцата си. Точно низвергнатите, които най-малко могат да си позволят да се откажат от нещо, искат повече да споделят онова, което имат, а не милионерите, обитаващи високите кули в другия край на града! Тази мисъл мина през главата на Аркадин, когато прие водата от тях и в замяна им се отплати с пачка рупии, която измъкна от джоба си. Малко след това се почувства достатъчно силен, за да се обади по телефона в местната болница. После откъсна единия ръкав на ризата си и го завърза около крака, за да спре кръвта от бедрото. Около него се бяха събрали група момчета — избягали от къщи или деца, чиито родители са били убити в някоя от религиозните схватки, които избухваха от време на време из предградията като вихрушки,

изпълнени с омраза и кръв. Те го наблюдаваха като герой от видеоигра, сякаш не беше съвсем истински. Страхуваха се от него, но същевременно бяха привлечени като мушици от пламък. Той ги повика с ръка и те се втурнаха напред, подобни на краката на гигантско насекомо. Между тях беше мотоциклетът на руснака и той видя, че стоят плътно около машината, готови да я защитават.

— Няма да ви отнема мотора, той си е ваш — каза Аркадин на хинди. — Помогнете ми да изляза на улицата.

В това време звукът от приближаващите сирени премина във вой и подкрепян от бездомните момчета, той успя да се измъкне, куцайки, от изкопа и да се остави в ръцете на медицинския екип, който го натовари в линейката. Положиха го да легне и един от медиците му провери пулса и преслуша сърцето му, докато другият започна да оглежда раната.

Десет минути по-късно го вкараха на сгъваема носилка в спешното отделение, а след това беше прехвърлен да легне по очи върху едно от леглата. Студеният въздух го извади като че ли от треска. Наблюдаваше влизащите и излизащите от спешното отделение, докато подежда инжектираната местна упойка. После един хирург си изми ръцете с дезинфектиращ гел от прибор, прикрепен към колона, надяна хирургически ръкавици и се зае с почистването, дезинфектирането и зашиването на раната.

Процедурата даде време на Аркадин да се замисли за нападението. Знаеше, че е поръчано от Дмитрий Илинович Маслов. Той беше главатар на московската Казанска мафия, известна на местните като Групи́ровка́та. Някога Маслов беше негов работодател, на когото Аркадин бе отнел бизнеса с незаконна търговия с оръжие. Този бизнес беше изключително важен за Маслов, защото Кремъл се беше заел сериозно да се справи с Групи́ровка́та, като бавно, но неотклонно лишаваше фамилиите в нея от тяхната властова база, която бяха започнали да изграждат от началото на гласността. Но през годините Дмитрий Маслов се беше оказал по-различен от главатарите на другите групи́ровки. Всичките или губеха влиянието си, или вече бяха в затвора. Маслов успяваше да просперира дори и в тези трудни времена, защото все още имаше политическо влияние, за да се съпротивява на властите или поне да ги държи на разстояние. Беше опасен човек и още по-опасен противник.

„Да — помисли си сега Аркадин, докато хирургът срязваше хирургическите конци, — няма съмнение, че заповедта за нападението е на Маслов, но той не го е планирал.“ Беше много зает с нападащите го от всички страни политически противници, а освен това от дълго време не бе на улицата и беше загубил онези умения, които само тя можеше да му даде. На кого ли бе поверил тази работа?

В този момент, като че ли по Божия воля, той получи отговора. Там, застанал в тъмната част на спешното отделение, незабележим и непредставляващ интерес за бързаяния насам-натам персонал и за стенещите пациенти, стоеше Вячеслав Германович Озеров, новият заместник на Маслов. Отношенията между Аркадин и Озеров имаха дълга, пълна с взаимно желание за мъст история, която водеше началото си още от родния град на Аркадин Нижни Тагил. Между тях нямаше нищо друго, освен омраза и злоба. В паметта му бяха все още съвсем живи спомените от последната им среща — много неприятен инцидент в планините на Северен Азербайджан, където той обучаваше за Маслов една ударна група и същевременно кроеше планове как да го изиграе. Тогава извика Озеров навън и го направи почти на пихтия от бой — един от дългата поредица насилствени отговори на зверствата, извършени от Озеров преди много години в родния град на Аркадин. Разбира се, че Озеров беше идеалният човек да планира нападението, което — Аркадин беше сигурен — включваше собствената му смърт, независимо дали Маслов я е поръчал или не.

Озеров, който стоеше в сянката със скръстени на гърдите ръце, като че ли не гледаше наникъде, но всъщност наблюдаваше Аркадин така съсредоточено, както ястреб дебне жертвата си. Лицето му беше покрито с петна и белези — преки доказателства за убийства, улични свади и почти смъртоносни схватки, а ъглите на тънките му устни бяха извити нагоре в познатата омразна усмивка, едновременно снизходителна и противна.

Аркадин беше възпрепятстван от панталоните си. Бяха смъкнати около глезените му, защото беше неловко да му ги свалят напълно. Разбира се, не чувстваше болка, но не знаеше как упойката, която му бяха сложили, ще се отрази на способността му да бяга бързо.

— Това е — чу той да казва хирургът. — Пазете раната от намокряне най-малко една седмица. Предписвам ви антибиотик и болкоуспокояващо. На излизане можете да ги купите от аптеката.

Имате късмет, че раната беше чиста и пристигнахте тук, преди да успее да се инфектира. — После хирургът се засмя. — Е, известно време няма да можете да участвате в състезания по маратон.

Една сестра сложи хирургическа превръзка върху раната и я закрепил с пластир.

— В продължение на около час не би трябвало да чувствате нищо — рече тя. — Но гледайте преди това да вземете и от двете предписани лекарства.

Озеров свали ръцете си от гърдите и се отдръпна от стената. Все още продължаваше да не гледа директно към Аркадин, но дясната му ръка беше в джоба на панталоните. Аркадин нямаше представа какво оръжие носи, но не смяташе да чака, за да разбере.

Помоли сестрата да му помогне да си намъкне панталоните. Когато закопча колана и седна в леглото, тя се обърна с намерение да се отдалечи. Тялото на Озеров видимо се напрегна. Когато Аркадин се смъкна от леглото и се изправи на крака, прошепна в ухото на сестрата:

— Аз съм полицаи под прикритие. Този човек там е изпратен от престъпници да ме убие. — Когато сестрата го погледна с широко отворени очи, той добави: — Само правете каквото ви казвам и всичко ще бъде наред.

Като я държеше между себе си и Озеров, Аркадин зави надясно. Тя повтаряше всяка негова стъпка.

— Отклонявате се от изхода — прошепна му сестрата.

Аркадин продължи да върви, приближавайки колоната, където хирургът си дезинфектира ръцете от окачения на нея прибор. Усещаше как сестрата започна да става все по-нервна.

— Моля ви — прошепна тя, — нека да повикам охраната.

Бяха застанали до колоната.

— Добре — рече той и я блъсна така силно, че тя врхлетя върху една количка. От сблъсъка с нея друга сестра и доктор за малко да паднат на пода. В настъпилата суматоха Аркадин видя, че в коридора се показва човек от охраната, а Озеров върви към него със страховито тънка кама в ръка.

Аркадин сграбчи прибора с дезинфектанта и го изскубна от скобите. Замахна силно и го стовари върху главата на охранителя, който, падайки, се подхлъзна върху линолеума на пода. С прибора под

мишница Аркадин прекрачи проснатото тяло на охранителя и побягна по коридора.

Озеров веднага го последва, скъсявайки с всяка крачка разстоянието помежду им. Аркадин си даде сметка, че съзнателно забавя ход, опасявайки се да не разкъса шевове на раната. Отвратен от себе си, той се провря с рамото напред между две стажантки и хукна колкото може по-бързо. Коридорът пред него беше свободен. Бръкна в джоба си за запалката и я щракна. После наpomпа дезинфектант от прибора. Чувахе стъпките на Озеров зад себе си и почти си представи как диша учестено.

Внезапно се обърна рязко, поднесе пламъка на запалката към леснозапалимия дезинфектант и хвърли прибора срещу приближаващия се преследвач. После се обърна и побягна, но експлозията го застигна и го хвърли на няколко метра нататък по коридора.

Прозвуча противопожарна аларма, която се смеси с какофонията от викове, писъци, трополене на тичащи крака, клатушкащи се тела и пламъци. Изправи се на крака и отново побягна, но като зави зад ъгъла, спря да тича и продължи да върви. Двама охранители и група по-възрастни доктори се втурнаха покрай него и за малко да го съборят. От крака му започна да капе гореща кръв. Всичко, което виждаше наоколо, беше кристално ясно, пулсиращо от живот. Задържа вратата отворена за една жена на инвалидна количка, която държеше бебето си в ръце. Тя му благодари и той се засмя така силно, че жената също се засмя. В този момент група полицаи с мрачни лица профучаха покрай него през вратата, която той все още държеше отворена.

ПЪРВА ЧАСТ

— Да — каза Супариута, — това е пръстенът, който бащата на Холи Мари Моро й е дал.

— Този пръстен ли? — Джейсън Борн го вдигна пред очите си. Беше най-обикновена златна халка с някакви букви, гравирани от вътрешната страна. — Не си го спомням.

— Не си спомняш много неща от миналото си — рече Супаруита, — включително и Холи Мари Моро.

Борн и Супаруита седяха по турски на пода в къщата на балийския шаман дълбоко в джунглата на Карагасем в югозападната част на Бали. Борн се беше върнал на острова, за да залови Ноа Перлис — шпионина, убил Холи преди години. Беше измъкнал пръстена от ръката на Перлис, след като го беше убил на по-малко от пет мили от това място.

— Майката и бащата на Холи Мари пристигнаха тук от Мароко, когато тя беше на пет години — каза Супаруита. — Приличаха на бежанци.

— От какво бяха?

— Трудно е да се каже със сигурност. Ако историите за тях са верни, бяха избрали едно чудесно място, където да се скрият от религиозно преследване. — Официално Супаруита беше известен като Мангку, което означаваше едновременно свещеник и шаман, но и нещо повече, невъзможно да се изрази със западни термини. — Имаха нужда от защита.

— Защита ли? — Борн се намръщи. — От какво?

Супаруита беше красив мъж на неопределена възраст. Кожата му беше тъмнокафява, а усмивката широка и обезоръжаваща, разкриваща два реда бели, равни зъби. Беше едър за балиец и излъчваше някаква неземна сила, която очароваше Борн. Домът му — духовно убежище, заобиколено от градина с буйна растителност, през която тук-там успяваха да проникнат слънчевите лъчи, и от високи, измазани с хоросан стени — се намираше в най-сенчестата част и затова вътре беше прохладно дори и по обед. Подът беше от утъпкана пръст, покрит

с рогозка от агава. Тук-там по пода и по стените се подаваха като живи странни неща с неясно предназначение — гърнета с билки, снопове корени, букети от изсушени цветя с формата на ветрило. Сенките, които изпълваха до краен предел ъглите, като че ли непрекъснато бяха в движение и сякаш бяха от течност, а не от въздух.

— От чичото на Холи Мари — отговори Супаруита. — Първоначално те са взели пръстена от него.

— Разбрал е, че са го откраднали?

— Помислил, че го е загубил. — Супаруита вдигна рязко глава. — Отвън има хора.

Борн кимна.

— Ще се справим с тях след малко.

— Не те ли е страх, че могат да нахлуят вътре с извадени пистолети?

— Няма да се покажат, докато не изляза от тук. Искат мен, а не теб. — Борн докосна пръстена с показалеца си. — Продължавай.

Супаруита наведе глава.

— Те се криеха от чичото на Холи. Той се беше зарекъл да я върне обратно в семейния имот във Високите Атласки планини.

— Били са бербери, така ли? Ами да, Моро означава мавър. — Борн се замисли. — Защо чичото на Холи е искал да я върне в Мароко?

— Ноа Перлис е последният, у когото е бил пръстенът, което означава, че ще да е убил Моли, за да го вземе. — Борн погледна пръстена в дланта си. — Защо го е искал? Какво толкова важно има в една годежна халка?

— Това е част от историята, която ти се опитваше да разгадаеш — рече Супаруита.

— Това беше преди време. Сега не знам откъде да започна.

— Перлис имаше апартаменти в много градове — каза Супаруита, — но базата му беше в Лондон. Холи отиде тъкмо там, когато беше в чужбина през осемнадесетте месеца, преди да се завърне в Бали. Перлис трябва да я е последвал тук, за да я убие и да вземе пръстена.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Борн.

Върху лицето на Супаруита се появи хилядаватовата му усмивка. Изведнъж заприлича на духа, извикан от Аладин.

— Знам, защото ти ми каза — рече той.

Сорая Мур забеляза различията между старото Централно разузнавателно управление под ръководството на покойната Вероника Харт и новото ЦРУ при М. Еърл Данзигер още щом влезе в централата във Вашингтон, окръг Колумбия. Първото беше, че мерките за сигурност бяха засилени до такава степен, че преминаването през различните пропускателни пунктове приличаше на проникване в средновековна крепост. Освен това не ѝ беше познат нито един от охраната, която беше в момента на пост. Всички лица имаха онзи твърд, изцъклен поглед, какъвто само американските военни можеха да накарат да придобие някое човешко същество. Не беше изненадана от това. В края на краищата, преди да бъде назначен от президента за директор на ЦРУ, М. Еърл Данзигер беше директор на електронното разузнаване в Агенцията за национална сигурност (АНС), имаше дълга и забележителна кариера във въоръжените сили, а после и в Министерството на отбраната. Имаше също дълга и забележителна кариера на безочлив кучи син. Не, това, което я изненада, беше бързината, с която новият директор беше настанил своите хора зад официално неприкосновените стени на ЦРУ.

От времето, когато се наричаше Управление на стратегическите служби през Втората световна война, агенцията беше напълно самостоятелна, изцяло освободена от намесата както на Пентагона, така и на неговото разузнаване АНС. Сега, благодарение на засиленото влияние на министъра на отбраната Бъд Холидей, ЦРУ беше обединено с АНС, неговата уникална ДНК беше разводнена. Негов директор вече беше М. Еърл Данзигер, а той беше творение на министъра на отбраната Холидей.

Сорая, директор на „Тифон“ — антитерористична агенция под егидата на ЦРУ, в която работеха мюсюлмани, се замисли за промените, въведени от Данзигер през няколко седмици, докато тя беше в Кайро. Почувства се късметлийка, че „Тифон“ беше полунезависима. Тя бе пряко подчинена на директора на ЦРУ и подминаваше шефовете на различните дирекции. Наполовина арабка, познаваше всичките си хора, които в повечето случаи беше подбирала лично. Те бяха готови да я последват и в ада, ако им кажеше. Но какво

щеше да стане с нейните приятели и колеги в самото ЦРУ? Щяха ли да останат, или щяха да си отидат?

Слезе от асансьора на етаж, на който беше кабинетът на директора, обял в призрачната зелена светлина, която се процеждаше през специалните непробиваеми от куршуми и бомби стъкла, и застана пред млад мъж, слаб като тръстика, със стоманен поглед и късо подстригана коса като морски пехотинец. Той седеше зад бюро и ровеше из купчина документи. На табелката върху бюрото му пишеше: лейтенант Р. Саймънс Рийд.

— Добър ден, аз съм Сорая Мур — каза тя. — Имам среща с директора.

Лейтенант Р. Саймънс Рийд я погледна с неутрален поглед, в който обаче като че ли се долавяше едва забележимо презрение. Беше в син костюм, безупречна бяла риза и вратовръзка на червени и сини райета. Без да погледне компютъра си, той каза:

— Имали сте насрочена среща с директор Данзигер. Това беше преди петнадесет дни.

— Да, знам — рече тя. — Изпълнявах оперативна задача по отстраняване на пропуските в една мисия в Северен Иран, която трябваше да...

От зеленикавата светлина лицето на Рийд изглеждаше издължено, с по-остри черти и заплашително, почти като оръжие.

— Не сте се подчинили на пряка заповед на директор Данзигер.

— Новият директор на ЦРУ току-що беше назначен — отвърна тя. — Нямахте как да знам, че...

— Но директор Данзигер знае всичко, което му е нужно да знае за вас, госпожице Мур.

Сорая настръхна.

— Какво, по дяволите, означава това? И, за ваше сведение, обръщението е директор Мур.

— Нищо чудно, че не сте в течение, госпожице Мур — каза равнодушно Рийд. — Вие сте уволнена.

— Какво? Сигурно се шегувате. Аз не мога... — Сорая се почувства така, сякаш беше всмукана от помийна яма, току-що появила се под краката ѝ. — Искam да видя директора!

Лицето на Рийд стана още по-сурово.

— От този момент разрешителното ви за достъп е анулирано. Моля, предайте служебната си значка, кредитните карти на агенцията и мобилния си телефон.

Сорая се наведе напред и опря юмруци в елегантното бюро.

— Кой, по дяволите, сте вие, за да ми казвате каквото и да било?

— Аз съм гласът на директор Данзигер.

— Не вярвам на нито една ваша дума.

— Картите ви са невалидни. Няма къде да отидете, освен навън.

Тя се отдръпна назад.

— Кажете на директора, че ще бъда в кабинета си, когато реши, че има време да му докладвам.

Р. Саймънс Рийд протегна ръка към нещо до бюрото си, вдигна малка картонена кутия без капак и я плъзна по плота към нея. Сорая погледна вътре и едва не се задави. Там, акуратно подредени, бяха всичките ѝ лични вещи, които беше държала в кабинета си.

— Мога само да повторя това, което ти сам ми каза. — Супаруита се изправи, а с него и Борн.

— Значи дори тогава съм се интересувал от Ноа Перлис. — Не го каза като въпрос и балийският шаман не го прие като такъв. — Но защо? И каква е била връзката му с Холи Мари Моро?

— Каквато и да е истината за това — рече Супаруита, — изглежда вероятно да са се срещали в Лондон.

— А какво ще кажеш за странния надпис от вътрешната страна на пръстена?

— Преди време ти ми го показва с надеждата, че бих могъл да помогна. Нямам представа какво означава.

— Не е на никой от съвременните езици — рече Борн, който продължаваше да се рови в паметта си за повече подробности.

Супаруита пристъпи към него и сниши глас почти до шепот. Въпреки това думите му стигнаха до съзнанието на Борн като ужилване от оса.

— Както казах, ти си роден през декември, месецът на Сива. — Той произнесе името на бога Шива така, както го произнасят всички балийци. — Освен това си роден в деня на Сива, последния ден от

месеца, което означава едновременно край и начало. Разбираш ли? Предопределен си да умреш и да се родиш отново.

— Вече го сторих преди осем месеца, когато Аркадин стреля в мен.

Супаруита мрачно кимна.

— Ако не ти бях дал извлек от възкресяваща лилия, беше много вероятно да умреш от онази рана.

— Ти ме спаси — рече Борн. — Защо?

Супаруита отново го възнагради с една от хилядаватовите си усмивки.

— Ти и аз сме свързани. — Той сви рамене. — Кой би могъл да каже как и защо?

Борн, който трябваше да се насочи към по-практически въпроси, каза:

— Отвън има двама. Проверих, преди да вляза.

— И въпреки това ги доведе тук.

Сега беше ред на Борн да се усмихне. Сниши още повече глас.

— Всичко е част от плана, приятелю.

Супаруита вдигна ръка.

— Преди да изпълниш плана си, има нещо, което трябва да знаеш, и нещо, на което трябва да те науча.

Направи доста дълга пауза, за да може Борн да се запита какво има предвид. Той познаваше шамана достатъчно добре и разбираше, когато предстои да обсъждат нещо сериозно. Беше виждал това изражение малко преди Супаруита да му даде отварата от възкресяваща лилия в същата тази стая преди няколко месеца.

— Чуй ме. — Сега шаманът не се усмихваше. — До една година ти ще умреш. Ще трябва да умреш, за да спасиш тези около теб, всички, които обичаш и за които те е грижа.

Въпреки цялата подготовка и умението да запазва самообладание Борн усети как през тялото му премина студена вълна. Едно е да се излагаш на риск, отново и отново да се надлъгваш със смъртта, често пъти на косъм от нея, а съвсем друго да ти кажат без заобикалки, че имаш по-малко от година да живееш. От друга страна, той можеше да предпочете да се изсмее — в края на краищата беше западняк, а в света имаше толкова много вярвания, че можеше лесно да се пренебрегнат 99 процента от тях. Въпреки това, докато се вглеждаше в

очите на Супаруита, виждаше в тях истината. И преди необикновените способности на шамана му бяха помагали да види бъдещето, или поне своето бъдеще. „Ти и аз сме свързани.“ Веднъж вече беше спасил живота на Борн и сега би било глупаво да се съмнява в него.

— Знаеш ли как ще стане и кога?

Супаруита поклати глава.

— Нещата не стават така. Моите мигновени прозрения в бъдещето са като пробуждане от сън, изпълнени са с цветове и знамения, но в тях няма образи, подробности и яснота.

— Веднъж ми каза, че Сива ще бди над мен.

— Вярно. — Усмивката се върна на лицето на Супаруита и той въведе Борн в друга стая, пълна със сенки и миризма на тамян. — Следващите няколко часа ще бъдат показателни за помощта му.

Валери Заполски, личната секретарка на Рори Дол, донесе собственоръчно съобщението на директора на ЦРУ, защото, както каза, шефът ѝ не е искал да повери новината на една компютърна система, дори толкова добре защитена от проникване на хакери като тази на ЦРУ.

— Защо Дол сам не донесе това? — попита намръщен Данзигер, без да вдигне очи от бюрото.

— Директорът на операциите е зает с друга работа — каза Валери. — Временно.

Тя беше дребна, мургава жена с леко присвити очи. На Данзигер не му хареса, че Дол беше изпратил нея.

— Джейсън Борн жив? Какво, по дяволите...! — Той подскочи от стола така, сякаш го беше ударил електрически ток. Хвърли бегъл поглед на съобщението, което беше кратко и без подробности, и лицето му почервения, а главата му започна да трепери.

Тогава Валери направи фатална грешка, опитвайки се да прояви загриженост.

— Мога ли да направя нещо за вас, господин директор?

— Да направиш? — Той я погледна така, като че ли току-що беше излязъл от вцепенение. — Да, разбира се. Ето какво: кажи ми, че това е шега, нескопосана, лоша шега от страна на Рори Дол. Защото ако не е, аз съвсем сигурно ще те изрита от управлението.

— Това е всичко, Вал — каза появилият се на вратата зад нея Рори Дол. — Върни се в офиса. — Облекчението по лицето ѝ само отчасти намали вината му, че я беше изпратил на предната линия.

— Дявол да го вземе — извика Данзигер. — Кълна се, че ще я уволня.

Дол пристъпи в кабинета и застана пред бюрото на Данзигер.

— Ако го сторите, Стю Голд ще ви налети като муха на лайно.

— Голд ли? Кой, по дяволите, е Стю Голд и от къде на къде би трябвало да ми пука от него?

— Той е адвокатът на ЦРУ.

— Ще изрита навън и неговия задник.

— Невъзможно е, сър. Фирмата му има железен договор с ЦРУ и той е единственият с разрешително за достъп нагоре чак до...

Директорът на ЦРУ махна заплашително с ръка.

— Смяташ, че не мога да намеря основателна причина, за да я разкарам? — Той щракна с пръсти. — Как ѝ е името?

— Заполски. Валери А. Заполски.

— Ето, това е. Руския ли е? Искам да бъде подложена отново на най-щателно проучване и ако трябва, да се провери дори какъв лак използва за ноктите на краката, разбра ли?

Дол дипломатично кимна. Беше строен мъж с руса коса, която така подсилваше блясъка на искрящите му очи, че те приличаха на два пламъка.

— Напълно, сър.

— И Бог да ти е на помощ, ако бъде открито някакво петънце, колкото и малко да е, или дори някаква въпросителна в доклада за нея.

След неотдавнашното напускане на Питър Маркс директорът беше в отвратително настроение. Още не беше назначен нов директор на операциите. Маркс беше шеф на Дол и той знаеше, че ако успее да докаже лоялността си пред Данзигер, би имал добри шансове за поста му. Стиснал зъби в безмълвен гняв, той промени темата.

— Трябва да поговорим за новото сведение.

— Това не е някаква архивна снимка, нали? Не е шега, така ли?

— Ще ми се да беше. — Дол поклати глава. — Обаче не е, сър. Джейсън Борн е бил фотографиран, когато е подал молба за временна виза на летище „Денпасар“ в Бали, Индонезия...

— Дяволите да го вземат, знам къде е Бали, Дол.

— Просто съм изчерпателен, сър, съгласно инструкциите, които ни дадохте в първия ви работен ден тук.

Макар все още да беше гневен, директорът не каза нищо. Взе доклада и прикрепената към него черно-бяла снимка на Борн в юмрука си, в железния си юмрук, както обичаше да го нарича.

— Както може да видите от електронния надпис в долния десен ъгъл, снимката е направена преди три дни, в два и двадесет и девет минути следобед местно време. На нашия отдел за електронно разузнаване беше нужно толкова време, за да се увери, че няма грешка или засичане при предаването ѝ.

Данзигер пое дълбоко въздух.

— Той беше мъртъв. Предполагаше се, че Борн е мъртъв. Бях сигурен, че сме се отървали от него завинаги. — Смачка снимката и я хвърли в кошчето, прикрепено към машинката за унищожаване на документи. — Още ли е там? Предполагам, че знаете поне това.

— Да, сър. — Дол кимна. — В момента е в Бали.

— Държете го под наблюдение, нали?

— Двадесет и четири часа в денонощието. Не може да мръдне, без да знаем за това.

Данзигер се замисли за момент, а после каза:

— Кой е нашият човек за мокри поръчки в Индонезия?

Дол беше подготвен за този въпрос.

— Ковън. Обаче, ако мога да отбележа, сър, в последния си писмен доклад от Кайро Сорая Мур твърдеше, че Борн е изиграл важна роля при предотвратяването на провала в Северен Иран, който разруши „Блек Ривър“.

— Почти толкова опасна, колкото репутацията му на измамник, е и способността на Борн да... как да го кажа? Да влияе напълно необяснимо на жените. Мур със сигурност е една от тях и затова беше уволнена. — Директорът на ЦРУ кимна. — Задействайте Ковън, господин Дол.

— Мога да го направя, сър, но ще му отнеме известно време да...

— Кой е по-близо? — попита нетърпеливо Данзигер.

Дол погледна бележките си.

— Имаме екип в Джакарта. До един час мога да ги натоваря на военен хеликоптер.

— Действай и използвай Ковън като подкрепление — заповяда директорът. — Наредете им да докарат Борн. Искam да го подложa на подробен разпит. Искam да проникна в мозъка му, да разбере тайните му, да узная как успява да ни се измъква, как при всички случаи успява да излъже смъртта.

Очите на Данзигер злобно проблеснаха.

— Когато свършим с него, ще му пуснем един куршум в главата и ще кажем, че руснаците са го убили.

Дългата нощ в Бангалор беше към края си. Изпълнена с вонята на открити канали, болести и човешка пот, наситена с ужас, безсилен гняв, неосъществени желания и отчаяние, бледата зора не направи нищо, за да върне цвета на града.

След като откри един лекарски кабинет, Аркадин проникна с взлом вътре и взе това, което му беше нужно — хирургически материали, йод, стерилен памук, бинтове и антибиотици вместо онези, с които не можа да се снабди в болницата. Докато вървеше с широки крачки през душните улици, разбираше, че трябва да спре кървенето на раната на бедрото. Не застрашаваше живота му, но беше дълбока и той не искаше да губи повече кръв. Още по-належащо бе да се скрие някъде, където да спре часовника, който Озеров беше нагласил да тиктака; нуждаеше се от място за почивка, където да анализира положението, в което се намираше. Наруга се, че беше допуснал да бъде спипан неподготвен от врага. Но същевременно си даваше добре сметка, че следващата му стъпка ще бъде от изключително значение. Провалът можеше лесно да се превърне в катастрофа със смъртоносни последици.

След пробива в местната му охрана вече не можеше да се довери на никой от обичайните си контакти в Бангалор, а това му оставяше само един избор: мястото, където упражняваше пълен контрол. Докато вървеше, набра един засекретен телефонен номер, който му даде достъп до поредица от секретни номера, и се обади на Стефан, Лука, Павел, Алик, а също и на Исмаил Бей, формалния лидер на Източното братство, което той контролираше.

— Атакувани сме от Маслов, Озеров и цялата Казанская — каза той кратко и без предисловия на всеки от тях. — От този момент сме в състояние на война.

Беше ги обучил добре. Никой не зададе излишни въпроси, само потвърждаваха с кратки отговори, че са приели заповедта. След това затваряха, за да започнат приготовленията. Аркадин ги беше инструктирал още преди месеци. Всеки командир имаше да изпълнява

определена роля, всеки активираше своята част от плана, който буквално обхващаше цялото земно кълбо. Маслов искаше война и щеше да получи тъкмо това, а не само един фронт.

Аркадин поклати глава и се засмя с дрезгав глас. Този момент все някога щеше да настъпи. Беше неизбежен като следващото вдишване. Сега, след като за него това беше факт, почувства истинско облекчение. Вече нямаше да се налага да се усмихва през стиснати зъби, да се преструва на приятел там, където имаше само жестока враждебност.

Ти си мъртвец, Дмитрий Илинович, каза си Аркадин. Просто още не го знаеш.

Небето едва-едва порозовя, а той беше почти до дома на Чайя. Беше време за трудното обаждане. Набра деветцифрения номер. В другия край на руски отговори плътен, равен мъжки глас:

— Федерално управление за борба с наркотиците. — Придобилата вече мрачна слава ФСБ-2 под ръководството на Виктор Черкезов беше станала най-могъщата федерална агенция в руската държава, надминавайки дори самата ФСБ — приемник на КГБ.

— Полковник Карпов, ако обичате — рече Аркадин.

— Сега е четири сутринта. Полковник Карпов не е на разположение — каза човекът с глас, наподобяващ този на жив мъртвец от филм на Джордж Ромеро^[1].

— Аз също — отвърна Аркадин с едва доловим сарказъм, — но намирам време да говоря с него.

— И кой сте вие? — каза равнодушният глас в ухото му.

— Името ми е Аркадин, Леонид Данилович Аркадин. Иди и намери началника си.

За миг човекът в другия край като че ли затаи дъх, а после каза:

— Изчакайте на телефона.

— Шестдесет секунди — рече Аркадин, погледна часовника си и започна да брои, — не повече.

Петдесет и осем секунди по-късно след няколко щраквания един плътен, дрезгав глас каза:

— Полковник Карпов на телефона.

— Борис Илич, с вас почти сме се срещали много пъти през годините.

— Означава ли това, че бих могъл да зачеркна това почти? Откъде да знам, че говоря с Леонид Данилович Аркадин?

— Дмитрий Маслов продължава да ви създава ядове, нали така?
Когато Карпов не отговори, Аркадин продължи:

— Полковник, кой друг може да ви поднесе Казанская на сребърен поднос?

Карпов рязко се засмя.

— Истинският Аркадин никога не би предал ментора си. Който и да сте, само си губите времето. Довиждане.

Аркадин му каза един адрес, скрит в индустриалните околности на Москва.

За момент Карпов не каза нищо, но Аркадин, който слушаше внимателно, чу как дишането му стана по-учестено. Всичко зависеше от този разговор, от това дали Карпов щеше да му повярва, че той наистина е Леонид Данилович Аркадин и че казва истината.

— И какво трябва да правя с този адрес? — рече след известна пауза полковникът.

— Това е един склад. Отвън изглежда точно като стотиците други наоколо. Отвътре също.

— Започвате да ми досаждате, господин, който и да сте.

— Третата врата вляво близо до дъното ще ви отведе в мъжка тоалетна. Идете покрай писоарите до последната кабина от дясната страна, която не е тоалетна, а само врата за задната стена.

Последва само миг колебание, след което Карпов каза:

— И после?

— Влезте вътре направо, въоръжен до зъби — рече Аркадин.

— Искате да кажете, че трябва да взема един взвод с...

— Не! Идете сам. Освен това не казвайте на никого къде отивате. Кажете им, че отивате на зъболекар или на следобедно чукане, изобщо нещо, на което другарите ви ще повярват.

Последва нова пауза, този път пълна със заплаха.

— Кой е къртицата в офиса ми?

— Ех, Борис Данилович, не бъдете толкова неблагодарен. Нали не искате да развалите забавлението ми, и то след подаръка, който току-що ви направих. — Аркадин пое дълбоко въздух. След като разбра, че полковникът беше налупал стръвта, реши, че е настъпил подходящият момент да забие дълбоко куката. — Обаче ако бях на ваше място, не бих използвал единствено число — къртици е по-подходящо.

— Какво...? А сега ме чуйте...!

— По-добре ще е да действате, полковник, или обектите ви ще се ометат. — Той се засмя. — Ето телефонния ми номер, знам, че го нямате в списъка си. Обадете ми се, когато се върнете, и тогава ще разговаряме за имена и по всяка вероятност за много, много други неща.

Той прекъсна връзката, преди Карпов да може да каже и дума.

Към края на работния ден Дилия Трейн стоеше при бюрото си и гледаше триизмерен компютърен модел на дяволски хитроумно измислено взривно устройство, като се опитваше да намери начин да го обезвреди, преди часовниковият механизъм да спре да отброява секундите. Дълбоко в бомбата щеше да прозвучи сигнален звънец в момента, в който тя се провалеше, т.е. ако прекъснеше не тази жица, която трябва, с виртуалния прекъсвач, или го придвижеше погрешно. Самата тя беше създавала софтуерната програма на виртуалната бомба, но това не означаваше, че разполага с безкрайно много време, за да измисли как да я обезвреди.

Дилия беше обикновена на вид жена в средата на тридесетте, с бледи очи, късо подстригана коса и кожа, чувствително повлияна от гените на колумбийската ѝ майка. Въпреки че беше сравнително млада и с доста чепат характер, тя бе един от най-ценените експерти по експлозивни в Центъра за експлозивите и оръжията (АТФ). Беше също най-добрата приятелка на Сорая Мур и когато един от охраната се обади от пропуска, за да каже, че Сорая е във фойето, го помоли да я изпрати право при нея.

Двете жени се бяха запознали в процеса на работата, всяка беше забелязала и оценила у другата нейния прям и независим характер — качества, които толкова трудно могат да бъдат открити в херметически запечатания от Белтуей обществен сектор^[2]. Тъй като се бяха запознали при една от секретните мисии на Сорая, не беше нужно да крият една от друга каква е работата им и какво означава тя за тях — главният убиец за отношенията между хората във Вашингтон. Освен това и двете си даваха сметка, че за добро или лошо целият им живот е зависим от работата, че не стават за нищо друго, освен да работят, че не могат да разговарят за това и онова с цивилни, което донякъде

оправдаваше тяхното съществуване, независимостта им като жени и това, че са важни, въпреки предразсъдъците, свързани с пола, които съществуваха тук, както и навсякъде другаде във Вашингтон. Заедно те всекидневно се бореха с вашингтонската върхушка като две амазонки.

Дилия се съсредоточи отново върху модела, който за нея беше нещо като един цял свят в миниатюра. След секунди беше погълната изцяло от проблема и изобщо не се замисли повече какво прави тук приятелката ѝ по това време на деня. Когато над работното ѝ бюро падна сянка, тя се вгледа в лицето на Сорая и веднага разбра, че се е случило нещо ужасно.

— За бога, седни, преди да си паднала на земята — каза тя и придърпа един свободен стол. — Какво, по дяволите, се е случило? Някой умрял ли е?

— Само работата ми.

Дилия я погледна изпитателно.

— Не разбирам.

— Бях изхвърлена на боклука, уволнена, извадена от играта — каза Сорая. — Уволниха ме без кой знае какви предубеждения... Но все пак с предубеждения — добави тя, шегувайки се мрачно.

— Какво стана, по дяволите?

— Аз съм египтянка, мюсюлманка, жена. На новия ни директор не му трябват никакви други причини.

— Не се безпокой, знам един добър адвокат, който...

— Забрави.

Дилия се намръщи.

— Нали нямаш намерение да ги оставиш да се измъкнат просто така? Та това е дискриминация, Рая.

Сорая махна с ръка.

— Нямам намерение да прекарам следващите две години от живота си в борба с ЦРУ и министър Холидей.

Дилия се облегна назад.

— Чак на такова равнище ли са нещата?

— Как можах да ми го причинят? — каза Сорая.

Дилия стана, заобиколи бюрото и прегърна приятелката си.

— Знам, че все едно си зарязана от любовник, от някой, когото си мислела, че познаваш, но който само те е използвал, дори нещо по-лошо, лъгал те е през цялото време.

— Сега знам как се е почувствал Джейсън — каза мрачно Сорая. — През цялото време вадеше кестените от огъня вместо ЦРУ и какво получи за това? Беше преследван като куче.

— Аз пък ще кажа: добре че си се отървала от ЦРУ! — Дилия целуна приятелката си по главата. — Време е да започнеш нещо ново.

Сорая я погледна.

— Така ли? И какво точно ще правя? Единствено този свят в сянка познавам, единствено това искам да правя. А и заради това, че Данзигер толкова се вкисна, че не се върнах в ЦРУ, когато ми нареди, той ме е поставил в тайния черен списък на службата и повече няма да мога да работя в държавното разузнаване.

Дилия се замисли за момент.

— Виж какво, трябва да свърша някои неща в залата, да се обадя на един телефон, а после ще излезем да пийнем и да вечеряме. След това ще те заведа на едно специално място. Как ти звучи това?

— По-добре, отколкото да се прибера вкъщи, да се тъпча със сладолед и да зяпам телевизия.

Дилия се засмя.

— Така те искам. — Тя размаха пръст във въздуха. — Не се тревожи, тази вечер така ще се забавляваме, че изобщо няма да ти бъде тъжно.

Сорая унило я погледна.

— А мъчно?

— Е, ще се погрижим и за това.

Борн изскочи от къщата на Супаруита, без да погледне нито наляво, нито надясно. Хората, които го наблюдаваха, щяха да си помислят, че много бърза за някъде. Подозираше, че ще искат да го проследят до следващата му цел.

Чу ги как го следват през гората, привлечени от съсредоточения му вид. Вървеше бързо през храсталаците и искаше да се приближат още повече, за да може неговото нетърпение да се предаде и на тях. Знаеше, че животът му не е в опасност, докато не го разпитат. Искане да знаят какво знае той за пръстена. Без съмнение си мислеха, че действат много потайно, но в Бали нищо не оставаше скрито. Борн беше чул, че са разпитвали за него в местното селце Мангис. След като

беше разбрал, че са руснаци, вече не се съмняваше, че работят за Леонид Аркадин. За последен път беше видял врага си — първият завършил програмата за военно обучение „Тредстоун“ — в разкъсвания от боеве Северен Иран.

Сега, посред зелено-кафявата балийска джунгла, Борн зави рязко надясно, насочвайки се към огромен беригин — това, което западните наричат баниан^[3], — балийския символ на безсмъртието. Хвърли се в прегръдките на многобройните разклонения на дървото, като се провираше нагоре през лабиринта от клони, докато се изкачи достатъчно високо, за да може да огледа околността. Птиците се обаждаха една на друга, а насекомите бръмчаха. Тук-там снопове слънчева светлина пробиваха многопластовия зелен свод и придаваха на меката земя цвят на шоколад.

Миг по-късно забеляза един от руснаците да се прокрадва предпазливо през гъсталака, като заобикаляше растящите близо едно до друго дървета. Беше подпрял на лявата си ръка цевта на автомат АК-47, а показалецът на дясната му ръка бе на спусъка, готов да изстреля дъжд от куршуми при най-малкия шум. Напредваше бавно към дървото на Борн. От време на време поглеждаше нагоре към дърветата, взирайки се внимателно в тях.

Борн се придвижи безшумно през клоните и зае позиция. Изчака, докато руснакът застана точно под него, и тогава се спусна като един от слънчевите снопове отгоре му. Петите му удариха руснака в раменете и изкълчиха едното, събаряйки го на земята. Като се сви на топка, Борн уби инерцията от падането с едното си рамо и се претърколи през глава. Изправи се и се хвърли срещу руснака, преди той да може да си поеме дъх. Въпреки това подготовката на противника му си каза думата и той успя да изрита с крак Борн в гръдната кост.

Борн изпъшка. Като скърцаше със зъби от болка, руснакът се опита да се изправи на крака. За миг времето като че ли спря и девствената гора около тях сякаш затаи дъх. Борн замахна рязко с дясната си ръка и ръбът на дланта му строши костта на изкълченото рамо на руснака. Той изохка, но заби приклада на автомата си в ребрата на Борн.

Като се подпря тежко върху автомата, руснакът се изправи на крака и се отправи, клатушкайки се, към мястото, където Борн лежеше

оплетен от лианите. Насочи дулото на оръжието, но в същия момент Борн нанесе подсичащ ритник в коляното на противника си и го свали на земята до себе си. Автоматът изстреля къс откос нагоре и по двамата се посипаха листа, парчета кора и клони. Руснакът замахна с оръжието, опитвайки се да го използва като тояга, но Борн вече беше успял да застане под замаха му. С рязък удар с ръба на китката си пречупи ключицата му, а с дланта на другата ръка му нанесе такъв страхотен удар в носа, че хрущялът и костта се забиха в мозъка на човека. Когато той се свлече мъртъв на колене, Борн грабна автомата от окървавената му ръка. Видя грубата татуировка на змия, увита около кама, която руснакът беше си направил в затвора — твърдо доказателство, че е член на групировката.

Борн тъкмо разчистваше лианите наоколо, когато чу гърлен глас зад себе си.

— Хвърли оръжието — каза някой на руски с московски акцент.

Борн се извърна бавно и видя втория руски преследвач. Сигурно се беше ориентирал по изстрелите.

— Казах да го хвърлиш — изръмжа руснакът. Той също държеше автомат АК-47, насочен към корема на Борн.

— Какво искаш? — попита Борн.

— Много добре знаеш какво искам — отвърна руснакът. — А сега хвърли оръжието и ми го дай.

— Какво да ти дам? Само ми кажи какво искаш и ще ти го дам.

— Ще взема пръстена веднага, щом като хвърлиш автомата на партньора ми. — Той го подкани, накланяйки автомата си. — Хайде, шибаняк. Иначе ще ти прострелям единия крак, после другия и ако това не е достатъчно... нали знаеш колко болезнена може да бъде раната в корема, колко дълго ще агонизираш, преди да умреш от загуба на кръв.

— Партньорът ти имаше твърде лош късмет — каза Борн и в същото време пусна автомата на земята.

Съвсем инстинктивно руснакът не можа да се сдържи да не погледне към падналия си другар. В същото време падналият автомат го накара да погледне надолу. В този миг Борн замахна с една лиана като с камшик, който се уви около врата на руснака. С рязко движение го дръпна към себе си. Руснакът се преви на две, а Борн пусна лианата и стовари едновременно двата си юмрука отзад върху врата му.

Руснакът рухна на земята, а Борн се наведе над него и го претърколи по гръб. Човекът беше още замаян и дишаше на пресекулки като риба на сухо. Борн му удари една плесница, за да дойде напълно в съзнание, и натисна с цялата си тежест с коляно гръдната му кост.

Човекът го погледна със сините си очи. Лицето му беше неестествено червено и не можеше да задържи стичащата се от крайчеца на устата му кръв.

— Защо те изпрати Леонид? — попита Борн на руски.

Руснакът примигна.

— Кой?

— Не прави това — Борн натисна по-силно с коляно и мъжът изохка. — Много добре знаеш кого имам предвид. Леонид Аркадин.

За момент руснакът го изглежда, без да каже нищо. После въпреки незавидното си положение се засмя.

— Това ли си мислиш? — От ъгълчетата на очите му потекоха сълзи. — Че работя за онази торба с лайна?

Отговорът на руснака беше твърде спонтанен и твърде неочакван, за да беше заблуждаващ. А и защо щеше да лъже? Борн се замисли за момент, преценявайки положението.

— Ако не е Аркадин — каза бавно той, — тогава кой?

— Аз съм член на Казанската. — Гордостта, с която го каза, не будеше съмнение. Това също беше вярно.

— Значи те е пратил Дмитрий Маслов. — Неотдавна Борн се беше запознал с боса на Казанската групировка в Москва при твърде неприятни обстоятелства.

— Ако трябва да бъда точен — рече руснакът, — аз към подчинен на Вячеслав Германович Озеров.

— Озеров? — Борн никога не беше чувал за него. — Кой е той?

— Директор по операциите. Вячеслав Германович планира всяка фаза на действията на Казанската, а Маслов се разправя с все по-досадното правителство.

Борн се замисли за момент върху казаното.

— Добре, значи докладваш на този Озеров. Защо ти се стори смешно, че мислех, че те е пратил Аркадин?

Очите на руснака проблеснаха.

— Тъп си като галош. Озеров и Аркадин се мразят в червата.

— Защо?

— Враждата им е много стара. — Той изплю кръв. — Махни шибаното си коляно от гърдите ми.

— За какво се мразят?

Руснакът се ухили насреща му през окървавените си зъби.

— Махни се от гърдите ми.

— Ама разбира се. — Борн се изправи, грабна автомата на руснака и стовари приклада в главата му.

[1] Джордж Ромеро — американски режисьор и сценарист от канадски произход, известен с филми на ужасите, считан за баща на понятието зомби. — Бел.прев. ↑

[2] Става дума за околоръстна магистрала около столицата Вашингтон и прилежащите към нея предградия Мериленд и Вирджиния. — Бел.прев. ↑

[3] Вид смокиня, чиито семена поникват в пукнатините на дърво домакин. — Бел.прев. ↑

— Трябваше да се досетя — каза Сорая.

Дилия се обърна към нея и леко примигна.

— За какво?

— Че страстен играч като теб ще ме заведе в мястото, където се играе най-добрият частен покер в окръга.

Дилия се засмя, когато Рийс Уилямс ги поведе по облепени с тапети коридор, пълен с картини и фотоси на диви животни от Африка, предимно слонове.

— Чувала съм за това място — каза Сорая на Уилямс, — но за пръв път Дилия счете за уместно да ме доведе тук.

— Няма да съжаляваш — рече през рамо Уилямс, — обещавам ти.

Намираха се в къщата ѝ от червено-кафяв пясъчник, построена във федералистки стил, встрани от площад „Дюпон“. Рийс Уилямс беше дясната ръка на комисаря на полицията Лестър Бъроус. Беше незаменима за него в много отношения и не на последно място заради широките си връзки с висшите ешелони на политическите кръгове в столицата.

Тя разтвори една двукрила врата и пред тях се откри библиотека, превърната в игрална бърлога с маса, покрита с дебело зелено сукно, удобни столове за шестима и облаци дим от ароматни пури. Когато влязоха, единствените звуци в стаята бяха тракането на чиповете и едва чутото шумолене на колодата карти, които след ловко разбъркване бяха раздадени на четиримата мъже, насядали около масата.

Освен Бъроус Сорая разпозна двама сенатори, единият младши, а другият старши, един влиятелен лобист и — тя разтвори широко очи — да не би това да е...?

— Питър? — промълви тя, не вярвайки на очите си.

Питър Маркс вдигна очи от чиповете, които броеше.

— Боже господи, Сорая! — Стана веднага, каза: — Излизам от играта, — след което обиколи масата със зеленото сукно, за да я прегърне. — Дилия, защо не заемеш мястото ми?

— С удоволствие. — Тя се обърна към приятелката си: — Питър е редовен посетител тук и аз му се обадох от офиса. Помислих, че ще ти е от полза да се видиш с един стар колега.

Сорая се усмихна и целуна Дилия по бузата.

— Благодаря.

Дилия кимна, остави ги и седна край масата. Взе от банката обичайното си количество чипове и подписа разписка за сумата.

— Как си? — попита Маркс и я отдръпна от себе си, за да я разгледа по-добре.

Сорая го изглежда с укор.

— Как мислиш, че съм?

— От приятелите ми в ЦРУ чух как е постъпил Данзигер с теб. — Той поклати глава. — Не мога да кажа, че съм изненадан.

— Какво искаш да кажеш?

Маркс я поведе през коридора до един спокоен ъгъл в гостната, където можеха да бъдат напълно сами. Френските прозорци гледаха към сенчестата алея, пълна със зеленина. Стаята беше с тапети в топъл светлокафяв цвят, а стените бяха покрити със снимки на Рийс Уилямс в Африка, заобиколена от тълпи хора от местните племена. На някои от тях тя беше с един по-възрастен мъж, вероятно баща ѝ. Пред мраморната камина бяха наредени плюшени канапета и няколко кресла, тапицирани с плат на райета. Картината се допълваше от ниска полирана дървена маса и бюфет с два подноса с бутилки алкохол и кристални чаши. Никоя общинска заплата не можеше да купи тази великолепна къща. Сорая си помисли, че Рийс трябва да е наследница на огромно богатство.

Те седнаха на едно канапе с дебела тапицерия, извърнати леко един към друг.

— Данзигер само търси претекст да се отърве от висшето ръководство на ЦРУ — каза Маркс. — Иска свои хора, а това означава хора на министър Холидей, т.е. на властови позиции, но знае, че трябва да пипа внимателно, за да не заприлича на тотално унищожаване на старата гвардия, макар намеренията да са точно такива. Затова се магнах, когато разбрах, че идва той.

— Бях в Кайро. Не знаех, че си напуснал ЦРУ. Къде се установи?

— В частния сектор. — Маркс замълча за момент. — Виж какво, Сорая, знам, че можеш да пазиш тайна, затова ще рискувам и ще ти

кажа. — Той направи малка пауза, хвърляйки бърз поглед към вратата, която старателно беше затворил.

— И така?

Маркс се наведе още напред и лицата им се доближиха.

— Постъпих в „Тредстоун“.

За момент не последва нищо, освен напрегнато мълчание, нарушавано само от тиктакането на месинговия часовник върху полицата на камината. После Сорая направи опит да се засмее.

— Я стига, „Тредстоун“ е мъртва и погребана.

— Старата „Тредстоун“, да — каза той. — Обаче има нова „Тредстоун“, възкресена от Фредерик Уилърд.

Името на Уилърд изтри усмивката от лицето на Сорая. Беше ѝ известна репутацията му като спящия агент в АНС на „Тредстоун“ от времето на Стария. Уилърд беше изиграл основна роля в разкриването на престъпните методи за разпити на стария директор. Но оттогава като че ли изчезна вдън земя. Затова информацията на Питър ѝ се стори малко вероятна.

Тя поклати глава и изражението ѝ стана неспокойно.

— Не разбирам — „Тредстоун“ беше незаконна операция дори за потайните стандарти на ЦРУ. Беше закрыта напълно основателно. Защо, за бога, ти е трябвало да постъпваш в нея сега?

— Отговорът е прост. Уилърд мрази Холидей също толкова, колкото и аз... колкото и ти самата. Обеща ми, че ще използва възможностите на „Тредстоун“, за да разбие доверието в Холидей и властовата му база. Затова искам да се присъединиш към нас.

Тя го погледна изненадана.

— Какво? Да се присъединя към „Тредстоун“? — Поклати глава и подозрително присви очи. — Почакай малко. — Знаел си, че ще ме изхвърлят в мига, в който влязох през вратите на централата на ЦРУ.

— Всички знаеха, Сорая, с изключение на теб.

— Боже господи! — Тя скочи на крака и тръгна из стаята, прекарвайки пръсти по книгите на полиците, по контурите на бронзовите слонове и плата на тежките завеси, без дори да съзнава, че го прави. Питър имаше благоразумието да не казва нищо. Накрая Сорая се обърна към него от другия край на стаята: — Дай ми една основателна причина, заради която да се присъединя към вас. И, моля те, да избегнеш очевидното.

— Е, добре, като оставим настрана това, че имаш нужда от работа, спри за момент и се замисли. Когато Уилърд изпълни обещанието си и Холидей си отиде, колко дълго мислиш, че ще се задържи Данзигер в ЦРУ? — Той се изправи. — Не знам за теб, но искам да се върне старото ЦРУ, онова, което Стария управляваше в продължение на десетилетия, онова, с което се гордеех.

— Имаш предвид онова, което отново и отново използваше Джейсън винаги когато това го устройваше.

Той се засмя, пренебрегвайки явния й сарказъм.

— Ама това не е ли едно от нещата, които разузнаванията умеят да правят най-добре? — Той се приближи до нея. — Хайде, хайде, кажи ми, че не искаш да се върне старото ЦРУ.

— Искам да ръководя отново „Тифон“.

— Аха, и не искаш да знаеш как Данзигер ще разтури мрежите на „Тифон“, които ти си изградила.

— Истината е, че откакто напуснах централата този следобед, мисля само за бъдещето на „Тифон“.

— Тогава се присъедини към мен.

— Ами ако Уилърд се провали?

— Няма — рече Маркс.

— В живота няма нищо сигурно, Питър, ти повече от много други би трябвало да го знаеш.

— Е, добре, съгласен съм. Ако той се провали, тогава всички ще се провалим. Но поне ще чувстваме, че сме направили каквото сме могли да върнем старото ЦРУ, че не сме преклонили глава пред Холидей, гледайки безучастно как вилнее АНС.

Сорая въздъхна и пристъпи, загледана в килима, към Маркс.

— Откъде, по дяволите, Уилърд ще намери средства да възстанови „Тредстоун“?

Дори само задавайки въпроса, тя осъзна, че се е съгласила с предложението. Знаеше, че се беше хванала на въдицата. Но докато си даваше сметка, за малко да пропусне болезненото изражение по лицето на Питър.

— Няма да ми хареса, нали?

— На мен самия не ми харесва, но... — Той сви рамене. — Името Оливър Лис говори ли ти нещо?

— Един от ръководителите на „Блек Ривър“ ли? — Тя го погледна изумена. После избухна в смях. — Майтапиш се, нали? Джейсън и аз дискредитирахме „Блек Ривър“. Мисля, че и тримата са следствени.

— Партньорите на Лис са, но той прекъсна всички връзки с „Блек Ривър“ месеци преди вие двамата с Борн да хвърлите лайното върху нея. Никой не можа да открие и следа от негово участие в незаконната дейност.

— Той е знаел, така ли?

Питър сви рамене.

— Възможно е просто да е имал късмет.

Тя му хвърли пронизващ поглед.

— Не го вярвам, а и ти също.

Маркс кимна.

— Напълно си права, че това не ми харесва. Какво говори това за чувството на Уилърд за етика? — Маркс пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. — Холидей играе мръсно повече от всеки друг, когото познавам. Ще кажа, че всичко, което може да го свали, ще е добре дошло.

— Дори и ако трябва да се сключи сделка с дявола?

— Може би ще е нужен един дявол, за да се унищожи друг дявол.

— Каквато и да е истината за това, което казваш, стъпваме на несигурна почва, Питър.

Маркс се усмихна.

— Защо мислиш, че искам да се присъединиш към мен? На даден етап ще ми е нужен някой, който да ме измъкне от лайната, преди да ме покрият напълно. И не мога да измисля по-подходящ човек от теб.

Мойра Тревър, с пистолет „Лейди Хоук“ в кобура на бедрото, стоеше права, загледана в празните офиси на новата ѝ, но компрометирана фирма „Хартланд Риск Мениджмънт“. Мястото толкова бързо бе станало отблъскващо, че не ѝ беше тъжно да го напусне, а само се изумяваше, защото фирмата ѝ беше работила по-

малко от година. Тук нямаше нищо друго, освен прах, липсваха дори спомени, които да вземе със себе си.

Обърна се да го напусне и видя един мъж, който изпълваше рамката на отворената врата към външния коридор. Беше облечен в скъп, шит по поръчка костюм с жилетка, с лъснати до блясък английски обувки с дебели подметки и въпреки ясното време носеше акуратно навит чадър с дървена дръжка.

— Предполагам, че вие сте госпожица Тревър?

Тя го изглежда втренчено. Имаше коса като стоманена четина, черни очи и акцент, който не можеше да определи. Държеше обикновена кафява книжна кесия, в която тя се вгледа с подозрение.

— А вие сте?

— Бинс. — Той ѝ подаде ръка. — Лайънел Бинс.

— Лайънел? Сигурно се шегувате, сега никой не се казва Лайънел.

Той я изглежда, без да мигне.

— Мога ли да вляза, госпожице Тревър?

— И защо?

— Тук съм, за да ви направя предложение.

Тя се поколеба за момент, но после кимна. Той прекрачи прага като че ли без да помръдне.

Огледа се и рече:

— О, боже. Какво имаме тук?

— Улица „Пустота“.

Бинс леко се усмихна.

— Аз самият съм отдавнашен фен на Боб Дилън.

— Какво мога да направя за вас, господин Бинс?

Тя застана нащрек, когато той вдигна кафявата кесия и я отвори.

Извади две картонени чаши и каза:

— Донесох малко кардамонов чай.

Първото указание.

— Колко мило — рече Мойра и прие чая. Махна пластмасовия капак на чашата и надникна вътре. Чаят беше побелял от мляко. Отпи една глътка. И беше много сладък. — Благодаря.

— Госпожице Тревър, аз съм адвокат. Мой клиент би искал да ви наеме.

— Чудесно. — Тя огледа улица „Пустота“. — Малко работа ще ми е от полза.

— Клиентът ми иска да намерите един портативен компютър, който му беше откраднат.

Мойра се спря, поднесла чашата наполовина към устата си. Очите ѝ с цвят на кафе се взряха в Бинс с необикновена острота. Тя имаше решително лице, отговарящо напълно на личността ѝ.

— Сигурно ме бъркате с частен детектив. В района няма недостиг на такива, всеки от тях...

— Клиентът ми иска вас, госпожице Тревър. Само вас.

Тя сви рамене.

— Сбъркал е адреса. Съжалявам. Не е по моята част.

— О, мисля, че е. — В лицето на Бинс нямаше нищо заплашително или обезпокоително. — Нека да видим дали правилно съм осведомен. Вие бяхте изключително успешен оперативен агент на „Блек Ривър“. Преди осем месеца напуснахте и открихте компанията „Хартланд“, като привлякохте най-добрите и най-способните от вашия бивш работодател. Не отстъпихте, когато „Блек Ривър“ се опита да ви сплаши, а отвърнахте на удара с удар и станяхте причина да бъде хвърлена светлина върху престъпните далавери на компанията. Сега, за негово нещастие, вашият бивш бос Ноа Перлис е мъртъв. „Блек Ривър“ беше разтурена и двама от основателите ѝ са следствени. Прекъснете ме, ако до тук съм казал нещо, което не е вярно.

Крайно изненадана, Мойра премълча.

— Оттам, където се намира моят клиент — продължи той, — вие сте идеалният кандидат да намери и върне откраднатия лаптоп.

— И къде точно се намира вашият клиент?

Бинс се усмихна.

— Проявявате ли интерес? За вас ще има много добро възнаграждение.

— Не се интересувам от пари.

— Въпреки че имате нужда от работа? — Бинс наклони глава. — Но както и да е. Не говорех за пари, въпреки че целият ви обичаен хонорар ще бъде изплатен в аванс. Не, госпожице Тревър. Говоря за нещо много по-ценно за вас. — Той огледа празната стая. — Имам предвид причината, поради която се изнасяте оттук.

Мойра изтръпна, пулсът ѝ се ускори.

— Не знам за какво говорите.

— Имате предател в организацията — каза спокойно Бинс. — Някой, който е на заплата в АНС.

Мойра се намръщи.

— Кой е вашият клиент, господин Бинс?

— Не съм упълномощен да разкривам самоличността му.

— Предполагам също, че не сте упълномощен да ми кажете откъде знае толкова много за мен?

Бинс разпери ръце.

Тя кимна.

— Добре. Сама ще намеря проклетия предател.

Странното беше, че този отговор накара Бинс лукаво да се усмихне.

— Клиентът ми каза, че това ще е отговорът ви. Не го виня, така че сега загубих хиляда долара.

— Сигурна съм, че ще намерите начин да компенсирате загубата с хонорарите си.

— След като веднъж ме опознаете, ще разберете, че не съм такъв човек.

— Прекален оптимист сте — каза Мойра.

Той кимна.

— Възможно е. — Отивайки към вратата, Бинс вдигна ръка. — Ако ме придружите... — Когато тя не се помръдна да го последва, той добави: — Моля ви да ми се доверите само този път. Ще отнеме само петнадесет минути от времето ви, какво имате да губите?

Мойра не можа да измисли нито един проклет довод, затова му позволи да я изведе навън.

Чайя живееше в мезонет в един от лъскавите многоетажни миниградове — изолирано гражданско общество, пазено денонощно от множеството опасности на града. Според Аркадин обаче тепърва щеше да се разбере дали предохранителните мерки щяха да държат града настрана, или обитателите щяха да се окажат затворници в цитаделата си. Както винаги, независимо по кое време се появяваше, Чайя му отвори вратата, когато той почука. Всъщност тя нямаше избор. Произхождаше от богато семейство и живееше в лукс, но

всичко това щеше да се изпари, ако знаеха тайната ѝ. Беше индийка, а мъжът, когото обичаше, беше мюсюлманин — смъртен грях в очите на баща ѝ и тримата ѝ братя, ако научеха за нейното прегрешение. Въпреки че Аркадин никога не беше срещал любовника ѝ, беше взел мерки тайната ѝ да не бъде разкрита. Чайя му дължеше всичко и му беше безкрайно признателна.

С пищна фигура, мургава, облечена в прозрачен халат и с още сънени очи, тя се движеше из огрения от слънцето апартамент с грациозността на актриса от Боливуд. Не беше много висока, но осанката ѝ създаваше тази илюзия. Когато влезеше някъде, и мъжете, и жените се извъръщаха към нея. Дали тя харесваше Аркадин, какво изобщо мислеше за него абсолютно не го интересуваше. Чайя се страхуваше от него и това беше всичко, което му трябваше.

Тук, над покривите на сградите, беше по-светло и се създаваше лъжливото впечатление, че денят вече е започнал. Обаче този апартамент, който беше нещо като огледало на живота и на двамата, бе пълен с измамни внушения.

Тя веднага видя окървавения му крак и го отведе в просторната баня, цялата в огледала и мрамор на розови и златисти жилки. Свали му панталоните и пусна топла вода. Виждаше се, че борави сръчно с хирургическите инструменти и той я попита дали е правила това преди.

— Някога, много отдавна — отвърна загадъчно тя.

Тъкмо затова беше дошъл тук в този момент, в който доверието беше от първостепенна важност. Той и Чайя виждаха нещо един в друг, нещо от себе си — печално, осакатено. И двамата бяха аутсайдери, чувстваха се не на място в този свят, който повечето хора обитаваха, прокрадваха се в периферията, полускрити в трептящите ѝ сенки, които ужасяваха всички останали. Бяха някак встрани, чужди може би дори на себе си, но като че ли тъкмо поради този факт общуваха помежду си.

Докато тя го миеше и обработваше раната му, той обмисляше следващата си стъпка. Без съмнение трябваше да се махне от Индия. Онзи глупак Озеров къде ли щеше да предположи, че ще отиде? Кампионе д'Италия^[1] в Швейцария, където Източното братство държеше една вила, или може би в централата на братството в Мюнхен. Списъкът с вариантите пред Озеров по принуда щеше да

бъде кратък. Дори Маслов имаше ограничени възможности да изпраща ударни групи по света за нещо, което можеше да се окаже безсмислено преследване. Никога не пилееше хора и средства на вятъра и тъкмо затова продължаваше да оглавява най-могъщата фамилна групировка в период, в който Кремъл безцеремонно разтурваше мафията.

Аркадин разбираше, че трябва да се прехвърли в място, което е абсолютно сигурно. Трябваше да избере такова, за което нито Озеров, нито Маслов щяха да си помислят. И нямаше да го каже на никого от организацията, поне докато разбере как Озеров беше узнал за временния му щаб в Бангалор.

Това означаваше, че трябваше да уреди излизането си от града и от страната. Но първо трябваше да прибере лаптопа на Густаво Морено от мястото, където беше скрит.

Когато Чайя свърши, на устните ѝ заигра лека усмивка.

— Да не би да искаш да кажеш, че мога да я отворя? Изгарям от любопитство.

— Донеси я тук.

Тя изскочи от стаята и след малко се върна с доста голяма сребриста кутия, привързана с червена панделка. Седна срещу него в напрегнато очакване с кутията в скута си.

— Мога ли да я отворя?

Аркадин погледна пакета.

— Вече си я отваряла.

По лицето ѝ се мярна уплаха, която премина с такава бързина, с каквато чайка ситни по пристан. След това на красивото ѝ лице се появи пресилена усмивка.

— О, Леонид, не можах да се стърпя, роклята е толкова хубава. Никога не съм докосвала такава коприна, сигурно струва цяло състояние.

Аркадин протегна ръка.

— Кутията.

— Леонид... — замоли се тя, но му я подаде. — Не съм я изваждала, само я докоснах.

Той развърза панделката, забеляза, че беше вързана отново изключително внимателно, и махна капака.

— Толкова я харесах, че бил убила всеки, който се приближи до нея.

Аркадин разчиташе тъкмо на това. Когато ѝ я даде с нареждане да не я отваря, бе забелязал неудържимо любопитство в очите ѝ и беше наясно, че тя няма да може да устои. Ала в същото време знаеше, че ще я пази с цената на живота си. Чайя си беше такава.

Роклята, която действително беше изключително скъпа, бе сгъната грижливо. Той извади лаптопа, скрит внимателно в гънките, и ѝ я подаде.

Зае да поставя диска в лаптопа, почти не чу възклицанията от възхищение и благодарностите, с които тя го обсипа.

Директорът на ЦРУ М. Еърл Данзигер обядваше най-често на бюрото си, докато преглеждаше докладите от шефовете на дирекциите и ги сравняваше с тези на техните колеги, които му изпращаха ежедневно от АНС. Обаче два пъти седмично обядваше извън централата на ЦРУ. Винаги отиваше в един и същи ресторант — „Оксидентал“ на авеню „Пенсилвания“ — и обядваше с един и същ човек, министъра на отбраната Бъд Холидей. Данзигер, който си спомняше много добре как беше убита предшественичката му, изминаваше шестнадесетте пресечки до тези срещи в брониран джип „Юкон Денали“, придружаван от лейтенант Р. Саймънс Рийд, двама бодигардове и секретарка. Никога не оставаше сам, самотата го плашеше — състояние, което го съпътстваше още от детството, изпълнено с мрачни спомени за семейни кавги и липса на родителски грижи.

Сорая Мур го чакаше да пристигне. Беше научила разписанието на директора на ЦРУ от бившия директор на оперативния ѝ отдел, който временно ръководеше „Тифон“. Седнала край една маса в хотел „Кафе дьо Парк“ на Уилър, който опираше до външния сектор на „Оксидентал“, забеляза пристигането на джипа точно в 13 часа. Когато задната врата се отвори, тя стана и докато придружителите се съберат на тротоара, успя да се приближи на най-близкото разстояние до директора, което бодигардовете му ѝ позволиха. Всъщност един от тях с гръден кош, широк колкото масата, където беше седнала, вече се бе изправил срещу нея.

— Директор Данзигер — провикна се тя през рамото му, — името ми е Сорая Мур.

В момента, в който бодигардът сложи ръка на дръжката на пистолета си, Данзигер им заповяда да се отдръпнат. Беше нисък, четвъртит мъж, с приведени рамене. Беше си поставил за цел да проучи ислямската култура, което само увеличи непоклатимата му антипатия към региона. Нещо повече, намираше начина им на живот за назадничав, дори средновековен с неговите условности и обичаи. Твърдо вярваше, че ислямистите, както неофициално ги наричаше, никога няма да примирят религиозните си вярвания с темповете и прогреса на съвременния свят, независимо от това какво твърдяха. Зад гърба му, но не без известна доза възхищение, го наричаха Арабина заради това, че се беше зарекъл да избави света от ислямските терористи и всякакви други ислямисти, достатъчно глупави да застанат на пътя му.

Данзигер застана между бодигардовете си и каза:

— Вие сте египтянката, която сметна за нужно да остане в Кайро, въпреки че беше отзована.

— Имах да върша оперативна работа на предната линия, там, където куршумите и бомбите са истински, а не компютърни симулации — отвърна Сорая. — И, за сведение, съм американка като вас.

— Изобщо не сте като мен, госпожице Мур. Аз издавам заповеди. Не мога да имам доверие на тези, които отказват да ги изпълняват. Те не работят за мен.

— Вие така и не ме изслушахте. Ако знаехте...

— Набийте го в главата си, госпожице Мур, вече не работите за ЦРУ.

Приведен напред, Данзигер беше заел предизвикателната поза на боксьор на ринга.

— Не желая да ви изслушвам. Нали сте египтянка? Бог знае на кого сте лоялна. — Той ехидно се усмихна. — Всъщност може би знам. Може би на Амун Чалтум?

Амун Чалтум беше ръководител на Мухабарат, египетското разузнаване в Кайро, с когото Сорая беше работила напоследък и при когото беше останала в Кайро, когато Данзигер ѝ бе наредил да се върне предсрочно у дома в противоречие с инструкциите на ЦРУ за изпълнението на дадена операция. Докато изпълняваше поверената ѝ задача, тя се беше влюбила в Амун. Беше шокирана, изумена може би

беше по-точната дума, че Данзигер притежава такава лична информация. Как, по дяволите, беше разбрал за нея и Амун?

— От един дол дренки — рече той. — Няма нищо общо с професионалното поведение, което очаквам от хората. Установяване на любовни отношения с врага, нали така се казва?

— Амун Чалтум не е враг.

— Очевидно не е ваш враг. — Той отстъпи назад, явно давайки знак на бодигардовете си да застанат пред него и да ѝ попречат да се приближи. — Пожелавам ви късмет да си намерите друг държавен пост, госпожице Мур.

Р. Саймънс Рийд се подсмихна под мустак отзад, преди да се обърне и да последва директора, и заобиколен от антуража си, Данзигер влезе в „Оксидентал“. Минувачите наблизко се вглеждаха в нея. Сорая докосна с ръка лицето си и установи, че бузите ѝ горяха. Искаше да му натрие носа, обаче той беше натрил нейния и тя сериозно бе подценила както интелигентността, така и осведомеността му. Погрешно беше предположила, че министърът на отбраната е подлъгал президента да сложи за директор на ЦРУ просто една пионка, един тъпанар, който Холидей без проблеми да контролира. Голяма грешка от нейна страна.

Отдалечавайки се от сцената на своя провал, тя се закле никога да не допуска подобна грешка.

Човекът на телефона, който и да бе той, беше прав за едно нещо. Складът в покрайнините на Москва не се различаваше по нищо от тези около него, наредени в спретнати редици. Скрит в мрака отсреща, Борис Карпов провери адреса, който си беше записал по време на телефонния разговор с мъжа, представил се за Леонид Аркадин. Да, мястото беше тук. Обърна се и даде знак на хората си, всички тежковъоръжени и с бронежилетки и шлемове. Карпов подушваше капаните, а този тук направо смърдеше. Нямаше начин да дойде сам, независимо колко добре щеше да е въоръжен, нито пък имаше намерение да си пъха врата в примката, приготвена му от Дмитрий Маслов.

Тогава защо беше тук? — запита се той за стотен път след телефонното обаждане. Защото, ако имаше някаква вероятност мъжът

действително да е Леонид Данилович Аркадин и да е казал истината, тогава би било престъпна грешка да не тръгне по тази следа. ФСБ-2 и особено Карпов дебнеха Маслов и цялата Казанская вече години, без особен успех.

Неговият пряк началник Мелор Букин, човекът, който го беше примамил да напусне ФСБ с повишение в полковник и с обещание да го остави да действа самостоятелно, му беше дал картбланш да изправи Дмитрий Маслов и Казанската групировка пред съда. Карпов бе наблюдавал стремителното издигане на Виктор Черкезов и беше решен да се присъедини към него. Черкезов беше превърнал ФСБ-2 от дирекция за борба с контрабандата на наркотици в национална агенция за сигурност, която съперничеше на самото ФСБ. Букин беше приятел на Черкезов от детинство, а нещата в Русия ставаха най-често по този начин, и сега беше дясната му ръка. Букин, който беше обучавал Карпов, го бе довел по-близо до върха на пирамидата за власт и влияние във ФСБ-2. Той беше на телефона, когато Карпов се обади и му каза къде отива и защо. Букин го беше изслушал набързо и му даде благословията си.

Сега, след като безшумно беше разположил отряда си около обекта, Карпов поведе хората си във фронтална атака на склада. Нареди на един от тях да разбие с изстрел ключалката на входната врата, а после ги въведе вътре. Даде знак на хората си да заемат позиции между коридорите от наредени сандъци. Това стана часове след края на работния ден, затова не очакваха да видят работници вътре и не се разочароваха.

Когато всички влязоха вътре и заеха позиции, Карпов ги поведе през вратата на тоалетната, която се оказа на мястото, посочено от гласа по телефона. Писоарите бяха отляво, а срещу тях беше редицата на кабините. Хората му отваряха с ритници вратите, докато се придвижваха напред, но всички кабинни се оказаха празни.

Карпов спря пред последната, а после се втурна вътре. Точно според описанието на гласа там нямаше тоалетна чиния, а само друга врата в задната стена. Усетил как в стомаха му се заформя студена топка, разби ключалката с откос от автомата си. Веднага блъсна вратата с рамо, втурна се през нея и се озова в канцелария с бюро, опряно в задната стена. В нея нямаше никой. Кабелите на телефоните бяха изтръгнати от гнездата им в стената. Обърнатите етажерки и бюра

бяха с отворени чекмеджета, които като че ли му се присмиваха с абсолютната си празнота. Бързината, с която бяха опразнени, беше очевидна. Той бавно се огледа наоколо, без да пропуска и най-малката подробност. Нищо, вътре нямаше нищо.

Обади се по радиостанцията на хората си, заели позиции около склада, и те потвърдиха това, което студената топка, която глождеше стомаха му, вече му беше подсказала: откакто пристигнаха на мястото, никой нито бе влизал, нито излизал от склада.

— Мамка му! — Карпов подпря масивното си бедро в ъгъла на едно бюро. Човекът на телефона беше прав. Беше го предупредил да не казва на никого, беше му казал, че хората на Маслов могат да бъдат предупредени. Трябва наистина да е бил Леонид Данилович Аркадин.

Ролс-ройсът беше грамаден, нещо от юрския период на автомобилите. Блестеше като сребърен влак на паркинга пред учрежденската сграда. Лайънел Бинс избърза пред нея и отвори задната врата. Когато Мойра се наведе и влезе вътре, я лъхна миризма на тамян. Седна на кожената седалка и адвокатът затвори вратата след нея.

Настани се по-удобно и когато очите ѝ започнаха да свикват с полумрака, установи, че седи до едър, широкоплещест мъж, със светлокафява кожа и открити, черни като кладенец очи. Имаше гъста, черна, почти вълниста коса и дълга, гъста брада, къдрава като на Навуходоносор. Вече си обясни почерпката с кардамоновия чай. Той беше някакъв арабин. Продължи да го разглежда и забеляза, че костюмът му, въпреки че беше ушит по западната мода, висеше на раменете и гърдите като берберска роба.

— Благодаря, че дойдохте — каза мъжът със силен, плътен глас, който проехтя сред просторното, облицовано с орехово дърво купе, — че направихте малка стъпка към доверието. — Говореше със силен, почти гърлен акцент, но английският му беше безупречен.

Миг по-късно шофьорът, който не се виждаше зад дървената преграда, вкара ролс-ройса в движението и колата се насочи на юг.

— Вие сте клиентът на господин Бинс, нали?

— Да, така е. Името ми е Джалал Есай и домът ми е в Мароко. Значи берберин.

— И сте имали лаптоп, който е откраднат.

— Точно така.

Мойра седеше, опряла дясното си рамо във вратата. Изведнъж ѝ стана студено. Вътрешността на купето ѝ се стори задушавашо малка, сякаш с присъствието си мъжът окупираше цялата задна седалка, обгръщаше я, опитваше се да проникне в нея. Въздухът като че ли започна да шуми и да трепти, сякаш виждаше пустинен мираж.

— Все още не мога да разбера защо се спряхте на мен?

— Госпожице Тревър, вие имате някои, нека ги кажем, уникални способности, които според мен ще бъдат безценни да намерите лаптопа и да ми го върнете.

— И тези способности са...

— Противопоставихте се успешно на „Блек Ривър“ и на АНС. Мислите ли, че бих могъл да намеря дори един частен детектив, който е успял да направи същото? — Той се извърна към нея и се усмихна с едрите си, ослепително бели зъби, които проблеснаха на фона на мургавото му лице и подчертаха острите скули и хлътналите дълбоко навътре като на ястреб очи. — Не е нужно да отговаряте. Не го казах като въпрос.

— Е, добре. Тогава аз ще ви попитам. Мислите ли, че тези тайни служби са замесени в кражбата?

— Възможно е — отговори след кратка пауза той. — Дори е вероятно.

Мойра скръсти ръце на гърдите си, като да се предпази от логиката му, която малко по малко подкопаваше решителността ѝ, и от вълните тъмна енергия, които той излъчваше. Никога преди не се беше чувствала така — все едно се намираще близо до ускорител на микрочастици. Тя поклати енергично глава.

— Съжалявам.

Есай кимна. Като че ли нищо, което беше казала или направила, не го изненадваше.

— Независимо от всичко, това е за вас.

Подаде ѝ един плик, който Мойра изгледа с нарастващо подозрение и мрачно предчувствие. Защо се чувстваше като Ева, приемаща ябълката на знанието? Въпреки това, сякаш подчинявайки се на нечия друга команда, ръцете ѝ поеха плика.

— Моля ви. В това няма никакви уловки — каза Есай. — Бъдете спокойна.

Тя се поколеба за момент, но после отвори плика. Вътре имаше снимка от среща на един от най-важните агенти, които беше успяла да отмъкне от „Блек Ривър“, с директора по операциите на АНС.

— Тим Ъптън? Той къртица на АНС ли е? Не е някакъв монтаж, нали?

Есай не отговори нищо, затова тя сведе очи и зачете прикрепения към снимката лист с посочени в него часове и места на тайни срещи на Ъптън с различни членове на АНС. Мойра въздъхна дълбоко, облегна се назад в седалката и бавно затвори плика.

— Изключително щедър жест от ваша страна.

Есай сви рамене, като че ли не се беше случило нищо, а в този момент като по команда ролс-ройсът намали скоростта и спря край тротоара.

— Довиждане, госпожице Тревър.

Мойра успя да хване дръжката на вратата, но след това се обърна към брадатия мъж и попита:

— И така, защо вашият лаптоп е толкова ценен?

На лицето на Есай се появи усмивка, широка като лъча на фар.

[1] Кампионе д'Италия — италиански анклав на територията на швейцарския кантон Тичино. — Бел.прев. ↑

Борн пристигна в Лондон в потискащо навъсена, ветровита утрин. По течението на Темза се вихреше дъжд като мъгла, който забулваше Биг Бен и спусналите се ниско, натежали като олово облаци, притиснати във високите модерни сгради на града. Въздухът беше изпълнен със силна миризма на петрол и въглищен прах, но може би това бяха частици от индустриалните райони, шибани от вятъра.

Супаруита му беше казал адреса на апартамента на Ноа Перлис. Това беше единствената конкретна следа, оставена от него от времето, когато е бил жив и което сега бе забравено. Седнал на задната седалка на таксито по пътя от летище „Хийтроу“, той се взираше в минаващия покрай него пейзаж, без да вижда каквото и да било. Сега имаше цели отрязъци от време, когато забравяше, че беше имал живот преди амнезията. Но понякога, подобно на плесница, откъслеци от него изскачаха неочаквано на повърхността, за да му напомнят за липсващите спомени, които никога нямаше да се върнат отново. В първия момент се почувства някак смален, като човек, който живее половин живот, живее със сянка, която не може да види и дори поне малко да почувства. Въпреки това тя бе там, беше част от него, можеше за малко да я докосне по досадно ограничен начин — само някакви проблясъци в най-далечната периферия на зрението му.

Точно това му се беше случило в Бали, когато преди няколко седмици, опитвайки се да намери Супаруита, се бе изкачил до първия храм в комплекса Пура Лемпуанг. Застанал на същото място, което сънуваше, беше открил, че във времето преди амнезията там трябваше да се срещне с Холи Мари Моро. Беше изплувал спомен. Спомни си как беше наблюдавал от прекалено голямо разстояние, за да й помогне, докато тя падаше надолу по стръмната поредица от каменни стъпала към смъртта си. В действителност, както бе открил след това, скрит в сянката на високите каменни порти, Ноа Перлис я беше блъснал.

Апартаментът му беше в Белгрейвия, квартал на западен Лондон между Мейфеър и Найтсбридж. Намираще се в голяма къща в стил „Крал Джордж“, принадлежала някога на търговец, която сега беше

разделена на отделни жилищни помещения. Ослепително бялата сграда имаше голяма тераса, която гледаше към ограден от дървета площад. Белгрейвия беше пълен с ослепително бели къщи в този стил, посолства и луксозни хотели — едно чудесно място за разходка.

Ключалката на входната врата не беше проблем, както и тази на апартамента на Перлис на втория етаж. Борн влезе в просторна, модерно обзаведена гостна, вероятно не от самия Перлис, който със сигурност не е имал време за такива домашни занимания. Въпреки че грееше слънце, въздухът вътре беше хладен, изпълнен с белезите на запуснатост и смътната тъга на забравения или изчезналия. В периферията на съзнанието на Борн се загнезди някакво неясно усещане, като че ли останало от последния път, когато Перлис е бил тук. Сега нямаше нищо друго, освен шумоленето на вятъра през старите рамки на прозорците и сънливото трептене на прашинките сред диагоналните снопове слънчева светлина.

Въпреки това осезателно се чувстваше някогашното мъжко присъствие — канапе с кожена тапицерия с цвят на уиски, едри пънове до камината, боядисани в тъмни тонове стени. Борн нямаше как да не заподозре и известна женска намеса в аксесоарите, когато видя месинговия свещник с изгорени наполовина свещи с цвят на слонова кост, изящните марокански нощни лампи, мексиканските плочки в кухнята, ярки като оперението на тропическа птица. А банята с плочките в розово и черно и с безупречния си ред недвусмислено показваше, че тук е пипала женска ръка. Докато беше там, той провери зад казанчето на тоалетната и вдигна капака, за да види дали Перлис не бе оставил нещо в тези предпочитани скришни места.

След като не намери нищо, премина в спалнята на Перлис, която го интересуваше най-много. Спалните са местата, където хората, дори такива професионалисти като Перлис, които отделят изключително внимание на сигурността, са склонни да крият свои лични вещи. Ако бъдат открити, те могат да дадат сведения за тяхното вътрешно аз.

Започна с дрешника с редиците черни или тъмносини панталони и сака, но без костюми, всички ушити по последна мода. Някой беше пазарувал за Перлис. Като отдръпна настрани закачалките с дрехи, Борн почука по задната стена и провери дали в нея няма празни места, но не намери такива. Направи същото и с другите стени, а после повдигна обувките чифт по чифт, за да провери дали в пода няма някой

тайник. След това премина към шкафа и опипа дъното на всяко чекмедже, за да види дали Перлис не беше прикрепил със скоч нещо към него. В дъното на най-долното чекмедже намери един пистолет „Глок“. Прегледа го и установи, че е смазан добре и зареден. Прибра го в джоба си.

Накрая отиде при леглото, отмести настрани дюшека, за да провери дали в дървената рамка няма документи, снимки, компютърни флашки или някаква скрита преградка, в която да се съхраняват. Под дюшека е детински наивно да се крият каквито и да било ценни неща, но повечето хора правят точно това. Старите навици умират най-трудно. Той извади дървената скара от металната рамка на леглото, за да може да я огледа по-внимателно, но не намери нищо необичайно. След като сглоби отново леглото, седна на ръба му и се загледа замислен в седемте фотографии в рамки върху шкафа. Бяха подредени така, че да са последните неща, които Перлис е виждал преди да заспи и първите, когато се събуди сутрин.

Самият той се виждаше на всички, с изключение на една. Имаше снимка, на която Перлис се разхождаше в Хайд Парк заедно с Холи Мари Моро. Бяха спрели пред една от импровизираните трибуни за ораторите и очевидно Ноа беше накарал някой от тълпата да ги снима. На друга — явно направена със самоснимачка, те бяха в лодка, може би нагоре по течението на Темза. Холи се смееше вероятно на нещо, което Ноа беше казал. Изглеждаше спокойна, което бе твърде смущаващо за Борн, който познаваше Перлис и му беше известен трагичният край на историята им.

На третата снимка Ноа беше рамо до рамо с красив млад мъж в модерен костюм с жилетка. Кожата му беше тъмна и имаше екзотични черти. Нещо в лицето му напомняше на Борн, като че ли го беше виждал в забравения си живот или поне някой, който приличаше на него. На друга снимка двамата бяха с красиви придружителки в моден лондонски нощен клуб. В дъното се виждаше игрална маса, над която нетърпеливо се бяха надвесили залагащите. Насочи вниманието си към придружителките. Двете жени бяха наполовина скрити зад мъжете, но като се вгледа по-внимателно, разпозна Холи... и Трейси, което направо го шокира. Беше се запознал с Трейси преди месец в един самолет, който летеше за Севиля, и бяха станали съюзници, тъй като

пътуваха заедно до Хартум, където тя беше умряла в ръцете му. Едва по-късно беше разбрал, че тя изпълнява нареждания на Аркадин.

Значи Трейси, Перлис, Холи и непознатият млад мъж бяха четворка. Какво странно хрумване на съдбата ги беше събрало и ги бе накарало да станат приятели?

След това погледът му се спря на портрет на младия мъж, който гледаше в обектива със смесица от подозрение и язвителна насмешка. Това беше подигравателна усмивка, каквато само издънките на богати фамилии с достатъчно много пари могат да използват като оръжие или примамка. На седмата и последна снимка бяха тримата — Перлис, младият мъж и Холи Мари Моро. Къде беше Трейси? Без съмнение тя ги снимаше или пък беше заминала на едно от безбройните си пътувания. Лицата им бяха осветени отдолу от свещите на богато украсена торта. Беше на рожден ден на Холи. Стоеше леко приведена между двамата мъже, едната ѝ ръка отмяташе назад дългата коса, бузите ѝ бяха издути и се беше приготвила да духне свещите. Гледаше някъде надалеч и очевидно мислеше какво да си пожелае. Изглеждаше много млада и напълно невинна.

Борн огледа още веднъж поредицата от снимки, а после стана и без да се съобразява с реда им, започна да ги оглежда една по една. Към гърба на снимката от рождения ден беше прикрепен със скок неизползван паспорт на името на Перлис. Борн го прибра в джоба си, постави отново снимката в рамката, сложи я на мястото ѝ и се загледа напрегнато в нея. Що за човек е била Холи Мари Моро? Как се беше запознал Перлис с нея? Били ли са любовници, приятели, или просто я е използвал? Тя ли го беше използвала? Прекара пръсти през косата си и потърка кожата, като се опитваше да накара мозъка си да се размърда и да си спомни нещо, което той явно не можеше. За момент го обзе истинска паника. Сякаш се намираше в малка лодка, която се носи по забулено от мъгла море и наоколо не се вижда нищо. Колкото и да се опитваше, не можа да си спомни времето, когато е бил заедно с нея. Всъщност, ако не беше онзи повтарящ се сън за смъртта ѝ, който бе сънувал в Бали, изобщо нямаше да си спомни за нея. Нямаше ли да има край на кошмарната забрава на хора, появяващи се от гъстата мъгла на миналото му, витаещи като призраци, уловени от периферното му зрение? Обикновено той умееше да контролира емоциите си, но разбираше защо този път не беше така. Все още

можеше да почувства как животът напуска Трейси Атъртън, докато я държеше в ръцете си. Беше ли държал Холи по същия начин, докато тя лежеше натрошена в основата на стръмното стълбище на балийския храм?

Седна на леглото, приведен напред, взирайки се в бездната на спомените за хора, които са му били близки и които сега бяха мъртви... заради него ли? Защото го бяха обичали? Той беше обичал Мари, в това нямаше съмнение. А Трейси? Може ли да обичаш някого само след дни, прекарани с него, най-много седмица? Дори един месец изглеждаше твърде кратко време, за да се разбере. Въпреки това споменът за Трейси не излизаше от главата му, трептящ и безкрайно тъжен. Това беше спомен за някой, когото той искаше да докосне, да разговаря с него, а не можеше. Разтърка очи с длани и тогава с болка разбра, че Холи беше означавала нещо за него, че беше вървяла редом с него и вероятно се беше смяла така, както го бе правила с Ноа Перлис, но той никога нямаше да разбере дали е било така. Единственият му спомен беше този от падането ѝ по стълбите на храма. Падаше, падаше... А сега отново беше сам, защото не искаше Мойра да я сполети съдбата на всички други, които се бяха опитали да се сближат с него. Непрекъснато сам и завинаги...

Трейси трепереше, притисната в него, поемайки дъх за последен път. Джейсън, не искам да съм сама.

Не си сама, Трейси. — Спомни си как беше притиснал устни до челото ѝ. — Аз съм тук с теб.

Да, знам, хубаво е, чувствам те около себе си. Миг преди да умре тя беше изпуснала въздишка, подобна на котка, която мърка от задоволство.

Завесите в апартамента на Ноа Перлис потрепнаха като живи и от опънатите му назад устни се изтръгна рязък, тъжен смях. Беше ли му прошепнала Холи същите думи, които му бе казала Трейси: *Нашите тайни ни изяждат живи в най-ужасния ни час.* Тя нямаше представа, че всеки час от неговия безпаметен живот беше най-ужасният му час, че тайните, които го изяждат жив, са тайни дори за самия него. Трейси му липсваше, липсваше му с остротата на тънка кама, забита между ребрата му, и това го накара да изохка на глас. Завесите потрепваха от вятъра, който се промъкваше през рамката на прозореца и като че ли Трейси беше тук с него и го гледаше с

огромните си сини очи и широката си мегаватова усмивка като на Супаруита. Сред шумоленето на вятъра той чу гласа ѝ и почувства как опакото на дланта ѝ докосва бузата му и охлажда кожата.

Беше прекарал с нея много кратко, но тези дни бяха в изключително сгъстено време на битка, когато съществуването започваше и свършваше със стремежа да останеш жив, а всеки миг беше белязан от смъртта; когато войници от една рота ставаха приятели за цял живот.

Трейси го беше докоснала в място, едновременно силно защитено и абсолютно уязвимо. Тя се беше промъкнала в него и сега стоеше там, свита на кълбо, продължаваща да диша дори и след смъртта.

И сега, когато се беше почувствал така близо до нея и гласът ѝ звучеше в главата му, той си спомни нещо, което тя бе казала в нощта, преди да бъде убита: *Аз живея в Лондон, в Белгрейвия. Ако видиш апартамента ми, той е много малък, но си е мой и го обичам. Отзад зад къщата има уличка с частни конюшни и цъфнала круша, в която две лястовици свиват гнездо всяка пролет, а през повечето вечери една нощна птица ми прави серенада.*

Той затаи дъх. Наистина ли беше съвпадение, че и Перлис, и Трейси живеяха в Белгрейвия? Борн не вярваше в съвпадения, особено пък при хора от тази група: Трейси, Холи, Перлис, фамилията Херера, Николай Йевсен, Леонид Аркадин. Перлис и Йевсен бяха мъртви, както и Трейси и Холи, а само бог знаеше къде е Аркадин. Хората от фамилията Херера оставаха единствените живи връзки, които крепиа заедно това съзвездие.

Беше останала непроучена само снимката на младия мъж с надменната усмивка. Къде беше виждал това лице преди? Изглеждаше му влудяващо познато и въпреки това изкусно променено, като че ли беше виждал този човек, когато е бил по-млад... или по-стар? Във внезапен пристъп на гняв той измъкна картонената подложка и откри малък ключ, прикрепен със скок към гърба на снимката. Отлепи го. Размерът му подсказваше, че е от шкафче или на някое от летищата, на железопътна гара или... Към ключа с парче тел беше прикрепен етикет, на който имаше поредица от числа, написани на ръка с мастило. Сейф, депозитна кутия. Обърна ключа от другата страна и забеляза две малки долепени една до друга букви: АБ.

Всичко си дойде на мястото. Този мъж беше Диего Херера, син и наследник на дон Фернандо Херера, който въртеше незаконна търговия с оръжие с покойния Николай Йевсен — прочутият търговец на оръжие, когото Борн беше убил миналия месец. Законният бизнес на дон Херера беше банка „Агвардиенте“. Беше поверил на Диего управлението на клона ѝ в Лондон.

Ноа Перлис беше приятел на Диего Херера и двамата познаваха Холи. Борн взе снимката на тримата от рождения ден на Холи, вгледа се внимателно в лицата на всеки от тях и забеляза един и същ заговорнически поглед в очите им. Перлис е бил приятел на Холи и въпреки това я е убил. Този заговорнически поглед между приятели... и после убийство.

Точно тогава прозрението го връхлетя със силата на експресен влак. Той беше част от това съзвездие. Според Супаруита Холи беше получила пръстена от баща си, Перлис я беше убил, за да го вземе, а сега пръстенът беше у Борн. Бавно го извади и започна да го върти между пръстите си. Какво означаваше надписът от вътрешната му страна?

От снимката тримата — Перлис, Диего и Холи — като че ли му се присмиваха. Какво беше в основата на приятелството им? Дали беше някаква трипосочна сексуална връзка, физическо привличане, което в крайна сметка не беше означавало нищо за Перлис, или пък се бе сприятелил с Холи поради конкретна причина? И каква беше връзката на тези тримата с Трейси? Тук ставаше нещо, което Борн не разбираше, нещо интимно и същевременно отблъскващо. Обаче беше сигурен в едно: изключително важно бе да разбере каква е връзката между тях, ако искаше да разкрие тайната на пръстена.

Човекът, известен на оперативната дирекция на ЦРУ като Ковън, пристигна в Бали тъкмо навреме, за да се огледа и да последва Борн в Лондон. Сега седеше в кола под наем и с бинокъл в ръцете, с който наблюдаваше прозореца на втория етаж в апартамента на покойния Ноа Перлис. Завесите отново се размърдаха и той се опита да разбере кой беше в апартамента. В скута си имаше разпечатка от файла с досието на Перлис, което поиска. Сега знаеше за него каквото знаеше и ЦРУ, което, трябваше да се признае, не беше много, но достатъчно,

за да накара Ковън да се запита защо Перлис бе привлякъл вниманието на Джейсън Борн. Макар че задачата му беше да залови Борн и да го предаде с белезници на ЦРУ, тя бе променена, когато той поиска досието на Перлис. Веднага след искането директорът Данзигер беше взел телефона и го подложи на безмилостен разпит защо се интересува от Перлис. Обикновено Ковън не си пъхаше носа в проблеми, засягащи ръководството, и предпочиташе да се промъква, да си изпълни мократа поръчка колкото е възможно по-бързо, по-чисто и по-ефикасно и да се махне, без да задава въпроси. Ала по някакъв необясним за него начин тази ситуация беше различна. В момента, когато директор Данзигер пое в свои ръце контрола над операцията, подозренията му се увеличиха. След това Данзигер сам ги потвърди и разпали още повече любопитството му, като промени по средата на операцията целта ѝ. Сега нарежданията бяха Ковън да открие връзката между Борн и Перлис, преди да доведе непокорния агент в ЦРУ.

Въпреки че беше обяд, притъмня. От ниските облаци се изсипаха първите едри капки дъжд, след това започна здравата да вали. Водата тръгна да се стича от тротоарите в канавките, стовари се върху покрива на колата и по предното стъкло и замъгли и обезцвети всичко наоколо.

Ковън не се интересуваеше много от промените в ЦРУ на директорско ниво. Мокрите поръчки си бяха мокри поръчки, не мислеше, че работата му далеч от столицата ще бъде застрашена, независимо кой ръководи парада. Но това беше преди Данзигер да издаде нови заповеди, което в най-добрия случай се считаше за непрофесионално, а в най-лошия за потенциално бедствие.

Сега, когато, примигвайки, забеляза през дъжда излезлия от сградата Борн, Ковън си даде сметка, че се пита какъв беше скритият план на директор Данзигер. Това не се случваше за пръв път с директор на ЦРУ, но този беше нов, не беше се издигнал по стъпалата на йерархичната стълбица, не бе спечелил лоялността на хора като Ковън, които рискуваха ежечасно и денонощно живота си на предната линия. Мисълта, че този натрапник може да го използва за лични цели, направо вкисна Ковън. Затова в мига, когато забеляза Борн да излиза от сградата, той реши да се справи със задачата по свой начин и да прати по дяволите директор Данзигер и скритите му планове. Ако Борн

притежаваше нещо, което директорът толкова много искаше, за Ковън щеше да е по-добре да го вземе за себе си.

— В този лаптоп е цялата история на семейството ми — каза Джалал Есай.

— Едва ли това е причината „Блек Ривър“ и АНС да се втурнат след него — възрази Мойра.

— Не, разбира се.

Есай въздъхна и се облегна на стола си. Седяха край уединена маса на терасата към ресторанта в „Каравансарай“ — малък, изключително луксозен хотел във Вирджиния, който той притежаваше. От трите им страни се издигаха тухлени стени, покрити с бръшлян, а четвъртата представляваше поредица от огромни френски прозорци, които водеха към вътрешността на ресторанта.

Сервираха им ментов чай заедно с елегантно меню от съвсем прясно приготвени специалитети, но Мойра се интересуваше много повече от домакина. Сега той беше по-спокоен, или защото тя беше на път да се съгласи с предложението му, или защото бяха сред обстановка, която бе под негов контрол. Макар вътре ресторантът да беше пълен малко повече от половината, тяхната маса бе единствената заета на покритата с плочи тераса. Наблизо стоеше цяла свита сервитьори и чакаха да бъдат повикани от господаря си. В обслужването тук имаше нещо типично за Изтока, което лесно можеше да накара човек да си представи, че се намират отвъд границите на Съединените щати, и то доста далеч.

— Мога да излъжа, но уважението ми към вас е твърде голямо — каза Есай и отпи малка глътка чай. — Историята на фамилията ми представлява интерес, и то може би твърде голям за някои ваши правителствени среди, както и за известен брой хора и организации в частния сектор.

— И защо? — попита Мойра. — Моля ви, бъдете по-конкретен.

Есай се усмихна.

— Още щом ви срещнах, разбрах, че ще ви харесам, и бях прав.

— Обзаложихте ли се с господин Бинс?

Есай се засмя. Смехът му беше малко тъжен, с бронзови нотки и прозвуча като удар на гонг.

— Казал ви е за баса, така ли? — Той поклати глава. — Нашият Бинс е консервативен човек. Един облог е всичко, на което би се съгласил.

На Мойра ѝ направи впечатление думата нашият, но за момента предпочете да не я коментира.

— Нека се върнем към главното.

Есай отпи още чай. Като повечето араби, директните разговори не бяха по вкуса му. Предпочиташе обиколния път, който дава на двете страни време да получат ценна информация, преди да бъде сключена сделката. Разбира се, Мойра го знаеше, но Бинс и Есай я бяха заслепили и това не ѝ харесваше. Имаше нужда да възстанови позициите си, загубени от поредицата изненади, с които Есай я беше обсипал в колата и според нея най-добрият начин бе да диктува темпото, с което се водеше разговорът.

— Това има нещо общо с Ноа, нали? — каза внезапно тя. — Работила съм за него в „Блек Ривър“, а той е замесен в историята с лаптопа и затова се спряхте на мен, права ли съм?

Есай я изглежда.

— Както ви казах, вие сте подходящият човек за тази работа по много причини. Да, една от тях са отношенията ви с Ноа Перлис.

— Какво е направил? Той ли е откраднал лаптопа?

Есай беше взел менюто и го разглеждаше.

— Аха, днес специалитетът е дувърски морски език. Горещо ви го препоръчвам. — Погледът в черните му очи беше напълно сериозен. — Гарниран е с марокански кускус.

— В такъв случай как бих могла да откажа.

— Чудесно! — Той изглеждаше наистина доволен и когато се обърна, един сервитьор застана от дясната му страна. Поръча за двамата и подаде на келнера менютата. Когато отново останаха сами, забарабани с пръсти по масата и каза със същия тон: — Вашият покоен и, доколкото разбирам, не особено липсващ ви бос — господин Перлис, беше много замесен.

Мойра се усети, че се навежда напред в очакване.

— И?

Той сви рамене.

— Двамата с вас не можем да продължим, докато сделката не бъде сключена. Ще се съгласите ли, или ще откажете да намерите

лаптопа?

Мойра усети, че започва да диша по-учестено, но имаше чувството, че стои някак встрани от тялото си, сякаш наблюдава тази сцена отвисоко. Можеше да каже „не“ дори сега. Обаче разбра, че не иска да се откаже от тази поръчка. Нуждаеше се от работа, от нова врата, която да се отвори пред нея и след като този човек ѝ беше дал информацията, която би могла да спаси новата ѝ фирма от банкрут, си рече, че може да се съгласи.

— Добре — чу се да казва тя. — Обаче искам двойно увеличение на хонорара.

— Дадено. — Есай кимна, като че ли беше очаквал този отговор през цялото време. — Много съм ви задължен, госпожице Тревър. Благодаря ви от сърце.

— Благодарете ми, когато ви върна лаптопа — рече тя. — А сега да се върнем към въпроса за Ноа.

— Вашият господин Перлис беше нещо като риба пилот. Искам да кажа, че преуспяваше, като се възползваше от инициативите на другите. — Той разпери ръце. — Не казвам нещо, което вече да не ви е известно, нали?

Мойра кимна.

— Този случай не беше изключение. Господин Перлис влезе малко късно в играта.

В главата на Мойра прозвуча предупредителен сигнал.

— Колко късно?

— Операцията по намирането и отнемането на моя лаптоп с незаконни средства беше замислена от ЦРУ. По-точно от малкото му звено в *тъмна доба*.

— В *тъмна доба*?

— Не ви ли е известен този термин? — Той махна с ръка. — Няма значение. — В *тъмна доба* е тайна програма, известна като „Тредстоун“.

Мойра занемя.

— Алекс Конклин е искал вашия лаптоп?

— Точно така. — Есай се облегна назад, когато пред тях бяха поставени предястията — салата от скариди с главите. Сервитьорът изчезна, без да каже дума.

— И той е замислил операцията?

— О, не, не е Конклин.

Есай взе вилицата с дясната ръка и за момент насочи вниманието си към ловкото отделяне на главите на скаридите. Като продължаваше да държи в ръка вилицата, той я погледна в очите по такъв шокиращ начин, че тя инстинктивно се отдръпна като опарена от огън.

— Вашият приятел Джейсън Борн дойде в къщата ми, където семейството ми се храни, спи и се смее.

В този ужасен момент, когато ѝ се стори, че сърцето ѝ спря да бие, тя разбра какво е усещането, когато спирачките на колата откажат и тя се понесе с нарастваща скорост срещу друга кола, с която ще се сблъска челно.

— Където жена ми кърпи дрехите ми, където дъщеря ми полага глава в скута ми, където синът ми ден след ден се учи да бъде мъж. — Гласът му заплашително потрепери и почти премина в крясък, изпълнен с желание за мъст. — Когато открадна лаптопа, Джейсън Борн потъпка всичко свято в живота ми. — Той повдигна с вилицата главата на една скарида, като че ли беше знаме на бойното поле. — А сега, госпожице Тревър, в името на всичко свято вие ще ми го върнете обратно.

Лондонското Сити с площ малко повече от една квадратна миля е историческият център на това, което днес е същинският Лондон. През Средновековието то обхваща Лондон, Уестминстър и Саутуарк, защитени от отбранителна стена, построена от римляните през втори век, около която модерната метрополия е разпростряла множеството си ръце като паяк, разширяващ мрежата си. В наши дни Ситито, малко по-разширено, е финансовият център на Лондон. Банка „Агуардиенте“, която беше повече търговска, отколкото за финансови операции на дребно, имаше един-единствен клон на „Чансъри Лейн“, непосредствено на север от „Флийт Стрийт“. От големите ѝ, внушителни прозорци, които гледаха на югозапад, Борн можеше да си представи Темпъл Бар, историческата порта, която преди век е свързвала Ситито — финансовия център, с пътя за Уестминстър — лондонския политически център. Пред Темпъл Бар или Храмовата порта, получила името си от Темпъл Чърч (Храмовата църква), някога седалище на рицарите тамплиери, гледаха строго статуите на един грифон и два дракона. Разбира се, Борн не изглеждаше като Борн, а по-скоро като Ноа Перлис в резултат на няколкото покупки, които беше направил в магазина за театрални гримове в „Ковънт Гардън“.

Сивият камък и черният мрамор във вътрешността на банката също ѝ придаваха строг вид, което подходеше на институт, чиито клиенти бяха голям брой международни компании с бизнес в Ситито. Сводестият таван, наподобяващ църква, беше толкова висок, че изглеждаше някак замъглен, като небето отвън, което, освободило се от товара си, се бе надвесило подобно на гарваните в лондонския Тауър. Борн премина през леко кънтящия под до гишето за сейф депозити, където седеше един много слаб господин, като че ли изваден от роман на Чарлс Дикенс. Имаше рамене като закачалка, бледо лице и малки очички, които гледаха така, като че ли бяха видели всичко, което животът би могъл да им предложи.

Борн се представи с паспорта на Перлис като доказателство за идентичността си. Дикенсовата карикатура сви устни, докато

разглеждаше, поднесъл със слабите си като клечки ръце отворения паспорт към светлината. После рязко го затвори и каза:

— Един момент, ако обичате, сър — и изчезна в тайнствената вътрешност на банката.

В ниското стъкло, което служеше за преграда между него и бледия чиновник, Борн наблюдаваше неясните отражения на хората зад гърба си — клиенти и банков персонал, всички заети със своите работи. Погледът му попадна на едно лице, което беше виждал и преди. Беше го забелязал тази сутрин, докато бе в магазина на „Тейвисток Стрийт“. В това нямаше абсолютно нищо необикновено, дори от всяка гледна точка беше напълно нормално. Само Борн и може би шепа други с подобен опит и умения можеха да забележат съсредоточеността на погледа и начина, по който очите оглеждат с математическа прецизност всяко кътче на просторното фоайе. Продължи да наблюдава как шарят насам-натам по познатия му начин. Мъжът преценяваше възможните пътища до него, разстоянията за бягство към изходите, местата, където имаше хора от охраната на банката, и т.н.

Миг по-късно Дикенсовата карикатура се върна с непроменено изражение, което остана непроницаемо като трезора на банката.

— Оттук, сър — каза той с глас, който прозвуча на Борн като на човек, правещ си гаргара. Отвори една незабележима вратичка в мраморната преграда и Борн мина през нея. Затвори я с едва чуто щракване на заключващия механизъм, след това го поведе между редовете от полирани дървени бюра, зад които стояха взвод мъже и жени в черни, консервативно ушити костюми. Някои говореха по телефоните, други с клиенти, седнали пред бюрата им. Никой не погледна бледия чиновник и Борн, докато минаваха покрай тях.

В края на поредицата от бюра Дикенсовата карикатура натисна звънеца близо до една врата с прозорец от матирано стъкло, през което се виждаше светлина, но нищо повече. След звъненето последва отговор, вратата се отвори и чиновникът отстъпи встрани.

— Право напред и после вляво. Кабинетът в ъгъла. — После с неприятна, лека усмивка каза: — Господин Херера ще изпълни молбата ви. — Той дори говореше като герой на Дикенс.

Борн бързо кимна, тръгна напред и после зави наляво към кабинета в ъгъла, чиято врата беше затворена. Почука, чу „влез“ и

влезе.

От другата страна на вратата се озова в просторен, скъпо обзаведен кабинет с изумителна гледка към оживеното Сити. Виждаха се както историческите островърхи кули, така и модерните небостъргачи, изглеждащи странно на техния фон — според Борн едно нелеко съжителство на миналото с бъдещето.

В допълнение към обичайния практичен канцеларски ансамбъл като бюро, столове, шкафове, етажерки и други подобни, вдясно имаше и кът с кожено канапе и тапицирани с кожа кресла, масичка за кафе от стъкло и стомана, лампи и бюфет, подреден като бар.

Когато Борн влезе, Диего Херера, който приличаше още повече на баща си, отколкото на снимките, заобиколи бюрото и с широка усмивка протегна ръка, за да се ръкува с Борн.

— Ноа — рече той с плътен, сърдечен глас, — добре дошъл у дома!

В момента, в който Борн пое ръката му, върхът на автоматичен нож беше опрян в самото му на мястото, под което се намираше десният му бъбрек.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита Диего Херера.

Лицето на Борн остана напълно безизразно.

— Така ли се държи един банкер?

— Зарежи тези приказки.

— Аз съм Ноа Перлис, точно както пише в паспорта ми...

— Как пък не — прекъсна го рязко Диего Херера. — Преди по-малко от седмица Ноа беше убит в Бали от един или няколко неизвестни хора. Ти ли го уби? — Той натисна по-силно острието на ножа в самото на Борн. — Кажи ми кой си или ще те накълцам като прасе в кланица.

— Чудесно — отвърна Борн, подхвана с една ръка въоръжената ръка на Диего Херера и силно я стисна. Когато усети как банкерът се напрегна, добави: — Само да мръднеш и ще ти пречупя ръката така лошо, че вече никога няма да можеш да я използваш както трябва.

Черните очи на Диего Херера проблеснаха с едва сдържана ярост.

— Ти, боклук такъв!

— Успокойте се, сеньор Херера, аз съм приятел на баща ви.

— Не ти вярвам.

Борн сви рамене.

— Ами обадете му се тогава. Кажете му, че Адам Стоун е в кабинета ви. — Борн не се съмняваше, че бащата на Херера ще си спомни за името, което беше използвал, когато се срещнаха в Севиля преди няколко седмици. Когато Диего Херера не показа с нищо, че е съгласен, смени тактиката. Сега тонът му стана подчертано примирителен.

— Бях приятел на Ноа. Преди известно време той ми предаде няколко инструкции. В случай, че умре, трябваше да отида в неговия апартамент в Белгрейвия, където да намеря в конкретно посочени места копие от паспорта му и ключ за неговата депозитна кутия, която държи тук. Искаше да взема каквото има в нея. Това е всичко, което знам.

Диего Херера не изглеждаше убеден.

— Ако си негов приятел, как така никога не е споменавал нищо за теб?

— Предполагам, че е било, за да ви предпази, сеньор Херера. И вие като мен знаете много добре колко потаен живот водеше Ноа. Всичко беше строго разграничено — приятели, колеги и т.н.

— А какво ще кажете за познати?

— Ноа нямаше познати. — Това Борн беше схванал интуитивно от кратките си, но много напрегнати срещи с Перлис в Мюнхен и Бали. — Знаете го също толкова добре, колкото и аз.

Диего Херера изсумтя. Борн се канеше да добави, че е бил приятел на Холи, но някакво шесто чувство, породено от дългогодишния му опит, го предупреди да не го прави. Вместо това каза:

— Освен това бях добър приятел на Трейси Атъргън.

Това, изглежда, впечатли Диего Херера.

— Така ли?

Борн кимна.

— Бях с нея, когато тя умря.

Банкерът присви очи.

— И къде беше това?

— В централата на „Еър Африка“ — отвърна Борн без миг колебание. — По-точно на авеню „Ел Гамхурия“, номер седемстотин седемдесет и девет.

— Господи. — Най-накрая Диего се отпусна. — Това беше трагедия, изключително голяма трагедия.

Борн пусна ръката му, а Херера затвори ножа. След това даде знак да преминат в нишата с канапетото и креслата. Когато Борн седна, той остана прав при бара.

— Макар да е рано, мисля, че можем да пийнем нещо. — Наля по три пръста текила в две старомодни чаши от дебело стъкло, подаде едната на Борн и каза: — Можете ли да ми кажете какво стана накрая?

— Тя трябваше да предаде една картина — каза бавно Борн. — Попадна под кръстосан огън, когато офисите бяха нападнати от руски специални части, преследващи Николай Йевсен.

Диего Херера вдигна рязко глава.

— Търговецът на оръжие ли?

Борн кимна.

— Той използваше компанията „Еър Африка“, за да върти контрабанда.

Банкерът свъси вежди.

— За кого работеше тя?

Борн поднесе чашата към устните си, като наблюдаваше внимателно лицето на Диего, без да го показва.

— За човек на име Леонид Данилович Аркадин. — Отпи още една глътка текила. — Познавате ли го?

Диего Херера се намръщи.

— Защо питате?

— Защото — отвърна бавно Борн — искам да го убия.

„Той е жив — каза си Леонид Аркадин. — Вячеслав Германович Озеров не е бил обгорен до смърт в коридора на болницата в Бангалор. Дяволите да ме вземат, още е жив.“

Той се взираше в шпионската снимка на един човек, чиято дясна страна на лицето беше ужасно обезобразена. „Обаче здравата съм го наранил — рече си Аркадин и докосна раната на крака си, която нарастваше добре, — това е съвсем сигурно.“

Беше се настанил в един стар манастир, прахен и сух като старовремски философски текст, който се издигаше в покрайнините на Пуерто Пенаско, крайбрежен град в северозападния мексикански щат

Сонора. Но в Пуерто Пенаско буквално всичко беше овехтяло. Неприветливият му индустриален пейзаж се компенсираше от широкия, покрит с бял пясък плаж и топлата вода.

За повечето хора Пуерто Пенаско не беше интересен обект за посещения, но това бе само една от причините Аркадин да го избере. Другата беше, че по това време на годината студентите от колежа прииждаха като река през границата от Аризона, за да се възползват от подходящото за сърф море, многоетажните хотели и от факта, че полицията тук не беше толкова строга, стига повече американски долари да сменят притежателите си. С толкова много млади хора наоколо Аркадин се чувстваше донякъде в безопасност, дори ако по някакъв начин Озеров и ударната му група успееша да го открият, както бяха направили в Бангалор, тъй като тук щяха да се открояват като монаси в пролетна ваканция.

Как Озеров беше успял да го открие в Индия, продължаваше да си остава досадна загадка. Да, лаптопът на Густаво Морено беше на сигурно място и той се бе свързал отново с далечния сървър, който съдържаеше договорите с неговите клиенти, интересувачи се от покупка на оръжие, но половин дузина от хората му вече бяха мъртви, а по-лошото бе, че в строгата му система за сигурност очевидно имаше пробив. Някой в организацията предаваше информация на Маслов.

Тъкмо се канеше да отиде на плажа, когато мобилният му телефон иззвъня и тъй като в това западнало градче не навсякъде имаше добра връзка, остана на мястото си, загледан как купчините облаци на запад припламват като неоновии реклами.

— Аркадин.

Беше Борис Карпов. Почувства известно задоволство.

— Казахте ли на някого къде отивате? — Последвалото напрегнато мълчание му беше достатъчно, за да се сети какъв можеше да бъде отговорът. — Не ми казвайте, там не е имало никой, всичко е било изнесено.

— Кои са те, Аркадин? Кои са къртиците на Маслов в агенцията ми?

Аркадин замълча за момент, оставяйки полковника да почувства остротата на куката.

— Опасявам се, че нещата не са толкова прости, Борис Илич.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябваше да отидете сам и да повярвате на това, което ви казах — рече Аркадин. — Сега нещата във вашата част от сделката станаха много по-сложни.

— Каква сделка? — попита Карпов.

— Вземете следващия международен полет, който успеете да хванете. — Аркадин продължи да наблюдава как залязващото слънце заля облаците с още цветове, докато станаха така наситени, че очите го заболяха. Въпреки това не ги извърна, красотата беше неустоима. — Когато пристигнете в LAX... предполагам, че знаете какво означава.

— Разбира се. Това е международното летище на Лос Анджелис.

— Та когато стигнете в LAX, обадете се на номера, който ще ви дам.

— Но...

— Искате къртиците, Борис Илич, така че да не го усукваме. Действайте.

Аркадин прекъсна връзката и тръгна през пясъка. Наведе се и нави крачолите на панталоните си. Усети как вълничките се разбиват в босите му крака.

— Аркадин може да не е убил лично Трейси — каза Борн, — но е отговорен за смъртта ѝ.

За момент Диего Херера се облегна назад и остана замислен с чашата върху коляното си.

— Влюбили сте се в нея, нали? — Спря го с жест на ръката. — Не си правете труда да ми отговаряте, всички се влюбват в Трейси, без дори да се опитва, тя им действа така. — Кимна като че ли на себе си. — Имайки предвид себе си, мисля, че тъкмо това е най-изумителното. Някои жени опитват какво ли не и човек направо усеща отчаянието им, а това има само обратен ефект. Обаче с Трейси работата е съвсем друга. Тя имаше... — Той щракна няколко пъти с пръсти... — как му казвате?

— Увереност.

— Да, но и нещо повече.

— Самообладание.

Диего Херера се замисли за момент, а после енергично закима.

— Да, това е, почти никога не губеше самообладание.

— Освен когато ѝ прилошеше в самолет — рече Борн, спомнил си как беше повръщала по време на ужасния полет от Мадрид за Севиля.

Диего отметна назад глава и избухна в смях.

— Наистина мразеше самолети... Жалко, че толкова често пътуваше с тях. — Отпи още малко текила, задържа я в устата си, за да усети вкуса ѝ, преди да я преглътне. После остави чашата настрана. — Предполагам, че ще искате да се заемете със задачата, която нашият общ приятел ви е поставил.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Борн стана и заедно с Диего Херера излезе от кабинета. Минаха през няколко смълчани, полутъмни коридори, а после надолу по една рампа, която свършваше в отворения трезор. Борн извади ключа, но видя, че не е нужно да казва на Диего номера на кутията, защото банкерът отиде право при нея. Борн пхна ключа в едната ключалка, а Диего своя в другата.

— Заедно, след като отброя до три.

Двамата завъртяха едновременно ключовете и малката метална врата се отвори. Диего извади дългата кутия и я занесе към малките ниши със завеси покрай една от стените.

— На ваше разположение е, сеньор Стоун — покани го с жест той. — Моля да натиснете този звънец, когато свършите, и ще дойда лично да ви взема.

— Благодаря ви, сеньор Херера. — Борн влезе в нишата, дръпна завесата и седна на дървения стол. За момент, докато слушаше леките стъпки на Диего Херера да се отдалечават, не направи нищо. После се наведе напред и отвори депозитната кутия. Вътре имаше малка книга и нищо повече. Извади я и отвори на първата страница. Стори му се, че е някакъв дневник, или, след като прочете още малко, история, която разглеждаше една по една разни случки, като явно се позоваваше на различни източници. Борн стигна до първото от имената и космите на ръцете му настръхнаха. Огледа инстинктивно нишата, макар освен него вътре да нямаше никой друг. Въпреки това осезаемо се чувстваше някакво движение, някаква неспокойна енергия, когато от много личните бележки на Перлис се появяваха призраци и може би зли духове, които се струпваха около краката му като гладни кучета.

Леонид Аркадин, Вячеслав Германович Озеров... или Слава, както го наричаше Перлис... и Трейси Атъртън. Борн започна да чете,

а по челото му изби пот.

Мокрият пясък и солената вода жвакаха между пръстите на краката на Аркадин. Момичета в оскъдни бикини и хилави позьори по шорти за сърф, които стигаха под кльощавите им колене, играеха волейбол или тичаха нагоре-надолу по брега малко над линията, до която се разливаха високите вълни, стиснали бирени кутии в ръце.

Аркадин кипеше от гняв заради начина, по който Маслов и особено Озеров го бяха приклезили. Не се съмняваше, че Озеров беше убедил Маслов да го нападнат директно. Фронталната атака не беше в стила на Маслов. Той беше по-предпазлив, особено във време, така пълно с опасности за него и за Казанската групировка. Правителството го дебнеше и само чакаше да направи грешка. Засега, благодарение на задължени приятели и различни хитрости, изпреварваше с една стъпка Кремъл. Нито неговите следователи, нито прокурорите му бяха успели да изфабрикуват обвинения срещу него, които да издържат в съда. Маслов все още разполагаше с твърде много мръсотия, с която да очерни достатъчно ключови федерални съдии, за да отблъсква атаките.

Без да се усети, Аркадин беше нагазил в океана и водата започна да се издига над коленете му. Крачолите на панталоните му прогизнаха. Не обърна внимание. В Мексико можеше да се радва на свобода, каквато никога преди не беше изпитвал. Може би се дължеше на по-бавното темпо на живота тук, където удоволствието идваше от риболов, наблюдаване на изгрева и пиене на текила вечер, докато танцуваш с някоя черноока млада жена, чиято многоцветна пола се повдига при всяко завъртане около теб. Парите... поне такива суми, с каквито беше свикнал, тук бяха без значение. Хората печелеха скромно и бяха доволни.

Тъкмо в този момент я видя, или си помисли, че я е видял, да излиза от вълните като Венера, повдигната на блестяща розова раковина. Червеното слънце блестеше в очите му и го принуди да примигне и да закрие очи с ръка, но жената, която видя да се появява, беше Трейси Атъртън — висока, стройна, руса и синеока с най-широката усмивка, която бе виждал някога. Обаче това не можеше да е Трейси, защото тя беше мъртва.

Наблюдаваше я как се приближава. В един момент се обърна, погледна право в него и приликата изчезна. Аркадин ѝ обърна гръб и се загледа отново в последните лъчи на залеза.

Аркадин беше срещнал Трейси в Санкт Петербург, в Ермитажа. От две години беше в Москва и работеше за Маслов. Тя беше там, за да види царските съкровища, а той за една от трудните срещи с Озеров, често завършващи с насилие. По онова време главният убиец на Маслов беше затрил хладнокръвно едно дете — малко, на не повече от шест години. За това злодеяние Аркадин беше направил лицето му на пихтия и му бе изкълчил едното рамо. Щеше направо да го убие, ако неговият приятел Тарканян не се беше намесил. След тази случка неприязънта между двамата беше продължила да се засилва, докато съвсем неотдавна пламна в Бангалор. Обаче Озеров, подобно на някой вампир, не можеше да бъде убит лесно. Аркадин се засмя и си каза, че следващия път ще забиe дървен кол в сърцето му. Това, че Дмитрий Маслов беше продължил да ги принуждава да работят заедно, според Аркадин беше преднамерен садизъм, за което един ден щеше да си плати.

В онази мразовита утрин в Санкт Петербург той беше пристигнал рано, за да се увери, че Озеров не му е поставил някакъв скрит капан. Вместо това завари висока, стройна блондинка с огромни като слънчогледи сини очи и още по-широка усмивка да съзерцава един портрет на императрица Елизавета Петровна. Блондинката носеше дълго до глезените палто от еленова кожа с висока, боядисана в невероятно синьо яка, под което едва-едва се подаваше кървавочервена копринена блуза. Без каквито и да било предисловия тя го попита какво мисли за портрета.

Аркадин, който изобщо не беше обърнал внимание на картината, нито на нещо друго от експонатите в просторните зали, се вгледа в портрета и каза:

— Нарисуван е през 1758 година. Какъв интерес би могъл да представлява за мен?

Блондинката се обърна и го изгледа със същата обезоръжаваща напрегнатост, с каквата беше гледала картината.

— Това е историята на страната ви. — Тя посочи с тънкия си дълъг пръст: — Луи Токе, човекът, който я е нарисувал, е бил един от най-прочутите художници по онова време. Пътувал е чак от Париж до Русия по молба на Елизавета Петровна, за да я нарисува.

Аркадин, който беше пълен невежа, сви рамене.

— И какво от това?

Усмивката на блондинката стана още по-широка.

— Това, че е дошъл, е било показателно за положението и силата на Русия. По онова време отношенията между Франция и Русия са били много приятелски. Руснаците трябва да се гордеят с тази картина.

Аркадин, който се канеше да отговори нещо язвително, си прехапа езика и се загледа отново в царствената жена на картината.

— Красива е, нали? — каза блондинката.

— Ами, никога не съм срещал някоя, която поне малко да прилича на нея. Изглежда нереална.

— Обаче е била. — Блондинката посочи с ръка, като че ли да го накара да погледне отново императрицата. — Представете си, че живеете в миналото и стоите на картината редом с нея.

Сега, като че ли виждайки императрицата за пръв път или през очите на блондинката, Аркадин се съгласи.

— Да — рече той. — Да, мисля, че е красива.

— Аха, значи времето ми, прекарано тук, не е било напразно. — Усмивката ѝ не избледня и с йота. Тя му подаде ръка. — Между другото, казвам се Трейси Атъртън.

За момент Аркадин помисли да ѝ каже някое фалшиво име, което щеше да направи почти инстинктивно, но вместо това рече:

— Леонид Данилович Аркадин.

Въздухът изведнъж се изпълни с дъх на история — остър, загадъчен мирис на рози и кедрово дърво. Много по-късно разбра какво го беше привлякло и го бе засрамило. Беше се почувствал като ученик, твърде прост и разсеян, за да може да си научи уроците. В нейно присъствие той винаги чувстваше липсата си на образование като голота. Ала дори от първата им среща усети, че може да има полза от нея, че може да попие това, което беше научила. Научи от нея стойността на познанието, но част от него никога не ѝ прости начина, по който го караше да се чувства. Използваше я безмилостно и се отнасяше грубо с нея, колкото повече я обвързваше със себе си.

Разбира се, това просветление дойде по-късно. А тогава единственото, което чувстваше, беше изблик на гняв и без да каже дума, той се отдалечи от нея и тръгна да търси Озеров, чиято компания за момента като че ли беше за предпочитане пред това същество.

Обаче намирането на Озеров с нищо не му помогна да намали внезапно обзелото го смущение, затова настоя да променят протокола и да излязат от Ермитажа. Тръгнаха по улица „Милионная“, където намериха едно кафене, преди лицата им да се вкочанят от ледения вятър.

Снегът беше започнал да се сипе с някакво странно, сухо шумолене, наподобяващо шума, когато хищници душат из храстите. Аркадин никога нямаше да забрави как Трейси Агъртън се беше появила. Палтото от еленова кожа се люшкеше около глезените ѝ на ледени вълни.

По онова време, непосредствено след като Дмитрий Маслов беше изпратил Озеров и Миша Тарканян да го освободят от затвора в родния му град Нижни Тагил, Озеров беше по-старши от него — факт, който непрекъснато му натякваше. Той тъкмо му изнасяше лекция как да убие един политик, което беше и причината за пътуването им до Санкт Петербург. Този политик беше имал глупостта да влезе в съюз срещу Маслов и затова трябваше да бъде премахнат колкото е възможно по-бързо и ефикасно. Аркадин беше наясно с това и Озеров знаеше, че е така. Но въпреки това лайното със задоволство му повтаряше до втръсване инструкциите си, като че ли Аркадин беше някакъв малоумен петгодишен тъпанар.

Малцина биха се осмелили да прекъснат Озеров, но Трейси го направи. След като влезе в кафенето, тя забеляза Аркадин, отправи се с уверени крачки към масата им и каза с мекия си английски акцент:

— О, здравейте, не очаквах да ви срещна тук.

Озеров спря наред започнатата тирада и ѝ хвърли заплашителен поглед, който би накарал повечето хора да се вкаменят. Трейси само се усмихна още по-широко и като придърпа един стол от близката маса, рече:

— Нали няма да имате нищо против да седна при вас? — Седна и си поръча кафе, преди някой от двамата да произнесе и дума.

Веднага след като келнерът се отдалечи, лицето на Озеров страховито потъмня.

— Слушайте, не знам коя сте и защо сте тук, но имаме важна работа.

— Виждам — отвърна равнодушно Трейси и махна с ръка. — Продължавайте, не ми обръщайте внимание.

Озеров блъсна назад стола си и процеди през зъби:

— Разкарайте се, госпожо.

— Спокойно — започна Аркадин.

— А ти си затваряй устата. — Озеров стана и се наведе над масата. — Ако не напуснете веднага, в същата тази секунда, ще изхвърля навън хубавия ви малък задник.

Трейси го изгледа, без да мигне.

— Не е нужно да използвате такъв език.

— Тя е права, Озеров. Аз ще я изпратя...

Но в същия момент Трейси хвана края на вратовръзката на Озеров, която заплашваше да се потопи в кафето ѝ, и той се хвърли срещу нея, сграбчи я за яката и я изправи на крака. Копринената ѝ блуза се разкъса, а невъздържаната постъпка привлече ненужно вниманието на клиентите и персонала. Задачата им трябваше да бъде изпълнена с най-малък шум, а Озеров я проваляше.

Аркадин се изправи и тихо рече:

— Пусни я. — Когато Озеров продължи да я държи, добави още по-тихо: — Пусни я, или още тук ще те наръгам.

Озеров сведе очи към острието на автоматичния нож, който Аркадин беше насочил към черния му дроб. Лицето му стана още по-тъмночервено, в гневните му очи проблесна нещо зловещо.

— Няма да забравя това — каза с леден тон и я пусна.

Тъй като продължаваше да гледа Трейси в лицето, не стана ясно на кого го казва, но Аркадин предположи, че се отнасяше и за двамата. Преди да се случи нещо още по-лошо, Аркадин заобиколи масата, хвана Трейси за лакътя и я изведе от кафенето.

Снежната виелица продължаваше с пълна сила и почти веднага косите и раменете им побеляха.

— Е, това беше интересно — рече тя.

Аркадин се вгледа в лицето ѝ, но не забеляза страх.

— Опасявам се, че си спечелихте много лош враг.

— Върнете се вътре — каза Трейси, като че ли не го беше чула.

— Без палто ще умрете от студ.

— Мисля, че не разбирате...

— Знаете ли къде е „Дома“?

Той примигна. Тя не слушаше ли какво ѝ се казва? Ала приливът, върху който се носеше Трейси, го отвеждаше все по-далече от познатия бряг.

— Ресторантът на крайбрежния булевард, където е Ермитажът ли? Всички го знаят.

— В осем часа довечера. — Хвърли му една от патентованите си усмивки и го остави сред снега под погледа на разгневения Озеров.

Момичето, което беше взел погрешно за Трейси, си бе отишло, но Аркадин все още различаваше мокрите следи от стъпките ѝ в пясъка, отвъд линията, до която стигаха вълните. Сега във водата имаше медузи, бяха като от млечно стъкло и лъскави. В далечината мексиканка пееше по радиото тъжна ранчера^[1], а медузите като че ли се поклащаха в такт с музиката. Падаше нощ и черното небе пред него се обсипа със звезди. Аркадин се върна в манастира, за да запали свещи вместо електрически крушки и да слуша ранчера, вместо да пусне телевизора. Само за една нощ Мексико като че ли беше влязло в кръвта му.

Започвам да разбирам защо Аркадин и Озеров са смъртни врагове — каза си Борн, когато вдигна глава от бележника на Перлис. — Омразата е силно чувство, кара иначе умни хора да изглупяват, или най-малкото ги прави по-невнимателни. Може би най-после открих ахилесовата пета на Аркадин.

За момента беше прочел достатъчно. Затвори капака на депозитната кутия, прибра бележника в джоба си и натисна звънеца, за да покаже, че е приключил. Макар на пръв поглед да беше странно, че Перлис е използвал такъв старомоден метод, за да запише онова, което очевидно е считал за изключително важна информация, при позадълбочен размисъл човек можеше да стигне до заключението, че в това има безупречна логика. Електронните медии бяха прекалено уязвими от незаконно проникване в тях по толкова много начини, че отговорът наистина беше написаният на ръка текст. Съхраняван в

трезор, той беше в пълна безопасност и при нужда можеше да бъде безвъзвратно унищожен само с клечка кибрит. Днес пренебрегването на модерните технологии често пъти е най-добрата защита от компютърни хакери, които могат да проникнат и в най-съвършените електронни мрежи и да възстановяват файлове, считани за изтрити.

Диего Херера дръпна завесата, взе металната кутия, върна я на мястото ѝ, затвори вратичката и двамата мъже я заключиха с ключовете си.

Когато излязоха от трезора, Борн каза:

— Имам нужда от услуга.

Диего го погледна в очакване, но премълча.

— Има един човек, който ме следи. В банката е и чака да се върна.

Сега Диего се усмихна.

— Ама разбира се. Мога да ви покажа вратата, която се използва от клиенти, които се нуждаят, да го речем, от по-висока степен на дискретност от обичайната. — Почти стигнаха до кабинета му, когато по лицето му премина сянка на загриженост. — Мога ли да попитам защо този човек ви следи?

— Не знам — отвърна Борн, — макар че, изглежда, хората се лепват за мен като мухи.

Диего тихо се засмя.

— Ноа често казваше горе-долу нещо подобно.

Борн разбра, че по такъв индиректен начин Диего Херера се беше опитал да го попита дали е работил в екипа на Перлис. Започваше да харесва Диего, също както беше харесал баща му, обаче това не бе причина да му каже истината. Кимна като че ли в отговор на незададения въпрос.

— Не знам и кой е, но е важно да разбере — каза Борн.

Диего разпери ръце.

— Аз съм на вашите услуги, сеньор Стоун — каза той напълно в каталунски стил.

Диего може и да живее в Лондон, но сърцето му още е в Севиля — помисли си Борн.

— Нужно ми е този човек да бъде изкаран от банката на улицата, преди да напусна. Алармата против пожар би свършила добра работа.

Диего кимна.

— Считайте го за направено. — Той вдигна пръст. — При условие, че дойдете утре вечер в дома ми. — Даде на Борн един адрес в Белгрейвия. — Имаме общи приятели и няма да е любезно от моя страна, ако не ви окажа гостоприемство. — После се усмихна, разкривайки равните си бели зъби. — Ще хапнем, а после, ако искате да се позабавлявате, ще отидем във „Веспър Клъб“ на „Фулъм Роуд“.

Диего имаше навик, говорещ повече за практичност, отколкото за егоцентризъм, да взема нещата в свои ръце също като баща си. Това съответстваше на портрета му, който Борн беше успял да си състави, ровейки се в интернет преди няколко седмици, но „Веспър Клъб“ — едно казино само за изключително богати членове, влизаше в противоречие с тази представа. Борн си отбеляза мислено това и се приготви за действие.

Алармата в банка „Агуардиенте“ се задейства и Диего Херера видя как охраната бързо изкара всички навън, включително и преследвача на Борн.

Той се появи от страничния изход на банката и докато клиентите се мотаеха на тротоара в неведение какво ще последва, забеляза опашката да се спотайва в тълпата. Човекът наблюдаваше централния вход за Борн, но не беше в състояние да поглежда и към страничния.

Като се промъкна сред тълпата, която се беше удвоила заради любопитни минувачи и шофьори, надничачи от спрените си коли, Борн застана зад човека и каза:

— Върви право напред по улицата към „Флийт Стрийт“. — Той заби пръста си в кръста на мъжа. — Всеки ще приеме изстрела от пистолет със заглушител за пукот от ауспуха на някой камион. — Той натисна с длан тила на мъжа. — Не съм ти казвал да се обръщаш, нали? А сега тръгвай.

Мъжът се подчини на командата на Борн и започна да се промъква все по-бързо и по-бързо през тълпата по улица „Мидъл Темпъл“. Беше широкоплещест, с мръсноруса, късо подстригана коса, безизразно лице с такава зачервена кожа, като че ли имаше алергия или е стоял прекалено дълго на вятъра. Борн знаеше, че ще се опита да направи нещо, и то скоро. Един бизнесмен, който говореше оживено по джиесема си, се забърза към тях и Борн усети как късо

подстриганият се навежда към него. Нарочно се блъсна в бизнесмена, като се остави да бъде отхвърлен встрани от удара. Същевременно се извърна към Борн със свита дясна ръка и събрани пръсти, за да му нанесе удар, когато Борн го ритна зад коляното. Почти в същия миг стисна дясната му ръка като в менгеме и пречупи костта.

Човекът се срути на земята, стенойки от болка. Когато Борн се наведе да го вдигне на крака, той за малко щеше да забие коляното си в слабините му, но Борн се дръпна встрани и го удари болезнено в бедрото, без обаче да го нарани.

В този момент Борн забеляза, че една кола се носи с голяма скорост срещу движението. Движеше се прекалено бързо, за да може да намали скоростта, камо ли да спре, преди да ги връхлети. Той изблъска мъжа на пътя ѝ и, опирайки се на раменете му, се претърколи през покрива ѝ. Скърцайки със спирачките, колата се опита да убие скоростта. Още щом обувките му стъпиха върху покрива на колата, отвътре го пробиха куршуми, за да бъде прострелян, но Борн вече се плъзгаше по капака на багажника.

Зад себе си чу шума от сблъсъка на колата с тялото на мъжа, а от рязкото натискане на спирачките замириса на изгоряла гума. Рисува да погледне назад и видя от колата да излизат двама мъже, въоръжени с пистолети „Глок“ — шофьорът и стрелецът. Когато се насочиха към него, на улицата се изсипа огромна тълпа от клиенти и персонала на банката. Чуваха се викове, а камерите на джиесемите зацракаха. Двамата мъже не можеха да мръднат от местата си, приковани от тълпата. В този момент откъм „Флийт Стрийт“ започнаха да прииждат любопитни пешеходци. След секунди се чу и познатият вой на полицейските сирени и Борн, който се беше скрил в тълпата, се измъкна тихомълком от нея, зави на ъгъла по „Флийт Стрийт“ и изчезна.

[1] Мексиканска песен, изпълнявана от един певец в съпровод на китара. — Бел.прев. ↑

— Изгубих връзката с него — каза Фредерик Уилърд.

— И преди си я губил — побърза да отбележи услужливо Питър Маркс.

— Сега е различно — сопна се Уилърд. Беше облечен в строг костюм на широки белезникави райета, синя риза с бяла яка и ботунели и тъмносиня папийонка на бели точки. — Ако не бъдем предпазливи и изобретателни, това може да стане постоянно.

Откакто беше постъпил във възстановената „Тредстоун“, Маркс бързо бе разбрал, че е смъртен грях да бърка възрастта на Уилърд със загубата на сили. Човекът може да беше минал шестдесетте, но все още можеше да надбяга половината оперативни агенти на ЦРУ, а що се отнася до умствените му възможности — далеч надминаваше способността им да намерят най-доброто решение на даден проблем. Маркс го считаше за толкова добър, колкото и основателят на „Тредстоун“ Алекс Конклин. Освен това той имаше изключителната дарба да напипва слабите места на противника и да намира най-ефикасни начини да ги използва. Че Уилърд е един вид садист, Маркс не се съмняваше, но то не беше нищо ново в тяхната тъмна работа, където садисти, мазохисти и всякакви други психопати се събираха като мухи на разлагащ се труп. Беше установил, че номерът е да откриеш странността на всеки от тях, преди да я използва, за да ти види сметката.

Бяха се настанили на едно канапе във фоайето само за членове и ако се съди по обстановката, само за мъже на организацията, към която принадлежеше Оливър Лист.

— „Монишън Клъб“ — рече Маркс, оглеждайки се за стотен път наоколо. — По дяволите, що за място е това?

— Не знам — рече сърдито Уилърд. — Цял ден се опитвах да разбера, без да откроя и най-малката информация.

— Трябва да има нещо. Например кой е собственик на сградата?

— Една холдингова компания в Гренада — изсумтя Уилърд. — Очевидно фиктивна организация. Оттам нататък нишката става съвсем

заплетена. Каквито и да са тези хора, определено не искат да се знае кои са.

— Няма закон срещу това — рече Маркс.

— Може би не, но ми се вижда странно и подозрително.

— Може би ще трябва да проуча по-подробно нещата.

Вътре имаше ехо като в катедрала, а стените от каменни блокове, готическите сводове и позлатените кръстове създаваха илюзията за църква. Дебелите килими и прекалено големите мебели подсилваха потискащата тишина. От време на време покрай тях минаваше някой, говореше за малко с униформената жена зад високото бюро в центъра на фойето и преминаваше в полумрака.

Атмосферата напомняше на Маркс за преобладаващото настроение в новото ЦРУ. От това, което беше научил от бивши колеги, там коридорите бяха изпълнени с нов помощен персонал, който почти никога не се усмихваше, и с някаква натрапчива унилоост. Тази отровна атмосфера донякъде притъпяваше вината, която чувстваше, че беше напуснал ЦРУ и че го нямаше, когато Сорая се бе върнала от Кайро. От друга страна, Уилърд го беше уверил, че след като се бе преместил, щеше да ѝ бъде от по-голяма полза. „Така твоята мъдрост и съвети ще изглеждат по-обективни и ще имат по-голяма тежест“ — беше казал той. Оказа се, че е бил прав. Маркс беше сигурен, че е единственият, който би могъл да я убеди да постъпи в „Тредстоун“.

— За какво мислиш? — попита неочаквано Уилърд.

— За нищо.

— Грешен отговор. Приоритет номер едно е да измислиш начин да възстановим тайния контакт с Леонид Аркадин.

— Защо е толкова важно? Освен, разбира се, факта, че е първият завършил „Тредстоун“ и единственият, който се е измъкнал.

Уилърд сърдито го изглежда. Не му пукаше, ако някой хвърлеше обратно собствените му думи в лицето, особено пък ако този някой беше по-нискостоящ. Това беше проблемът на Уилърд — една от неговите странности. Маркс, най-схватливият ученик, постъпвал някога в редовете на ЦРУ, го беше разбрал. Уилърд беше убеден в превъзходството си и се отнасяше с всички в съответствие с това си убеждение. А че от време на време можеше да има по някое и друго зрънце истина, според него само укрепваше жестокия му контрол. Маркс предположи, че тъкмо тази арогантност беше позволила на

Уилърд да проникне и да се представя за иконом вътре в АНС в продължение на толкова много години. Много по-лесно би било да получаваш заповеди от шефовете си, когато знаеш, че се опитваш да ги прекараш.

— Уморих се да ти повтарям това, Маркс, но в главата на Аркадин са последните тайни на „Тредстоун“. Конклин го подложи на поредица от психологически похвати, които сега са загубени.

— Ами Джейсън Борн?

— Заради начина, по който се развиха нещата с Аркадин, Конклин не използва тези похвати с Борн, така че в това отношение двамата са различни.

— Как така?

Уилърд, който беше легендарен с вниманието, което обръщаше на детайлите, придърпа маншетите на ризата си така, че да се показват на абсолютно еднаква дължина.

— Аркадин няма душа.

— Какво? — Маркс поклати глава, като че ли не беше чул правилно. — Ако не греша, не е известен научен способ или нещо друго, което да унищожи душата.

Уилърд вдигна очи.

— За бога, Питър, не ти говоря за някаква машина от научнофантастичен роман. — Той се изправи на крака. — Но следващия път, когато видиш пастора на своята енория, го попитай. Ще бъдеш изненадан от отговора му. — Той подкани Маркс да го последва. — Ето че идва новият ни бог и господар Оливър Лис.

Маркс погледна часовника си.

— Четиридесет минути закъснение. Точно навреме.

* * *

Оливър Лис беше неприятен тип. Приличаше, държеше се и дори се мислеше едва ли не за кинозвезда. Беше красив според стандартите на холивудския елит, с тази разлика, че, изглежда, не работеше по въпроса. Може би това бяха просто гени. Във всеки случай, когато влезе във фоайето, не се нуждаеше от друг антураж, освен от собственото си излъчване. Беше висок, строен и атлетичен и

предизвикваше силна завист у мъжете, с които се срещаше. Харесваше силните питиета, червеното месо и младите, руси, закръглени жени. Накратко казано, беше точно онзи тип мъж, който Хю Хефнър си беше представял, когато е създавал „Плейбой“.

Усмихна се механично, без да спира, и им даде знак да го последват покрай портата на Цербер — жената в униформа — във вътрешността на „Монишън Клъб“. Беше време за закуска. Очевидно в съответствие с тукашната традиция това ставаше на затворена сред тухлени стени тераса, която гледаше към вътрешен двор. Неговият център беше оформен като билкова градина, макар по това време на годината там да нямаше почти нищо, освен червеникавокафява пръст и ниски преградки от ковано желязо, които да отделят ментата от градинския чай.

Лис ги отведе при една просторна маса. От него лъхаше на пчелен восък и скъп одеколон. Днес беше облечен като провинциален джентълмен с панталон от каша, сако от туид и вратовръзка с изрисувани гладни лисици. Скъпите му мокасини от волска кожа блестяха като огледала.

След като поръчаха, изпиха прясно изстискания портокалов сок и започнаха да отпиват ободрителното кафе, той премина направо на въпроса:

— Знам, че сте заети да се настанявате в новите си кабинети, да монтирате в тях електронна апаратура и т.н., но искам да оставите всичко това настрана. И бездруго съм наел офис мениджър за тази работа, а вие сте твърде ценни, за да пилеете време напразно. — Гласът му беше звучен и красив като обувките му. Потри длани като обичан чичо във възторг от поредното семейно събиране. — Искам и двамата да се съсредоточите само и изцяло върху един въпрос. Изглежда, че с ненавременната си кончина Ноа Перлис е оставил някои хлабави места.

— Не ни караш да се потопим в отровната помия на „Блек Ривър“, нали? — каза леко изненадан Уилърд.

— Ни най-малко. Прекарах шест месеца, за да прекъсна всякакви връзки с организацията, която помогнах да бъде създадена, защото виждах как влакът ще катастрофира. Можете да си представите как се чувствам, господа. — Той вдигна пръст. — Е, да, Фредерик, ти поне имаш някаква смътна представа какво трябваше да изтърпя. — Той

поклати глава. — Не, Ноа лично вършеше тази конкретна работа вместо мен, никой в „Блек Ривър“ не знаеше за нея. — Той се облегна назад на стола си, докато сервираха закуската, а после, наведен над чудесно приготвените яйца по бенедиктински, продължи: — Ноа имаше един пръстен. Снабди се с него, като плати много скъпо, според мен с цената на лична трагедия. Без да употребявам много суперлативи, ще кажа, че пръстенът е уникален. Макар външно да изглежда като обикновена златна брачна халка, той е нещо далеч по-различно. Ето, вижте това. — Раздаде им няколко цветни снимки на въпросния предмет.

— Както можете да видите сами, от вътрешната му страна има поредица от символи, или ако искате да бъде по-точен, графеми.

— Какво е графема? — попита Маркс.

— Основната единица на даден език, всъщност на всеки език.

Уилърд примигна.

— Да, но що за дяволски език е това?

— Свой, собствен език, създаден от древен шумерски, латински и бог знае какъв друг мъртъв език, вероятно напълно загубен за съвременния свят.

— И искаш да зарежем всичко заради това? — попита недоверчиво Маркс. — За кого ни вземаш, за Индиана Джоунс ли?

Лис, който в момента дъвчеше, се подсмихна.

— Не е чак толкова стар, мой умнико. Всъщност не съществува повече от едно-две десетилетия.

— Пръстен? — Уилърд поклати глава. — И за какво ти е?

— Да си го гледам само аз. — Лис намигна и се потупа по носа. — Както и да е, пръстенът е бил в Ноа, когато е бил убит от Борн. Ясно е, че Борн го е убил, за да вземе пръстена.

Маркс поклати глава. Беше добре известно, че не е от онези, които ненавиждат Борн.

— И защо му е било да го прави? Трябва да е имал основателна причина.

— Имайте предвид, че Борн е убил отново, без да бъде провокиран. — Лис втренчено го изгледа. — Намери Борн и ще намериш пръстена. — Внимателно разреза жълтъка си и топна парче препечен хляб в него. — Имам информация, че Борн е бил видян сред пристигащите на летище „Хийтроу“, така че най-вероятно е отишъл в

апартамента на Ноа в Белгрейвия. Започнете оттам. Изпратил съм ви всички подробности в мобилните телефони и съм ви запазил билети за нощния полет до „Хийтроу“ довечера, така че ще бъдете свежи и готови да действате веднага щом утре сутринта се приземите на летището.

Уилърд отмести настрана снимките и направи физиономия, която изпрати предупредителни сигнали в главата на Маркс.

— Когато се съгласи да финансираш „Тредстоун“, ти прие аз да отговарям за операциите — рече с тих, заплашителен глас той.

— Така ли? — Лис вдигна очи, сякаш се опитваше да си спомни. После поклати глава. — Не, не, не съм.

— Това... някаква шега ли е?

— Не, не мисля. — Лис пхна парчето хляб в устата си и с удоволствие задъвка.

— Имам много конкретна програма — каза Уилърд, като наблягаше на всяка дума. — Както и конкретна причина да възстановя „Тредстоун“.

— Добре ми е известна манията ти по онзи руснак Леонид Аркадин, но истината е, Фредерик, че не ти възстанови „Тредстоун“, а аз. „Тредстоун“ е моя. Аз я финансирам. Ти работиш за мен. Да мислиш по друг начин означава много сериозно да не си наясно какви са задълженията ти.

Маркс заподозря, че на Уилърд му беше просветнало в главата, че с преминаването му от ЦРУ при Оливър Лис просто бе заменил един омразен шеф с друг. Както сам беше казал, когато привлече Маркс, няма връщане от сделка с дявола. И двамата бяха в това до злосчастния му край, независимо в кой кръг на ада би могло да ги отведе.

Лис също наблюдаваше Уилърд. Усмихна се дружелюбно и посочи със зацапаната си с яйце вилица.

— По-добре си изяжте закуската, защото ще изстине.

* * *

След като хапна набързо и през това време прочете още от бележника на Перлис за кръвната вражда между Аркадин и Озеров,

Борн се върна в Белгрейвия, този път на улицата, където живееше Трейси Атъртън. През мъглата, която се виеше над канавките и около комините на веригата от къщи в еднакъв стил, се виждаше, че е пълна със зеленина и прохлада. Къщата ѝ беше спретната и кокетна, също като тези в съседство. До входната врата водеха стръмни стъпала. Забеляза, че на вратата имаше месингова табела с имената на обитателите на шестте апартамента.

Натисна звънеца за Т. Атъртън, като че ли все още беше жива и той идва да прекара следобеда с нея в приятна обстановка — да пийнат, да хапнат, да правят любов и да разговарят за живописиста и нейната дълга и сложна история. Изненада се, когато се чу бръмчене и предната врата се отключи. Влезе вътре и се озова в тесен вестибюл, полутъмен, влажен и студен, каквито могат да бъдат само вътрешните помещения в Лондон през зимата или през пролетта.

Апартаментът на Трейси беше на третия етаж и до него водеше много стръмно стълбище с тесни стъпала, които от време на време скърцаха под тежестта му. Намери го чак в задната част на къщата и си спомни думите ѝ. „Отзад навън има конюшни с цъфнала круша, в която две лястовици свиват гнездо през пролетта.“ Представи си, че лястовиците гнездят там и в момента. Стана му едновременно приятно и тъжно.

Когато предпазливо приближи, вратата едва-едва се откряна. Фигурата, която се показва, беше осветена отзад и за момент той остана като закован от изненада, а сърцето му се разтуптя, защото бе почти сигурен, че вижда Трейси. Висока, стройна, с руса коса.

— Да? Мога ли да ви помогна?

Очите ѝ развалиха магията, бяха кафяви, а не сини, нито големи като на Трейси. Усети, че може отново да диша.

— Името ми е Адам Стоун. Бях приятел на Трейси.

— О, да. Говорила ми е за вас. — Тя не му подаде ръка. Изражението ѝ беше предпазливо неутрално. — Аз съм Криси Линкълн, сестрата на Трейси. — Продължи да не се отдръпва от входа. — Запознала се е с вас по време на полет до Мадрид.

— Всъщност полетът беше от Мадрид до Севиля.

— Точно така. — Криси недоверчиво го изглежда. — Трейси пътуваше толкова много. Добре, че летенето ѝ харесваше.

Борн разбра, че го изпитват.

— Тя мразеше да лети. Започна да повръща пет минути след като ми се представи. — Изчака я да каже нещо, а после добави: — Може ли да вляза? Бих искал да поговоря с вас за Трейси.

— Ами, може — отвърна тя и някак с нежелание отстъпи назад.

Той влезе и тя затвори вратата зад него. Трейси беше права. Апартаментът беше малък, но хубав като самата нея. Мебелите бяха в масленожълто и наситенооранжево, на прозорците имаше блестящи от чистота кремави завеси, а разхвърляните тук-там декоративни възглавници на точици, с изрисувани по тях животни, и на райета добавяха още малко цветно разнообразие. Той мина през гостната и отиде в спалнята ѝ.

— Нещо конкретно ли търсите, господин Стоун?

— Наричайте ме Адам. — По някакъв начин се беше досетил, че там, на задната стена, ще са френските прозорци и зад тях крушовото дърво и конюшните. — Търся лястовиците.

— Моля? — Гласът ѝ беше съвсем малко по-висок и по-слаб, а говорът по-бърз, отколкото на сестра ѝ.

— Трейси каза, че с настъпването на пролетта двойка лястовици гнездят в крушата.

Тя застана до него. Косата ѝ имаше мирис на лимон. Носеше евтина мъжка памучна риза с навити нагоре ръкави, които откриваха загорелите ѝ от слънце ръце, дънки не от модерните с ниска талия, а коравите „Ливайс“ с обърнати нагоре маншети, евтини обувки с ниски, поизтъркани токове. Беше леко запотена, като че ли беше чистила или размествала мебели. Не носеше бижута, нямаше дори брачна халка. Обаче фамилията ѝ беше Линкълн, а не Атъртън.

— Виждате ли ги някъде? — попита с разтреперан глас тя.

— Не — отвърна той и се обърна.

Тя моментално се намръщи и дълго време не каза нищо.

— Криси?

Когато не отговори, той излезе от стаята и ѝ донесе чаша студена вода от кухнята. Тя я взе, без да каже нищо, и я изпи бавно, като че ли беше лекарство.

Остави чашата и каза:

— Страхувам се, че сбърках, като ви пуснах да влезете. Бих предпочела да си вървите.

Борн кимна. Беше видял апартамента, не знаеше какво бе очаквал да намери, може би абсолютно нищо, освен спомена за нейния аромат, който се запазваше дълго след като излезеше. Нощта, която бяха прекарвали заедно в Хартум, беше много по-интимна, отколкото ако бяха правили любов, един акт, който въпреки името си би изглеждал безличен и дори неангажиращ. Дошлото по-късно откритие, че Трейси беше работила за Леонид Аркадин, бе като студена плесница в лицето му. Но през седмиците след смъртта ѝ не го напускате мисълта, че в това уравнение има нещо сбъркано. Не че се съмняваше, че беше работила за Аркадин, но дълбоко в себе си не можеше да избегне подозрението, че историята не е така проста. Дали пък не бе дошъл тук, за да търси някакво доказателство, потвърждение на подозрението си?

Сега бяха стигнали до входната врата и Криси я отвори пред него. В момента, когато той се канеше да излезе, тя каза:

— Господин Стоун...

— Адам.

Тя се опита да се усмихне, но не успя и лицето ѝ остана болезнено напрегнато.

— Знаете ли какво стана в Хартум?

Борн се поколеба. Загледа се в коридора, но това, което виждаше, беше лицето на Трейси, зацапано с кръв, докато я държеше в скута си.

— Моля ви, знам, че не бях много гостоприемна. Аз... не мога да мисля трезво. — Тя го покани отново да влезе вътре.

Борн се обърна и сложи ръка на полуотворената врата.

— Смъртта ѝ беше от злополука.

Криси го погледна уплашено в очакване.

— Вие знаете това?

— Бях там.

Видя как лицето ѝ силно пребледня. Гледаше го право в очите и като че ли не можеше да отмести поглед, сякаш с ужасяваща яснота виждаше предстоящата злополука.

— Ще ми разкажете ли как умря?

— Едва ли ще искате да чуете подробностите.

— Да — рече тя, — искам. Аз... трябва да знам. Тя беше единствената ми сестра. — Криси затвори вратата, заключи я и отиде до един фотьойл, но не седна. Предпочете да застане зад него,

загледана в нищото. — Смъртта на сестра, това е... ами, не е същото като друга смърт. Аз... не мога да го обясня.

Борн я наблюдаваше как стои права, забила пръсти в облегалката на фотьойла.

— Беше ударена от парчета стъкло, едно я прониза. Кръвта ѝ изтече за минути, никой не можеше да направи каквото и да било.

— Бедната Трейси. — Беше стиснала така силно облегалката, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Молих я да не отива, също както я молих да не приема тази проклета поръчка.

— Каква поръчка?

— Ами за този проклет Гоя.

— Защо ви е казала за Гоя?

— Не беше за картината, а за поръчката. Каза, че ще ѝ е последната. Искаше да го знам. Предполагам защото знаеше, че не одобрявам това, което вършеше.

Тя потръпна.

— Тази контрабандна търговия с картини беше лошо нещо.

— Говорите така, като че ли е нещо живо.

Тя се извърна към него.

— В известна степен беше така, защото бе свързана с онзи мъж.

— Аркадин.

— Никога не ми е споменавала името му. Доколкото можах да разбера, той ѝ поставяше много опасни задачи, но ѝ плащаше толкова добре, че тя приемаше всичките, поне така ми казваше.

— Но вие не ѝ вярвахте, така ли?

— О, вярвах ѝ. Когато бяхме малки, сключихме споразумение никога да не се лъжем. — Косата ѝ изглеждаше малко по-тъмна от тази на сестра ѝ и по-гъста, дори буйна, а лицето ѝ не беше толкова ъгловато, бе по-меко и по-открито. И по-угрижено. Движеше се по-енергично от Трейси, или това се дължеше по-скоро на факта, че го правеше на нервни изблици, като че ли задействана от някакви малки вътрешни експлозии. — Проблемът възникна, когато пораснахме. Убедена съм, че в личния ѝ живот имаше твърде много неща, които тя отказваше да сподели.

— Не сте настоявали, така ли?

— Потайността беше нейният избор — каза тя, като че ли да се защити. — Уважавах желанията ѝ.

Върнаха се отново в спалнята. Застана сред нея и се огледа наоколо като замаяна, като че ли беше изгубила сестра си и сега се чудеше, че не може да я намери. Светлината, която проникваше косо през прозореца, беше насечена на ромбове и правоъгълници от крушата. Беше мека, с нюанси, като кожата на сепия. Сега тя се премести в една от тези геометрични фигури.

Обви с ръце кръста си, като че ли се опитваше да сдържи емоциите си.

— Обаче съм сигурна в едно нещо. Този мъж беше чудовище и тя не работеше доброволно за него. Убедена съм, че я е държал с нещо, с нещо за нея.

Това беше ехо от собствените му подозрения. Може би в края на краищата тя все пак щеше да му каже нещо.

— Досещате ли се какво би могло да бъде?

— Вече ви казах. Трейси беше най-потайният човек на земята.

— Значи нямаше нищо, нито странни отговори на въпросите ви, нищо от този сорт.

— Не. — Криси произнесе отчетливо думата. — Е, мисля, че имаше едно нещо, но то ми се струва смешно.

— Смешно? Как така?

— Спомням си веднъж, че бяхме заедно и за пръв път сякаш нямаше за какво да си говорим, след като бях изчерпила всички новини за себе си. Почувствах се отегчена, но това не беше ново за мен. Предполагам, че съм била малко разочарована, защото се пошегувах с нещо от сорта, че си има някого, за когото не иска да ми каже.

Борн наостри уши.

— И?

— Ами, според мен това не й се стори смешно. Определено не й беше до смях. Имах предвид приятел или съпруг, но тя каза доста сърдито, че само аз съм семейството й.

— Не мислите, че...

— Не, не мисля — каза с категоричен тон Криси. — Изобщо не беше такава. Не се погаждаше с мама и татко. Всичко, свързано с тях, я обиждаше. Те от своя страна се чувстваха много обидени от нейното бунтарство. Аз бях добрата дъщеря. Станах професор в Оксфорд, следвайки стъпките на баща си. Но Трейси... Само Бог знае какво са си мислели, че възнамерява да прави. От времето, когато беше

тринадесетгодишна, те враждуваха като куче и котка, докато един ден тя напусна къщата и никога повече не се върна. Не, мога да ви уверя, че не искаше да има собствено семейство.

— И вие намирате това за тъжно.

— Не — каза с известно предизвикателство Криси. — Намирам го за възхитително.

— Е, поне ще трябва да преследваме Борн — рече Маркс. — Това все пак е някаква утеха. Той е едната половина от уравнението „Тредстоун“, нали така?

— Не ставай глупав — рече троснато Уилърд. — Лис дори не си направи труда да го спомене като предложение за мир, защото знаеше, че ще му се изсмея в лицето. Знаеше, че аз съм единственият — поне от хората под негов контрол, който може да се приближи до Борн, без той да му пречупи врата или гръбнака. Не, планирал го е още от самото начало и то е единствената причина да се съгласи да възстанови „Тредстоун“, а аз му се набутах право в ръцете.

— Ама това е ужасно висока цена за един пръстен — рече Маркс. — Трябва да е много рядък, скъп или важен.

— Бих искал да погледна отново онази снимка с надписите — рече замислен Уилърд. — Това е най-добрата ни възможност да разберем нещо за пръстена, защото Лис няма да ни каже.

Те вървяха по алеята от монумента на Вашингтон към мемориала на Линкълн, мушнаха ръце в джобовете на палтата си, превили гърбове срещу вятъра, но в последния момент решиха да свият към мемориала на ветераните от Виетнамската война. Докато вървяха, всеки проверяваше дали зад тях няма опашка. Не се доверяваха на никого, а най-вече на Оливър Лис.

Спряха и Уилърд се загледа в стената, мрачна с постоянните си сенки, въздъхна дълбоко и затвори очи. На устните му, като прокрадваща се котка, заигра едва доловима усмивка.

— Той си мисли, че ме е матирал, но аз си имам царица, която не може да контролира.

Маркс поклати глава.

— Нямам представа за какво говориш.

Уилърд отвори очи.

— Сорая Мур.

Маркс го погледна разтревожен.

— О, не.

— Казах ти да се опиташ да я привлечеш и ти го стори.

По дългата, леко наклонена алея, която водеше до величествената стена, видяха двама ветерани в униформи. Единият буташе другия, който беше в инвалидна количка. Спряха пред редиците с имена. Ветеранът в количката беше без крака. Той подаде на приятеля си малък букет и миниатюрен американски флаг на дървена поставка. Другият ги постави в подножието на стената, където техните другари бяха погребани за вечни времена.

Когато извърна глава от сцената, очите на Уилърд проблеснаха.

— Реших каква ще е първата ѝ задача: да намери Леонид Аркадин.

— Ти каза, че си загубил следите му — отбеляза Маркс. — Откъде да започне да го търси?

— Това е неин проблем — отговори Уилърд. — Тя е умно момиче. Следя кариерата ѝ, откакто се изяви в „Тифон“. — Той се усмихна. — Имай малко вяра, Питър. Тя е първокласен материал. Освен това има едно вродено предимство пред нас двамата. Много е красива и силно желана. Това означава, че Аркадин ще я подуши още преди да се приближи на пресечка от него.

Мозъкът му се движеше с голяма скорост в някаква негова, собствена орбита.

— Искam тя да бъде с него. Да стане негова близка, която да ми казва какво прави той и защо го прави.

Двамата ветерани продължаваха да стоят с наведени глави, погълнати от спомените си, докато туристи и роднини на загиналите се изреждаха един след друг покрай стената. Тук-там някои докосваха някое име. Една японска водачка на група с високо вдигнато жълто знаменце в ръка събра около себе си хората си, които продължаваха да щракат с фотоапаратите.

Маркс прекара пръсти през косата си.

— Не очакваш, че аз... Какво? Господи, искаш да ѝ бъда сводник, така ли?

Уилърд имаше вид на човек, смучещ лимон.

— Откога си постъпил при скаутите? Със сигурност не е било в ЦРУ. Стария би ти изял сърцето на обяд.

— Тя ми е приятелка, Фред. От много отдавна.

— В тази работа няма приятели, Питър, а само жестоко потискани. Аз съм роб на Лис, ти си мой роб, а тя твоя робиня. Ето как са подредени нещата.

Маркс стана толкова мрачен, колкото Уилърд в края на закуската им с Лис.

— Ще ѝ поставиш задачата, преди да тръгнем за летището. — Уилърд погледна часовника си. — Това означава, че имаш по-малко от шест часа да се приготиш за Лондон и да свършиш каквото трябва. — Той пресилено се усмихна. — Повече от достатъчно за находчив човек като теб, не си ли съгласен?

— Време е да вървя — рече Борн. — И двамата трябва да поспим малко.

— Не искам да си лягам — каза тя и с тъжна усмивка изпя „Лоши сънища в нощта“. Вдигна въпросително глава. — Кейт Буш. Познати ли са ви песните й?

— Това беше от „Брулени хълмове“, нали?

— Да, дъщеря ми Скарлет е голям неин фен. Уверявам ви, че сега в Оксфорд такива като Кейт Буш са малко.

Минаваше полунощ. Той беше отскочил до един индийски ресторант, за да купи вечеря, и я бе занесъл в апартамента на Трейси, където, след като преглътна разсеяно една-две хапки, Криси остана да го гледа как яде. Предвид случилите се по-рано събития пред банката за него беше най-добре да не се мярка много на предната линия, дори да не се връща в хотела.

Докато я наблюдаваше, седнала срещу него на канапето, си спомни друг откъслек от разговора си с Трейси в Хартум в нощта, когато тя умря.

— В мислите си можеш да бъдеш всеки, да правиш каквото ти хрумне. Всичко е податливо на промяна, докато в реалния свят е много трудно да постигнеш някаква промяна, усилието е изтощително.

— Можеш да получиш изцяло нова идентичност, с която постигането на промяна не е толкова трудно, защото пресъздаваш собствената си история — бе отвърнал той.

Тя беше кимнала.

— Да, но това крие подводни ями. Нямах семейство, нямах приятели... Освен, разбира се, ако нямах нищо против да си напълно изолиран.

— В нощта, преди да умре — рече сега той — тя ми каза нещо, което ме накара да си мисля, че в друго време и на друго място би се радвала да има свое семейство.

За момент Криси като че ли не можа да си поеме дъх.

— Може да ви се струва смешно. — Посъвзе се малко и продължи: — Виждате ли, смешното е... всъщност, като се замисля сега, то е ужасно трагично, че понякога ѝ завиждах. Не беше обвързана с никого, така и не се омъжи, можеше да отиде, където и когато пожелае и го правеше. Беше като ракета. Обичаше да се движи по ръба на пропастта. Не знам, като че ли опасността беше за нея нещо като афродизиак, или може би приличаше повече на усещането, което хората изпитват на скоростно влакче в увеселителен парк. Като че ли се движат толкова бързо, че почти, но не съвсем, губят контрол. — Тя горчиво се засмя. — Последния път, когато се возих на такова влакче, ми прилоша.

Част от него искрено ѝ съчувстваше, но друга част, професионалната, с други думи, същността на Борн, търсеше начин да се промъкне още по-дълбоко в нея, за да види дали Криси може да му каже още нещо за Трейси и загадъчната ѝ връзка с Леонид Аркадин. Гледаше на нея като на средство за постигане на цел, като междинно стъпало, а не като на човешко същество. Ненавиждаше се за това, че се чувства по този начин, но дължеше успеха си тъкмо на тази безпристрастност. Това беше той, или поне онова, което „Тредстоун“ беше направила от него. Беше като осакатен, но обучен и изключително опитен. Също като Аркадин. Но въпреки това между тях имаше бездна, и то толкова голяма, че Борн не можеше да види дъното ѝ, нито да предположи колко е дълбока. Двамата с Аркадин се гледаха през тази бездна, може би невидими за всички, освен за самите тях, всеки търсещ начин да унищожи другия, без междувременно да загине. Имаше моменти, когато той се чудеше дали това беше възможно и дали, за да се освободи светът от единия, трябваше да загинат и двамата.

— Знаете ли какво искам? — Тя се извърна към него. — Помните ли онзи филм „Супермен“? Не беше кой знае какво, но това няма значение. В него Луис Лейн умира и Супермен е така съкрушен от скръб, че се хвърля във въздуха. Лети около земята все по-бързо и по-бързо, по-бързо от скоростта на звука, по-бързо от скоростта на светлината, толкова бързо, че връща времето до момента, преди да бъде убита Луис, и я спасява. — Тя го гледаше в лицето, но като че ли не го забелязваше и виждаше нещо друго.

— Искате да върнете времето и да спасите Трейси.

— Ако можех. Но разликата е, че това, което сценаристите позволиха на Супермен да направи във филма, аз не мога да го направя... обаче поне щях да разбера какво да правя с моята скръб, дяволите да го вземат. — Тя се опита да поеме дълбоко въздух, но се задави от сълзите си. — Чувствам се прикована от тежест, като че ли на гърба ми е завързана котва, или това е тялото на Трейси — студено и сковано... Няма никога повече да се движи.

— Усещането ще отмине — каза Борн.

— Да, предполагам, ами ако не искам?

— Искате ли да я последвате в мрака? Ами Скарлет, какво ще стане с нея?

Лицето на Криси се зачерви и тя скочи. Борн я последва, когато се втурна в спалнята. Завари я да се взира през френските прозорци в крушата, сега обляна от сребриста лунна светлина.

— Дяволите да го вземат, Трейс, защо отиде? Ако сега беше тук, кълна се, че щях да ѝ извия врата.

— Поне щяхте да я накарате да обещае, че никога повече няма да има нещо общо с Аркадин.

Борн се надяваше, че името на Аркадин може да я накара да си спомни нещо, което беше забравила. Усети, че двамата са стигнали до критичен момент. Нямаше намерение да си тръгне, докато тя не го изхвърли. Едва ли щеше го направи, тъй като сега той беше единствената ѝ връзка със сестра ѝ, бил е там, когато Трейси бе умряла. Това означаваше много за нея, чувстваше, че то ги беше направило по-близки, правеше внезапната смърт на Трейси по-поносима.

— Криси — каза тихо той, — споделяла ли е някога как се е запознала с него?

Тя поклати глава, а после каза:

— Може би в Русия, в Санкт Петербург. Беше отишла там, за да разгледа Ермитажа. Спомням си, защото и аз се канех да отида с нея, но Скарлет се разболя от инфекция на ухото, имаше висока температура и губеше ориентация. — Тя поклати глава. — Господи, колко различен живот сме водили двете! А сега... сега се стигна до това. Скарлет ще бъде съкрушена.

После се намръщи и попита:

— Защо дойдохте тук, Адам?

— Защото исках нещо да ми напомни за нея и защото нямаше къде другаде да отида. — Макар и с малко закъснение, той си даде сметка, че говореше истината или поне онази част от нея, която беше готов да сподели с Криси.

— И с мен е същото — каза с въздишка тя. — Скарлет беше на гости при родителите ми, когато се обадиха. Прекарваше си чудесно и ако се съди по писмата ѝ, продължава да е така. — Тя отново го гледаше, но вниманието ѝ беше насочено другаде. — Разбира се, вие можете да разгледате наоколо и да вземете каквото си искате за спомен от нея.

— Благодаря.

Тя кимна разсеяно, а после се загледа в конюшните и в напъпилото крушово дърво. Миг по-късно леко възкликна:

— Те са там!

Борн се надигна и застана до нея при прозореца.

— Върнали са се — каза тя. — Лястовиците.

Аркадин се събуди на разсъмване, obu банските и излезе навън, за да тича по морския бряг. Небето беше пълно с кormорани и пеликани. По пясъка сновяха лакоми чайки и кълвяха останките от снощните пиянски партита. Насочи се на юг, докато стигна покрайнините на един от големите курортни клубове, после сви в обратна посока. След това се хвърли във водата и плува четиридесет минути. Когато се върна в манастира, в джиесема го чакаха над двадесет съобщения. Едно беше от Борис Карпов. Взе душ, облече се и си нарязва пресни плодове. Ананаси, папая, банани, портокали. Изяде сладките късове с голямо количество кисело мляко. В Мексико се учеше да се храни здравословно.

Изтри уста с опакото на ръката, взе телефона и пристъпи към първото обаждане. Уведомиха го, че последната пратка по канала на Густаво Морено не е стигнала до клиента. Може би се беше забавила, а може и да бе изчезнала. Казаха му, че за момента това не може да се установи със сигурност. Нареди на хората си да го държат в течение и прекъсна връзката.

Каза си, че трябва лично да се занимае с липсващата пратка и ако има основания, да наложи строги наказания, а после набра номера на

Карпов.

— Намирам се в LAX — каза той в ухото му. — А сега какво?

— Сега ще се срещнем лично — отвърна Аркадин. — Късно преди обяд има полет до Тусон. Обадете се предварително, поръчайте кола под наем — двуместна с подвижен покрив, колкото по-стара и разнебитена, толкова по-добре. — Той даде на Карпов инструкции накъде да кара. — Приближете се със свален гюрук. Бъдете готов да чакате на мястото час, а може би и повече, докато реша, че сте изпълнили всички условия за срещата ни. Ясно ли е?

— Ще бъда там преди залез-слънце — отвърна Карпов.

Борн още не си беше легнал, заслушан в звуците на апартамента, на сградата и на съседните къщи, заслушан как самият Лондон вдишва и издишва като някакъв огромен звяр. Извърна глава, когато Криси се появи в гостната. Преди час, около четири часа, тя беше отишла в спалнята, но по запалената нощна лампа и сухото шумолене на обръщаните страници беше разбрал, че не бе заспала. Може би дори не се беше и опитала.

— Още ли не сте си легнали? — гласът ѝ беше тих, почти дрезгав, като че ли току-що се бе събудила.

— Не. — Той седеше на дивана, мисълта му беше спокойна и тъмна като морето, но сънят не идваше. По едно време му се беше сторило, че тя въздъхна, но това бе само диханието на града.

Тя се приближи, седна в другия край на дивана и подгъна крака под себе си.

— Ако нямате нищо против, бих искала да остана тук.

Той кимна.

— Не сте ми казали нищо за себе си.

Борн не отговори, не му се искаше да я лъже.

Отвън мина кола, после още една. В тишината излая куче. Градът беше притихнал, като че ли скован от лед, дори сърцето му не биеше.

По широките ѝ устни премина едва забележима усмивка.

— Също като Трейси.

След известно време клепачите ѝ натежаха. Сви се на кълбо като котка и положи глава върху ръцете си. Сега наистина въздъхна и след секунди бързо заспа. Малко по-късно той я последва.

— Трябва да си се побъркал — рече Сорая Мур. — Нямам намерение да прелъстявам Аркадин заради теб, Уилърд или някой друг.

— Разбирам притеснението ти — каза Маркс. — Обаче...

— Не, Питър, мисля, че не разбираш. Наистина го мисля. В противен случай нямаше да има това обаче.

Тя стана и отиде при парапета. Седяха на една пейка край канала в Джорджтаун. Блещукаха светлини, а лодките стояха неподвижни като заспали на стоянките си. Зад тях се разхождаха млади хора, пиеха и се прегръщаха. От време на време група тийнейджъри, застанали по-нататък, избухваха в смях. Нощта беше приятно мека. По тъмното небе се гонеха едва забележими облаци.

Маркс стана и я последва. Въздъхна, като че ли той беше огорченият, което я ядоса още повече.

— Защо става така — рече разпалено тя, — че жените са толкова подценявани, та мъжете ги използват само заради телата.

Каза го като въпрос и Маркс го знаеше. Подозираше, че до голяма степен гневът ѝ се дължеше на факта, че тъкмо той — добър и верен приятел, иска това от нея. И, разбира се, защото идеята беше на Уилърд. Той знаеше, че тази задача ще бъде обидна за Сорая повече, отколкото за други жени, които нямаха толкова положително мнение за себе си. Знаеше, че Маркс беше единственият, който би могъл да я накара да приеме. Всъщност Маркс бе убеден, че ако Уилърд директно ѝ беше поставил задачата, тя щеше да му каже да върви да се чука и да си тръгне, без повече да се обърне назад. И въпреки това, както трябва да беше предвидил Уилърд, тя бе тук. Макар да беше видимо бясна, не му каза да върви на майната си.

— От векове, през които жените непрекъснато са били потискани от мъжете, те са измислили уникални начини да вземат от тях това, което искат: пари, власт, ръководно положение в доминираното от мъжете общество.

— Нямам нужда от лекция за ролята на жените през историята — сопна се тя.

Маркс реши да не обръща внимание на забележката ѝ.

— Каквото и да си мислиш, безспорен факт е, че жените имат една уникална способност.

— Би ли престанал с това уникално, ако обичаш?

— Способност да привличат мъжете, да ги прелъстяват, да намерят пукнатините в бронята и да използват тази слабост срещу тях. Знаеш по-добре от мен какво потенциално оръжие може да бъде сексът, когато е използван разумно. Това е особено валидно за тайните служби. — Той се обърна към нея. — В нашия свят.

— Боже господи, ти си бил един малък гадняр. — Тя се наведе над парапета, преплела пръсти със същата увереност като мъж, което беше типично за нея.

Маркс извади джиесема си, изкара на екрана снимка на Аркадин и ѝ го подаде.

— Красив кучи син, нали? И магнетичен, доколкото разбирам.

— Ти ме отвращаваш.

— Подобно отношение не ти подхожда.

— А да чукам Аркадин ми подхожда, така ли? — Тя му подаде телефона обратно, но той не протегна ръка да го вземе.

— Можеш да се гневиш колкото си искаш, но фактът, че работата ти е да шпионираш, си остава. Ти си това. И още нещо, това е животът, който си избрала. Никой не ти е извивал ръцете.

— Така ли? А ти какво правиш сега?

Той предприе премерен риск.

— Не съм ти дал ултиматум. По всяко време можеш да станеш и да си отидеш.

— И после какво? Няма да имам нищо и ще бъда едно нищо.

— Можеш да се върнеш в Кайро, да се омъжиш за Амун Чалтун, да имаш деца.

Не го каза, за да я обиди, но самата идея беше обидна или по-скоро недостойна. Поне тя така я прие. Изведнъж ясното осъзнаване на факта как М. Еърл Данзигер я беше прекарал ѝ нанесе последния жесток удар. С кариерата ѝ в ЦРУ беше свършено, което само по себе си бе твърде лошо, но той се беше погрижил тя да не може да получи назначение в никоя конкурентна правителствена служба. За някоя от частните фирми, занимаващи се с подобна дейност, също не можеше да става дума. Тя нямаше намерение да се замесва с наемническа организация като „Блек Ривър“. Извърна настрани глава и прехапа устна, за да сдържи сълзите от отчаяние, които напиреха в очите ѝ. Почувства се така, както предполагаше, че са се чувствали жените през

вековете, когато са се осмелявали да навлязат в света на мъжете, да приемат поръчки, да прехапват устни, за да не изказват мнението си, да пазят тайни, откривани им шепнешком след правене на секс, докато настъпи денят...

— Този човек не ти е съвсем непознат — каза Маркс, като внимаваше да не показва напрежението, което чувстваше в гласа си. — Той е толкова лош, колкото не можеш да си представиш, Рая. Заиграването с него ще бъде едно добро дело от твоя страна.

— Всички така казвате.

— Не, всички правим това, което е нужно. Това е началото и краят на цялата работа.

— Лесно ти е да го кажеш, теб не те карат да...

— Не знаеш какво са ме карали да правя.

Тя отново извърна глава. Той я наблюдаваше как гледа към канала и осветените петна във водата. От лявата им страна тийнейджърите отново избухнаха в смях, който като че ли се засилваше все повече и повече, подет от цялата група.

— Какво не бих дала да бъде една от тях — рече тихо Сорая. — Без никакви грижи в този шибан свят.

В този миг Маркс изпусна беззвучна въздишка на облекчение, разбрал, че тя ще преглътне горчивия хап, който ѝ беше предложил. Щеше да приеме задачата.

— Любопитно. Много любопитно наистина. — Под топлите лъчи на утринното слънце Криси разглеждаше надписа, гравирани от вътрешната страна на златната халка, която Борн беше взел от Ноа Перлис.

— Имам представа от лингвистика — каза Борн, — но това не е на никой от известните езици, нали?

— Ами, трудно е да се каже. Има някои характеристики на шумерски, възможно и на латински, макар да не е нито единият, нито другият. — Тя го погледна. — Откъде го взехте?

— Няма никакъв смисъл, нали?

Тя поклати глава.

— Не, няма.

Криси свари кафе, докато Борн ровеше из фризера. Намери две препечени питки, макар че ако се съди по ледените кристали, полепнали по плика, сигурно стояха там от доста време. Намериха някакъв конфитюр и ядоха прави, и двамата изпълнени с нервно напрежение. Никой не спомена миналата нощ. После Борн ѝ беше показал пръстена.

— Но това е само моето мнение, а аз далеч не съм експерт. — Тя му го подаде обратно. — Единственият начин да разберем със сигурност е да го занесем в Оксфорд. Имам приятел, който е професор в Центъра за изследване на древни документи. Ако това може да бъде разчетено, той със сигурност ще знае как.

Минаваше полунощ, когато лейтенант Р. Саймънс Рийд откри шефа си в денонощния корт за скуош във Вирджиния, където директорът на ЦРУ прекарваше по два изнурителни часа три пъти седмично с един от тамошните инструктори. Рийд беше единственият в ЦРУ, който можеше да съобщава лоши новини на директор Данзигер, без да се притеснява. Беше любимият ученик на Данзигер, когато той преподаваше за кратко в секретната Академия за специални операции на АНС, на която Стария, който се отнасяше с презрение към всичко, свързано с Агенцията за национална сигурност, викаше Академията за специални услуги, за да може подигравателно да я нарича със съкращението АСС^[1].

Рийд изчака да свърши последният гейм и след това уведоми директора на ЦРУ за присъствието си, като излезе на корта, на който беше топло и миришеше на пот, въпреки че климатичната инсталация работеше с пълна пара.

Данзигер подхвърли ракетата си на инструктора, уви една хавлиена кърпа около врата си и се отправи към адютанта.

— Колко лоша? — Предисловията не бяха нужни: фактът, че Рийд го беше издирил в този час и бе предпочел да дойде лично, вместо да се обади по телефона, беше достатъчно указание за директора.

— Борн е неутрализирал екстрадиращия екип. Или са мъртви, или са задържани от полицията.

— Боже господи! — възкликна Данзигер. — Как ги прави Борн тези работи? Нищо чудно, че Бъд имаше нужда аз да поема нещата в свои ръце.

Отидоха при една пейка и седнаха. На корта нямаше никой друг, единственият звук идваше от бръмченето на климатика.

— Борн още ли е в Лондон?

Рийд кимна.

— За момента да, там е.

— А Ковън там ли е, лейтенант?

Когато беше истински вкиснат, Данзигер се обръщаше към него само с чина му.

— Да, сър.

— Защо не се е намесил?

— Мястото е било твърде оживено. Имало е прекалено много свидетели, за да се опита да отвлече Борн от улицата.

— Други възможности?

— За съжаление липсват — отвърна Рийд. — Да направя ли нещо по въпроса? Мога да се свържа с нашите хора в АНС, за да...

— Всичко с времето си, Ранди. Засега не мога да се ползвам открито от хората ми там, няма да е правилно от политическа гледна точка, както би ми напомнил Бъд. Не, трябва да се справим с това, с което разполагаме.

— Ако се съди по броя на извършените от него убийства, сър, Ковън е дяволски добър.

— Добре. — Директорът на ЦРУ се плесна по бедрата и стана. — Пусни го след Борн. Кажи му, че има пълна свобода на действие да направи всичко необходимо, за да докара Борн.

[1] ASS на английски означава и задник. — Бел.прев. ↑

След като Питър Маркс ѝ постави задачата да намери и да се залепи за Аркадин, Сорая Мур се беше върнала в апартамента на Дилия Трейн, където беше намерила временно убежище. Беше прекарала последните два часа на засекретения си джиесем в разговори с оперативните си агенти от „Тифон“. Макар самата организация да не беше вече под нейно командване, не можеше да се каже същото за хората, които тя бе наела, обучила и подготвила за специалните задачи, които трябваше да изпълняват. Те бяха свързани с наблюдение и проникване в различни сунитски и шиитски среди, бунтовнически групи, джихадисти и изключително разнообразни политически фракции буквално във всяка страна в Близкия и Далечния изток. Независимо какви бяха нарежданията им и кой отговаряше за „Тифон“ сега, те продължаваха да са ѝ верни.

В момента говореше с Юсеф, връзката ѝ в Хартум. Аркадин беше добре известен в тази част на света, тъй като сега повечето от оръжието за там се доставяше от него.

— Аркадин изобщо не е в Близкия изток — каза Юсеф, — нито пък се е укрil в планините на Азербайджан.

— Няма го и в Европа, Русия и Украйна. Вече се уверих в това — рече Сорая. — Знаеш ли защо е преминал в нелегалност?

— Неговият бивш бос Дмитрий Маслов е издал срещу него фатва^[1], или както там го наричат руснаците.

— Мога да разбера защо — каза Сорая. — Маслов го нае да отнеме оръжейния бизнес от Николай Йевсен и преди няколко седмици той вършеше в Хартум тъкмо това. Но после избяга с целия списък на клиентите на Йевсен, който се съхранява в един компютърен сървър.

— Говори се, че Маслов открил Аркадин в Бангалор, но не успял нито да го убие, нито да го залови и сега той просто е изчезнал.

— В наше време никой не може да изчезне, не и за дълго — каза Сорая.

— Е, сега поне знаеш къде не е.

— Напълно си прав. — Сорая се замисли за момент. — Ще накарам някой да се порови в компютрите на имиграционните власти в двете Америки и може би в Австралия, за да видим дали няма да изскочи нещо.

Доколкото Борн си спомняше, Дейвид Уеб беше работил в Оксфорд — най-стария университет в английски говорещия свят — на два пъти, но, разбира се, може да е имало и повече визити. По онова време Центърът за проучване на древни документи се намираше в университетския Класически център в „Олд Бойс Скул“ на „Джордж Стрийт“. Сега той се помещаваше в нова сграда в ултрамодерния „Стелиос Йоану Скул“ за класически и византийски изследвания на улица „Сейнт Джайлс“ 66. Тя беше също толкова в разрез с изучаването на древни езици, колкото и с внушителните оксфордски сгради от осемнадесети и деветнадесети век. Тази част на „Сейнт Джайлс“ се намираше в центъра на Оксфорд, древен град, хартата за чието основаване е издадена през 1191 година. Центърът беше известен като Карфакс — дума, произхождаща от френската карфур, което означава „кръстопът“. Наистина четирите големи булеварда на Оксфорд, включително „Хай Стрийт“, се срещат на това място, също така прочуто по свой начин, както Холивуд и „Вайн Стрийт“, но с много по-богата история.

Преди да тръгнат от Лондон, Криси се беше обадила по телефона на приятеля си, професор Лайъм Гайлс. Оксфорд се намираше само на петдесет и шест мили и им беше нужен малко повече от час, за да стигнат там със стария ѝ джип „Рейндж Роувър“. Трейси ѝ го беше дала, когато бе започнала да пътува прекалено много.

Градът изглеждаше точно такъв, какъвто Борн го помнеше. Всички, които го посещаваха, се връщаха към времето на цилиндрите, тогите, каретите, теглени от коне, и комуникациите чрез пощата. Сякаш неговите обитатели бяха затворени в кехлибар. Всичко в Оксфорд принадлежеше на друго време, в което се живееше по-просто.

Докато Криси намери паркинг, слънцето беше започнало да наднича иззад купестите облаци и денят стана по-топъл, като че ли наистина бе пролет. Намериха професор Лайъм Гайлс в кабинета му — голямо помещение, което изпълняваше едновременно ролята на

работно място и лаборатория. Рафтовете бяха пълни с ръкописи и дебели, ръчно подвързани книги. Беше наведен и разглеждаше внимателно с лупа един папирус.

Според Криси професор Гайлс беше ръководител на катедрата „Ричардс-Банкрофт“ във факултета, но когато вдигна глава, Борн с изненада видя, че не е на повече от четиридесет години. Имаше орлов нос и издадена напред брадичка и беше започнал да оплешивява, носеше малки, кръгли очила на все по-оголващото се чело. Ръцете му бяха силно окосмени и къси като на кенгуру.

Едно от безпокойствата на Борн беше, че при връщането му в Оксфорд някой може да го разпознае като Дейвид Уеб. Ала макар членовете на факултетите да продължават да са си там десетилетие след десетилетие, университетът беше огромен и обхващаше много колежи, а те бяха далеч от „Ол Соулс“ — колежа, където той бе изнесъл няколко лекции като гост-преподавател.

Във всеки случай Гайлс го прие като Адам Стоун. Искрено се зарадва да види Криси и се осведоми за нея и Скарлет, която очевидно познаваше лично.

— Кажи й да се отбие някой път — настоя той. — Имам малка изненада за нея, мисля, че ще й хареса. Знам, че е на единадесет, но разсъждава като петнадесетгодишна и това сигурно ще я заинтригува.

Криси му благодари, а след това го запозна със загадъчния надпис на пръстена. Борн му го подаде, а Гайлс запали една специална лампа и се загледа в надписа от вътрешната му страна, първо с просто око, а после с бижутерска лупа. Отиде при един рафт, свали някакви ръководства и ги запрелиства, като прекарваше палец по гъсто изписаните страници и малките, рисувани на ръка илюстрации. На няколко пъти снова напред-назад между пръстена и ръководствата. Накрая погледна Борн и каза:

— Мисля, че ще е от помощ, ако направя някои снимки на въпросния предмет. — Имате ли нещо против?

Борн му каза да го стори.

Гайлс занесе пръстена при един странен уред, наподобяващ края на фиброоптичен кабел. Внимателно стегна пръстена така, че жичката да е в центъра му. След това им подаде очила със специално обработени тъмни лещи и също надяна един чифт на главата си. Когато се увери, че очите им са защитени, изписа две команди върху

компютърната клавиатура. Последва поредица от малки проблясвания с ослепителна синя светлина и Борн разбра, че професорът е активирал син лазер.

Безшумните проблясъци престанаха почти веднага след като започнаха. Гайлс свали очилата и те направиха същото.

— Чудесно — рече професорът и продължи да трака бързо по клавиатурата. — Хайде да погледнем.

Включи един плазмен екран на стената и там се появиха няколко висококачествени снимки в близък план на надписа от вътрешната страна на пръстена.

— Ето как написаното изглежда за невъоръженото око, гравирано върху повърхност от триста и шестдесет градуса. Ами ако е предназначено да бъде прочетено или гледано върху плоска повърхност, като повечето написани неща? — Той започна да мести дигиталните образи, докато те се сляха в една дълга лента. — Това, което ни е оставено, прилича на една дълга дума, което изглежда малко вероятно. — Той приближи образите. — Поне така изглежда на кръгообразната повърхност на пръстена. Но сега, когато имаме плоска повърхност, можем да видим две прекъсвания, така че това, което действително виждаме, са три отделни групи букви.

— Думи — рече Борн.

— Така изглежда — съгласи се със загадъчна нотка в гласа Гайлс.

— Обаче виждам никакви клинообразни форми — каза Криси. — Предполагам, че са шумерски.

— Е, да, наистина приличат на шумерски — съгласи се професорът, — но всъщност са староперсийски. — Той побутна към нея едно от разтворените ръководства. — Ето, погледни. — Докато тя следваше съвета му, Гайлс се обърна към Борн: — Староперсийският произлиза от шумеро-акадски, така че грешката на нашата скъпа Кристина може да ѝ бъде простена. — Съчувствието, с което го каза, омаловажи помпозността на твърдението. — Но между двата има съществена разлика, без отчитането на която дешифрирането е невъзможно. Акадските клинообразни форми представляват цели срички, докато тези на староперсийски са азбучни, което означава, че всяка една представлява буква.

— А какво правят латинските букви между тях? — попита Криси. — И тези непознати символи? Те език ли са?

Гайлс се усмихна.

— Вие, господин Стоун, ме изправихте пред много любопитна и трябва да призная, дяволски вълнуваща загадка. — Той посочи към екрана. — Това, което виждате тук, е смесица от староперсийски, латински и... поради липса на по-добър термин, нека го наречем нещо друго. Мисля, че съм запознат с всички древни езици, които човечеството е открило и категоризирало, но това тук определено не е сред тях. — Той махна с ръка. — След малко пак ще се върна на него.

Премести хоризонтално мишката и постави курсора непосредствено под надписа.

— Първото, което трябва да ви кажа, е, че такова нещо като смесен език не съществува — клинообразното писмо и буквите просто не могат да се смесват. Така че, ако това не е език, тогава какво точно е?

Борн, който се вглеждаше внимателно в гравираниите знаци, каза:

— Това е шифър.

Очите на Гайлс се разшириха зад лещите на очилата.

— Много добре, господин Стоун. Поздравявам ви. — Той кимна. — Наистина прилича на шифър, но като всичко останало в тези гравирани знаци той е твърде странен. — Отново се зае с образа, като размести отделните части, разделяйки клинообразното староперсийско писмо и латинските букви в две отделни групи, а в третата останаха „буквите“ на непознатия език.

— Северий — разчете от драсканиците латинската дума Борн.

— Кое то може да означава доста неща — обади се Криси — или да не означава нищо.

— Съвършено вярно — рече Гайлс. — Но сега да се заемем със староперсийския. — Започна да мести клинообразните форми. — Виждате ли как получихме втора дума. Домна.

— Почакай малко. — Криси се замисли за момент. — Септимий Северий е бил назначен за римски сенатор от Марк Аврелий около 187 година сл.Хр. Впоследствие той се издига до император през 193 и управлява до смъртта си осемнадесет години по-късно. Управлението му е било строга военна диктатура, отговор на ужасяващата корупция на неговия предшественик Комод. На смъртния одър той съветва

синовете си „да направят богати войниците, като пренебрегнат всички останали“.

— Чудесно — каза Гайлс.

— Ето някои интересни неща за него. Роден е в днешна Либия и когато увеличава числеността на римската армия, прибавя към нея спомагателни корпуси — войници от далечните източни граници на Римската империя, които трябва да са включвали голяма част от Северна Африка и отвъд нея.

— Това какво отношение има? — попита Гайлс.

Сега в гласа на Криси се усети загадъчна нотка:

— Септимий Северий е бил женен за Юлия Домна.

— Северий Домна — каза Борн. Нещо проблесна дълбоко в главата му, отвъд завесите, които паметта му не можеше да пробие. Може би това бе проблясък на дежа вю, а може да беше и предупреждение. Каквото и да беше, подобно на всички свободно носещи се откъслечи от предишния му живот, които внезапно и необяснимо изплуваха на повърхността, то щеше да се превърне в сърбящо място, което той не можеше да почеше. Нямаше да има друг избор, освен да се примири, докато то само не разкриеше връзката си с него.

— Адам, добре ли си? — Криси го погледна озадачена и почти изплашена.

— Добре съм — рече той. Трябваше да внимава с нея, беше не по-малко наблюдателна от сестра си. — Има ли още?

Тя кимна.

— И става по-интересно. Юлия Домна е била сирийка. Семейството ѝ произхожда от древния град Емеса. Прадедите ѝ са били главни жреци на могъщия храм на Баал и затова са били много влиятелни из цяла Сирия.

— Значи тук имаме гравирани едновременно шифър и анаграма^[2], смесване на древен западен и древен източен език.

— Също както Септимий Северий и Юлия Домна са съединили Запада с Изтока.

— Но какво означава то? — попита замислен Борн. — Струва ми се, че още ни липсва ключът към загадката. — Той погледна в очакване Гайлс.

Професорът кимна.

— Третият език. Мисля, че сте прав, господин Стоун. Ключът към значението на „Северий Домна“ трябва да е в третата дума. — Той подаде обратно пръстена на Борн.

— Значи езикът си остава загадка — каза Криси.

— О, не. Знам точно какво представлява. Това е угаритски, един вече несъществуващ първичен език, възникнал във важна част на Сирия. — Той погледна Криси. — Също като своята Юлия Домна. — Можеш да видиш тук... и тук и отново тук, че угаритският е също толкова важна връзка между най-ранните първични езици и писменото слово, каквото го знаем днес, защото е първото известно доказателство за съществуването на левантийската и южносемитската азбука. С други думи, гръцката, староеврейската и латинската азбука водят началото си от угаритския.

— Значи сте сигурен, че тази дума е на угаритски — каза Борн, — обаче не знаете какво означава.

— Отново и да, и не. — Гайлс отиде при екрана и като сочеше всяка угаритска буква поотделно, я произнесе. — Виждате ли, знам всички букви, но подобно на другите две, тази дума е анаграма. Макар угаритският да се появява за кратко в студията за близоизточните езици, самото му изучаване е твърде специализирана област, опасявам се, доста ограничена, заради преобладаващото мнение, че не води доникъде, т.е. че е бил по-скоро за улеснение, отколкото активен език. В света има само двама или трима учени, занимаващи се с изучаването му, и аз не съм от тях. Затова, за да разгада анаграмата, ще ми е нужно необичайно дълго време, с което, откровено казано, не разполагам.

— Изненадана съм, че изобщо има някой, който го изучава — рече Криси.

— Всъщност съществува само една причина изобщо да има някакви учени, занимаващи се с изучаването му. — Гайлс отиде при компютърната клавиатура. — Има малка група, която смята, че угаритският притежава, как да кажа, магическа сила.

— Какво? Като черната магия ли? — попита Борн.

Гайлс се засмя.

— О, не, не, господин Стоун, нищо толкова фантастично. Не, тези хора вярват, че угаритският е играл ключова роля в трудовете по алхимия, че е бил създаден за жреци за заклинания, с които те да демонстрират връзката си с божественото. Вярват още, че самата

алхимия е смесица от угаритски — произнасят се правилните звуци в правилната последователност — и конкретен научен опит.

— Например как да се превърне оловото в злато — обади се Криси.

Професорът кимна.

— Между другите неща и това, така е.

— Отново имаме смесване на Изтока със Запада — каза Борн, — както Северий и Домна и староперсийски и латински.

— Интересно. Не бях се замислял от тази гледна точка, но да. Знам, че може да звучи твърде хипотетично и нещата в голяма степен да се приемат на огромна доза доверие, но след като споменахте Юлия Домна и произхода ѝ, можете да погледнете тук. — Гайлс затрака по клавиатурата. На екрана се появи карта на Близкия изток, която бързо се смени с карта на днешна Сирия, а после с конкретна част от страната. — Епицентърът на угаритския език е част от Сирия, която включва Големия храм на Баал, считан от някои за най-могъщия и най-стария от езическите богове.

— Познавате ли някой от тези експерти по угаритски, професоре? — попита Борн.

— Един — каза Гайлс. — Той е, как да кажа, малко ексцентричен като всички в тази тайнствена и доста периферна научна сфера. По една случайност с него играем шах по интернет. Е, това всъщност е някаква първична форма на шах, на която са играли древните египтяни. — Той се засмя. — С ваше позволение, господин Стоун, още сега ще му изпратя имейл с надписа.

— Съгласен съм — рече Борн.

Гайлс написа имейла, прикачи към него снимка на надписа и го изпрати.

— Обича пъзелите. Колкото са по-заплетени, толкова по-добре. Ако той не може да го преведе, никой не би могъл.

Сорая се беше излегнала на леглото, подпряна на една възглавница, в гостната на апартамента на Дилия и сънуваше любимия си Амун Чалтум, когото бе оставила в Кайро, когато джиесемът започна да вибрира на скута ѝ. Преди часове го беше поставила на

такъв режим, за да не безпокои приятелката си, която спеше дълбоко в спалнята си.

Отвори рязко очи, завесите на съня ѝ се вдигнаха и като доближи телефона до ухото си, много тихо каза:

— Да.

— Попаднахме на нещо — каза гласът в ухото ѝ. Беше на Сафа, една от жените в агентурната мрежа на „Тифон“, чието семейство беше избито от терористи в Ливан. — Най-малкото е възможно. В момента изпращам няколко снимки в компютъра ти.

— Почакай — спря я Сорая.

В лаптопа си имаше поставена карта на телефонна компания за интернет и я включи. Миг по-късно я свързаха. Видя, че файлът е изпратен, и го отвори. Имаше три снимки. Първата беше паспортна, Аркадин, сниман до раменете, същата, която Питър ѝ бе показал, така че може би беше единствената му сваятна фотография, която имаха. Но тази версия беше по-голяма и по-ясна. Маркс беше прав, той бе красив екземпляр: дълбоко хлътнали очи, агресивни черти. И рус. Плюс или минус? Не беше сигурна. Другите две очевидно бяха снимки от телевизионни камери за наблюдение. Образите не бяха контрастни, а цветовете слабо изразени. Бяха на едър и мускулист мъж, който носеше евтина спортна шапка с логото на „Даласките каубои“, вероятно купена на летището. Не можеше да види достатъчно от лицето му, за да е напълно сигурна, че е той. Обаче на втората снимка беше повдигнал назад шапката, за да се почеше по главата. Косата му беше много черна и лъскава, като че ли току-що я бе боядисал. Вероятно си е помислил, че е извън обсега на камерата, си каза тя, докато изучаваше лицето. Сравни го с архивната снимка.

— Мисля, че е той — каза Сорая.

— Аз също. Снимките са от камерите на имиграционната служба в далаското летище Форт Уърт преди осем дни.

„Защо ще лети до Тексас — запитва се Сорая — вместо до Ню Йорк или Лос Анджелис?“

— Дошъл е с полет от парижкото летище „Шарл дьо Гол“ под името Стенли Ковалски^[3].

— Будалкаш ли ме? — попита Сорая.

— Няма такова нещо.

Човекът определено имаше чувство за хумор.

[1] Ислямски декрет. — Бел.прев. ↑

[2] Разместване на букви или срички в дума така, че да се получи нова дума. — Бел.прев. ↑

[3] Една от най-забележителните роли на легендарния американски киноактьор Марлон Брандо. — Бел.прев. ↑

Леонид Аркадин наблюдаваше, присвил очи, как раздрънканият мръснокафяв кабриолет подскача по пътя, който водеше до кея. Слънцето приличаше на кървавочервен флаг на хоризонта. Отминаваше още един убийствено горещ ден.

Нагласи бинокъла пред очите си и видя как Борис Карпов паркира колата и излезе от нея да се поразтъпче. Със сваления гюрук и без багажник полковникът нямаше друг избор, освен да дойде сам. Огледа се наоколо, за момент погледна право към мястото, където Аркадин лежеше по корем, преди да продължи да се оглежда, без да го види. Аркадин беше идеално прикрит върху ламаринения покрив на една рибарска колиба и надничаше през процепа под табелата, на която на ръка бе написано BODEGA — PESCADO FRESCO A DIARIO^[1].

Около него непрекъснато бръмчаха мухи, вонята на риба го обгръщаше отвсякъде като отровен облак, а от горещината през деня ламарината още не беше изстинала и пареше корема, коленете и лактите му като пода на пещ, но тези неудобства не му пречеха да наблюдава.

Видя как Карпов се нареди сред пътниците за круиза по залез-слънце, плати си таксата и се качи на шхуната, която всекидневно плаваше до Морето на Кортес. С изключение на екипажа, състоящ се от мексиканци с прошарени коси, Карпов беше по-стар от останалите на борда с около тридесет години. Изглеждаше точно като риба на сухо, застанал на палубата сред момичета по бикини и техните пияни, измъчвани от хормони придружители. Колкото по-неудобно се чувстваше полковникът, толкова по-доволен беше Аркадин.

Десет минути след като шхуната се отдели от кея и отплава, той слезе от покрива на рибарската колиба и отиде до мястото, където беше завързана „цигарата“ — дълга, елегантна лодка, състояща се най-вече от двигател. Ел Хералдо — един бог знае откъде този жител на щата Сонора беше получил името си, го чакаше, за да потеглят.

— Всичко е приготвено точно както искахте, шефе.

Аркадин се усмихна на мексиканеца и сложи мощната си ръка върху рамото му.

— Какво щях да правя без теб, приятелю? — Той пхна в ръката на човека банкнота от двадесет американски долара.

Ел Хералдо, нисък, широкоплещест мъж, застанал широко разкراчен на кривите си крака, се ухили до уши, когато Аркадин се качи в лодката. След като намери предварително заредената хладилна кутия, той я отвори, бръкна дълбоко навътре и остави там нещо в непромокаема торба с цип. После отиде при кормилото. Откъм кърмата се чу продължително, плътно ръмжение и се понесе струя синкав дим, когато включи двигателя. Ел Хералдо отвърза предното и задното въже и му ги подхвърли, а после помахаше с ръка на Аркадин, който насочи моторницата към изхода на пристана, провирайки се между шамандурите, които маркираха краткия канал. Отпред беше дълбоката вода, където топлите цветове на залязващото слънце се плъзгаха по кобалтовосините вълни.

Бяха толкова малки, че подхождаха повече за река. Като Нева, помисли си Аркадин. Мислите му се насочиха към миналото, към Санкт Петербург при залез с кадифеното небе отгоре и леда по реката, когато двамата с Треиси седяха един срещу друг на една маса до прозореца в „Дома“ с изглед към водата. Освен Ермитажа по крайбрежния булевард имаше сгради с богато украсени фасади, напомнящи за венецианските палацо, недокоснати от Сталин и комунистическите му наследници. Дори Адмиралтейството беше красиво, без онази груба, военна архитектура, характерна за подобни здания в други големи руски градове.

Пред блини и черен хайвер тя говореше за експонатите в Ермитажа, чиято история той жадно поглъщаше. Беше му забавно, като си помислеше, че недалеч, на дъното на Нева лежеше трупът на политика, увит и завързан като чувал развалени картофи и утежнен с парчета олово. Реката беше по-спокойна от всякога и криеше зловещия мрак отдолу. За миг се замисли дали в нея има риба и ако имаше, какво щеше да направи тя с вързоп, който той беше спуснал този ден в нейния свят.

Когато преминаха към десерта, тя каза:

— Искам да ви попитам нещо.

Той въпросително я изгледа.

Трейси се поколеба, като че ли не беше сигурна как да продължи, или изобщо да го прави. Накрая отпи глътка вода и каза:

— Не ми е лесно, макар че колкото и да е странно, фактът, че почти не се познаваме, малко ме улеснява.

— Често пъти е по-лесно да разговаряш с хора, с които току-що си се запознал.

Тя кимна, но беше бледа и като че ли думите бяха заседнали в гърлото ѝ.

— Всъщност става дума за услуга.

Аркадин го очакваше.

— Ако мога да ви помогна, ще го направя. Каква услуга?

Отвън по Нева бавно се носеше дълъг кораб за разходки и прожекторите му осветяваха големи участъци от реката и сградите на другия бряг. Можеха да се намират в Париж — град, в който Аркадин беше успявал много пъти да се промъкне, макар и за кратко.

— Имам нужда от помощ — рече едва чуто тя, което го накара да опре лакти на масата и да се наведе към нея. — Помощ, каквато вашият приятел... как му беше името?

— Озеров.

— Точно така. Винаги съм била добра в това много бързо да си съставям мнение за хората. Вашият приятел Озеров ми направи впечатление на човек, от какъвто имам нужда, права ли съм?

— И що за човек е той? — попита Аркадин, като се чудеше накъде бие и защо на тази жена, която преди говореше нормално, ѝ е толкова трудно да намери нужните думи.

— На разположение.

Аркадин се засмя. Беше си наумила нещо.

— И за какво точно ви е нужен?

— Бих предпочела да му го кажа лично.

— Той не може да ви понася, така че по-добре ще е да го кажете първо на мен.

За момент тя погледна навън към реката и отсрещния бряг, а после се обърна към него:

— Е, добре. — Пое дълбоко въздух. — Брат ми е в беда... сериозна беда. Трябва да намеря някакъв начин... някакъв траен начин... да го избавя.

Брат ѝ някакъв престъпник ли беше?

— Ще ми се да можех да отида в полицията за това. За съжаление не мога.

Аркадин се наведе още напред.

— В какво се е забъркал?

— Задлъжнял е до гуша на един лихвар — има проблем с хазарта. Дадох му пари, за да му помогна, но той просто ги профука и когато отново остана без средства, открадна едно произведение на изкуството, което аз трябваше да доставя на мой клиент. Благодаря на Бога, че успях да успокоя клиента, но ако някога се разбере, ще бъда свършена.

— Предполагам, че нещата междувременно са се влошили.

Тя унило кимна.

— Отишъл е при неподходящи хора, за да я продаде, получил една трета от това, което би трябвало да иска — крайно недостатъчна сума. Сега, ако не се направи нещо драстично, лихварят ще накара да го убият.

— Този лихвар достатъчно могъщ ли е, за да го стори?

— О, да.

— Толкова по-добре. — Аркадин се усмихна. Каза си, че за него беше детска игра да ѝ помогне, но като някой шахматист вече виждаше как може напълно да я матира. — Аз ще се погрижа за това.

— От вас искам само да ме представите на Озеров — рече тя.

— Току-що ви казах, че той не ви е необходим. Аз ще ви направя тази услуга.

— Не — каза твърдо тя. — Не искам да ви замесвам.

Той разпери ръце.

— Вече съм замесен.

— Не искам да се замесвате още повече. — Слабата светлина от лампата падаше върху лицето ѝ така, като че ли бяха в интимна сцена от пиеса и тя се кани да каже нещо, което щеше да накара публиката да ахне, след като дълго време беше затаила дъх. — Що се отнася до Озеров, освен ако не греша, той харесва повече парите, отколкото ме ненавижда.

Без да иска, Аркадин отново се засмя. Канеше се да ѝ каже, че ѝ забранява да говори с Озеров, но нещо в очите ѝ го спря. Подозираше, че тя ще стане и ще си отиде и той никога повече няма да я види. А

това никак не му се искаше, защото възможността да я държи с нещо важно за нея и да я използва щеше да бъде загубена.

Усилилото се подскочане на „цигарата“ върна Аркадин към настоящето. Беше пресякъл дирята на шхуната и сега се приближаваше откъм левия ѝ борд. Включи радиостанцията и заговори на капитана, с когото имаше предварителна уговорка.

Пет минути по-късно моторницата се поклащаше редом с шхуната, от която спуснаха въжена стълба и закръгленото тяло на Борис Карпов започна да се спуска по нея.

— Добро място за среща на двама руснаци, нали, полковник? — каза усмихнат Аркадин и намигна.

— Признавам, че очаквах да се срещна с теб при съвсем различни обстоятелства — рече Карпов.

— Аз с белезници на ръцете или мъртъв сред локва кръв, предполагам.

Карпов, изглежда, имаше проблеми с дишането.

— Имаш завидна репутация със своите поразии и убийства.

— Всеки би се затруднил да опровергае тези слухове. — Аркадин със задоволство забеляза, че на Карпов, който имаше твърде нещастен вид, никак не му е до шегите. — Не се безпокойте, морската болест продължава само докато сме във водата.

Той се засмя, докато наблюдаваше как изтеглят стълбата. Отдалечи се от шхуната, оставяйки бледа диря по водата. Носът на „цигарата“ се вирна, когато започна да пори вълните, а Карпов шумно се тръшна на седалката и завря глава между краката си.

— Изправете се — предложи му Аркадин — и гледайте в определена точка на хоризонта, например в някой товарен кораб. Гаденето ще намалее.

След малко Карпов направи точно това.

— Не забравяйте да дишате.

Аркадин насочи моторницата на югоизток и когато прецени, че има достатъчно разстояние между нея и шхуната, рязко намали оборотите на двигателя, остави го да пърпори едва-едва и погледна пасажера си.

— Трябва да призная едно нещо на държавата ни — рече той. — Научила е служителите си да изпълняват безпрекословно заповеди. — Направи лек поклон. — Поздравления.

— Да ти го начукам — изсумтя Карпов, преди да се обърне към водата и да повърне през борда.

Аркадин измъкна хладилната кутия, заредена от Ел Хералдо, и извади от нея бутилка леденостудена водка.

— Ние, руснаците, не си падаме много по церемонии в морето. Ето нещо, което да ни напомни малко за дома. Ще ви оправи стомаха. — Той подаде водката на Карпов. — Обаче направете ми една услуга и си изплакнете устата, преди да отпиете.

Карпов плисна шепа морска вода в устата си, изжабури се и я изплю. После отвинти капачката и отпи голяма глътка. Затвори очи, докато преглъщаше.

— Така е по-добре. — Върна бутилката на Аркадин. — А сега на работа, колкото по-скоро се върна на сушата, толкова по-добре. — Но преди Аркадин да успее да отговори, той се обърна и отново повърна, увисвайки през борда на лодката, потен и отпуснат като дроб. Изохка веднъж, а после още веднъж, когато Аркадин го опипа, за да провери дали няма скрито оръжие или някакво електронно записващо устройство.

След като не намери такова, той се отдръпна и изчака, докато Карпов отново си изплакне устата, а после каза:

— Изглежда, че ще е по-добре да ви закарам най-скоро на сушата.

Върна бутилката в хладилната кутия и предложи на полковника шепа ледени кубчета, а после застана отново при кормилото на моторницата. Сега я насочи право на юг, следвайки една дълга редица сиво-бели пеликани, които летяха в идеална формация ниско над черната като мастило вода. След известно време навлезе в устието на Естеро Моруа, където хвърли котва в плитката вода. През това време мракът беше погълнал небето на изток. На запад то изглеждало като лагерен огън, от който са останали само тлеещи въглени, които мъждукат едва-едва, напразно опитвайки се да забавят падането на нощта.

Нагазиха във водата, за да излязат на брега. Аркадин носеше на загорялото си рамо хладилната кутия. В мига, когато стигна брега,

Карпов седна на пясъка, а може би по-подходящата дума бе „строполи се“. Имаше окаян вид и още не се беше съвзел напълно, докато непохватно сваляше прогизналите си от вода обувки и чорапи. Аркадин, който беше с джапанки, нямаше такъв проблем.

Събра купчина изхвърлени от вълните дърва и ги запали. Беше изпил една бутилка бира и се канеше да отвори друга, когато полковникът с доста немощен глас го помоли да даде и на него една.

— По-добре ще е първо да хапнете нещо.

Аркадин му предложи малък пакет, но Карпов само поклати глава.

— Както искате. — Аркадин завря нос в бурито от телешка кайма^[2], увита в прясно изпечена тортиля, и пое дълбоко аромата.

— Боже господи! — простена Карпов и извърна лице.

— Ах, Мексико! — Аркадин захапа с удоволствие буритото. — Жалко, че не ме послушахте, когато атакувахте склада на Маслов — рече той, като продължаваше да дъвче огромните хапки.

— Изобщо не започвай с това — прекъсна го рязко Карпов, отсичайки думите така, като че ли всяка беше главата на Аркадин. — Най-вероятният сценарий беше да ми устроиш капан по заръка на Маслов. Какво очакваше да направя?

Аркадин сви рамене.

— И все пак една възможност беше пропиляна.

— Какво казах току-що?

— Искам да кажа, че с човек като Маслов няма да имате повече от две възможности.

— По дяволите, знам какво имаш предвид — каза разпалено полковникът.

Аркадин го прие със завидно спокойствие.

— Това вече няма значение. — Той отвори още една бира и му я подаде.

Карпов притвори очи за момент. Като че ли се опитваше да преброи до десет. Когато ги отвори, каза, доколкото му беше възможно, с по-спокоен тон:

— Бих целия път, за да чуя нещо, така че ще е по-добре да ми го кажеш.

След като изгълта буритото, Аркадин си избърса устата с опакото на ръката и взе нова бира, за да измие храната.

— Искате имената на къртиците... Не ви виня. Ако бях на ваше място, и аз щях да искам същото и ще ви ги дам, но първо ми трябват някои гаранции.

— Ето че се започва — рече уморено Карпов. Той прекара бутилката през потното си чело. — Добре, каква е цената?

— Постоянен имунитет за мен.

— Дадено.

— И искам главата на Дмитрий Маслов на тепсия.

Карпов го погледна с любопитство.

— Какво е станало между вас двамата?

— Искам отговор.

— Дадено.

— Трябва ми гаранция — настоя Аркадин. — Въпреки всичките ви усилия той все още държи в джоба си дяволски много хора, като се започне от апаратчици във ФСБ и политици от регионите и се стигне до федерални съдии. Не искам да се измъкне от дръвника.

— Ами, това зависи от качеството, количеството и подробностите в сведенията, които ще ми дадеш, не е ли така?

— Не се тревожете за това, полковник. Всичко, с което разполагам, е солидно като скала и е възможно най-пагубно за него.

— В такъв случай, както вече казах, имаш думата ми. — Карпов отпи голяма глътка бира. — Нещо друго?

— Да.

Карпов, който беше взел в ръка една от прогизналите обувки, тъжно кимна.

— Винаги има, нали така?

— Искам аз да се разправа с Озеров.

Карпов се намръщи и извади няколко водорасли от съсипаната си обувка.

— Озеров е заместникът на Маслов, отделянето му от боса ще предизвика съмнения.

— Мога да ви улесня.

— Не съм изненадан — рече сухо Карпов. Замисли се за момент, а после, очевидно взел решение, кимна: — Добре тогава. — Вдигна пръст и добави: — Обаче трябва да те предупредя, че ще имаш максимум дванадесет часа на разположение да се погрижиш за него. След това той е мой заедно с останалите.

Аркадин протегна ръка и стисна ръката на Карпов. Дланта му беше силна и мазолеста като на работник. Това му хареса. Може и да беше държавен служител, но не и търтей. Беше човек, който нямаше да го подведе, Аркадин бе сигурен в това.

Точно в този момент Карпов се нахвърли отгоре му. Обви с една ръка врата му, стисна го за брадичката и я повдигна, а с другата опря острието на бръснач в беззащитното му гърло.

— Бил е в обувката ви — каза Аркадин, без да се помръдва. — Доста първобитен похват, но много добър.

— Слушай сега, тъпанар такъв. Не прощавам на тези, които се бъзикат с мен. Ти направи нещата така, че да се проваля в онзи склад. Сега Маслов е предупреден, ще бъде нащрек, а това прави още по-трудна разправата с него. Не направи нищо, освен да проявяваш неуважение към мен. Мръсен убиец, най-долната форма на това, което се приема за живот сред цялата смърдяща купчина лайна. Заплашваш хора, измъчваш ги, а после ги убиваш, като че ли човешкият живот няма абсолютно никакво значение за теб. Чувствам се омърсен само от факта, се съм близо до теб, но Дмитрий Маслов ми трябва повече от желанието да те убия, така че просто трябва да се примиря с това. Животът е пълен с компромиси и с всеки следващ ръцете ти потъват все по-дълбоко в кръв. Свикнал съм. Обаче ако двамата с теб ще трябва да работим заедно, ще се отнасяш с мен с уважението, което заслужавам, или, кълна се над гроба на баща си, още тук ще ти прережа гърлото, ще ти обърна гръб и ще забравя, че изобщо съм те срещал. — Той доближи лицето си до това на Аркадин: — Разбрахме ли се, Леонид Данилович?

— Няма да можете да направите нито една стъпка срещу Маслов с къртиците, които имате около себе си. — Аркадин гледаше право напред, което означаваше, че гледа в нощното небе, където звездите блещукаха като далечни очи, наблюдаващи с презрение или най-малко с безразличие човешките слабости.

Карпов рязко отдръпна глава.

— Разбрахме ли се?

— Напълно. — Аркадин се поуспокои малко, след като Карпов отдръпна острието. Беше прав за истинския характер на Карпов. Не беше човек, който може да бъде мачкан, дори и от страховитата руска

бюрократия. Мислено го поздрави. — Първият ви проблем е да изтравите къртиците в кухнята на ФСБ-2.

— Имаш предвид тези от периферията.

Аркадин поклати глава.

— Ако беше така, драги полковник, проблемите ви щяха да са много по-прости. Обаче аз имам предвид тези в кухнята, защото Маслов притежава един от готвачите.

За известно време настъпи мълчание, чуваше се само лекото приплясване на вълните и последните крясъци на чайките, които се настаняваха за през нощта. Луната изплува иззад ниските облаци и хвърли синкавата си мантия над тях, а краищата ѝ се потопиха в черното море и осеяха с микроскопични светлинки неравната му повърхност.

— Кой от тях? — попита след дълго мълчание Карпов.

— Не съм сигурен, че искате да го чуете.

— И аз не съм сигурен, но какво от това, сега е твърде късно да спра.

— Така е. — Аркадин извади пакет турски цигари и предложи една на полковника.

— Опитвам се да се откажа от лошите навици.

— Безсмислено занимание.

— Да, ама ако имате високо кръвно?

Аркадин запали, прибра пакета и пое дълбоко дима. След като го изпусна през ноздрите, каза:

— Мелор Букин, вашият бос, докладва на Маслов.

Карпов гневно го изгледа.

— Лайно такова, пак ли се бъзикаш с мен?

Без да каже и дума, Аркадин бръкна в пластмасовата торба, която беше поставил на дъното на хладилната кутия, отвори ципа ѝ и му я подаде. После добави още дърва в огъня, който беше започнал да отслабва.

Карпов се премести малко по-близо до огъня, за да може да вижда по-добре. Аркадин му беше дал един евтин джиесем, каквито могат да се купят във всяка лавка. Беше за еднократна употреба, което означаваше, че обажданията от него не могат да се проследят. Включи го.

— Аудио и видео — рече той и побутна с пръчка дървата. Докато се готвеше за ден като този, беше използвал джиесема, за да запише тайно някои срещи между Маслов и Букин, на които бе присъствал. Сигурен беше, че у полковника нямаше да остане никакво съмнение, след като разгледа доказателствата.

След известно време Карпов вдигна очи от малкия екран и мрачно каза:

— Нужно ми е да задържа това.

Аркадин махна с ръка.

— То е част от услугата.

Някъде надалеч до тях достигна бръмченето на малък самолет, не по-силно от това на комар.

— Колко още има? — попита Карпов.

— Знам за двама — имената им са в директорията на мобилния телефон, но може да има и още. Опасявам се, че ще трябва да попитате боса си.

Карпов сбърчи вежди.

— Това няма да е лесно.

— Дори и с такова доказателство?

Полковникът въздъхна.

— Ще трябва да го изненадам и да го изолирам напълно, преди да е успял да се свърже с някого.

— Рисковано — рече Аркадин. — Обаче ако отидете при президента Имов с доказателството, той така ще побеснее, че със сигурност ще ви остави да правите каквото си поискате с Букин.

Карпов явно се замисли върху подобен подход. Това бе добре. Аркадин вътрешно се усмихна. Мелор Букин се беше издигнал от обикновен апаратчик главно благодарение на президента, преди Виктор Черкезов да бъде избран за шеф на ФСБ-2. В самия Кремъл се водеше война между Виктор Черкезов и шефа на ФСБ Николай Патрушев, добре известен като човек на Имов. Черкезов беше успял да изгради могъща база, без да се ползва от покровителството на президента. Аркадин имаше собствена причина да бъде разобличен Букин. Когато Карпов успееше да прати Букин в затвора, Черкезов скоро щеше да го последва. Той беше трън в задника му, който не беше успял да извади, но сега Карпов щеше да се погрижи за това вместо него.

Ала нямаше време да продължи да се наслаждава. Неспокойният му мозък вече се беше насочил към по-лични въпроси. Главно за различните пътища, по които би могъл да поеме, за да си отмъсти на Карпов, че беше опрял нож в гърлото му. Вече мислено си представяше как прерязва гърлото на полковника със собствения си бръснач.

[1] Всеки ден прясна риба (исп.). — Бел.прев. ↑

[2] Мексиканско ястие, подобно на дюнер. — Бел.прев. ↑

Мойра и Джалал Есай седяха във временния щаб, организиран в личния му апартамент в неговия хотел във Вашингтон. Между тях бяха ноутбукът на Есай и ноутбукът, който Мойра беше купила предишния ден, за да бъде сигурна, че е абсолютно чист. Вече го беше снабдила с много повече екстри, отколкото бе първоначалната му спецификация.

Канеше се да попита Есай откъде да започне, но не беше нужно да се безпокои. Оказа се, че той разполага с много информация за въпросния лаптоп, и я сподели изцяло с нея. В последно време лаптопът бил попаднал в ръцете на Густаво Морено — колумбийски наркобарон, който живеел в покрайнините на Мексико Сити. Преди няколко месеца той бил убит, когато имението му било нападнато от група ченгета, преоблечени като работници от петролните кладенци.

— Ударната група е била ръководена от полковник Борис Карпов — каза Есай.

Странно, помисли си Мойра, но си припомни колко малък беше станал светът. Знаеше за полковника от Борн. Бяха приятели дотолкова, доколкото можеха да бъдат приятели двама души като тях.

— Значи лаптопът е у Карпов.

— За съжаление не — каза Есай. — Бил е взет от имението на Морено от един от хората му по някое време преди нападението.

— Един от неговите хора, който очевидно е работел за кого... за съперник ли?

— Възможно е — отвърна Есай. — Не знам.

— Как е името на крадеца?

— Името, снимки, всичко. — Есай обърна екрана на своя лаптоп към нея и показа една снимка. — Но това не води доникъде. Тялото му беше намерено около седмица след нападението.

— Къде? — попита Мойра.

— В околностите на Аматитан. — Есай изкара на екрана географския сайт на „Гугъл“ и изписа на клавиатурата някакви координати. Земното кълбо започна да се върти, докато се показва северозападното крайбрежие на Мексико. Посочи мястото. Аматитан

беше в Джалиско, в сърцето на родината на текилата. — Ето тук. Оказа се, че е било във фермата на сестрата на Морено, Беренгария, макар че сега тя била омъжена за Нарсико Скидел, голям производител на текила, и вече се нарича Барбара Скидел.

— Мисля, че си спомням един доклад в „Блек Ривър“ за Нарсико. Той е братовчед на Роберто Корелос, колумбийския наркобарон в затвора, нали?

Есай кимна.

— От известно време Нарсико се опитва да се дистанцира от скандалния си братовчед. От десет години не се е връщал в Колумбия. Преди пет години, след като очевидно му е било трудно да се избави от лошата репутация на фамилията си, промени името си и купи най-голямата спиртоварна за производство на текила в Мексико. Сега е неин единствен собственик и през последните две години разширява производството.

— Женитбата с Беренгария може да му е помогнала — отбеляза Мойра.

— Не знам. Тя има репутация на ловка бизнес дама. Повечето хора предполагат, че стои зад разширението. Мисля, че е по-склонна от него да поема добре пресметнати рискове и досега не е направила нито една грешна стъпка.

— Какви са били отношенията ѝ с Густаво?

— Според всички сведения братът и сестрата са били близки. Връзката им става още по-здрава след смъртта на майка им.

— Мислите ли, че тя е била замесена в бизнеса му?

Есай скръсти ръце на гърдите си.

— Трудно е да се каже. Каквото и да е евентуалното ѝ участие, то със сигурност е много скрито. Нищо не я свързва с контрабандата на наркотици, с която се е занимавал Густаво.

— Обаче казахте, че е ловка бизнес дама.

Той се намръщи.

— Мислите, че е имала къртица при собствения си брат?

Мойра сви рамене.

— Знае ли човек?

— Никой не би постъпил толкова глупаво.

Мойра кимна.

— Съгласна съм, макар че ако някой иска да си мислим, че един от тях е убил къртицата, струва ми се, че разговорът с нея би бил полезен. Но първо искам да посетя Роберто Корелос.

На лицето на Есай се появи онази загадъчна усмивка, от която в душата на Мойра нахлуваше хлад.

— Мисля, госпожице Тревър, че вече започнахте да си оправдавате хонорара.

Борн и Криси се връщаха обратно сред силната дъждовна буря, която ги беше връхлетяла съвсем неочаквано, когато джиесемът на Борн иззвъня.

— Господин Стоун.

— Здравейте, професоре — каза Борн.

— Имам новина — рече Гайлс. — Получих отговор на имейла от партньора ми на шах. Изглежда е решил загадката с третата дума.

— И каква е тя? — попита Борн.

— Доминьон.

— Доминьон — повтори Борн. — Значи трите думи, изписани от вътрешната страна на пръстена са: „Северий Домна Доминьон“. Какво означава това?

— Ами, би могло да е заклинание — рече Гайлс — или ругатня, а може и да е предупреждение. Тук вече напълно си фантазирам... може да са инструкциите за превръщането на олово в злато. Без допълнителна информация мисля, че няма начин да разберем.

Пътят пред тях беше залят от дъжда и чистачките непрекъснато се движеха по дъгата си. Борн погледна в страничното огледало. Правеше го инстинктивно на всеки тридесет секунди.

— Има една интересна клюка за угаритския, за която ми спомена моят приятел, макар да не виждам какво отношение може да има. Основната причина за неговия интерес и този на колегите му е, че има документи или само фрагменти от тях, за които те твърдят, че идват от двора на цар Соломон. Изглежда, че астролозите на Соломон са говорили помежду си на угаритски и са вярвали в неговите алхимически сили.

Борн се засмя.

— След толкова много легенди за златото на цар Соломон сега разбирам, че в алхимията угаритският е ключът за превръщането на оловото в злато.

— Да си призная, господин Стоун, и аз му казах същото.

— Благодаря, професоре. Много ми помогнахте.

— Винаги съм на ваше разположение, господин Стоун. Приятелите на Кристина са и мои приятели.

Борн прибра джиесема си и в този момент видя, че един камион в черно и златисто, който преди минути се беше наредил в тяхната лента през три коли отзад, сега бе непосредствено зад тях.

— Криси, искам да излезеш от магистралата — каза тихо той. — Когато го направиш, спри.

— Добре ли се чувстваш?

Той не каза нищо и продължи да поглежда в страничното огледало. После протегна ръка и я спря да включи мигача, за да покаже, че ще завива.

— Недей.

Тя отвори широко очи и едва чуто ахна от изненада.

— Какво става?

— Прави, каквото ти казвам, и всичко ще е наред.

— Не ми звучи много успокоително. — Тя се премести в лентата отляво, когато през дъжда се видя знак за приближаващия изход от магистралата.

— Адам, плашиш ме.

— Нямах такова намерение.

Криси пое по наклона, който веднага зави наляво, и спря при бордюра.

— Тогава какво е намерението ти?

— Да карам аз — отвърна той. — Премести се.

Тя излезе от джипа, прикри с ръце главата си, която беше свила между раменете, заобиколи и скочи в седалката до шофьора. Вратата още не беше затворена добре, когато Борн видя, че камионът се насочва по отбивката. Включи веднага на скорост и потегли.

Камионът беше непосредствено зад него, като закачен с кука за рейнджроувъра. Борн бързо увеличи скоростта, мина през един светофар на червено, а после пое по дъгата за влизане в магистралата. Движението не беше много интензивно и той можеше да преминава ту

в едната, ту в другата лента. Тъкмо си помисли, че камионът не е най-подходящото средство за преследване, когато едно сиво БМВ застана редом до него.

Видя, че свалят стъклото на прозореца, и викна на Криси да залегне. Блъсна я и сам се наведе ниско над волана. В същата секунда куршумите разбиха страничния прозорец и върху него се посипаха парченца стъкло, примесени с обилни капки дъжд. В този миг забеляза, че камионът в черно и златисто се приближава бързо отзад. Искаха да го хванат в капан помежду си.

Двете коли поднасяха насам-натам и заплашително стържеха ламарините си. Борн рискува да погледне за миг назад в огледалото. Камионът се беше залепил зад тях.

— Дръж се — каза той на Криси, която се бе навела толкова, колкото ѝ позволяваше предпазният колан, и беше покрила главата си с ръце.

Той остро зави и рязко натисна спирачката. За част от секундата джипът се плъзна по мокрия асфалт, но Борн веднага успя да го изправи. Отстрани задната броня се беше смачкала от удара с камиона. Както беше предвидил, джипът се изви под остър ъгъл и единият край на задната му броня удари беемвето с такава сила, като че ли беше изстреляна от топ. От сблъсъка беемвето отхвъркна рязко надясно, шофьорът му загуби контрол върху управлението и колата се удари в мантинелата с такава сила, че цялата врата откъм шофьора хлътна навътре. Избухна фойерверк от искри, чу се скърцане на метал, беемвето отскочи от мантинелата и се завъртя. Предницата му се беше насочила директно към рейнджроувъра и Борн завъртя волана рязко надясно, препречвайки пътя на един жълт „Мини Купър“. Последва верижна реакция с ужасно свистене на гуми, неистово свирене на клаксони и смачкване на калници. Борн се втурна в отворилата се празнина, отново смени лентите, а после, като се измъкна на по-чисто пространство, пак се върна в бързата лента.

— Господи! — прошепна Криси. — Боже господи!

Джипът още се люлееше на амортизьорите. Борн вече не виждаше в огледалото смачканото БМВ и камиона.

След сблъсък или катастрофа, а дори и само при измъкване на косъм от нея, всичко утихва, а може би и човешкото ухо, травмирано като останалия организъм, временно заглъхва. В джипа цареше мъртва тишина, когато Борн напусна магистралата и при първата възможност се отклони от нея и се понесе по улици, от двете страни на които имаше складове и магазини за продажби на едро. Там никой не крещеше от страх, не се чуваха гневни клаксони, нито скърцаха спирачки. Там все още цареше ред и като че ли хаосът, настъпил на магистралата, беше на друга вселена. Спря едва когато навлязоха в една пуста улица.

Криси млъкна, лицето ѝ беше мъртвешки бледо. Ръцете ѝ трепереха в скута. Беше на ръба да се разплаче, едновременно от ужас и облекчение.

— Кой си ти? — попита след известно време тя. — Защо някой се опитва да те убие?

— Искат пръстена — отговори просто Борн. След това, което току-що беше станало, тя заслужаваше поне частица истина. — Още не знам защо, но се опитвам да разбера.

Тя се извърна към него. Очите ѝ също бяха бледи, а може би се дължеше на осветлението, но Борн не мислеше, че е така.

— Трейси имаше ли нещо общо с този пръстен?

— Може би, не знам. — Борн отново включи двигателя и потегли по улицата. — Но приятелите ѝ имаха.

Тя поклати глава.

— Всичко се развива прекалено бързо за мен. Всичко се обърна наопаки. Чувствам се напълно объркана.

Тя прекара ръка през косата си, а после забеляза нещо странно.

— Защо караш обратно към Оксфорд?

Той направи кисела физиономия, докато се изкачваше по извивката за включване в магистралата.

— И аз като теб не обичам да стрелят по мен. Трябва да огледам по-добре беемвето и нашия приятел вътре. — Когато забеляза уплашеното ѝ изражение, добави: — Не се безпокой. Ще слеза от колата, когато наближим мястото на катастрофата. Ще можеш ли да караш?

— Разбира се.

Борн зави наляво и излезе на магистралата в посоката на Оксфорд. Дъждът вече не беше толкова силен. Сега само леко ръмеше. Намали бързината на чистачките.

— Съжалявам за щетите.

Тя потрепери и мрачно се усмихна.

— Нямаше как да бъдат избегнати, нали?

— Скарлет кога се връща от дома на родителите ти?

— Не по-рано от идната седмица, но мога да я взема оттам по всяко време — рече тя.

— Добре. — Борн кимна. — Не искам да се връщаш в дома си в Оксфорд. Има ли някое друго място, където да останеш?

— Ще се върна обратно в апартамента на Трейси.

— Това също е изключено. Тези хора сигурно са ме открили там.

— Ами къщата на родителите ми?

— И това не е добре, но искам да вземеш Скарлет от тях и да отидеш някъде другаде, някъде, където не си била преди.

— Да не мислиш, че...?

Подчертано демонстративно той извади пистолета, който беше намерил в апартамента на Перлис, и го сложи в жабката.

— Какво правиш?

— Възможно е да са ни проследили през целия път от апартамента на Трейси. Няма смисъл да се рискува тези хора да разберат за Скарлет... и къде живеят родителите ти.

— Но кои са те?

Той поклати глава.

— Това е някакъв кошмар, Адам. За бога, в какво се е замесила Трейси?

— Ще ми се да можех да ти отговоря.

Движението от насрещната страна на магистралата беше спряно, което му подсказа, че приближават мястото на сблъсъка. От тяхната страна колите отпред пъплеха едва-едва. Така по-лесно щеше да слезе от колата и Криси да поеме кормилото.

— А ти какво ще правиш? — попита тя, когато той изключи от скорост, но остави двигателя да работи.

— Не се безпокой за мен — каза Борн. — Ще се добера някак до Лондон. — Загрижената й физиономия му подсказа, че не беше много убедена. Той й каза номера на джиясема си, но когато я видя да бърка

за писалка в чантата си, добави: — Запомни го. Не искам да го записваш.

Излязоха от джипа и тя седна зад волана.

Той се усмихна.

— Ще се оправя.

Обаче тя не го остави да си тръгне.

— Защо продължаваш да се занимаваш с това?

Борн си спомни как Трейси умираше в ръцете му. Бяха изцапани с кръвта ѝ.

Мушна глава през прозореца на колата и каза:

— Имам към нея дълг, който никога няма да мога да изплатя.

Борн се прехвърли през мантинелата от другата страна на лъснатата от дъжда магистрала. Когато наближи мястото на катастрофата, мозъкът му трескаво работеше, докато оглеждаше струпалите се линейки и полицейски коли. Бяха дошли от всички краища на околността, което улесняваше намеренията му. Мястото на катастрофата още не беше оградено с жълта лента. Видя един труп да лежи на земята, покрит с брезент. Из района в съседство с него беше пълно с хора от разследващите екипи, които си вземаха бележки, правеха дигитални снимки, събираха веществени доказателства в номерирани пластмасови пликове и разговаряха помежду си.

Всяко веществено доказателство — капки кръв, парчета от счупен заден фар, късчета скъсан плат, стъкла от разбития прозорец и петна разлято масло се фотографираха от различни ъгли.

Борн се приближи до колите на разследващите екипи, вмъкна се незабелязано в кабината на една от тях и започна да рови в жабката, за да търси някаква служебна карта или значка. След като не намери нищо, премина към козирките против слънце. Едната беше пристегната с гумена лента. Махна я и намери няколко карти, едната от тях служебна, но с изтекъл срок. Винаги се изумяваше как хората се привързват така силно към своята история и не желаят да се разделят с конкретни доказателства за нея. Чу, че някой приближава, грабна чифт латексови ръкавици и се измъкна през другата врата на колата. После закачи картата на ревера на палтото си и се смеси с хората от екипите,

които се опитваха да се ориентират в случилото се от следите, останали по асфалта на магистралата.

Вгледа се в беемвето. Предпазният парапет го беше пронизал като харпун и го бе превърнал в пълна развалина. Борн видя къде беше блъснал колата на Криси в единия ъгъл на задната броня. Приклезна до нея и енергично изтърка няколко малки следи от боята на джипа ѝ. Тъкмо беше запаметил номера на регистрационната табела, когато до него приклезна един полицейски инспектор.

— Какво ще кажеш? — Беше мъж с бледо лице, развалени зъби и неприятен дъх. Имаше вид на човек, който е бил отгледан с възтопла бира, наденици с картофено пюре и сладък петмез.

— Скоростта трябва да е била фантастична, за да направи такава беля — отвърна с дрезгав глас Борн, използвайки най-добрия си акцент на жител на южен Лондон.

— Настинка или алергия? — попита местният инспектор. — При всички случаи трябва да се погрижиш за себе си в това калпаво време.

— Трябва да видя жертвите.

— Веднага. — Инспекторът се изправи на мършавите си крака. Отгоре ръцете му бяха напукани и зачервени — резултат от стоенето в неотоплен добре офис през дългата сурова зима. — Оттук.

Той поведе Борн през скупчилите се на групички хора до мястото, където продължаваше да лежи трупът. Повдигна брезента, за да може Борн да го погледне. Тялото беше натрошено. Борн с изненада видя, че мъжът беше по-стар, отколкото очакваше — малко под или малко над петдесетгодишен — твърде странно за екзекутор.

Инспекторът сложи ръце на кокалестите си колене.

— При липсата на документи за самоличност ще бъде дяволски трудно да уведоим жена му.

Мъртвият носеше на третия пръст на лявата си ръка златна брачна халка. На Борн това се стори интересно, но нямаше намерение да го споделя с инспектора. Трябваше да погледне пръстена от вътрешната страна.

— Ще опитам — рече той.

Инспекторът се засмя.

Борн измъкна халката. Беше много по-стара от тази, която носеше в себе си. Вдигна я към светлината, за да я разгледа по-добре. Беше издраскана, износена и изтъняла с времето. За да изтънее

толкова, златният пръстен трябваше да е на сто и повече години. От вътрешната страна имаше нещо написано. Да, виждаха се думите на староперсийски и латински. Вгледа се по-внимателно, като въртеше пръстена между пръстите си. Имаше само две думи: „Северий Домна“. Третата, „Доминьон“, липсваше.

— Откри ли нещо?

Борн поклати глава.

— Помислих, че може да има някакъв надпис — „На Берти от Матилда“ или нещо подобно.

— Още една задънена улица — рече ядосан инспекторът. — Господи, тези колене ще ме довършат. — Изохка, докато се изправяше.

Сега Борн знаеше какво означава „Северий Домна“ — група или общество. Както и да се наричаше, беше ясно едно — бяха положили големи усилия да запазят в тайна съществуването си от останалия свят. И сега по някаква причина се показаха на повърхността, рискувайки да бъде разкрита тайната им... всичко това заради пръстена, на който бе гравирано името им и думата „Доминьон“.

Оливър Лис, който крачеше по улица „Норт Юниън“ в Стария град на Александрия, погледна часовника си и след минута влезе в една дрогерия от онези, където се продаваше почти всичко. Мина покрай секциите за хигиена на зъбите и краката, взе евтин джиесем с тридесет предплатени минути и го занесе на касата, където една индианка го активира. Купи и един брой на „Вашингтон Поуст“. Плати в брой.

Когато отново излезе на улицата с вестника под мишница, разкъса пластмасовата опаковка и тръгна обратно под тъмното небе без нито една звезда натам, където беше паркирана колата му. Влезе вътре и включи джиесема в портативното устройство за зареждане, което щеше да го зареди напълно след по-малко от пет минути. Докато чакаше, отпусна глава върху облегалката и притвори очи. Предишната нощ не беше спал много, както и през останалите нощи, откакто се съгласи да финансира възстановената „Тредстоун“.

Не за пръв път си зададе въпроса дали беше постъпил правилно, а сетне се опита да си спомни кога за последен път е вземал делово решение по своя воля. Преди повече от десет години с него се беше свързал един човек на име Джонатан, макар Лис скоро да заподозря, че той изобщо не се казва така. Джонатан му беше казал, че е част от голяма многонационална групировка и че ако Лис изиграе правилно картите си и той, както и групировката останат доволни, Джонатан ще направи така, че групировката да стане постоянен клиент на Лис. След това предложи на Лис да създаде частна фирма за рискови инвестиции, под чието прикритие да стане изпълнител на поръчки за американските въоръжени сили в горещи точки на планетата. Така беше създадена „Блек Ривър“. Групировката на Джонатан даде първоначалния капитал, точно както той бе обещал, и включи двамата партньори. Това беше същата групировка, която чрез Джонатан го беше предупредила предварително за събитията, които щяха да последват и които скоро щяха да станат причина за провала на „Блек Ривър“. Групировката успя да го измъкне, без той да бъде обект на

каквито и да е последвали разследвания, слушания в Конгреса, предявяване на обвинения в престъпление, съдебни процеси и неизбежни присъди.

След това, само седмици след като успешно се беше отървал, Джонатан му направи ново предложение. Изобщо не беше предложение, а заповед — да даде първоначалния капитал за „Тредстоун“. Дори не беше чувал за нея, но му предоставиха секретен файл, съдържащ подробности за нейното създаване и дейност. Тогава беше научил, че само един член на „Тредстоун“ е останал жив — Фредерик Уилърд. Свърза се с него и останалото се разви точно както беше предвидено.

От време на време си позволяваше лукса да се пита как тази групировка разполага с толкова значително количество свръхсекретна информация. Какви бяха източниците ѝ? Нямаше значение дали информацията се отнасяше за американското, руското, китайското или египетското разузнаване. Беше винаги изключително важна и винаги върна.

Най-загадъчният аспект от цялата тази глава от живота му беше, че той никога не се бе срещал лице в лице с някои от тези хора. Джонатан правеше предложенията по телефона, на което Лис се беше съгласил, без ни най-малко да протестира. Не беше човек, който обича да робува на някого, но се радваше на всеки миг, през който продължаваше да е жив, а без тези хора отдавна щеше да е мъртъв. Дължеше всичко на групировката на Джонатан.

Джонатан и колегите му бяха строги началници... напълно сериозни и взискателни в преследването на целите си — но и щедри с възнагражденията. През годините групировката беше платила на Лис така добре, както той никога не си представяше дори и в най-смелите си очаквания. Това беше още един аспект от нейното съществуване, който само прибавяше друг щрих към мистерията — явно неизчерпаемостта на богатството на групировката. Не по-малко важно беше и това, че тя го закриляше, както Джонатан му беше обещал. Бяха го доказали, когато го измъкнаха невредим от катастрофата, пратила във федерални затвори до края на живота им, двамата му бивши партньори от „Блек Ривър“.

Слабо писукане му подсказа, че джиесемът е напълно зареден. Откачи го от зарядното устройство, включи го и набра един местен

номер. След две позвънявания връзката беше установена и Лис каза:

— Предаване.

Последва кратка пауза и един женски глас като от автомат каза:

— Еклесиаст три: шест-две.

Винаги използваша Библията, нямаше представа защо. Изключи джииесема и взе вестника. Еклесиаст се отнасяше за спортната страница. „Три: шест-две“ означаваше третата колона, параграф шести, втората дума.

Прекара пръст по конкретната колона и намери кодовата дума за деня: кради.

Взе джииесема и набра един десетцифров номер.

— Кради — каза той, когато след едно позвъняване връзката беше установена. Вместо глас чу поредица от електронни щраквания и припуквания, като че ли някаква сложна система от сървъри и превключватели прехвърляха отново и отново обаждането му до далечна дестинация, която се намираше бог знае къде. След това се включи леденият звук на засекретащите устройства и накрая един глас каза:

— Здравей, Оливър.

— Добър ден, Джонатан.

Шифроването забавяше речта, лишаваше я от емоция и тоналност, превръщаше я в неразпознаваема, подобно на гласа на автомат.

— Изпрати ли ги по предназначението?

— Излетяха преди час, ще бъдат в Лондон утре рано сутринта. — Точно този глас му беше изпратил досието на пръстена. — Заповедите им са дадени, но...

— Да?

— Ами Уилърд говори само за Аркадин и Борн и програмата „Тредстоун“, която ги е създала. Според него той е открил метод да ги направи дори по... полезни. Мисля, че такъв термин беше използван.

Джонатан се засмя. Поне на Лис така му се стори, макар до него да достигна нещо като сухо шумолене, все едно рояк насекоми нападат висока трева.

— Искам да не му пречиш, Оливър, ясно ли е?

— Напълно. — Лис потърка с пръст челото си. Какво, по дяволите, целеше Джонатан с това? — Но му казах да отложи

плановете си, докато бъде намерен пръстенът.

— Точно така е трябвало да постъпиш.

— На Уилърд това не му хареса.

— Не думай.

— Имам чувството, че вече крои планове да напусне фирмата.

— Когато го стори — рече Джонатан, — не прави нищо, за да го спреш.

— Какво? — рече изумен Лис. — Не разбирам.

— Всичко се развива така, както би трябвало — каза Джонатан миг преди да прекъсне връзката.

На летището на Далас „Форт Уърт“ Сорая провери със снимката на Аркадин в ръка във всяка агенция за коли под наем. Никой не го разпозна. Взе си нещо за ядене, купи един евтин роман и блокче „Сникърс“. Като продължаваше да го яде бавно, отиде при гишетото на авиокомпанията, с чийто самолет беше пристигнал Аркадин, и попита за дежурния диспечер.

Оказа се огромен мъж на име Тед, който приличаше на бивш футболист, започнал да дебелее, както става рано или по-късно с всички тях. Той я огледа одобрително през мръсните стъкла на очилата си и след като я попита как се казва, предложи да отидат отзад в офиса му.

— Работя за застрахователната компания „Континентал Иншуърънс“ — рече тя и отхапа парче „Сникърс“. — Опитвам се да открия един мъж на име Стенли Ковалски.

За момент Тед се облегна назад в стола си, сложи месестите си ръце на корема и се ухили.

— Занасяте ме, нали?

— Не — отвърна Сорая. — Няма такова нещо. — Тя го информира подробно за полета на Ковалски.

Тед въздъхна и сви рамене. Завъртя се на стола и провери в компютъра си.

— Я, гледай — рече той, — тук е, както казахте. — После се обърна към нея: — А сега как да ви помогна?

— Искам да разбера накъде е тръгнал оттук.

Тед се засмя.

— Е, сега вече разбрах, че ме занасяте. Това летище е едно от най-големите и най-оживените в света. Вашият господин Ковалски може да е запитал навсякъде, а може и да не е отишъл никъде.

— Не е наел кола — рече Сорая. — А и не се е прехвърлил на някоя вътрешна авиокомпания, защото е минал през имиграционния пункт тук, в Далас. Но за да бъде сигурна, проверих записите на телевизионните охранителни камери за този ден.

Тед се намръщи.

— Не може да не ви се признае, че добре сте се постарали. — Той се замисли за момент. — Обаче ще ви кажа нещо, което се обзалагам, че не знаете. Оттук излитат и няколко регионални авиационни превозвачи.

— Проверих и техните архивни записи.

Тед се усмихна.

— Аз пък знам, че не сте проверили записите на чартърните ни полети, защото те нямат такива. — Той написа нещо на едно листче, което откъсна от бележника си, и ѝ го подаде. — Ето имената им. — Човекът намигна. — Успешно търсене.

Тя удари джакпота при петото от имената, които Тед ѝ беше дал. Там един пилот си спомни лицето на Аркадин, макар да не се беше представил като Стенли Ковалски.

— Каза, че името му е Слим Пикънс. — Пилотът се намръщи. — Нямаше ли един актьор с такова име?

— Съвпадение — рече Сорая. — Къде откарахте господин Пикънс?

— На международното летище в Тусон, госпожице.

— Тусон?

Сорая се замисли. „По дяволите, защо му е на Аркадин да ходи в Тусон?“ — После изведнъж се сети. Мексико.

След като се беше настанил в малък хотел в Челси, Борн стоеше под душа и отмиваше потта и мръсотията от премеждието си. След сблъсъка и дългото препускане по магистралата усещаше пулсираща болка в мускулите на врата, раменете и гърба.

Само при мисълта за тях думите „Северий Домна“ отекваха в главата му. Беше влудяващо, че не може да извика спомените от забуленото си в мъгла минало. Беше сигурен, че преди е знаел за тях. Защо? Да не би групировката да е била обект на мисията на „Тредстоун“, на която го беше изпратил Конклин? Беше успял да вземе пръстена с думата „Доминьон“ отнякъде, от някого, поради конкретна причина, но освен тези три неясни факта срещаше непрогледна мъгла. Защо бащата на Холи беше откраднал пръстена от брат си? Борн не можеше да я попита. Оставаше само чичо й, който и да беше той.

Спря водата, излезе от кабината и се разтърка силно с хавлиената кърпа. Може би ще трябва да се върне в Бали. Дали беше още жив някой от родителите на Холи и дали живееше още там? Супаруита би могъл да знае, но той нямаше телефон — как да се свърже с него, освен да се върне в Бали и да го попита лично. После се сети. Имаше по-добър начин да получи нужната информация и планът, който се оформяше в главата му, щеше да послужи за две цели, защото така Леонид Аркадин щеше да падне в капана.

Умът му продължаваше трескаво да работи, докато обличаше дрехите, които беше купил на път за хотела от магазин на веригата „Маркс енд Спенсър“ на „Оксфорд Стрийт“. Беше тъмен костюм и черно поло. Лъсна си обувките с комплекта, оставен в стаята, и взе такси до дома на Диего Херера на площад „Слоън“.

Оказа се, че е къща от червени тухли във викториански стил, със стръмен островръх покрив и две конусовидни кулички, които стърчаха в нощното небе. От вратата, без да мигне, гледаше посетителите месингово чукало във формата на еленска глава. Диего лично отвори вратата, когато Борн почука.

Усмихна се леко и каза:

— Виждам, че не сте пострадали много при вчерашното приключение. Влезте, влезте — подкани го той с ръка.

Диего беше обул тъмни панталони и елегантно вечерно сако, вероятно по-подходящо на „Веспър Клъб“. А Борн все още се придържаше към навиците на университетски преподавател по отношение на облеклото и се чувстваше толкова неудобно в официални дрехи, колкото ако наденеше средновековни доспехи.

Диего преведе Борн през старомоден хол, осветен от старовремски лампи с глобуси от матирано стъкло, до столовата с

голяма лакирана маса от махагон. Над нея висеше кристален полилей, който хвърляше слабата си, подобна на хиляди звезди светлина, към лъскавите тапети и дъбовата ламперия. Очакваха ги прибори за двама. Докато Борн се настаняваше, Диего наля в чашите превъзходно шери. В малки чинии имаше мезета от прясна сардина на скара, пържени картопки, розова шунка на тънки филийки, малки кръгчета наденички, запечени в мазнина, и плато от три вида испански сирена.

— Моля, заповядайте — каза той, когато се присъедини към Борн на масата. — Такъв е обичаят в Испания.

Докато ядяха, Борн забеляза, че Диего го наблюдава. Накрая каза:

— Баща ми беше много доволен, че сте дошли да ме видите.

Доволен или заинтригуван? — запита се Борн.

— Как е дон Фернандо?

— Както винаги. — Диего ядеше като птичка. Само чоплеше храната. Или не беше гладен, или мислеше за нещо важно. — Той много ви харесва.

— Добре знае, че съм враг на Леонид Аркадин.

— Точно така. — Диего разпери ръце. — Това е характерно за всички нас. То е връзката, която ни обединява.

Борн отмести чинията си настрани.

— Всъщност си мислех тъкмо за това.

— Мога ли да попитам в какъв аспект?

— Всички ни свързва познанството с Ноа Перлис. Баща ви го познаваше, нали?

Изражението на Диего изобщо не се промени.

— Не го познаваше. Ноа беше мой приятел. Ходехме в казиното, т.е. във „Веспър Клъб“, за да залагаме по цели нощи. Когато беше в Лондон, Ноа обичаше да прави най-много това. Щом научех, че идва, подготвих всичко... кредита му, чиповете.

— И, разбира се, момичетата.

Диего се ухили.

— Ами да, момичетата.

— Не искаше ли да се види с Трейси... и Холи?

— Да, когато бяха тук, но през повечето време отсъстваха.

— Бяхте четворка.

Диего се намръщи.

— Защо мислите така?

— Съдя по снимките в апартамента на Ноа.

— За какво намекувате?

В поведението на Диего се забелязваше едва доловима промяна, някакво дълбоко скрито вътрешно напрежение. Борн беше доволен, че бе докоснал чувствителна струна.

Сви рамене.

— Всъщност за нищо конкретно, просто на тези снимки изглеждате близки.

— Както казах, бяхме приятели.

— Според мен по-близки от приятели.

В този момент Диего погледна часовника си.

— Ако искате да се позабавлявате, сега е време да се отправим към Найтсбридж.

„Веспър Клъб“ беше много луксозно казино в много луксозния лондонски квартал Уест Енд. Беше едно от дискретните заведения, почти незабележими от улицата — пълна противоположност на оградените с плюшено въже нощни клубове в Ню Йорк и Маями, отличаващи се с показността си.

Ала вътре столовете в ресторанта бяха с мека кожена тапицерия, дългият, блестящ от месинг и стъкло бар беше осветен от неонов лампи, а няколкото зали за залагане бяха целите в мрамор, огледала и каменни колони с капители в дорийски стил. Минаха между игралните автомати. От едната страна имаше зала за електронни игри, в която гърмящата с пълна сила рок музика и неоновите светлини като че ли канеха: Залагай! Борн надникна вътре и видя, че из нея се разхожда охранител. Предположи, че в клуба явно считаха по-младите клиенти за по-склонни да буйстват от по-улегналите възрастни.

Слязоха по няколко стъпала в по-спокойната, но не по-малко луксозна главна зала за залагания, където бяха всички обичайни заподозрени: бакара, рулетка, покер, блекджек. Овалното помещение беше изпълнено с ненатрапчивия шум от залаганията, които се правеха в момента, въртенето на колелата на рулетките, гласовете на крупиетата и повсеместния звън на чаши. Промъкнаха се през това пространство до една врата в зелено, пазена от едър мъж в смокинг.

Щом забеляза Диего, той се усмихна и направи лек, почтителен поклон.

— Как сте тази вечер, господин Херера?

— Много добре, Доналд. Това е приятелят ми Адам Стоун — посочи той към Борн.

— Добър вечер, сър. — Доналд натисна дръжката на вратата, която се отвори навътре. — Добре дошли в главния апартамент на „Веспър Клъб“.

— Тук Ноа обичаше да играе покер — каза през рамо Диего. — Само високи залози и опитни играчи.

Борн огледа тъмните стени, солидния мраморен под, трите маси с формата на бъбрек, приведените рамене и съсредоточените лица на мъжете и жените, насядали около зеленото сукно, които анализираха картите, преценяваха противниците си и в зависимост от това правеха залозите.

— Нямах представа, че Ноа е имал пари за такива наддавания.

— Нямаше, аз го финансирах.

— Не беше ли рисковано?

— Не и с него. — Диего се усмихна. — В покера той беше експерт на експертите. Не минаваше и час и си връщах парите обратно с печалба. После играех със спечеленото. Беше добра сделка и за двама ни.

— Момичетата идваха ли тук?

— Какви момичета?

— Трейси и Холи — обясни търпеливо Борн.

Диего се замисли.

— Мисля, че един или два пъти.

— Не си спомняте, така ли?

— Трейси обичаше да залага, а Холи не. — Диего сви рамене, като че ли да прикрие нарастващото си притеснение. — Но на вас това сигурно ви е известно.

— Трейси не обичаше да залага. — Борн се постара в гласа му да няма никаква обвинителна нотка. — Мразеше работата си, която я караше да залага почти всеки ден.

Диего се обърна и го изгледа с изумление, а може би със страх.

— Тя работеше за Леонид Аркадин — продължи Борн. — Но това сигурно ви е известно.

Диего облиза устните си.

— Всъщност нямах представа. — Имаше вид на човек, на когото му се иска да седне някъде. — Но как... как е възможно?

— Аркадин я изнудваше — продължи Борн. — Държеше я с нещо. Какво беше то?

— Аз... аз не знам — каза с разтреперан глас Диего.

— Трябва да ми кажеш, Диего. Изключително важно е.

— Защо? Защо е толкова важно? Трейси е мъртва... и двете с Холи са мъртви. А сега и Ноа. Не трябва ли да бъдат оставени на мира?

Борн пристъпи към него. Въпреки че сниши глас, той беше пълен със заплахата:

— Обаче Аркадин е все още жив. Той е отговорен за смъртта на Холи. И вашият приятел Ноа, който я уби.

— Не! — каза стъписан Диего. — Грешите, той не би могъл...

— Бях там, когато това се случи, Диего. Ноа я блъсна по стълбището от върха на един храм в източната част на Бали. Това, приятелю, е факт, а не измислици като тази, която ми пробутваш.

— Да пийна — рече с отслабнал и дрезгав от изумление глас Диего.

Борн го хвана за лакътя и го отведе до малък бар в дъното на помещението. Диего пристъпваше едва-едва на вдървените си крака, сякаш вече беше пиян. Щом се строполи на високия стол, веднага си поръча двойно уиски — сега финото шери не беше за него. Изпи уискито на три големи глътки и си поръча още едно. Щеше бързо да изпие и него, ако Борн не беше дръпнал чашата от разтрепераната му ръка и не я бе оставил върху барплота от черен гранит.

— Ноа е убил Холи — повтори Диего, загледан през изпаренията на уискито в едно минало, което си беше мислил, че познава. — Какъв шибан кошмар.

Диего не правеше впечатление на човек, склонен да употребява ругатни. Това очевидно не му беше присъщо, което показваше, че не е запознат с незаконната контрабанда на баща си. Явно не беше наясно и с какво Ноа си изкарваше прехраната.

Изведнъж извърна глава към Борн и го изглежда.

— Защо? Защо го е направил?

— Искаше нещо, което тя имаше. Очевидно не е била съгласна да му го даде доброволно.

— И затова я е убил? — попита недоверчиво Диего. — Що за човек би направил подобно нещо? — Поклати бавно и тъжно глава. — Не мога да си представя, че някой би искал да я нарани.

Борн забеляза, че Диего не каза: Не мога да си представя, че Ноа би искал да ѝ навреди.

— Явно — рече той — Ноа не е бил този, за когото си го мислил. — Въздържа се да добави: „Нито пък Трейси.“

Диего грабна чашата и довърши второто двойно уиски.

— Боже господи! — прошепна той.

Борн много предпазливо го попита:

— Разкажи ми за вас четиримата, Диего.

— Имам нужда от още едно питие.

Борн му поръча, но този път единично. Диего посегна към чашата като към спасителна жилетка, хвърлена на давец се човек. Край една от масите жена в лъскава рокля осребри чиповете си, стана и излезе. Мястото ѝ беше заето от мъж с рамене на футболист. Една възпълна възрастна жена с посребрена коса, която явно току-що бе влязла, седна по средата на масата. И трите маси бяха пълни с играчи.

Преглъщайки с мъка, Диего отпи две глътки от уискито, а после каза с дрезгав глас:

— Между мен и Трейси имаше нещо. Не беше нищо сериозно, виждахме се и с други хора... поне тя го правеше. Беше много нередовно, много между другото. Забавлявахме се няколко пъти, нищо повече. Не искахме това да пречи на приятелството ни.

Нещо в гласа му накара Борн да бъде нащрек.

— Това не е всичко, нали?

Диего направи още по-тъжна физиономия и извърна глава.

— Не — рече той. — Влюбих се в нея. Нямах намерение, дори не го исках — добави, като че ли е бил в състояние да избира. — Отнасяше се така мило с мен, беше толкова внимателна. Въпреки това... — Не довърши, унесен в тъжните спомени.

Борн реши, че е време за настъпление.

— А Холи?

Диего като че ли се сепна от дрямка.

— Ноа я прелъсти. Видях как стана. Стори ми се донякъде забавно, че от това няма да последва нищо лошо. Моля те, не ме питай защо.

— Какво стана?

Диего въздъхна.

— Оказа се, че Ноа беше лапнал по Трейси, и то здравата. А тя не искаше да има нищо общо с него и направо му го каза. — Той отново отпи голяма глътка уиски. Пиеше го като вода. — Това, което не искаше да каже дори и на мен, беше, че тя всъщност не харесваше Ноа, или най-малкото му нямаше доверие.

— Което означава?

— Трейси се държеше покровителствено с Холи, виждаше, че Ноа я ухажва, защото не можеше да има нея. Чувстваше, че отношението на Ноа е цинично и неискрено, докато Холи приемаше връзката им далеч по-сериозно. Трейси смяташе, че всичко това ще свърши със сълзи, и то от страна на Холи.

— Защо тя не се намеси, защо не каза на Ноа да се отдръпне?

— Каза му. Той ѝ отвърна, и то прекалено рязко, ако питаш мен, да не се меси.

— Ти разговаря ли с него?

Диего придоби още по-нещастен вид.

— Знам, че трябваше да го направя, но не повярвах на Трейси, или може би не ми се искаше да ѝ повярвам, защото ако го бях сторил, положението и без това беше станало объркано и аз не...

— Какво, не си искал да си мърсиш ръцете, така ли?

Диего кимна, но не погледна Борн в очите.

— Имал си подозрения за Ноа.

— Не знам, може би наистина е било така. Обаче истината е, че исках да си имаме доверие, исках да вярвам, че всичко ще се оправи, че ще уредим нещата помежду си, защото ни е грижа един за друг.

— Било ви е грижа един за друг, но не по подходящия начин.

— Като се замисля сега, всичко е било изопачено, никой не е бил това, за което се е представял, нито е харесвал това, което е казвал, че харесва. Дори не мога да разбера какво ни е събрало заедно.

— Там е цялата работа, нали? — рече Борн, като се стараеше да не бъде груб. — Всеки от вас е искал нещо от някой друг от групата.

По един или друг начин всички сте използвали приятелството си като лост.

— Всичко, което правехме заедно, всичко, което казвахме или си доверявахме един на друг, е било лъжа.

— Не непременно — каза Борн. — Ти си знаел, че Трейси работи за Аркадин, нали?

— Казах ти, че не знаех.

— Помниш ли какво каза, когато те попитах с какво я държи Аркадин?

Диего прехапа устна, но не отговори нищо.

— Каза, че Трейси е мъртва, че двете с Холи са мъртви и трябва да бъдат оставени на мира. — Той се вгледа в лицето на Диего. — Това е отговор на човек, който знае какво точно го питат.

Диего удари с длан върху барплота.

— Обещах ѝ да не казвам на никого.

— Разбирам — каза кротко Борн, — но това, че го пазиш в тайна сега, никак не ѝ помага.

Диего прекара ръка през лицето си, като че ли се опитваше да изтрие някакъв спомен. На втората маса от тях един мъж каза:

— Аз излизам. — Бутна назад стола си, изправи се и се протегна.

— Добре. — Диего срещна погледа на Борн. — Тя каза, че Аркадин ѝ е помогнал да избави брат си от ужасна беда и сега той използва това срещу нея.

Борн почти щеше да каже: Ама Трейси нямаше брат. Обаче се сдържа и попита:

— Какво друго?

— Нищо. Беше след... преди да си легнем. Беше много късно, тя пи твърде много, беше потисната през цялата вечер и после, веднага след като свършихме, не можа да се сдържи и се разплака. Попитах я да не би да съм я обидил с нещо, което я накара да се разплаче още по-силно. Държах я дълго в прегръдките си. Когато се успокои, ми каза.

Нещо не беше наред. Криси беше казала, че нямат брат. Трейси е казала на Диего, че имат. Една от сестрите лъжеше, но коя? По каква причина Трейси би могла да излъже Диего и по каква Криси да излъже него?

В този момент Борн забеляза някакво раздвижване с крайчеца на окото. Мъжът, който си беше осребрил чиповете, се запъти към бара и

след две крачки Борн разбра, че се е отправил право към тях.

Въпреки че не беше едър, видът му беше страховит. В черните му очи като че ли тлееше злоба, а лицето му беше с цвят на щавена кожа. Гъстата му коса и късо подрязаната брада имаха цвета на очите. Носът му беше орлов, устните широки и дебели, а бузите като изсечени. Едната му рунтава вежда беше пресечена по диагонал от малък белег. Вървеше приведен напред, ръцете му бяха отпуснати, но не ги размахваше и дори изобщо не ги помръдваше.

Обаче походката издаваше професионалиста, човек, когото смъртта съпътства от здрач до зори. Всичко това отключи един спомен през влудяващите завеси на амнезията на Борн.

По гърба му преминаха тръпки от разпознаването: този човек му беше помогнал да се сдобие с пръстена с Доминьона.

Борн се отдръпна от Диего. Този човек, който и да беше, не го познаваше като Адам Стоун. В момента, в който Борн го приближи, той протегна ръка и на сбръчканото му лице се появи усмивка.

— Джейсън, най-послед те спипах.

— Кой сте вие? Откъде ме познавате?

Усмивката му вече не беше толкова широка.

— Отавио. Джейсън, не ме ли помниш?

— Не.

Отавио поклати глава.

— Не разбирам. Работехме заедно в Мароко по задача от Алекс Конклин... Това е Диего Херера, познах го.

— Херера ме знае като Адам Стоун.

Отавио веднага съобрази и кимна:

— Разбирам. — Той погледна през рамото на Борн. — Защо не ни запознаеш?

— Не мисля, че ще е разумно.

— Ако се съди по изражението на Херера, ще му се стори странно, ако не го сториш.

Борн разбра, че няма избор. Обърна се и поведе Отавио към бара.

Борн ги представи един на друг.

— Диего Херера, това е Отавио...

— Морено — каза Отавио и подаде ръка на Диего.

Когато Диего я пое, очите му се разтвориха широко от изненада и тялото му се отпусна върху стола. В този миг Борн видя как мъжът с

белега измъкна тънка кама, която, плъзгайки дланта си покрай тази на Диего, беше забил в гърдите му. Върхът ѝ беше леко извит нагоре и като че ли имитираше усмивката на Отавио, която сега беше направо зловеща.

Борн го хвана за яката на ризата и го повдигна нагоре, но човекът с белега не пусна ръката на Диего. Беше невероятно силен, хватката му бе като менгеме. Борн се обърна към Диего, но видя, че животът вече го напуска. Върхът на ножа вероятно беше пронизал сърцето му.

— Ще те убия за това — прошепна Борн.

— Няма да го направиш, Джейсън. Аз съм от добрите, не помниш ли?

— Не си спомням нищо, дори името ти.

— В такъв случай просто трябва да ми се довериш. Трябва да се измъкваме от...

— Никъде няма да те пусна — рече Борн.

— Нямаш друг избор, освен да ми се довериш. — Човекът с белега погледна към вратата, която в този момент се отвори. — Погледни алтернативата.

Борн видя, че в апартамента влиза охранителят Доналд. Придружаваха го двама други здравеняци в смокинги. Изненадата премина като удар от електрически ток през тялото му. Всичките носеха златни халки на показалците на десните си ръце.

— Те са „Северий Домна“ — каза човекът с белега.

ВТОРА ЧАСТ

Единственият звук сред настъпилата от липсата на каквото и да било действие абсолютна тишина беше шепотът на загубилите пари играчи. Отавио подаде на Борн чифт специални заглушители за уши и прошепна само една дума:

— Сега.

Борн намести заглушителите в ушните си канали. Видя Отавио да измъква от джоба си нещо, подобно на топка, което беше прихванал с палеца и средния пръст на лявата си ръка. Единствено грубата повърхност и заглушителите му подсказаха какво може да бъде: УЗО, ултразвуково оръжие.

В този момент Отавио го пусна на пода, където то се изтърколи по лъскавите мраморни плочи към тримата агенти от „Северий Домна“, които бяха застанали между тях и зелената врата. Активира се веднага, щом падна на пода, и изпълни с ултразвук пространството наоколо, което засегна вътрешното ухо на всички в помещението и те рухнаха в несвяст на земята.

Борн последва Отавио покрай масите, прескачайки телата. Доналд и другите двама здравеняци лежаха на пода заедно с играчите и крупиятата, но когато мъжът с белега прескачаше един от охранителите, той протегна ръка и го дръпна силно отзад за сакото, събори го и му нанесе силен удар над дясното ухо. Борн заобиколи падналото тяло на Отавио. В този момент охранителят се изправи и Борн разпозна в него мъжа, който патрулираше в залата за електронни игри. Носеше тапи за уши, за да заглушава силната рок музика. Не бяха като тези на Борн и на човека с белега, но намаляваха достатъчно въздействието на ултразвука, което помогна на охранителя бързо да се съвземе.

Борн стовари юмрука си в ребрата му. Мъжът изохка, но когато се обърна, държеше в ръка пистолет „Валтер П99“. Борн му нанесе саблен удар по китката. Успя да му отнеме пистолета и замахна с дръжката към лицето му, но той се наведе и избегна удара. Борн го блъсна в стената, а човекът го удари с все сила в десния бицепс и

ръката му се схвана. За да се възползва от предимството си, охранителят се опита да стовари юмрука си в слънчевия сплит на Борн, но той отскочи встрани и спечели малко време, докато дясната му ръка се оправи.

Биеха се безмилостно и мълчаливо в помещението, странно изпълнено с хора, нападали върху игралните маси или на пода. В безмълвната си ярост и двамата непрекъснато правеха резки движения в едно помещение, където цареше пълен покой, а от това ръкопашният бой изглеждаше още по-зловещ, като че ли двамата се биеха под вода.

Обогатената с кислород кръв тъкмо беше започнала да циркулира в дясната ръка на Борн, когато охранителят успя да преодолее защитата му и да му нанесе силен удар на същото място. Ръката на Борн увисна, като че беше от камък, и на лицето на мъжа се появи победоносна усмивка. Борн направи лъжливо движение надясно, но не можа да го заблуди и усмивката на мъжа стана още по-широка. В този миг левият лакът на Борн се заби в гърлото му и пречупи хипоидната кост. Охранителят издаде странен, цъкащ звук, падна на земята и повече не се помръдна.

През това време Отавио беше успял да се изправи на крака и идваше на себе си след удара по главата. Борн отвори вратата и тръгна бързо, но не чак толкова стремително, за да не привлича внимание. Ултразвукът не беше проникнал тук. Всичко си беше както преди и никой не подозираше какво бе станало в главния апартамент, но Борн знаеше, че е само въпрос на време, преди шефът на сигурността или някой от персонала да потърси Доналд или двамата други охранители.

Борн искаше да побързат, но човекът с белега изоставаше.

— Почакай — рече той, — почакай.

Бяха свалили заглушителите от ушите си и шумовете около тях ги връхлетяха като сърдита, ревяща вълна.

— Не можем да си позволим да се бавим — каза Борн. — Трябва да се измъкнем оттук преди...

Ала вече беше станало късно. Един изправен като върлина мъж с властно изражение прекосяваше главната зала към тях. Наоколо имаше прекалено много хора и беше рисковано, ако се стигнеше до сблъсък, но въпреки това Борн и Отавио се запътиха към него.

Борн го спря и широко се усмихна.

— Вие ли сте отговорникът за етаж?

— Да, името ми е Андрю Стептоу. — Той се опита да погледне през рамото на Борн към зелената врата, пред която би трябвало да стои Доналд. — Много съм зает в момента. Аз...

— Доналд каза някой да ви извика. — Той хвана Стептоу за лакътя и навел глава към него, му прошепна: — По средата съм на една от онези битки с високи залози, които се случват много рядко, ако ме разбирате какво искам да кажа.

— Страхувам се, че аз не...

Борн го отклони от вратата на главния апартамент.

— Ама разбира се, че сте наясно, сигурен съм. Това е дуел между двама мъже над покерната маса. Виждате ли, става въпрос за пари.

Думата „пари“ имаше магическо въздействие. Сега Стептоу го слушаше внимателно. Зад гърба на управителя Борн видя как човекът с белега лукаво се усмихва. Отведе Стептоу още по-близо до касата, която беше от дясната страна на залата с игралните автомати, удобно разположена близо до входа, за да могат клиентите да си купуват чипове на влизане, а по-редките печеливши да ги осребряват, преди да излязат... разбира се, ако са успели да преминат покрай всички други лъскави изкушения за залагане, които им се предлагаха.

— За какви пари става дума? — Стептоу не можа да скрие алчната нотка в гласа си.

— Половин милион — отговори без колебание Борн.

Стептоу не знаеше дали да се намръщи, или да оближе устни.

— Страхувам се, че не ви познавам...

— Джеймс. Робърт Джеймс. — Те приближаваха гишето на касиера и намиращата се наблизо входна врата. — Аз съм съдружник на Диего Херера.

— Аха, разбирам. — Стептоу облиза устни. — Въпреки това, господин Джеймс, това заведение не ви познава лично. Разбирате, че не можем да ви предоставим такава голяма сума...

— О, не, нямах това предвид. — Борн се престори на изненадан. — Искam само разрешението ви да изляза оттук по време на играта и да се снабдя с въпросната сума, за да мога да остана в залагането.

Сега управителят наистина се намръщи.

— По това време на нощта?

Борн каза с подкупваща самоувереност:

— Електронният превод може да бъде извършен. Ще отнеме само двадесет минути... най-много тридесет.

— Да, ама това е изключително нередно, не знаете ли?

— Половин милион лири, господин Стептоу, са много пари, както сам отбелязахте.

Стептоу кимна.

— Така си е. — После въздъхна. — Предполагам, че при тези обстоятелства може да бъде разрешено. — Той поклати заканително пръст пред лицето на Борн. — Обаче гледайте да не се бавите, сър. Не мога да ви дам повече от половин час.

— Разбрано. — Борн разтърси ръката на управителя. — Благодаря.

После двамата с човека с белега се обърнаха, изкачиха стълбите, минаха през фоайето и през стъклените врати и излязоха във ветровитата лондонска нощ.

Изминаха няколко пресечки, след това завиха зад един ъгъл, Борн притисна човека с белега до една паркирана кола и го попита:

— А сега ми кажи кой си ти и защо уби Диего?

Когато забеляза, че мъжът посегна към ножа, Борн го стисна за китката.

— Дори не си го помисляй. Искam отговори.

— Никога няма да те нараня, Джейсън, знаеш го.

— Защо уби Диего?

— Беше му казано да те доведе в клуба по някое време тази нощ.

Борн си спомни как Диего си беше погледнал часовника и бе казал: „А сега е време да се отправим към Найтсбридж.“ Странен начин на изразяване, освен ако този мъж казваше истината.

— Кой каза на Диего да ме доведе тук? — Обаче Борн вече знаеше.

— От „Северий Домна“ се свързаха с него... не знам как... но му дадоха точни инструкции как да те измами.

Борн си спомни как Диего само чоплеше храната, като че ли замислен за нещо важно. Очаквал е да извърши измамата? Прав ли беше Отавио?

Човекът с белега се вгледа в лицето на Борн.

— Ама ти наистина ли не ме познаваш?

— Не, вече ти казах.

— Името ми е Отавио Морено. — Той изчака за миг. — Брат на Густаво Морено.

През завесите на амнезията до Борн достигна смътен спомен.

— Запознахме се в Мароко — каза едва чуто той.

— Да. — Отавио Морено се усмихна. — В Маракеш, пътувахме заедно през високите Атласки планини, не си ли спомняш?

— Не знам.

— Боже господи! — Лицето на Отавио изразяваше изненада, може би дори шок. — А лаптопът? Какво стана с лаптопа?

— Какъв лаптоп?

— Не си спомняш лаптопа? — Той стисна ръцете на Борн. — Хайде, Джейсън. Срегнахме се в Маракеш, за да вземем лаптопа.

— Защо?

Отавио Морено се намръщи.

— Ти ми каза, че е ключ.

— Ключ към какво?

— Към „Северий Домна“.

В този момент чуха познатия вой на полицейски сирени.

— Заради бъркотията, която оставихме в главния апартамент, ще да е — рече Морено. — Хайде, да вървим.

— Няма да вървя никъде с теб — каза Борн.

— Но ти трябва да го сториш, задължен си ми — рече Отавио. — Ти уби Ноа Перлис.

— С други думи — каза министърът на отбраната Бъд Холидей, докато преглеждаше доклада пред себе си, — в резултат от пенсиониране, обичайно изхабяване и молби за преместване, а доколкото виждам, всички са били удовлетворени, и то бързо, една четвърт от ЦРУ на Стария са напуснали.

— И на тяхно място бяха назначени наши хора. — Данзигер не си направи труда да прикрие задоволството в гласа си. Министърът ценеше увереността също толкова, колкото не харесваше колебливостта. Взе обратно доклада и внимателно го прибра. — Мисля, че ще бъде само въпрос на месеци цифрата да се увеличи до една трета от старата гвардия.

— Добре, добре.

Холидей потърка големите си ръце над остатъците от оскъдния си обяд. „Оксидентал“ гъмжеше от дъвчещи политици, репортери, публицисти, лобисти и влиятелни индустриалци. Всички по един или друг предпазлив начин му бяха засвидетелствали уважението си, било то с малко уплашена усмивка, почтително кимване с глава, или както постъпи възрастният влиятелен сенатор Дотри — с бързо ръкостискане и зададения мимоходом въпрос „Как си“. Независимите щатски сенатори трупаха влияние дори през годините, в които нямаше избори, защото и двете партии се стремяха да ги спечелят на своя страна. Това във Вашингтон си беше стандартна процедура.

След това известно време двамата мъже седяха в мълчание. Ресторантът започна да се опразва, след като обитателите на политическите институции в столицата се помъкнаха обратно на работа. Ала доста скоро местата им бяха заети от туристи с раирани ризи и бейзболни шапки с инициалите на ЦРУ или ФБР, купени от уличните търговци по Мола. Данзигер се върна към обяда си, който, както обикновено, беше по-обилен от голата говежда пържола на Холидей. От нея бяха останали само няколко петна кръв, примесени със замръзнала мазнина.

През масата мислите на Холидей се бяха съсредоточили върху съня, който не можеше да си спомни. Беше чел статии, че сънищата са част от БДО (сън на бързо движещото се око), както го наричаха интелектуалците, без който човек след време може да се побърка. От друга страна, беше вярно, че той не можеше да си спомни нито един сън. Сънуването му приличаше на идеално чиста стена, по която никога не оставаше и драскотина.

Тръсна глава като куче, измъкнало се от дъжда. Защо го беше грижа? Знаеше защо. Някога Стария му беше доверил, че страда от същата странна болест — така я беше нарекъл, болест. Беше странно, като се сетеше, че някога двамата бяха приятели, дори повече от приятели, като се замислеше. Как го наричаха тогава? Кръвни братя. Като млади си бяха споделяли всички малки странности и навици, тайните, които обитаваха тъмните кътчета на душите им. Къде се бяха влошили нещата? Как се бяха превърнали в най-ожесточени врагове? Може би причината беше в постепенно трупащите се различия в политическите възгледи, обаче приятелите често преодоляват несъгласията. Не, раздялата им сигурно беше свързана с чувството, че

са били предадени, а при хора като тях лоялността е от основно значение. Единствената проверка на приятелството.

Истината беше, че изневериха на това, което създадоха на младини, тъй като техният идеализъм беше изгорял в огъня на националния капитал, на който и двамата бяха избрали да служат до смърт. Стария беше чирак на Джон Фостър Дълес, докато той беше близък с Ричард Хелмс — мъже с коренно различно потекло, методологии и най-важното — идеологии. И тъй като работеха в идеологическия бизнес, а той беше животът им, нямаше друг изход, освен да се изправят един срещу друг, да се опитат с всяка своя фибра да докажат, че другият греши, да го свалят и унищожат.

В продължение на десетилетия Стария винаги го беше надхитрял, но сега не беше така. Беше мъртъв и той бе получил наградата, към която поглеждаше от толкова дълго време: контрола над ЦРУ.

Прокашлянето на Данзигер върна обратно Холидей от бездната на миналото.

— Има ли нещо, което сме пропуснали да обсъдим?

Министърът го погледна така, както дете разглежда мравка или бръмбар с любопитство, запазено за видове, толкова по-низшестоящи, че му изглеждат невъобразимо далечни. Данзигер съвсем не беше глупав човек и точно затова Холидей го беше избрал за свой кон, който да мести напред-назад по шахматната дъска на американските тайни служби. Но като се изключи използването му на дъската, той гледаше на него като на напълно заменим. Холидей се беше затворил в себе си от момента, когато бе почувствал предателството на Стария. Разбира се, имаше жена и две деца, но рядко мислеше за тях. Синът му беше поет... Боже господи, поет, можете ли да си представите! А дъщеря му? Е, колкото по-малко се говореше за нея и нейната партньорка, толкова по-добре. Що се отнася до съпругата му, тя също го беше предала, след като бе родила две разочарования. Напоследък, като се изключат официалните му ангажименти, при които стриктните норми за семейните ценности във Вашингтон налагаха тя да го придружава, двамата водеха напълно отделен живот. Бяха изминали години, откакто не бяха спали в една стая, камо ли пък в едно легло. От време на време закусваха заедно — едно по-малко мъчение, от което Холидей се стараеше да избяга колкото е възможно по-бързо.

Данзигер се беше навел поверително над масата.

— Ако мога с нещо да ви помогна, трябва само да...

— Мисля, че ме бъркаш с приятел — сопна се Холидей. — В деня, когато те помоля за помощ, ще лапна дулото на пистолета и ще дръпна спусъка.

Той се измъкна от сепарето и си тръгна, без да погледне назад, оставяйки Данзигер да плати сметката.

Останал за малко сам, докато Борис Карпов спеше в манастира, Аркадин си наля мескал и отпи една глътка в душната нощ на Сонора. Зората скоро щеше да се промъкне през звездите, гасейки ги по пътя си. Птиците по брега вече се бяха събудили и напускаха на рояци гнездата си, за да се понесат над крайбрежната ивица.

Аркадин вдиша дълбоко солта и фосфора и набра един номер на мобилния си телефон. Звъня дълго. Тъй като знаеше, че няма гласова поща, тъкмо се канеше да затвори, когато един дрезгав глас прозвуча в ухото му:

— Кой е се обажда, дяволите да го вземат?

Аркадин се засмя.

— Аз съм, Иване.

— О, здравей, Леонид Данилович — каза Иван Волкин.

Някога той беше най-силният човек в групировката. Тъй като не беше свързан с никое от семействата, години наред беше посредник между тях, босовете на някои фамилии и най-корумпираните бизнесмени и политици. Накратко казано, той беше човек, на когото всеки на власт дължеше услуга. Макар отдавна да се беше оттеглил, напук на традицията с напредването на възрастта ставаше още повлиятелен. Беше също много привързан към Аркадин, чието странно издигане в подземия свят следеше от деня, в който Маслов го беше довел в Москва от родния му град Нижни Тагил.

— Помислих, че си с президента — каза Иван Волкин. — Казах му, че този път не мога да му помогна.

Мисълта, че президентът на Руската федерация се е обадил на Иван Волкин за услуга, развесели още повече Аркадин.

— Жалко за него — рече той.

— Поразрових се малко във връзка с проблема, за който ми разказа. Ти наистина имаш къртица, приятелю. Успях да сведа кандидатите до двама, но повече не можах да направя.

— Това е напълно достатъчно, Иван Иванович. Безкрайно съм ти благодарен.

Волкин се засмя.

— Знаеш, приятелю, че ти си единственият човек на земята, от когото не искам нищо.

— Мога да ти дам буквално всичко, което пожелаеш.

— Това добре го знам, но да ти кажа право, облекчение е да има някой в живота ми, който не ми дължи нищо и на когото аз дължа също толкова. Нищо не се е променило между нас, нали, Леонид Данилович?

— Не, Иван Иванович, не е.

След като Волкин даде имената на двамата заподозрени на Аркадин, каза:

— Имам и още малко информация, която ще те заинтересува. Любопитно ми е, че не мога да свържа никой от заподозрените с ФСБ или с която и да е руска тайна служба.

— Тогава кой командва шпионина в организацията ми?

— Къртицата ти много внимава да запази самоличността си в тайна. Носи черни очила и дебела риза с качулка на главата, затова няма добра негова снимка. Обаче човекът, с когото се среща, е някой си Марлон Етана.

— Странно име. — То като че ли говореше нещо на Аркадин, но не можеше да се сети точно какво.

— Още по-странно е, че не мога да се добера и до най-малката информация за Марлон Етана.

— Аха, сигурно е псевдоним.

— Да, би могло да се очаква — каза Волкин. — Обаче това предполага, че зад псевдонима се крие реална личност. Не можах да открия нищо друго, освен че Марлон Етана е сред основателите на „Монишън Клъб“, който има много филиали по света и чийто щаб, изглежда, се намира във Вашингтон.

— Може да е дълбоко засекретено звено на ЦРУ или една от многото глави на Хидрата — Министерството на отбраната на САЩ.

Иван Волкин издаде някакъв дълбоко гърлен, животински звук.

— Когато разбереш, Леонид Данилович, непременно ме уведоми.

— Непременно ме уведоми — беше казал Аркадин на Трейси преди няколко месеца. — Всичко, което откриеш за дон Фернандо Херера, дори да е най-незначителното и на пръв поглед да не представлява интерес.

— Включително и колко пъти на ден ходи по голяма нужда?

Той седеше, вперил в нея искрящите си очи на хищник, без да помръдва и без да примигва. Седяха в едно кафене в Кампионе д'Италия — живописен италиански данъчен рай, сгушен в швейцарските Алпи. Малката самостоятелна община като че ли се издигаше право нагоре от лъскавата, синя повърхност на кристалночисто планинско езеро, осеяно с най-различни съдове, като се започне от всевъзможни гребни лодки и се стигне до яхти за милиони долари, снабдени с хеликоптерни площадки, самите хеликоптери, а на най-големите се виждаха и мацките като допълнение към тях.

През петте минути, преди да пристигне тя, Аркадин наблюдаваше една неприлично голяма яхта, на която две дългокраки манекенки се излежаваха като че ли специално за папараците. Имаха такъв бронзов тен на кожата, какъвто само една гледана жена знае как да придобие. Отпи от малката чаша еспreso, която се губеше в големите му ръце и си каза: „Добре е да си цар!“ После видя голия космат гръб на въпросния цар и извърна с отвращение глава. Можеш да измъкнеш човек от ада, но не можеш да махнеш ада от човека. Аркадин често повтаряше тази фраза.

След това се беше появила Трейси и той бе забравил за ада на Нижни Тагил, който навестяваше спомените му като повтарящ се кошмар. Много я харесваше, но я и мразеше. Мразеше ерудицията ѝ, широките ѝ познания. Всеки път, когато си отвореше уста, тя му припомняше колко малко беше ходил на училище. Още по-лошото беше, че всеки път, когато бе с нея, научаваше нещо ценно. Колко често презираме учителите си, които ни превъзхождат с по-големите си знания и ни ги хвърлят в лицата заедно с опита си. Всеки път, когато научеше нещо, му се напомняше колко невероятно свързан беше с нея и колко много му трябваше тя. Точно затова я третираше по два

коренно противоположни начина. Обичаше я, възнаграждаваше я с все повече и повече пари след изпълнението на всяка задача, а между отделните поръчки я обсипваше с подаръци.

Тя никога не беше спала с него. Не се беше опитал да я прелъсти, защото се страхуваше, че сред вихъра на страстта железният му самоконтрол щеше да отслабне и можеше да я стисне за гърлото и да я души, докато изплезе език и очите ѝ изскочат от орбитите. Щеше да съжалява за смъртта ѝ. С течение на годините се беше оказала незаменима. С поверителната информация, която му беше дала, той можеше да мами нейните богати клиенти — ценители на живописиста, а тези, които предпочиташе да не подкупва, използваше като нищо неподозиращи жертви, за да доставя наркотици навсякъде по света, скрити в сандъците с безценни предмети на изкуството.

Трейси прекара резенче лимон по ръба на чашата си.

— С какво е толкова специален дон Фернандо?

— Пий си кафето.

Тя се загледа в чашата, но не я докосна.

— Какво има? — попита накрая той.

— Хайде да не се занимаваме с него, какво ще кажеш?

Той изчака за момент, без да каже нищо. После изведнъж се наведе напред и я сграбчи силно за коляното под масата. Тя вдигна рязко глава и го изгледа.

— Знаеш правилата — каза заплашително, без да повишава тон, Аркадин. — Не задаваш въпроси за задачите, а просто ги приемаш.

— Не и тази.

— Всичките.

— Харесвам този човек.

— Всич-ки-те.

Тя го гледаше, без да мигне.

Той се дразнеше най-много, когато станеше такава, върху лицето ѝ се спуснеше загадъчната маска, която го караше да се чувства като бавноразвиващо се дете, което не е могло да се научи да чете както трябва.

— Забрави ли за пагубното доказателство, което имам срещу теб? Искаш ли да отида при клиента ти и да му кажа как си отървала брат си, като открадна картина на твой клиент, за да покриеш дълговете му? Наистина ли искаш да прекараш остатъка от живота си в

затвора? Там е много по-ужасно, отколкото можеш да си представиш, повярвай ми.

— Искам да се откажа — рече, готова да се разплаче, тя.

Той се засмя.

— Господи, каква глупава крава си била. — Веднъж, само веднъж бих искал да те разплача, помисли си той. — Няма отказване. Метафорично казано, подписала си договор с кръв.

— Искам да се махна.

Той се облегна назад и пусна коляното й.

— Освен това дон Фернандо Херера е само второстепенна цел... поне засега.

Тя започна да трепери, много слабо, а под лявото й око се забеляза тик. Взе кафето и пресуши чашата. Чу се как тя леко тракна, когато я остави.

— Кого си набелязал?

Този път беше за малко — помисли си той. — *Съвсем за малко.*

— Един много специален — й отговори. — Човек на име Адам Стоун. Тази задача е малко по-различна. — Аркадин разпери ръце. — Разбира се, Адам Стоун не е истинското му име.

— И какво е то?

В усмивката на Аркадин имаше явна заплаха. Извърна се и поръча още две кафета еспreso.

Зората разперваше криле над Пуерто Пенаско, когато този изплувал за кратко спомен на Аркадин потъна в мрак. Студеният вятър откъм морето възвести настъпването на един нов ден. В живота му имаше жени. Елена, Марлийн, Девра, разбира се, и други, чиито имена сега му убягваха, но никоя не беше като Трейси. Трите — Елена, Марлийн и Девра — бяха означавали нещо за него, макар да му беше трудно да каже точно какво. Всяка по свой начин беше променила живота му. Но никоя не го беше обогатила. Само Трейси, неговата Трейси. Той стисна юмрук. Обаче тя не беше неговата Трейси, нали? Не, не, не. Боже господи, не.

Дъждът трополеше по покрива на вилата и по прозорците се стичаха едри капки. Чу се грохот от приближаваща буря. Дантелените завеси се раздвижиха. Криси лежеше напълно облечена на едно от

двойните легла и гледаше в прозореца, осеян с петънца като яйце на червеношийка. Скарлет лежеше със свити колене на другото легло и дишаше равномерно в съня си. Криси разбираше, че трябва да заспи, имаше нужда от почивка, но след случката на магистралата нервите ѝ продължаваха да са опънати. Преди няколко часа се беше колебала дали да вземе половин лоразепам, за да заспи, но мисълта, че може да потъне в сън, я изнерви още повече.

Нервността ѝ се беше засилила, когато прибра Скарлет от родителите си. Баща ѝ, който винаги усещаше настроението ѝ, заподозря, че се е случило нещо, веднага щом като отвори вратата при почукването. Не остана убеден, когато тя се опита да го увери, че всичко е наред. Все още виждаше пред очите си слабото му, издължено лице, докато я наблюдаваше как товари багажа на Скарлет в рейнджроувъра. Имаше същия скръбен вид, както когато спускаха ковчега на Трейси в гроба. Когато седна зад волана, Криси въздъхна с облекчение, че предвидливо беше паркирала джипа така, че да не може да види как е остърган от едната страна. Махна му бодро и потегли. Той продължаваше да стои на входа, докато тя зави зад ъгъла и изчезна от погледа му.

Сега, часове по-късно и отдалечена на много мили, тя лежеше на леглото в къщата на една своя приятелка, която беше по работа в Брюксел. Беше успяла да вземе ключовете от брата на жената. Лежеше в тъмното, заслушана във всички малки скърцания, стенания, шепоти и съскания в чуждата къща. Вятърът се беше впил в первазите на прозорците и търсеше начин да се промъкне вътре. Тя потрепери и се зави по-плътено с одеялото, но то не я стопли. Парното също. Усещаше студ в костите си, който се дължеше на опънатите ѝ нерви и на страха, стаил се в мислите ѝ.

„Възможно е да са ни следили през целия път от апартамента на Трейси — беше казал Адам. — Няма смисъл да рискуваш тези хора да разберат за Скарлет... а и къде живеят родителите ти.“

От мисълта, че хората, които искаха да застрелят Адам, може да знаят за дъщеря ѝ, изпита неприятно свиване в стомаха. Искаше да се чувства в безопасност тук, да вярва, че сега, след като се беше разделила с него, няма опасност, но съмненията продължаваха да я глождят. Чу се още една продължителна гръмотевица, този път по-близо, а после дъждът забарабани с нова сила по стъклата на

прозорците. Седна задъхана в леглото. Сърцето ѝ биеше силно. Посегна към пистолета, който Адам ѝ беше дал за защита. Имаше известен опит с огнестрелните оръжия, макар че повече с карабини и ловни пушки. Въпреки възраженията на майка ѝ баща ѝ я вземаше със себе си на лов през зимните недели, когато снегът скърцаше под краката, а слънцето беше слабо и безцветно. Спомни си треперещия хълбок на един елен и как беше потръпнала, когато баща ѝ го застреля в сърцето. Спомни си погледа в очите на животното, когато баща ѝ беше пристъпил с ножа към корема му. Еленът беше полуотворил уста, като че ли се канеше да моли за пощада.

Скарлет проплака в съня си и Криси стана, наведе се над нея и я погали по косата, както правеше винаги, когато дъщеря ѝ сънуваше лоши сънища. Защо децата биват измъчвани от кошмари, запита се тя, когато има толкова много време за тях през живота им като възрастни? Къде беше безгрижното детство, което тя беше имала? Мираж ли беше? И тя ли беше имала кошмари, нощни страхове и безпокойства? Сега не можеше да си спомни, а това беше добре.

Обаче си спомняше едно нещо. Трейси би ѝ се изсмяла дори за това, че е имала такива мисли. *Животът не е безгрижен* — можеше да я чуе да казва тя. — *Какво си мислиш? Животът в най-добрия случай е труден, а в най-лошия е ужасен кошмар.*

Какво я беше накарало да каже такова нещо? — запита се Криси. — *Какви ли беди я бяха сполетели, докато бях заровила глава в оксфордските книги?* Внезапно я завладя убеждението, че беше изневерила на Трейси, че би трябвало да забележи признаците на стреса, в който живее, на трудния живот, който води. Но как на практика би могла да ѝ помогне? Трейси беше потънала в един свят толкова далечен и чужд. Криси беше сигурна, че той щеше да бъде напълно неразбираем за нея. Също както не можеше да проумее какво се беше случило днес. Кой беше Адам Стоун? Не се съмняваше, че са били приятели с Трейси, но сега подозираше, че е бил нещо повече — колега, бизнес партньор, може би дори неин шеф. Той не ѝ беше казал нищо, не бе пожелал да ѝ каже. Единственото нещо, което знаеше със сигурност, беше, че животът на сестра ѝ бе забулен в тайна и този на Адам също. Те бяха част от един и същ чужд свят, а сега, без да знае, и тя беше въввлечена в него. Отново потрепери и като видя, че Скарлет се успокои, легна до нея и опря гръб в нейния. Топлината от дъщеря ѝ

бавно се промъкна и в нея, клепачите ѝ натежаха и тя задряма, потъвайки постепенно, но неотклонно в чудесната възглавница на съня.

Стресна я рязък шум и тя се събуди. За момент остана да лежи напълно неподвижна, заслушана в дъжда и вятъра. Скарлет продължаваше да диша равномерно. Криси се послуша за шума. Беше ли го сънувала и дали изобщо бе заспала? След доста дълго време стана от леглото на Скарлет, пресегна се и пхна ръка под възглавницата за пистолета. Пристъпи боса до полуотворената врата на спалнята и надникна в коридора през процеждащата се бледа светлина, която идваше от лампата. Беше я оставила да свети в спалнята, за да не се блъснат двете със Скарлет в тъмното по пътя към тоалетната.

Премина в коридора и продължи напрегнато да се послушва. Усети, че започна да се изпотява под мишниците и че дъхът ѝ пари в гърлото. С всяка изминала секунда напрежението в нея се засилваше, но заедно с него и надеждата, че беше сънувала шума. Мина безшумно през коридора и надникна надолу по стълбите в тъмния хол. Застана нерешително на горната площадка на стълбището и тъкмо се убеди, че е сънувала, когато отново чу слабия шум.

Започна да слиза бавно по стъпалата, като стъпваше предпазливо с босите си крака от полумрака в тъмното. Трябваше да слезе чак до долу, преди да може да стигне ключа, за да запали лампите в хола. Стълбището беше пред нея. Стори ѝ се по-стръмно и по-опасно в тъмното. За момент помисли дали да не се върне обратно горе, за да потърси фенерче, но усети, че нервите ѝ нямаше да издържат, ако се обърне сега. Продължи да слиза стъпало по стъпало надолу. Те бяха дървени, полирани до блясък и хлъзгави. Веднъж се подхлъзна, политна напред и за малко да загуби равновесие. Хвана се за перилата и се задържа, а пулсът ѝ продължи да бие бясно в ушите.

Успокой се, каза си тя. — Успокой си нервите, Криси. Тук няма никой.

Шумът се чу отново, този път по-силен, защото беше по-близо до него, и тя разбра. В къщата имаше някой.

Веднага след като слънцето залезе в деня, когато Карпов се беше отправил на дълго пътуване обратно за Москва, Аркадин и Ел Хералдо

отплаваха с „цигарата“. Аркадин маневрираше с елегантната моторница отвъд пристана без включени светлини, което беше незаконно, но необходимо. Освен това бързо беше разбрал, че в Мексико разделителната линия между законно и незаконно се местеше по-често от фронтова линия по време на война. Да не говорим пък за факта, че незаконното и законното често си противоречаха.

Мощната джипис система на „цигарата“ беше старателно прикрита, така че от нея да не се показва никаква светлина в кадифения здрач. В небето на изток вече се бяха струпали звезди, които с нетърпение очакваха да демонстрират великолепието си.

— Време — рече Аркадин.

— Осем минути — отвърна Ел Хералдо, поглеждайки часовника си.

Аркадин промени с два градуса курса. Вече бяха извън периметъра на полицейския контрол, но въпреки това той все още не включваше светлините. Екранът на джиписеа му казваше всичко, което му трябваше да знае. Специалните заглушители, които Ел Хералдо беше монтирал върху ауспуха, работеха без грешка. „Цигарата“ не издаваше почти никакъв шум, плъзгайки се с голяма скорост по водата.

— Пет минути — обади се Ел Хералдо.

— Всеки миг ще имаме визуален контакт.

Това беше подкана за Ел Хералдо да поеме кормилото, а Аркадин да погледне на юг през мощния военен бинокъл за нощно виждане.

— Видях ги — каза след малко той.

Ел Хералдо моментално намали скоростта наполовина.

Аркадин се загледа през бинокъла в приближаващия съд — беше яхта, трябва да струваше над петдесет милиона долара — и забеляза инфрачервените припламвания — две дълги и две къси, видими само за него.

— Всичко е наред — рече той. — Спри.

Ел Хералдо изключи двигателите и моторницата продължи да се носи през вълните по инерция. Изплува от мрака точно пред яхтата. И тя беше с изгасени светлини. Аркадин се приготви, Ел Хералдо сложи очилата за нощно виждане и започна да насочва инфрачервения маяк. Яхтата също беше съоръжена с такъв и така двата съда успяха да застанат един до друг, без да палят светлини и без да се сблъскат.

От левия борд на яхтата спуснаха въжена стълба и Ел Хералдо я завърза за „цигарата“. Мъж в черно му подаде малък кашон. Ел Хералдо го пое върху рамото си и го постави на палубата на лодката.

С помощта на джобно ножче Аркадин отвори кашона. Вътре имаше големи консервени кутии с препакетирани царевични питки. Аркадин отвори една кутия и извади от нея пакета с питките, между които имаше и четири найлонови пакета с бял прах. Заби върха на ножа в един от пакетите и опита праха с език. Остана доволен и даде с ръка на човека от екипажа на яхтата предварително уговорения сигнал. После пхна пакета с кокаин обратно в кутията с питките и го постави в кашона, а Ел Хералдо го подаде на човека от екипажа. След като той се изкачи обратно по стълбата и изчезна, от яхтата се чу късо изсвирване и Аркадин зачака. Секунди по-късно с портативна лебедка бяха спуснати два доста обемисти денка. Увиснали хоризонтално в мрежата като две риби тон, те бяха дълги около метър и осемдесет.

Когато стигнаха палубата на моторницата, Ел Хералдо ги освободи от мрежата, която веднага беше изтеглена обратно на яхтата. После отвърза въжето на стълбата, която също бе изтеглена.

От яхтата се чу ново изсвирване, този път по-дълго. Застанал зад кормилото, Ел Хералдо включи двигателите, даде заден ход и започна да се отдалечава от яхтата. Когато се отдръпнаха достатъчно, тя се понесе напред и продължи на север, нагоре по крайбрежието на Сонора.

Когато Ел Хералдо направи пълен завой с „цигарата“ и я насочи на изток обратно към брега, Аркадин взе един фенер, клекна и разкъса обвивките на денковете. После освети с фенера това, което беше вътре.

Лицата на двамата мъже изглеждаха бледи на светлината, като се изключат наболите им бради. Все още не бяха на себе си от упойката, която им бяха инжектирали при отвлечането от Москва. Очите им, които дни наред не бяха виждали светлина, се свиха и започнаха да сълзят.

— Добър вечер, господа — каза Аркадин, който не се виждаше зад заслепяващия лъч на фенера. — Най-после стигнахте края на пътуването си. Поне за единия от вас. Степан, Павел, вие бяхте двамата мои капитани, двама от най-доверените ми хора. Въпреки това един от вас ме предаде.

Показа им на светлината на фенера лъскавото острие на ножа си.

— През следващия час един от вас трябва да си признае и да ми каже всичко, което знае за предателството си. Наградата ще бъде бърза, безболезнена смърт. Ако не го сторите... известно ли е на някой от вас как се умира от жажда? Не? Бог да ви е на помощ, не пожелавам на никое човешко същество такава смърт.

За миг Криси замръзна на мястото си, несигурна какво да прави, докато инстинктите ѝ да се бори или да бяга воюваха помежду си. После пое дълбоко въздух и се опита да мисли трезво за положението, в което се намираше. Отстъплението нямаше да ѝ помогне. На втория етаж щеше да е като в капан и този, който беше нахълтал в къщата, щеше да се озове много по-близо до Скарлет. Сега единствената ѝ мисъл беше за дъщеря ѝ. Знаеше, че каквото и да стане, трябва да я опази.

Направи една колеблива стъпка надолу, после още една. Оставаха още пет стъпала, преди да може да светне лампите. С гръб, опрян до стената, продължи бавно да слиза. Шумът се чу отново и тя замръзна. Като че ли някой беше минал през вратата на кухнята и сега бе влязъл в хола. Вдигна пистолета, после описа бавно дъга с него и се прицели в мрака. Но освен смътните очертания на канапето и едната облегалка на фотьойла срещу камината не можеше да различи нищо, никакво движение, колкото и предпазливо да беше.

Слезе още едно стъпало надолу, после още едно и почти стигна до ключа за осветлението.

Сега оставаше само още едно стъпало. Наведе се напред с протегнатата ръка, но изведнъж рязко пое въздух и се отдръпна назад. Някой беше близо до нея на долната площадка на стълбището. Усети движение в срещуположния край на стълбището, вдигна пистолета и се прицели.

— Кой е там? — Гласът ѝ я стресна, като че ли беше насън или принадлежеше на някой друг. — Стой на място, имам пистолет!

— Куки, откъде, по дяволите, си взела пистолет? — каза баща ѝ в тъмното. — Знаех си, че нещо не е наред. Какво става?

Тя запали осветлението и го видя да стои там с лице, пребледняло от притеснение.

— Татко? — Криси примигна, като че ли не можеше да повярва на очите си, че наистина е той. — Какво правиш тук?

— Куки, къде е Скарлет?

— Горе. Спи.

Той кимна.

— Господи, да не я будим. — Хвана дулото на пистолета и го наведе надолу. — А сега ела тук. Ще запаля камината, а ти ще ми кажеш в каква беда си изпаднала.

— Не съм изпаднала в никаква беда. Мама знае ли, че си тук?

— Майка ти се безпокои за теб не по-малко от мен. Нейният начин да се справя с нещата е да готви и точно това прави в момента. Смятам да ви отведа със Скарлет обратно у дома.

Като някой сомнамбул тя слезе по стълбите в хола. Баща ѝ запали и останалите лампи.

— Не мога, татко.

— Защо? — Той махна с ръка. — Няма значение, и без това мислех, че няма да дойдеш. — Постави няколко цепеници върху решетката. После се огледа. — Къде е кибритът?

Запъти се към кухнята. Тя го чу да отваря чекмеджетата и да рови из тях.

— Не че не съм благодарна, татко. Ама наистина си идиот да дойдеш тук посред нощ. Какво направи, проследи ли ме? И как успя да влезеш? — Тя го последва в кухнята.

В същия миг една мазолеста ръка я сграбчи през устата, а пистолетът беше изтръгнат от ръката ѝ. Усети силна мъжка миризма. После видя баща си да лежи в безсъзнание на пода и започна да се съпротивлява.

— Стой спокойно — прошепна гласът в ухото ѝ. — Ако не ме послушаш, ще те отведа горе и ще гръмна дъщеря ти в лицето, а ти ще гледаш.

Когато Сорая пристигна на летището в Тусон, отиде право при гишетата за коли под наем и показа снимка на „Стенли Ковалски“ на всички от персонала, но без успех. Такова име нямаше в книгите им — не че беше очаквала да се появи. Професионалист с уменията на Аркадин не би бил толкова невнимателен да наеме кола със същото фалшиво име, което беше използвал пред имиграционните власти. Не се отчая и потърси отговорниците на всяка от фирмите. Тъй като имаше часа и датата на преминаването на Аркадин през летището, беше се постарала да пристигне горе-долу по същото време. Попита за диспечерите, които са били на смяна преди девет дни. Същите хора бяха на работа и сега, с изключение на една жена с необикновеното име Бифи Флисър, която беше напуснала, за да постъпи на работа на рецепцията в хотел „Бест Уестърн“ на летището. Никой от служителите, които даваха коли под наем, не разпозна Аркадин.

Мениджърът беше любезен да се обади в хотел „Бест Уестърн“ и Бифи Флисър очакваше Сорая, когато тя влезе в прохладното просторно фоайе. Седнаха край бара и изпиха по едно питие, докато разговаряха. Бифи беше общителна жена и с готовност се съгласи да помогне на Сорая в търсенето.

— Ами да, познавам го — каза тя и потупа снимката от охранителните камери на дисплея на мобилния телефон на Сорая. — Всъщност не го познавам лично, но той нае кола на тази дата.

— Сигурна ли сте?

— Напълно — кимна Бифи. — Каза, че я иска за дълъг срок, за месец или за шест седмици. Отговорих му, че в такъв случай ще му направим специална отстъпка, и ми изглеждаше доволен.

Сорая изчака за момент.

— Спомняте ли си името му? — попита небрежно тя.

— Това сигурно е важно, нали?

— Със сигурност би ми помогнало.

— Чакайте да помисля. — Тя забарабани с пръсти по масата. — Мисля, че се казваше Франк, Франк някой си... — Съсредоточи се още

повече и след това лицето ѝ се озари в усмивка. — Точно така! Франк Стейн. Франк Норман Стейн.

Франк Н. Стейн. Сорая избухна в смях.

— Какво? — Бифи изглеждаше смутена. — Какво толкова смешно има?

Този Аркадин е наистина голям образ, помисли си Сорая по пътя обратно към летището. После се замисли. Дали пък беше точно такъв? Защо нарочно ще използва запомнящо се име? Вероятно е възнамерявал да изостави колата някъде след границата.

Изведнъж ентусиазмът ѝ спадна. Въпреки това продължи разследването. Намери дежурния диспечер на фирмата за коли под наем и му даде фалшивото име, което Аркадин беше използвал.

— Каква кола е наел?

— Един момент. — Диспечерът се обърна към компютъра и изписа името и датата. — Черен шевролет, стар модел от 87-а година. Всъщност истинска барака, но явно го е устройвал.

— Толкова ли стари коли държите?

Диспечерът кимна.

— От една страна, тук, в пустинята, те не ръждясват. А от друга, след като толкова наши коли се крадат, по-изгодно е да даваме под наем стари модели. Освен това клиентите харесват по-ниските цени.

Сорая си записа информацията, включително и регистрационния номер, без обаче да храни големи надежди, че дори и да намери колата, тя ще я отведе до Аркадин. После сама нае кола, благодари на диспечера, отиде в едно кафене, където седна и си поръча айскафе. Беше се научила да не си поръчва студен чай извън Ню Йорк, Вашингтон или Лос Анджелис. Американците обичат да пият студения чай непоносимо сладък.

Докато чакаше, разтвори подробна карта на Аризона и Северно Мексико. Мексико беше голяма страна, но тя предположи, че Аркадин може да бъде някъде в радиус от сто мили от летището. В противен случай защо ще избере специално Тусон, когато би могъл да вземе самолет до Мексико Сити или Акапулко? Не, реши тя, сигурно се е насочил към Северозападно Мексико, възможно е дори непосредствено оттатък границата.

Айскафето ѝ пристигна и тя го изпи без захар, като се наслаждаваше на възгорчивия вкус, който премина през гърлото в

стомаха ѝ. Начерта кръг около летището в радиус от сто мили. Това беше районът, в който щеше да продължи да търси.

Веднага, щом като Сорая напусна офиса му, диспечерът извади малък ключ от джоба на панталона си и отключи най-долното чекмедже от дясната страна на бюрото си. Вътре имаше папки, пистолет, регистриран на негово име, и снимка портрет. Поднесе снимката към светлината и се вглежда в нея няколко секунди. После сви устни, обърна я от задната страна, запомни номера и го набра на служебния си телефон.

Отговори му мъжки глас и той му каза:

— Една жена дойде да търси вашия човек... този на снимката, която ми дадохте... Каза, че името ѝ е Сорая Мур, и нямах причина да не ѝ повярвам... Не, не съм искал да ми представи документ за самоличност, не... просто направих това, което ми казахте... Не се потете за това... Не, вие не ме разбрахте. Искам да кажа, че ще бъде лесно, дадох ѝ кола под наем...

„Тойота Корола“, сребристосиня, регистрационен номер... Д, като Дейвид, В, като Виктор, Н, като Нанси, три-три-седем-осем.

Имаше и още нещо, но то не интересуваше Сорая. Малкото електронно устройство, което беше залепила под бюрото на диспечера, работеше безупречно и гласът му се чу с кристална яснота. Жалко, че не можеше да чуе гласа в другия край на линията. Все пак знаеше, че някой държеше под наблюдение летището на Тусон, а може би и други летища близо до границата с Мексико. Разбра също, че които и да бяха тези хора, щяха да я проследят в Мексико. Едно нещо ѝ направи впечатление. Човекът, на когото се обади диспечерът, не разбираше американския жаргон. Това изключваше мексиканците, които поради близостта им до границата почти маниакално се стараеха да научат всеки английски разговорен израз или уличен жаргон. Човекът трябва да беше чужденец, вероятно руснак. А ако, както подозираше, той беше един от хората, поставени да следят за наказателния екип на Дмитрий Маслов, това просто можеше да се окаже нейният щастлив ден.

Първото, което Питър Маркс направи, след като пристигна на лондонското летище „Хийтроу“, беше да се обади по телефона на Уилърд.

— Къде си? — попита Маркс.

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

Маркс се намръщи при тези думи.

— Последното, от което човек има нужда, когато се намира на предната линия, е да бъде в неведение — сопна се той.

— Опитвам се да те предпазя от Лис. Когато ти се обади, а повярвай ми, той ще го стори, съвсем искрено ще му кажеш, че не знаеш къде съм и за теб въпросът ще е изчерпан.

Питър показва официалните си служебни документи за самоличност на представителите на имиграционните власти, а те подпечатаха паспорта и му дадоха знак да мине през пункта.

— Обаче не и за теб.

— Остави ме аз да се притеснявам за това, Питър. Имаш си достатъчно грижи с пръстена, който трябва да вземеш от Борн.

— Първо трябва да го открия — рече Маркс и приближи до въртящата се лента с багажа.

— Имал си вземане-даване с Борн — каза Уилърд. — Вярвам, че ще го намериш.

Сега Маркс беше излязъл от летището в типично невзрачна лондонска утрин. Погледна часовника си. Беше ужасно рано, а от небето вече се лееше дъжд, който ту отслабваше, ту се засилваше.

— Никой всъщност не познава Борн — каза той. — Дори и Сорая.

— Това е така, защото нищо в него няма логика — отбеляза Уилърд. — Той е напълно непредвидим.

— Е, да, но ти най-малко имаш право да се оплакваш. Та тъкмо „Тредстоун“ го направи такъв.

— Изобщо не е така — рече разпалено Уилърд. — Каквото и да се е случило с него, амнезията, от която е пострадал, го е променила безвъзвратно. Като говорим за това, искам да се срещнеш с главен инспектор Лойд-Филипс. Борн може да е замесен в едно убийство във „Веспър Клъб“ в Уест Енд миналата нощ. Започни да го търсиш оттам.

Маркс направи няколко бързи бележки върху дланта си.

— Ти си този, който е неразбираем. — Беше се наредил на опашката за таксите, която напредваше от време на време. Продължи да говори тихо, закрил устата си с ръка: — Ти направи всичко възможно да му помогнеш в Бали, а сега, изглежда, искаш да го изучаваш като някакъв чудак, когото показват по цирковете.

— Той е такъв, Питър. Един много опасен чудак... Вече уби Ноа Перлис, а сега може да е замесен и с друга смърт. Колко още доказателства са ти нужни да разбереш, че е извън контрол? Не искам да забравяш този факт и да изпускаш от поглед целта ни. Обучението в „Тредстоун“ го е направило уникален боец, но тогава не беше предвидено нещо — прищявка на съдбата или на природата, наречи го както искаш... то го е променило още повече. Той се превърна в нещо непознато, в нещо повече. Тъкмо затова го изправих срещу Аркадин. Както вече ти обясних, Аркадин, който беше първият изкарал програмата „Тредстоун“, бе подложен на изключителна форма на обучение, която... след като той избяга и изчезна, Конклин реши да промени и да я направи не толкова... драстична.

Когато дойде неговият ред на опашката, Маркс се вмъкна на задната седалка на едно такси и даде адреса на малък хотел в Уест Енд, който харесваше.

— Ако „Тредстоун“ трябва да продължи напред и да бъде успешна, ако трябва да изпълни обещанието си, трябва да разберем кой ще надделее. — Гласът на Уилърд бръмчеше в ухото на Маркс като пърхаща в стъклото на прозорец оса.

— В зависимост от това кой ще остане жив, ще знаем как да продължим по-нататък.

Маркс се загледа през прозореца, без да вижда нещо конкретно.

— Искам да си изясним едно нещо. Ако Аркадин надделее, ти ще се върнеш към първоначалната методология на обучение, така ли?

— С няколко незначителни промени, които имам предвид.

— Ами ако Борн убие Аркадин? Ти не знаеш...

— Така е, Питър, ще бъдем изправени пред X фактор. Затова процесът ще е по-дълъг. Ще трябва да изследваме Борн в контролируема обстановка. Ние ще...

— Почакай малко. Да не би да говориш за изпращането му в затвор?

— Да, да, дотолкова, доколкото трябва да бъде подложен на серия от психологически тестове — каза с известно нетърпение в гласа Уилърд, като че ли да покаже, че е бил достатъчно ясен, но Маркс е твърде глупав и не го е разбрал. — Това е същността на „Тредстоун“, Питър. Именно на него Алекс Конклин посвети живота си.

— Но защо? Не разбирам.

— Стария също. — Уилърд въздъхна. — Понякога си мисля, че Алекс беше единственият американец, извадил си поука от трагичните грешки, допуснати във Виетнамската война. Имаше гениалната способност да си представя бъдещето, да предвиди това, което стана в Ирак и в Афганистан. Виждаше идването на новия свят. Знаеше, че методите за водене на война са толкова остарели и така обречени на неуспех, като Кодексът на Наполеон^[1]. Докато Пентагонът харчеше милиарди, за да се запасява с интелигентни бомби, ядрени подводници, бомбардировачи „Стелт“ и свръхзвукови изстребители, Алекс се беше съсредоточил върху създаването на единственото оръжие, което знаеше, че ще бъде ефикасно: човешки същества. Още от първия ден главната задача на „Тредстоун“ беше да създаде идеалното човешко оръжие: безстрашно, безмилостно, умеещо да прониква навсякъде, да заблуждава, да се преструва. Оръжие с хиляда лица, които могат да бъдат всеки и да отидат навсякъде, да убият всяка цел без никакви угризения и да се върнат, за да поемат следващата задача. Сега виждаш колко прозорлив беше Алекс. Предвижданото от него наистина се случи. Това, което създадохме в програмата „Тредстоун“, ще стане най-мощното оръжие на Америка срещу враговете, независимо колко са съобразителни и колко далеч се намират. Мислиш ли, че ще погребва с лека ръка нещо толкова безценно? Сключих сделка с дявола, за да бъде възстановена „Тредстоун“.

— Ами какво ще стане, ако той има други идеи за „Тредстоун“ — попита Маркс.

— Тогава — отвърна Уилърд — трябва да се справим по някакъв начин с дявола. — Последва кратка пауза. — Аркадин или Борн за мен няма значение. Интересува ме само изходът от тяхната борба. При всички случаи ще ги имам — единия или другия като прототип на тези, които ще създаде „Тредстоун“.

— Започни от началото — рече Борн. — Това ми прилича на някакъв кошмар.

— Накратко казано — каза с въздишка Отавио Морено, — ти нямаше право да убиваш Ноа Перлис.

Двамата бяха в тайна квартира в Теймзмийд — малък, модерен квартал от другата страна на реката, точно срещу летището на Лондонското сити. Беше една от онези модерни кокетни кутийки, пръснати из повечето предградия на града, които бяха толкова нестабилни, колкото изглеждаха. Бяха стигнали там със сивия опел на Морено — най-малко биещата на очи кола, която можеше да се намери в Лондон. Ядоха студено пиле и макарони от хладилника и отмиха храната с бутилка прилично южноафриканско вино, а после се бяха настанили в хола, където буквално се хвърлиха на диваните.

— Перлис уби Холи Моро.

— За Перлис беше бизнес — отбеляза Отавио Морено.

— Мисля, че същото се отнасяше и за Холи.

Морено кимна.

— Е, да, ама после нещата преминаха на лична основа, нали така?

Борн нямаше подходящ отговор на това, тъй като той беше очевиден и за двамата.

— Вече няма значение — продължи Морено, приемайки мълчанието на Борн за съгласие. — Това, което ти забрави, беше, че аз наех Перлис да намери лаптопа.

— Той нямаше лаптоп, имаше пръстена.

Морено поклати глава.

— Забрави за пръстена и се опитай да си спомниш за лаптопа.

Борн се почувства така, като че ли затъваше все по-дълбоко в подвижни пясъци.

— Ти и преди спомена за лаптопа, но аз не си го спомням.

— В такъв случай предполагам, че не помниш как го откридна от дома на Джалал Есай.

Борн безпомощно поклати глава.

Морено разтърка за момент очи.

— Разбирам какво си имал предвид, когато каза да започна отначало.

Борн не отговори нищо и продължи да го гледа внимателно. Постоянният проблем с хора, появяващи се от миналото, беше следният: Кой всъщност бяха те и дали говореха истината? Човек без памет лесно може да бъде излъган. Всъщност, замисли се Борн, вероятно е забавно да излъжеш един човек в амнезия и да наблюдаваш реакциите му.

— Ти получи задачата да се сдобиеш с портативния компютър.

— От кого?

Морено сви рамене.

— Предполагам от Алекс Конклин. Както и да е, ние установихме контакт в Маракеш.

Отново Мароко. Борн се наведе напред.

— Защо трябваше да се свържа с теб?

— Аз бях връзката на Алекс Конклин там. — Когато Борн скептично го погледна, той добави: — Аз съм полубрат. Майка ми е берберка от Високите Атласки планини.

— Баща ти доста си е похойкал.

— Можеш да се шегуващ колкото си искаш. Няма да се обидя. — Отавио Морено се засмя. — Господи, какъв шибан свят — рече той, клатейки глава. — Е, добре, виж какво, приятел. Баща ми се е занимавал с много работи, повечето незаконни, така е. Признавам го. И какво от това? Деловите му начинания са го отвели в много места по света, някои от които странни.

— Бизнесът не беше единственото нещо, за което баща ти е имал голям апетит — рече Борн.

Отавио Морено кимна.

— Съвършено вярно. Той си падаше по екзотични жени.

— Има ли и други малки отрочета на Морено по света?

Отавио се засмя.

— Като знам какъв беше баща ми, може и да има. Но ако наистина има, аз не ги познавам.

Борн реши, че няма да узнае нищо повече, ако продължават да говорят още за любовните истории на стария Морено.

— Е, добре, казваш, че си бил връзката на Конклин в Маракеш.

— Не го казвам — рече леко намръщен Морено, — аз бях човекът.

— Предполагам, че не можеш да извадиш никакви анулирани чекове от сметката на „Тредстоун“.

— Ха, ха — каза Морено, но не се засмя. Извади пакет френски цигари, измъкна една и я запали. Вгледа се в Борн, докато издихваше дима към тавана. Накрая рече: — Дали не бъркам, като предполагам, че и двамата мислим за едно и също?

— Не знам. Според теб така ли е?

Борн стана и отиде в кухнята, за да си налее чаша студена вода. Беше го яд на себе си, не на Морено. Знаеше, че се намира в най-уязвимата точка на този етап. Не обичаше да е уязвим. Още повече пък не можеше да си го позволи в работата.

Върна се в хола и седна на един фотьойл срещу канапето, където Отавио Морено, дълбоко замислен, бавно пушеше. В отсъствието на Борн беше включил телевизора на новините на Би Би Си. Звукът беше изключен, но образите от „Веспър Клъб“ им бяха твърде познати. Лампите на покривите на линейките и на полицейските коли святкаха. От централния вход на клуба излязоха хора, които носеха носилка. Тялото в нея беше покрито с платно, което закриваше лицето. После картината се смени и на екрана се появи говорител от студиото на Би Би Си, който четеше това, което му беше написано. Борн даде знак и Морено включи звука, но не чула нищо интересно и той отново го изключи.

— Сега ще е по-трудно да се измъкнем от Лондон — рече Борн.

— Знам повече начини от тях за измъкване от Лондон — каза Морено и посочи с ръка полица, когото интервюираха на екрана.

— Аз също — каза Борн. — Проблемът не е в това.

Морено се наведе напред, смачка фасата в един грозен пепелник и запали нова цигара.

— Ако очакваш от мен извинение, ще останеш разочарован.

— Твърде късно е за извинения — рече Борн. — Защо е толкова важен този лаптоп?

Морено сви рамене.

— Пръстенът беше у Перлис — продължи Борн. — Той уби Холи заради него.

— Пръстенът е символ на „Северий Домна“. Всички членове го носят.

— Точно в това е работата. Ако в него няма нищо друго, което да е важно, защо Перлис уби Холи заради него?

— Не знам. Може да е мислел, че пръстенът ще го отведе по някакъв начин до лаптопа. — Морено отново смачка цигарата. — Виж, да не би това недоверие да се дължи на факта, че Густаво беше мой полубрат?

— Не бих изключил такава причина — каза Борн.

— Е, да, големият ми брат винаги ми е бил трън в задника, откакто се помня.

— В такъв случай за теб е добре, че той е мъртъв — отсече Борн. Морено се вгледа за момент в него.

— Боже Господи, ти си мислиш, че съм поел бизнеса му с дрога.

— Щях да бъда глупак, ако подобна мисъл не ми беше минала през главата.

Морено мрачно кимна.

— Прав си. — Облегна се назад и разпери ръце. — Е, добре, как бих могъл да докажа, че не е така?

— От теб зависи.

Морено скръсти ръце на гърдите си и се замисли за момент.

— Какво си спомняш, за тях четиримата: Перлис, Холи, Трейси и Диего Херера?

— Абсолютно нищо — отвърна Борн.

— Предполагам, че си попитал Диего за тях. Той какво ти каза?

— Знам за приятелството им, за техните романтични взаимоотношения.

Морено се намръщи.

— Какви романтични взаимоотношения?

Когато Борн му разказа, той се засмя.

— Човече, това твоє момче Диего ти е наговорил куп лъжи. Между четиримата нямаше никакви романтични връзки. Имаше само приятелство... докато Холи започна да носи пръстена. Някой от тях, може би Трейси, не съм сигурен, се заинтересува от надписа, гравирани от вътрешната му страна. Колкото по-голям интерес проявяваше тя, толкова повече се изостряше любопитството на Перлис. Той направи снимка на надписа и я показа на неговия бос навремето Оливър Лис. Това доведе директно до трагедията със смъртта на Холи.

— Откъде знаеш всичко това?

— Работих за „Блек Ривър“, докато Алекс Конклин ме вербува като местен агент на „Тредстоун“. Това му достави голямо удоволствие. Той презираше Лис като най-корумпирания и егоистичен човек, когото можеш да срещнеш в този бизнес. Радваше се на нещастieto на другите, мамеше безмилостно държавата и нареждаше на агентите си да извършват престъпления и жестокости, които тя не се осмеляваше да върши. До момента, в който ти торпилира „Блек Ривър“, Лис беше най-успешният съвременен агент на хаоса и, повярвай ми, това не са празни приказки.

— Но то все пак не обяснява защо...

— По едно време Перлис докладваше на мен, преди Лис да поеме пряко ръководството му и да го използва за изпълнение на лични поръчки.

Борн кимна.

— Пръстенът беше една от тях, така ли?

— Да. Перлис имаше нужда от помощ и затова дойде при мен. Бях единственият, на когото се доверяваше. Каза ми, че щом Лис видял пръстена, моментално се въодушевил. Тогава наредил на Перлис да намери лаптопа.

— Онзи, който ти ми помогна да открадна от Джалал Есай.

— Точно така.

Борн се намръщи.

— Но какво стана с него?

— Ти трябваше да го предадеш лично на Конклин, но не го направи.

— Защо?

— Откри нещо за лаптопа... нещо, което — както ми каза, Конклин вероятно не е искал ти да знаеш. Ти пое отговорността да промениш в движение мисията.

— И какво открих?

Морено сви рамене.

— Така и не ми каза, а и аз бях твърде добре обучен, за да не попитам.

Борн потъна в размисъл. Загадката с пръстена ставаше все по-голяма. Като се има предвид реакцията на Лис, когато видял пръстена, изглеждаше вероятно, че той е свързан по някакъв начин с лаптопа. Разбира се, при положение, че Морено му казваше истината.

Почувства се сякаш се намира в коридор с огледала и всяко отражение е изкривено по различен начин, така че вече не можеше да се различи реалността от старателно съчинената фантазия, истината от изкусно разказаната измислица.

На телевизионния екран говорителят беше преминал към други новини, за други места, но кадрите с трупа на Диего Херера, когото изкарваха от „Веспър Клъб“, продължаваха да не излизат от главата му. Налагаше ли се да бъде убит, както му беше обяснил Морено, или пък самият той е имал друг, скрит мотив, за който не казваше на Борн? Единственият начин да разбере истината беше да държи Морено до себе си и да продължи да го разпитва колкото е възможно по-умело, докато се появи някоя пукнатина в бронята му или пък докато не докаже, че е искрен.

— Какво знаеш за Есай? — попита Борн.

— Не много, освен това, че е член на управителния съвет на „Северий Домна“. Произхожда от знатна фамилия, чиито корени могат да се проследят, ако не се лъжа, до единадесети век. Прадедите му са взели участие в мароканското завладяване на Андалусия. Един от тях се е разпореждал там в продължение на години.

— А в по-ново време?

— Сега никой не се интересува от берберите, или амазигите, както се наричаме ние.

— А какво ще ми кажеш за самата „Северий Домна“?

— Е, тук бих могъл повече да помогна. Първо трябва да подчертая, че за групировката се знае много малко. Летят толкова ниско под радара, че каквито и следи да оставят, те са невидими или са лесно заличими. Никой не знае колко голяма е тази групировка, но членовете ѝ са разпръснати буквално във всяко кътче на земното кълбо, всички заемат важно положение в държавата, в бизнеса, в медиите и в престъпния свят. Представени са във всяка индустрия, която може да ти дойде наум.

— Каква е целта им? — Борн се замисли за думата „Доминьон“, изписана от вътрешната страна на пръстена. — Какво искат?

— Власт, пари, контрол над световните събития. Кой знае, но това е по-добро предположение от всяко друго. Към това се стреми всеки, не е ли така?

— Да, ако си студент по история — съгласи се Борн.

Отавио Морено се засмя.

— Много хора не са.

Борн пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. Запита се какво беше открил за лаптопа, което го беше накарало да промени мисията, на която беше изпратен. Спомняше си, че до убийството на Конклин той и „Тредстоун“ бяха в добри, дори приятелски отношения.

Когато спомена за това, Морено каза:

— Ти ме накара да кажа на Конклин, че лаптопът не е у Есай и че не знаеш какво е станало с него.

— А ти каза ли му?

— Да.

— Защо си го направил? „Тредстоун“ ти плащаше заплата, Конклин беше твой шеф.

— Не съм напълно сигурен — призна Отавио Морено. — Като оставим настрана факта, че между оперативния агент и кабинетния сътрудник има голяма разлика. Единният не разбира непременно мотивите на другия и обратното. Тук, на предната линия, ако не си пазим гърбовете един на друг, скоро ще сме мъртви. — Той прибра пакета с цигарите в джоба си. — Когато ти ми каза, че си открил нещо много важно, което е достатъчно да промениш хода на мисията, аз ти повярвах.

— Значи сте дошли да видите прочутия Корелос.

Роберто Корелос, братовчед на Нарсико Скидел, се усмихна под мустак. Седеше в удобно кресло. Стаята беше просторна и светла, с дебел килим, порцеланови лампи, картини по стените и изглеждаше като нечия гостна. Обаче, както Мойра имаше възможност да се увери, затворите в Богота приличаха на всички други по света.

— Американската преса иска да разговаря с прочутия Корелос сега, когато се намира в „Ла Модело“ и тя се чувства в безопасност. — Той извади пура от външния джоб на бялата си риза гуаябера, отхапа демонстративно единия ѝ край и я запали със стара запалка „Зипо“. Пак се усмихна под мустак и каза: — Подарък от един от многото ми почитатели. — Не стана ясно дали има предвид пурата, или запалката.

Издуха облак ароматен дим към тавана и прехвърли крак върху крак.

— За кой вестник казахте, че работите?

— Аз съм нещатна кореспондентка на „Вашингтон Поуст“ — отвърна Мойра. Акредитацията ѝ беше дадена от Джалал Есай. Не знаеше как я беше получил и не се интересувахе. За нея беше важно само, че ще проверят най-внимателно акредитацията ѝ. Есай я беше уверил, че ще го сторят, и до този момент се бе оказал прав.

Беше пристигнала в Богота преди по-малко от двадесет и четири часа и веднага получи разрешение да интервюира Корелос. Леко се изненада, че никой не го интересувахе.

— Имате късмет, че дойдохте сега. След седмица няма да съм вече тук. — Корелос се загледа в запаления край на пурата. — За мен това беше един вид почивка. — Той махна с ръка. — Имам всичко, от което се нуждая — храна, пури, курви за чукане, абсолютно всичко — и дори не е нужно да си мръдна пръста, за да ги получа.

— Чудесно — рече Мойра.

Корелос я изгледа. Беше хубав мъж, малко грубоват и мускулист. С черните си, искрящи очи и осезаемо мъжко присъствие със сигурност беше харизматичен.

— Трябва да разберете нещо за Колумбия, сеньорита Тревър. Страната не е в ръцете на правителството, не, не, не. В Колумбия властта е поделена между Революционните въоръжени сили на Колумбия (ФАРК^[2]) и наркобароните. Леви партизани и десни капиталисти, нещо подобно. — Смахът му беше дрезгав и весел като крясъка на папагал ара. Изглеждаше напълно спокоен, като че ли беше у дома си, а не в един от най-зловещите затвори на Богота. — ФАРК контролира четиридесет процента от страната, а ние другите шестдесет.

Мойра го погледна недоверчиво.

— Струва ми се, че малко преувеличавате, сеньор Корелос. Трябва ли да приемам с известни резерви всичко, което ми казвате?

Корелос се пресегна назад и постави между тях един полуавтоматичен пистолет „Таурус ПТ 92“.

Мойра се почувства така, сякаш някой я беше ударил в корема и ѝ беше изкарал въздуха.

— Напълно зареден е, можете да проверите, ако искате. — Голямата ѝ изненада, изглежда, му се стори забавна. — Или да го

вземете... като сувенир. Не се безпокойте, там, откъдето е дошъл, има още много такива.

Той отново се засмя. После отмести пистолета настрана.

— Чуйте ме, сеньорита, подобно на повечето гринго мисля, че не сте много запозната с обстановката тук. Само преди месец тук имашме война — партизаните от ФАРК срещу... хъм, бизнесмените. Беше сериозен конфликт с автомати „Калашников“, гранати, динамит и какво ли още не. Охраната се отдръпна. Армията обгради затвора, но не се осмели да влезе вътре, защото ние сме по-добре въоръжени от тях. — Той ѝ намигна. — Обзалагам се, че министърът на правосъдието не ви е казал за това.

— Не, не ми каза.

— Не съм изненадан. Тук беше ужасна кървава каша, уверявам ви.

Мойра беше много впечатлена.

— И как свърши?

— Аз се намесих. От ФАРК ме слушат. Не съм против тях... със сигурност не и против това, за което се борят. Правителството е корумпирано и жалко. Поне за това те са прави. Знаят, че ще застана на тяхна страна, ще накарам хората си да ги подкрепят... дотогава, докато не ме закачат. Аз самият не давам и пукната пара за политиците — десни, леви, фашисти, социалисти. Оставям семантиката на хората, които нямат нищо по-добро за правене в скапания си живот. Заеят съм да правя пари, това е животът ми. Всички други могат да гният в ада.

Той изтръска пепелта от пурата си в един месингов пепелник.

— Отнасям се с уважение към ФАРК. Налага се, аз съм прагматик. Те контролират по-голямата част от Богота, а ние не. И те имат собствена програма за освобождаване от затворите. Ето един пример. Преди две седмици в „Ла Пикота“ — другия затвор тук — проклетниците от ФАРК взривиха една цяла стена и освободиха деветдесет и осем свои другари. За един гринго подобно нещо звучи абсурдно и невъзможно, не съм ли прав? Но това е животът в Колумбия. — Той се засмя. — Можете да говорите каквото си искате за ФАРК, но те са куражлии, а аз уважавам това.

— Всъщност, сеньор Корелос, освен ако не съм ви разбрала правилно, това е единственото нещо, което уважавате. — Без да каже и дума повече, Мойра се протегна, взе пистолета, дръпна затвора и пак

го върна, като през цялото време гледаше Корелос в очите, без да мигне.

Когато остави пистолета обратно на масата, Корелос каза:

— Защо искаш да разговаряш с мен, сеньора? Защо всъщност си дошла? Не е, за да пишеш материал за вестник, нали?

— Имам нужда от помощта ти — рече тя. — Търся един лаптоп, който е бил на Густаво Морено. Малко преди той да умре, е изчезнал.

Корелос разпери ръце.

— И защо си дошла при мен?

— Ти беше доставчик на Морено.

— Така ли?

— Човекът, който открадна лаптопа... един от хората на Морено, е работил за някой друг, някой неизвестен... после бил намерен мъртъв в покрайнините на Аमतитан във фермата на твоя братовчед Нарсико.

— Този боклук, който се е преименувал с име на гринго ли? Не искам да имам нищо общо с него. За мен той е мъртъв.

Мойра се замисли за момент.

— Струва ми се, че замесването му в убийството на този човек може да е добър начин да му го върнеш.

Корелос изсумтя.

— Какво, и да накарам мексиканската полиция да го заподозре и да го арестува? Моля, моля! Когато трябва да разследват престъпления, те са пълни идиоти. Единственото нещо, което знаят да правят, е да вземат рушвети и да почиват след обяд. Освен това Беренгария също ще бъде заподозряна. Не, ако исках Нарсико да бъде мъртъв, щеше да намериш трупа му в Аमतитан.

— В такъв случай кой е поел бизнеса на Морено? На кого продаваш сега?

Корелос изпусна дим от пурата си и притвори очи.

— Нямам намерение да вкарвам, когато и да било в затвора — продължи тя. — Всъщност би било безполезно, нали така? Искам да намеря лаптопа и това беше една нишка, която трябваше да проследя.

Корелос угаси пурата. Даде знак и един мъж, очевидно не от охраната на затвора, се приближи с бутилка текила и две чаши, които постави на масата между Корелос и Мойра.

— Тъкмо се канех да поръчам нещо за ядене. Какво предпочиташ?

— Каквото ще вземеш ти.

Той кимна, каза нещо на младия мъж, който също кимна и бързо излезе. Корелос се наведе и наля текила. След като и двамата пресушиха чашите, каза:

— Трябва да разбереш дълбоката ми омраза към Нарсико.

Тя сви рамене.

— Аз съм гринга, не гледаме толкова сериозно на такива неща. Знам, че не си го убил.

Той махна с ръка.

— Точно това имах предвид под разбиране. Убийството би било нещо твърде добро за лайно като него.

Тя започна да предсеща накъде отива разговорът.

— Значи планираш нещо друго?

Отново последва смях, подобен на крясъка на ара.

— Вече е направено. Който е казал, че отмъщението е ядене, което най-добре да се сервира студено, няма колумбийска кръв във вените си. Защо да се чака, когато възможността е пред теб?

Младият мъж се върна с поднос, препълнен с храна — голямо разнообразие от чинийки, като се започне с ориз и боб и се стигне до пържени люти чушлета и пушени морски деликатеси. Остави подноса на масата и Корелос го отпрати с махване на ръката. Веднага взе една чиния със скариди в огнено лютив сос и започна да ги яде заедно с главите. Облиза си пръстите от соса и продължи:

— Знаеш ли кой е най-добрият начин да се докопаш до някой мъж, сеньорита? Чрез жена му.

Сега тя разбра.

— Прельстил си Беренгария.

— Да. Сложих му рога, опозорих го, но това не е всичко, което направих. Нарсико отчаяно искаше да надмине семейството си, затова се погрижих да не може да го стори. — Очите на Корелос проблеснаха. — Направих Беренгария Морено наследница на брат си.

И си го сторил дяволски добре, помисли си Мойра. Есай й беше казал, че няма дори и намек тя да е замесена.

— Мислите ли, че тя е имала къртица при брат си?

— Ако й трябваше списък с клиентите на Густаво, беше достатъчно само да му го поиска, което тя не направи, поне докато бе жив.

— Тогава кой би го сторил?

Той скептично я изгледа.

— О, не знам, хиляда души, може и повече. Искаш ли да ти напиша списък?

Тя не обърна внимание на сарказма му.

— А какво ще кажеш за себе си?

Той се засмя.

— Какво? Занасяш ли ме? Густаво ми докарваше цяло състояние, като вършеше всичката черна работа. Защо ми е да му погаждам номера?

Дали Корелос е знаел, че списъкът с клиентите на Морено е бил в лаптопа, или само е предполагал? — запита се Мойра. Есай нямаше вид на човек, който ще се опита да отнеме бизнеса на един наркобарон. По-скоро приличаше на ограбен, който иска да си върне отнетото. Тя се наведе напред и опря лакти на масата.

— Ескупаче, омбре^[3]. Някой е офейкал с лаптопа. Ако не е била Беренгария, тогава е бил някой друг, който е искал бизнеса на Густаво и е само въпрос на време, преди да започне да действа.

Корелос взе чиния с пържени чушлета и започна да ги подхвърля едно след друго в устата си. Добре очертаните му устни лъснаха от мазнина. Не си направи труда да ги избърше.

— Не знам нищо за това — каза студено той.

Мойра му повярва. Ако знаеше, вече щеше да е направил нещо по въпроса. Тя се изправи.

— Може би Беренгария знае.

Той присви очи.

— Не ми се вярва. Каквото знае тя, го знам и аз.

— Ти си доста далеч от Халиско.

Корелос презрително се изсмя.

— Не ме познаваш много добре, нали, чика.

— Искам този лаптоп, омбре.

— Там е работата, я! — Дълбоко в гърлото му се чу звук, подобен на мъркане на тигър. — Става късно, чика. Защо не останеш за през нощта? Гарантирам ти, че условията, които имам тук, са по-добри, отколкото тези, които може да ти предложи градът.

Тя се усмихна.

— Не мисля да оставам. Благодаря ти за гостоприемството... и за откровеността.

Корелос се ухили.

— Готов съм на всичко за една красива сеньора. — Той вдигна предупредително пръст. — Внимавай, чика. Не ти завиждам. Беренгария е опасна пираня. Дай ѝ и най-малкия повод и тя ще те изяде заедно с костите.

Когато Питър Маркс пристигна в апартамента на Ноа Перлис, го завари пълен с агенти на ЦРУ, двама, от които му бяха познати. Единия, Джес Макдонъл, познаваше много добре. Бяха работили заедно при изпълнението на две операции, преди Маркс да бъде повишен и да стане член на ръководството.

Когато Макдонъл го видя, той му кимна, отведе го настрана и каза шепнешком:

— Какво, по дяволите, правиш тук, Питър?

— Изпълнявам задача.

— Ние също, така че ще е по-добре да се махнеш веднага, преди някой от новите натегачи на Данзигер да се заинтересува от теб.

— Не мога, Джес. — Питър проточи врат, за да погледне през рамото на Макдонъл. — Търся Джейсън Борн.

— Пожелавам ти много късмет, момче. — Макдонъл му хвърли поглед, пълен със сарказъм. — Колко рози да изпратя на погребението ти?

— Слушай, Джес, току-що пристигнах със самолета от Вашингтон. Уморен съм, гладен съм, изнервен съм и не съм в настроение да си играя игрички с теб или с когото и да било от оловните войничета на Данзигер. — Той направи крачка встрани, за да заобиколи Макдонъл. — Да не мислиш, че ме е страх от някого от тях или от Данзигер?

Макдонъл вдигна ръце.

— Добре, добре. Разбрах те, момче. — Хвана Маркс за лакътя. — Ще те запозная подробно с всичко, но не тук. За разлика от теб, Данзигер все още ми е шеф. — Той поведе Маркс през вратата в коридора. — Хайде да слезем долу в кръчмата и да пийнем по някоя бира. Като ударя една-две халби, ставам по-куражлия.

„Закланото агне“ беше една от онези лондонски кръчми, създадени да просъществуват с векове. Таванът ѝ беше нисък, вътре цареше полумрак и миришеше силно на ферментирала бира и много застоял цигарен дим, част от който продължаваше да виси във въздуха като пияна мъгла.

Макдонъл избра една маса до облицованата с дървена ламперия стена, поръча им халби от пивото със стайна температура, а за Маркс и чиния наденички с гарнитура картофено пюре. Когато храната пристигна, Маркс ги подуши и стомахът му се обърна. Накара келнера да махне чинията и си поръча две кифли със сирене.

— Това разследване е част от съдебното дело срещу „Блек Ривър“ — каза Макдонъл.

— Мислех, че случаят вече е приключен.

— Така мислеха всички. — Макдонъл пресуши една халба и поръча нова. — Обаче се оказа, че някой много високопоставен е вдигнал мерника на Оливър Лис.

— Лис напусна „Блек Ривър“, преди някое от разхвърчалите се лайна да го изцапа.

Макдонъл вдигна халбата с новата бира.

— Подозренията към него не са отпаднали. Има съмнения, че макар и да се е измъкнал, все още е твърде вероятно той да е сред архитектите на нечистите сделки на „Блек Ривър“. Работата ни е да потвърдим това предположение с безспорни доказателства и тъй като Ноа Перлис беше личният копой на Лис, сега обръщаме жилището му наопаки.

— Все едно да търсите игла в купа сено — рече Маркс.

— Може би. — Макдонъл изгълта бирата си. — Обаче там намерихме снимка на онова момче Диего Херера. Сигурно си чул, че миналата нощ е бил наръган с нож в едно тузарско казино в западен Лондон, което се казва „Веспър Клъб“.

— Не съм чул — рече Маркс. — Това какво ме интересува?

— Много, момче. Човекът, убил Диего Херера, е бил с Джейсън Борн. Напуснали са заедно клуба минути след убийството.

Сорая пътуваше на юг, накъдето интуицията ѝ подсказваше, че се беше насочил Аркадин под фалшивото име Франк Н. Стейн. Здрачът

се спускаше плавно като падащ лист, когато спря колата в Ногалес. Все още беше в пределите на Аризона. Непосредствено оттатък границата беше неговият град близнак, Ногалес в мексиканския щат Сонора.

Остави колата на един паркинг и се разходи из прашния централен площад. Намери бистро с маси отвън и си поръча чиния тамалес^[4] и бира „Корона“.

Испанският ѝ беше доста по-добър от нейния френски и немски, което означаваше, че наистина е много добър. А и тук благодарение на тъмната кожа, египетската кръв и орловия ѝ нос лесно можеше да бъде взета за жена от ацтекски произход. Облегна се назад в стола и си позволи кратка почивка, докато наблюдаваше хората, които влизаха и излизаха от площада, всеки зает с делата си. Други пазаруваха или просто се разхождаха, хванати за ръце. Имаше и много стари хора, насядали по пейките, които играеха карти или просто разговаряха. Минаваха коли — повечето стари, очукани и прашни, както и ръждясали камиони, натоварени с какво ли не. Основният поминък в Ногалес беше земеделието и товарите от неговия град близнак непрекъснато преминаваха границата, за да се отправят оттам за останалата част на Съединените щати.

Тъкмо беше приключила с яденето и пиеше втората си бира, когато забеляза един стар черен шевролет, прашен и тромав, да минава покрай нея, но регистрационният му номер беше друг и тя продължи да си пие бирата. Отказа десерт, но си поръча кафе.

Келнерът тъкмо поставяше малката чашка пред нея, когато тя забеляза през рамо друг черен шевролет. Когато келнерът се отдалечи, стана от стола. Номерът на регистрационната табела беше същият като на колата, взета под наем от Аркадин, но шофьорът беше осемнадесетгодишен пънкар. Спря близо до бистрото и излезе от колата. Косата му беше във формата на гребен по средата на главата, а ръцете бяха покрити с татуировки на змии и качулати птици. Сорая разпозна кетцал — свещената птица на ацтеките и маите. Изпи на един дъх кафето си, остави пари на масата и се отправи към пънкаря.

— Откъде взе тази кола, компадре? — попита го Сорая.

Той я изгледа и се ухили. Вторачи се в гърдите ѝ и каза:

— Теб какво ти влиза в работата?

— Аз не съм ченге, ако това те притеснява.

— Защо ще ме притеснява?

— Ами, защото този шевролет е взет под наем от Тусон — и двамата го знаем.

Пънкарят продължи да се хили. Изглежда всяка сутрин тренираше пред огледалото.

— Харесват ли ти?

Хлапакът се стресна.

— Какво?

— Гърдите ми.

Той се засмя, леко смутен, и отмести поглед.

— Слушай — рече тя, — не се интересувам нито от теб, нито от колата. Кажи ми за човека, който я беше наел.

Момчето се изплю настрани, но не каза нищо.

— Не ставай глупав — рече тя. — Вече достатъчно си загазил. Мога да ти помогна.

Пънкарят въздъхна.

— Наистина не знам. Намерих колата в пустинята. Беше изоставена.

— Как я запали... с жиците ли?

— Не, не беше нужно. Ключът си стоеше на мястото.

Това вече беше интересно. Вероятно означаваше, че Аркадин нямаше намерение да се връща за нея и можеше да се предположи, че той вече не е в Ногалес. Сорая се замисли за момент.

— Ако искам да премина границата, как бих могла да го сторя?

— Граничният пункт е само на две мили на юг.

— Не искам да мина по този начин.

Пънкарят примигна и я изгледа така, като че ли я виждаше за пръв път.

— Гладен съм — рече той. — Защо не ми купиш нещо за ядене?

— Добре — каза тя, — но не очаквай нищо друго.

Когато той се засмя, крехката черупка на преднамерено нахаканото му държане се пропука. Лицето му се превърна в лице на момче, което гледа света през тъжните си очи.

Тя го заведе обратно в бистрото, където му поръча борилос и грамадна чиния боб, полят с лютив сос. Казваше се Алваро Обрегон. Беше от Чихуауа. Семейството му се отправило на север да търси работа и стигнало дотук. С помощта на вуйчото родителите му получили работа в една консервна фабрика за плодове и зеленчуци.

Нарече сестра си уличница, а братята му мързелували по цял ден, вместо да работят. Самият той бил нает на работа от собственика на едно ранчо. Бил дошъл в града, за да вземе провизиите, поръчани по телефона от шефа му.

— Отначало се въодушевих, че ще дойдем тук — каза той. — Бях чел за американския Ногалес и научих, че много наистина страхотни хора са били родени тук, като например Чарли Мингъс. За мен музиката му нищо не струва, но той е известен. Другият е Роджър Смит. Да чукаш Ан-Маргарет, представяш ли си! Обаче най-страхотна е Мовита Кастанеда. Обзалагам се, че изобщо не си чувала за нея.

Когато Сорая каза, че не е, той се ухили.

— Тя играеше в „Летим за Рио“ и в „Бунтът на богатството“, но аз съм я гледал само в „Кулата на ужаса“. — Той омете и последните останки от боба. — Омъжи се за Марлон Брандо, беше страхотен актьор, преди да се надуе като балон. — Изтри си устата с опакото на ръката и млясна с устни. — Не беше нужно много време, за да се разочаровам. Огледай се наоколо. Какво гадно бунце!

— Изглежда имаш добра работа — рече Сорая.

— Ама я опитай. Изсмуква те като лимон.

— Да, обаче е постоянна.

— Всеки несретник печели повече от мен. — Той унило се усмихна. — Все пак не умирам от глад.

— Това ни връща към първоначалния ми въпрос. Искam да отида в Мексико.

— Защо? Това е една ужасна, лайнена дупка.

Сорая се усмихна.

— Кого ли виждам?

Алваро Обрегон като че ли се замисли кой би могъл да е, но Сорая подозираше, че вече знае. Той огледа площада. Бяха запалили лампите. Хората се прибираха за вечеря или след покупки в последната минута. Въздухът миришеше на претоплен пържен боб и други остри миризми на южняшка кухня. Накрая той каза:

— Оттатък границата има двама полерос. Това са хора, на които плащаш да те преведат през границата, без да те е грижа за митническите и имигрантските власти. Обаче всъщност има само един, който може да бъде използван, и ти имаш късмет. Рано тази сутрин той преведе едно семейство през границата от Мексико. Сега е

тук и мога да те запозная с него. Викат му Контрерас, макар всъщност това да не е истинското му име. Имал съм лично работа с него.

В това Сорая не се съмняваше.

— Бих искала да ми уредиш среща с този Контрерас.

— Ще ти струва сто американски долара.

— Това си е направо грабеж. Петдесет.

— Седемдесет и пет.

— Шестдесет. Това е последното ми предложение.

Алваро Обрегон сложи ръка на масата с дланта нагоре и Сорая постави в нея една банкнота от двадесет и една от десет долара. Изчезнаха така бързо, като че ли изобщо не се бяха появявали.

— Останалото при доставката — рече тя.

— Почакай тук — каза Алваро Обрегон.

— Защо не му се обадиш по телефона за по-бързо?

Алваро поклати глава.

— Никакви контакти по джиесем. Това е част от правилата на играта. — Той стана и без да бърза, се отправи към Ногалес.

Сорая остана да чака сама повече от час, наслаждавайки се на атмосферата наоколо и на духовия оркестър, който изпълняваше музика от Синалоа. Двама мъже я поканиха на танц, обаче тя любезно, но твърдо им отказа.

После, когато оркестърът преминаваше плавно към второто изпълнение, видя Алваро Обрегон да се появява от тъмното. Придружаваше го мъж, очевидно Контрерас, който според нея беше някъде в средата на четиридесетте. Лицето му приличаше на многократно разгръщана и сгъвана карта. Беше висок и слаб, с леко криви крака като на дългогодишен каубой и като каубой носеше широкопола шапка, тесни дънки и западняшка риза.

Мъжът и момчето седнаха, без да кажат и дума. Отблизо Контрерас имаше избледнели от слънцето очи на човек, прекарващ повечето време сред дивия пелин, прахта и убийствената горещина на пустинята. Кожата му беше като щавена, и то прекалено усърдно.

— Момчето ми каза, че искате да отидете на юг — заговори на английски Контрерас.

— Точно така. — Сорая беше виждала очи като неговите у професионални комарджии. Като че ли бяха хлътнали в черепа.

— Кога?

Не беше от приказливите, което я устройваше.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Контрерас вдигна глава към луната, подобно на койот, който се кани да вие срещу нея.

— Сега е само сърп — рече той. — Довечера ще е по-добре, отколкото утре, утре ще е по-добре от вдругиден. След това... — Той сви рамене, като че ли да каже, че вратата ще е затворена.

— Колко вземаш? — попита тя.

Той отново равнодушно я погледна.

— С мен не можеш да се пазариш като с момчето.

— Добре.

— Хиляда и петстотин, половината предварително.

— Една четвърт, а останалото след като ме прехвърлиш оттатък.

Контрерас леко изкриви устни.

— Прав си момче, тя е някаква кучка.

Сорая не се обиди. Знаеше, че беше казано като комплимент. Тези хора говореха така, тя нямаше да ги промени, нито смяташе да се опитва.

Контрерас сви рамене и се нагани да стане.

— Казах ти.

— Виж какво — рече Сорая, — ще се съглася с условията ти, ако хвърлиш едно око на тази снимка.

Контрерас продължително я изгледа, а после се отпусна в стола. Протегна ръка, също както беше направил Алваро Обрегон. Момчето се учеше бързо.

Сорая се порови из снимките в мобилния си телефон, докато намери тази на Аркадин. Подаде джиесема на мъжа.

— Виждал ли си го? Може да си го прехвърлил на юг преди около девет или десет дни. — Това беше предположението ѝ след разказа на Алваро Обрегон за изоставения в пустинята шевролет. Аркадин беше намерил начин да влезе в Мексико, като заобиколи граничния контрол.

Контрерас не погледна снимката. Безцветните му очи продължаваха да гледат нея.

— Аз не се пазаря — повтори той. — За услуга ли ме молиш?

Сорая се поколеба за момент, а после кимна.

— Предполагам.

— Не правя услуги. — Той погледна снимката. — Сега таксата ми е две хиляди.

Сорая се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Сега пък се опитваш да се възползваш.

— Решавай — рече Контрерас. — След минута ще станат дори три хиляди.

Сорая въздъхна.

— Добре, добре.

— Покажи ми цвета.

Имаше предвид да види всичките пари, за да е сигурен, че тя ще бъде в състояние да му плати. Когато Сорая разгърна пачката банкноти от по сто долара, той остана доволен и кимна.

— Прехвърлих го преди десет дни.

— Каза ли къде отива?

Контрерас изсумтя.

— Нищо не каза дори и когато ми подаде парите. Мен това ме устройваше.

Сорая изигра и последната си карта.

— Къде мислиш, че отиваше?

Контрерас вдигна глава, като че ли надуваше нещо във въздуха.

— Сигурен съм, че мъж като него няма да отиде в пустинята. Видях, че ненавижда тази горещина. И съм абсолютно сигурен, че няма намерение да работи в някоя от фабриките на Сонора. Този човек беше бос, сам си беше господар. — Той сведе очи и я погледна. — Като теб.

— Тогава къде би могъл да отиде?

— По крайбрежието, господарке. Сигурен съм в това, както съм сигурен, че стоиш тук пред мен.

Борн беше заспал, когато Криси се обади. Звукът на мобилния му телефон моментално го събуди и той разтри с пръсти очите си.

— Адам!

Напрежението, с което беше казана тази единствена дума, веднага го накара да застане нащрек и той попита:

— Какво се е случило?

— Тук... тук има някой, който иска да говори с теб. О, Адам!

— Криси, Криси...

Обади се непознат мъжки глас:

— Стоун, Борн или както там се казваш. По-добре ще е да дойдеш тук. Жената и дъщеря ѝ здравата са загазили.

Борн стисна по-здраво телефона.

— Кой си ти?

— Казвам се Ковън. Трябва веднага да те видя.

— Къде си?

— Ще ти дам указания. Слушай внимателно, няма да повтарям.

— Ковън изброи сложен списък от магистрали, шосета, завои и километри. — Очаквам те тук след деветдесет минути.

Борн погледна към Морено, който му даваше знаци.

— Не знам дали ще успея за...

— Ще успееш — увери го Ковън. — Ако не успееш, малкото момиче ще пострада. За всеки петнадесет минути закъснение ще страда още повече. Ясен ли съм?

— Напълно — каза Борн.

— Добре. Часовникът започва да цъка сега.

[1] Граждански кодекс, приет във Франция през 1804 година. — Бел.прев. ↑

[2] FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia — Революционни въоръжени сили на Колумбия). — Бел.прев. ↑

[3] Чуй ме, човече (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] Латиноамериканско ядене, подобно на пирожки. — Бел.прев.

Фредерик Уилърд прекара осем последователни часа в интернет, опитвайки се, но без успех, да открие собственика на „Монишън Клъб“, какво прави тази организация, откъде идват парите ѝ и кои са членовете ѝ. През това време направи три почивки, две, за да използва банята, и една да изгълта набързо някаква много гадна китайска храна, която беше поръчал и му я бяха донесли. Навсякъде около него имаше работници, които подновяваха офисите на „Тредстоун“, инсталираха електронна апаратура и специални звукоизолиращи врати, боядисваха стените, от които предишния ден бяха свалени тапетите.

Уилърд имаше търпението на костенурка, но накрая дори той не издържа. Изкара следващите четиридесет минути на улицата, обикаляйки квартала, за да си проясни главата от изпаренията на боите и от праха и да анализира ситуацията.

После се върна в офиса, принтира резюмето си и се прибра вкъщи, за да си пусне душ, да се избърсне, да облече костюм и да сложи вратовръзка. Постара се обувките му да бъдат лъснати до блясък. После сгъна резюмето, сложи го в джоба на самото си, качи се в колата и се отправи към „Монишън Клъб“, където я паркира в подземен паркинг наблизо.

Изкачи с енергична походка каменните стъпала и влезе във внушителното фоайе. Зад бюрото в центъра беше същата жена. Отиде при нея и попита за директора, отговарящ за връзките с обществеността.

— Нямаме директор за връзки с обществеността — каза тя, без да се усмихва. — С какво мога да ви помогна?

— Бих искал да се видя с човека, който отговаря за наемането на персонал — обясни Уилърд.

За момент жената го изгледа подозрително, а после отсече:

— Не наемаме персонал.

Уилърд вложи ласкави нотки в гласа си и се усмихна.

— Въпреки това ще съм ви много благодарен, ако кажете на този, който отговаря за това, че бих искал да се видя с него, а може би с нея.

— Трябва да носите резюме.

Уилърд го извади.

След като го прегледа, жената се усмихна и попита:

— Името ви?

— Фредерик Уилърд.

— Един момент, господин Уилърд. — Тя набра вътрешен номер и промърмори нещо в микрофона на безжичния телефон на главата си. Когато прекъсна връзката, вдигна очи към него и рече:

— Моля, седнете, господин Уилърд. Скоро ще дойде някой.

Уилърд ѝ благодари и отиде до същата пейка, където двамата с Питър Маркс бяха чакали да пристигне Оливър Лис. Секретарката отново започна да приема и да пренасочва телефонните обаждания. Уилърд си каза, че тази система е учудващо остаряла. Като че ли хората, които работеха в „Монишън Клъб“, нямаха преки телефонни линии. Това го заинтригува и той започна да изучава по-внимателно жената. Въпреки че беше млада и на пръв поглед със стандартния вид на секретарка, Уилърд имаше усещането, че тя е нещо съвсем различно. Очевидно сама решаваше дали да го пусне да мине покрай нея, но същевременно проверяваше и всяко телефонно обаждане.

След трийсетина минути един строен млад мъж излезе през стъклената врата в стената. Беше облечен в тъмен, консервативно ушит костюм. По средата на вратовръзката му като че ли имаше избродирано златно блокче. Отиде право при секретарката, наведе се леко над нея и ѝ заговори с такъв тих глас, че дори в смълчаното фоайе Уилърд не можа да чуе какво ѝ казва и какво му отговаря тя.

После се обърна и с колеблива усмивка приближи Уилърд.

— Моля, последвайте ме, господин Уилърд.

Без да чака отговор, той се завъртя на пети. Уилърд прекоси фоайето. Като минаваше покрай бюрото на секретарката, забеляза, че тя го наблюдава.

Младият мъж го преведе през вратата в слабо осветен коридор със стени, покрити с дървена ламперия. Беше постлан с килим и украсен с картини, изобразяващи средновековни ловни сцени. Минаха покрай няколко врати от двете страни. Всичките бяха затворени и Уилърд не можа да чуе нищо отвътре. Кабинетите или бяха празни, в което се съмняваше, или вратите бяха звукоизолирани — нещо твърде

необичайно за работни помещения. Поне за такива, които не са част от някоя тайна служба.

Накрая младият мъж спря пред една врата отляво, почука веднъж и после я отвори навътре.

— Господин Фредерик Уилърд — обяви той със странно официален тон, когато прекрачи прага.

Уилърд го последва и се озова не в кабинет, а в библиотека, при това изненадващо голяма. Три от стените бяха с рафтове от пода до тавана, пълни с книги. Четвъртата представляваше огромен прозорец, който гледаше към красиво подредена вътрешна градина с фонтан в центъра в марокански стил. Като че ли беше нещо от шестнадесети век.

Пред прозореца имаше голяма маса от масивно тъмно дърво, лакирана до блясък. Около нея на равно разстояние бяха наредени седем дървени стола с високи облегалки. На един от тях седеше мъж със заоблени рамене, гъста коса, сресана назад и откриваща широкото му чело. Слепоочията му бяха леко посребрени, а кожата на лицето му беше с цвят на пчелен мед. Пред него беше разтворена голяма, много дебела книга, която той изучаваше най-съсредоточено.

После вдигна глава и Уилърд видя да го гледат две сини очи, голям орлов нос и студена усмивка.

— Влезте, господин Уилърд — каза той, като продължаваше да се усмихва. — Очаквах ви.

— Използват плавателни съдове за забавления — много скъпи яхти — каза Контрерас.

— За да сноват нагоре-надолу по крайбрежието — рече Сорая.

— Това е най-сигурният начин за транспортиране от Централно Мексико на стоките, доставени от колумбийските картели.

Небето над пустинята беше огромно и така обсипано със звезди, че на някои места нощта изглеждаше като че ли забулена в леденосинкава мъгла. Тесният сърп на луната висеше ниско в небето и хвърляше безценна слаба светлина. Контрерас погледна стрелките на часовника си. Изглежда беше разучил до най-малки подробности разписанието на граничните патрули.

Бяха приклекли под дълбоката сянка, хвърляна от купчина храсти от див пелин и гигантски кактуси. Разговаряха шепнешком. Тя следваше примера на контрабандиста и затова гласът ѝ, подобно на неговия, звучеше не по-различно от шумоленето на сухия вятър в пустинята.

— Твоят човек се занимава с наркотици, бъди сигурна — рече Контрерас. — Иначе защо мъж като него ще се промъква тайно в Мексико?

Тук беше по-студено, отколкото очакваше, и тя леко потрепери.

— Освен ако някой не го е очаквал, ще да е отишъл право в Ногалес, откраднал е кола и след това се е отправил на запад към крайбрежието.

Сорая се канеше да му отговори, но той вдигна пръст пред устните си. Тя се послуша и миг по-късно чу какво го беше разтревожило — тихото скърцане по земята на подметки на ботуши недалеч от тях. Когато пламна светлината на силен фенер, Контрерас дори не помръдна, което означаваше, че го беше очаквал. Лъчът описа дъга не към мястото, където се бяха скрили, а пред тях, където се простираше невидимата граница, пуста и брулена от вятъра. Тя чу как някой изсумтя, а после светлината угасна и стъпките се отдалечиха.

Тъкмо се канеше да промени положението на тялото си, когато Контрерас я сграбчи за ръката и я накара да остане неподвижна. Дори в тъмното тя забеляза как очите му гневно проблеснаха. Затаи дъх. Миг по-късно лъчът на фенера се появи отново и освети по-голямо пространство в пустинята пред тях. После в нощта отекнаха три изстрела, които вдигнаха малки облачета прах там, където куршумите се бяха забили в земята.

Тя чу кратко гъргорене, което можеше да мине за смях. Светлината угасна. Отново настъпи тишина, нарушавана единствено от самотното шумолене на вятъра.

— Сега можем да тръгваме — прошепна едва чуто Контрерас.

Тя кимна и го последва с изтръпнали крака. Заобиколиха пелиновите храсти, завиха надясно и прибяха по равната земя от Съединените щати в Мексико. Нямаше абсолютно нищо, което да отбележи преминаването от едната страна в другата.

В далечината чу вой на койот, но не можеше да каже от коя страна на границата идваше. Пред тях изскочи голям заек и я стресна.

Усети как сърцето ѝ бие бързо в гърдите и някакъв странен шум в ушите, като че ли кръвта ѝ преминаваше твърде бързо през вените и артериите.

Контрерас вървеше отпред, без да спира и да се оглежда за посоката. Беше напълно уверен в себе си и затова тя се чувстваше по-сигурна при създадите се обстоятелства. Беше странно, леко смущаващо усещане, което я накара да си помисли за Амун и Кайро, както и за времето, което прекараха заедно в египетската пустиня. Може ли да е било само преди седмици? Като че ли беше изминало ужасно много време, откакто го бе виждала. С времето съобщенията, които си изпращаха, бяха станали по-редки и по-къси.

Сега нощта беше без звезди. Беше тъмно като на дъното на океана, като че ли дори и след часове нямаше да се съмне и слънцето нямаше да се издигне в далечното източно небе. Внезапно до нея стигна тътен на гръмотевица, но беше много далеч, някъде в небето на друга страна.

Дълго време вървяха през равен, монотонен пейзаж, в който като че ли почти нямаше живот. Накрая Сорая видя светлините на лампи и скоро след това Контрерас я въведе в Ногалес, Сонора.

— Аз съм дотук — каза той. Не гледаше към светлините, а в тъмнината на източните покрайнини на града.

Сорая му подаде остатъка от парите и той ги прибра, без да ги брои.

— В „Очоа“ имат чисти стаи и не задават въпроси. — После плю небрежно между прашните си каубойски ботуши. — Надявам се да намериш това, което търсиш.

Тя кимна. Проследи го с поглед, когато се отправи на изток неизвестно накъде. Когато нощта го погълна, Сорая се обърна и продължи да върви, докато прахта се превърна в утъпкана пръст, а после се показаха улици и тротоари. Намери лесно „Очоа“. Там имаше някакво празненство, продължаващо през цялата нощ. Централният площад беше осветен. В единия му край струнен оркестър изпълняваше нещо бързо и нестройно, а в другия бяха наредени сергии, на които продаваха прясно приготвени такос и кесадилас^[1]. Между тях хората се разхождаха или танцуваха. Други се клатушкаха пияни и крещяха безобидни ругатни срещу музикантите или към онези, които си даваха труда да ги слушат. Тук-там се стигаше до бой и

се чуваха кръвожадни виковете. Един кон изцвили, изпръхтя и затропа с копита.

Фоайето на „Очоа“ беше празно. Нощният дежурен на рецепцията беше дребен, жилав мъж с физиономия на прерийно куче, който гледаше мексикански сериал на малък портативен телевизор с лоша картина. Въпреки това продължаваше да следи с интерес в душната си кабинка онова, което ставаше на екрана, и не й обръщаше внимание. Хвърли бегъл поглед на Сорая и й подаде ключа, когато тя плати цената за стая за една нощ, написана на картон над главата му. Не й поиска паспорт, нито някакъв друг документ за самоличност. Тя можеше да е серийна убийца, но не го интересуваеше.

Стаята й беше на втория етаж и откъм гърба на хотела, тъй като бе поискала да е по-тихо. Нямаше климатична инсталация. Тя разтвори широко прозореца и погледна навън. Стаята гледаше към невзрачна уличка и гола тухлена стена, гръб на друга сграда, вероятно на ресторант, ако се съди по наредените кофи за боклук от едната страна на входа, закрит само със завеса. Гола флуоресцентна крушка хвърляше над кофите бледа синкава светлина. Сенките бяха морави като зарастващи рани. Докато тя наблюдаваше, един мъж, препасан със силно замърсена престилка, дръпна завесата и седна върху капака на една кофа за боклук. Сви си цигара с марихуана, пъкна я в устата, запали я, пое дима и притвори очи. Тя чу някакви шумове. В единия край на уличката двойка правеше секс, подпряна на стената. Готвачът, унесен в наркотичен блян, не им обръщаше внимание. Може би дори не ги чуваше.

Сорая се извърна от прозореца и огледа стаята. Слава богу, както й беше казал Контрерас, беше чисто и подредено дори в банята. Съблече се и пусна душа, изчака водата да се стопли и застана под него, наслаждаваше се как топлата вода отмива мръсотията и потта. Напрежението в мускулите й бавно изчезна и тя започна да се отпуска. Изведнъж я връхлетя умора и разбра, че е изтощена. Излезе изпод душа и разтри силно тялото си с кърпата. Тънкият груб плат зачерви тъмната й кожа. От горещия душ в стаята беше станало задушно. Завила се с кърпата, тя отиде при прозореца, за да улови полъха на лекия бриз, който подухваше от време на време. Тогава видя двамата мъже, подпрели се на стената на ресторанта. На светлината на луминесцентната лампа забеляза, че единият проверява нещо в своя

смартфон. Тя се скри зад избелелите завеси миг преди вторият мъж да погледне към прозореца ѝ. Можда да види лицето му — тъмно и напрегнато като свит юмрук. Той каза нещо на другаря си, което го накара също да погледне към прозореца.

В „Очоа“ вече не беше безопасно. Сорая отстъпи назад, облече отново мръсните си дрехи и отиде при вратата. Когато я отвори, двама мъже се втурнаха вътре. Единият изви ръцете ѝ на гърба, а другият притисна устата и носа ѝ с кърпа. Тя се опита да не диша, да се освободи от желязната му хватка, обаче не успя. Мълчаливата, безполезна борба продължи няколко минути и усилията само намалиха кислорода в дробовете ѝ. После въпреки волята ѝ подсъзнателната ѝ система установи контрол над нея и тя вдиша веднъж, после още веднъж. Заля я отвратителна миризма и Сорая се опита да извика. От очите ѝ потекоха сълзи, които се затъркаляха по бузите. Опита се да поеме свеж въздух. После мракът я обви и тялото ѝ се отпусна в ръцете на похитителите.

Аркадин видя гръбната перка да пори водата. Ако се съдеше по размерите, акулата беше голяма, дълга около три-четири метра. Приближаваше се право към кърмата на „цигарата“. Не беше за учудване предвид количеството кръв, изтекло във водата.

Аркадин беше измъчвал Степан в продължение на три часа и човекът вече представляваше кървава развалина. Легнал на една страна с присвити колене, той плачеше неудържимо, а кръвта от безбройните порезни рани се стичаше на тънки струйки и се смесваше с морската вода по палубата.

Павел беше свидетел на разпита, на кръвопролитие и на последвалите крясъци на Степан, че е невинен, а после беше дошъл и неговият ред. Очакваше Аркадин да използва същия нож и върху него, както беше го сторил със Степан, но основната част на разпита бе изненадата, ужасът от неочакваното.

Аркадин завърза краката на Павел за лебедката и го спусна с главата надолу през кърмата на лодката. С всяко потапяне удължаваше времето на оставането му под водата, така че на края на шестото или седмото Павел беше сигурен, че ще се удави. После Аркадин му направи по една порезна рана под всяко око. Когато кръвта потече,

отново го потопи под водата. Това продължи може би около четиридесет минути. След това акулата се показа. Павел сигурно я беше видял. Когато Ел Хералдо го издърпа нагоре, беше смъртно уплашен.

Като се възползва от слабостта му, Аркадин удари бързо три пъти подред Павел с всичка сила и му счупи две-три ребра. Той започна да се задъхва и да диша все по-трудно. Реагирайки на дадения от боса му знак, Ел Хералдо спусна Павел обратно във водата. Акулата се приближи заинтригувана.

Павел започна панически да удря по водата, а това изостри още повече любопитството ѝ. Акулите имат лошо зрение и разчитат на миризмите и движенията. Тази подуши прясна кръв, а ударите я накараха да повярва, че жертвата ѝ е ранена. Засили се право към раненото същество.

Аркадин забеляза, че гръбната перка се задвижи по-бързо, и вдигна ръка. Това беше сигнал за Ел Хералдо, който повдигна лебедката. Миг преди главата и раменете му да излязат от водата, тялото на Павел потрепери и той отчаяно се сгърчи, когато акулата нападна. Ел Хералдо го издигна да виси във въздуха, нададе сподавен вик, измъкна пистолета си, наведе се през кърмата на „цигарата“ и изпразни пълнителя в огромното туловище на акулата.

Когато водата се запени и почерня от кръвта на акулата, Аркадин отиде при лебедката и спусна крещящия и плачещ Павел на палубата, като остави Ел Хералдо да се забавлява. Откакто преди три години помалкият му брат беше загубил крака си, нападнат от тигрова акула, в очите на Ел Хералдо винаги се появяваше желанието да убива, когато видеше гръбна перка. Една вечер, когато беше много пиян и много тъжен, бе разказал тази зловеща семейна история.

Аркадин насочи вниманието си към Павел. Започнатото от потапянията във водата, от които за малко да се удави, беше довършено от акулата. Павел беше много зле. Акулата беше откъснала парчета месо от лявото му рамо и от бузата. Кървеше обилно, но това беше най-малкият му проблем. Беше травмизиран от нападението на акулата. Широко отворените му очи непрекъснато шареха насам-натам, без да се задържат на нищо. Зъбите му неудържимо тракаха и от него се понесе миризма на изпражнения.

Без да обръща внимание на всичко това, Аркадин приклепна до капитана си, сложи ръка на главата му и каза:

— Павел Михайлович, приятелю мой, имаме сериозен проблем за решаване и само ти можеш да го разрешиш. Или Степан, или ти сте предавали информация на някой извън организацията. Степан се кълне, че не е той, което, опасявам се, оставя теб като виновника.

Като ридаше и виеше от болка и ужас, Павел не отговаряше, докато Аркадин не повдигна главата му от палубата.

— Стегни се, Павел Михайлович! Съсредоточи се! Животът ти виси на косъм. — Когато погледът на Павел се спря върху него и остана там, Аркадин се усмихна и го погали по косата. — Знам, че те боли, приятелю. Боже господи, та ти кървиш като заклано прасе! Но скоро всичко това ще свърши. Ел Хералдо бързо ще те закърпи, той е майстор, повярвай ми. Чуй ме, Павел Михайлович, ето каква е сделката. Кажи ми за кого работиш, какво си му казал, разкажи ми всичко и ние ще те закърпим. Ще станеш като нов. Нещо повече, ще кажа на всички, че къртицата е Степан. Работодателят ти ще се успокои, ти ще продължиш да работиш както преди, ще му предаваш информация, но само такава, каквата аз ти подавам. Как ти звучи това, а? Споразумяхме ли се?

Павел изохка и кимна. Очевидно все още не беше в състояние да говори.

— Добре. — Аркадин погледна към Ел Хералдо. — Свърши ли с твоята акула?

— Гадината е мъртва. — Ел Хералдо със задоволство се изплю във водата. — Сега приятелите ѝ ще си направят пир с нея.

Аркадин погледна към Павел и си помисли: „Същото ще се случи и с този кучи син!“

Мъжът с пронизващите сини очи посочи с ръка.

— Моля, седнете, господин Уилърд, искате ли нещо за пиене?

— Бих изпил едно уиски — отвърна той.

Младият мъж, когото Уилърд следваше, изчезна, но след секунди се появи отново с поднос, върху който имаше старомодна чаша с уиски, голяма чаша с вода и друга с лед.

Уилърд имаше усещането, че не той, а някой друг с неговите крака дръпна един стол и седна край голямата маса. Младият мъж остави пред него трите чаши и излезе от библиотеката, като затвори безшумно вратата след себе си.

— Не разбирам как бихте могли да ме очаквате — рече Уилърд. После си спомни осемте часа, които беше прекарал в интернет, за да търси информация за „Монишън Клъб“. — IP номерът на компютъра ми е защитен.

— Нищо не е защитено. — Мъжът взе книгата, обърна я и я побутна към Уилърд. — Кажете ми какво разбирате от това?

Той видя една илюстрация от поредица букви и странни символи. Разпозна латинските букви, но другите му бяха непознати. После усети леки тръпки по гърба си. Ако не грешеше, буквите бяха същите като онези на снимките, които Оливър Лис беше показал на него и на Питър Маркс.

Вгледа се в неестествено сините очи и каза:

— Не знам какво означава това.

— Кажете ми, господин Уилърд, изучавали ли сте история?

— Мисля, че да.

— В такъв случай знаете за цар Соломон.

Уилърд сви рамене.

— Предполагам повече от много други хора.

Мъжът срещу него се облегна назад и преплете пръсти върху корема си.

— Животът и времето, през което е живял Соломон, са пълни с митове и легенди. Както и при Библията, често пъти е трудно, да не кажа невъзможно, да се отсее истината от измислицата. Защо? Защото последователите му са имали интерес тя да се скрие. Най-невероятните истории са свързани със златното съкровище на Соломон. Става дума за огромни количества, които не можем дори да си представим. Сега историците и повечето археолози отхвърлят подобни истории като изопачени или направо неверни. Защото откъде би могло да дойде толкова злато? От легендарните мини на Соломон ли? Дори ако царят е наел десет хиляди роби, той не би могъл да натрупа такова приказно съкровище през краткия си живот. Затова сега се приема за безспорна истина, че не е имало такова нещо като златото на цар Соломон.

Той се наведе напред и почука с пръст по илюстрацията в книгата.

— Тази поредица от букви и символи ни разказва различна история. Това е указание, о, повече от указание, много повече. Това е ключ, който казва на онези, които са готови да слушат, че златото на цар Соломон наистина съществува.

Уилърд, без да иска, се засмя.

— Нещо смешно ли казах?

— Простете, но ми е трудно да приема сериозно тази мелодраматична измислица.

— Е, свободен сте да си тръгнете, когато пожелаете. Ако искате, още сега.

Когато мъжът се наклони да дръпне книгата обратно към себе си, Уилърд протегна ръка и го спря.

— Не мисля да си тръгвам, повярвайте ми. — Прокашля се. — Вие говорите за истината срещу измислицата. — Той замълча за момент. — Може би ще ме улесните, ако ми кажете името си.

— Бенджамин Ел-Ариан. Аз съм един от малкото учени, наети от „Монишън Клъб“ за решаване на въпроси, свързани с древната история и за това как те влияят на настоящето.

— Отново се извинявам, но изобщо не вярвам, че внезапно и съвсем неочаквано ми беше разрешена среща с обикновен учен, след като в продължение на осем часа се рових в интернет, опитвайки се да намеря информация за „Монишън Клъб“. Не, господин Ел-Ариан, макар може би наистина да сте учен, едва ли това е всичко, което сте.

Известно време Ел-Ариан го гледаше замислен.

— Струва ми се, господин Уилърд, че вие сте много деликатен и съобразителен, за да се смеете на нещо, което съм казал. — Той взе книгата и обърна страницата. — А и да не забравяме, че дойдохте тук очевидно за да търсите информация. — За миг в очите му като че ли заиграха весели пламъчета. — Да не би пък да възнамерявахте да търсите тук работа, за да проникнете при нас, както го сторихте в АНС?

— Изненадан съм, че сте осведомен за това, то едва ли се знае от много хора.

— Господин Уилърд — каза Ел-Ариан, — няма нещо, което да не ни е известно за вас. Включително за ролята ви в „Тредстоун“.

„Аха, най-сетне стигнахме до главното“ — помисли си Уилърд. Изчака, без изражението му да се промени, но продължи да наблюдава Ел-Ариан, като да беше паяк, замръзнал в центъра на мрежата си.

— Знам, че сте твърде чувствителен към темата „Тредстоун“ — рече Ел-Ариан, — затова ще ви кажа какво ми е известно по въпроса. Моля ви, не се колебайте да ме поправите, ако съм погрешно осведомен за някои факти. „Тредстоун“ е започната от Александър Конклин в рамките на Централното разузнавателно управление. Неговото въображение успява да роди само двама завършили програмата: Леонид Данилович Аркадин и Джейсън Борн. Сега вие сте възстановили „Тредстоун“ под егидата на Оливър Лис, но почти веднага Лис е започнал да ви нарежда какво да правите дори повече, отколкото ЦРУ нареждаше на вашия предшественик. — Той замълча за момент, за да даде време на Уилърд да го поправи или да направи някакви възражения.

Когато гостът му запази мълчание, Ел-Ариан кимна.

— Обаче всичко това е предисловие. — Отново почука с пръст по разтворената книга. — Тъй като Лис ви е наредил да намерите златния пръстен с гравирани на него знаци, може би ще ви е интересно да знаете, че той не работи като самостоятелна единица.

Уилърд настръхна.

— Тогава за кого всъщност работя?

В усмивката на Ел-Ариан имаше известна доза насмешка.

— Както повечето неща по този въпрос, и това е сложно. Човекът, който му осигурява парите и сведенията, е Джалал Есай.

— Никога не съм го чувал.

— А и не би трябвало. Джалал Есай не се движи във вашите среди. Всъщност, подобно на мен, той се старае да остане неизвестен за хора като вас. Член е на „Монишън Клъб“... или по-скоро беше. Виждате ли, в продължение на няколко години този пръстен се считаше за изгубен. Той е единствен по рода си поради причини, които веднага ще ви бъдат изяснени.

Ел-Ариан стана, отиде до една секция на шкаф с книги и натисна скрит бутон. Секцията се отвори навън и разкри сервиз за чай, състоящ се от месингов чайник, голяма чиния, пълна с кексчета, посипани с пудра захар, и шест чашки, тесни, но три пъти по-високи от

обикновените чашки от този вид. Сложи ги в един поднос и ги донесе на масата.

С церемониален маниер наля чай за двамата и подкани Уилърд да си вземе от кексчетата. Седна и с видимо удоволствие отпи от чая си. Уилърд откри, че това е сладък ментов чай, какъвто имат обичай да пият в Мароко.

— Но да се върнем на обсъждания въпрос. — Ел-Ариан си взе един сладкиш и го лапна. — Това, което разбрахме от гравиранияте от вътрешната страна на пръстена знаци, беше следното: Златото на цар Соломон е факт, а не измислица. Надписът съдържа конкретни угаритски символи. Соломон е взел на работа при себе си гадатели. Тези гадатели, или поне някои от тях, са били запознати с алхимията. Те са открили, че съчетавайки някои угаритски думи и фрази с определени научни процедури, могат да превръщат оловото в злато.

За момент Уилърд остана като поразен от гръм. Не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Оловото в злато? — рече накрая. — Буквално?

— Да, буквално. — Ел-Ариан лапна още едно кексче. — Това е отговорът на неразрешимата загадка, за която вече споменах — как Соломон е натрупал толкова много злато за толкова кратко време.

Уилърд се размърда в стола.

— Това ли правите тук бе, хора? Тичате подир легенди?

На лицето на Ел-Ариан се появи загадъчната му усмивка.

— Както вече казах, свободен сте да си тръгнете, когато пожелаете. Обаче няма да го направите.

От чист инат Уилърд се изправи на крака.

— Откъде знаете?

— Просто защото идеята е много привлекателна, макар още да не сте убеден.

Уилърд на свой ред се усмихна загадъчно.

— Дори да е само една легенда.

Ел-Ариан дръпна назад стола си и отиде при шкафовете с книги, откъдето беше взел чая и кексчетата. Бръкна вътре и извади нещо, което постави на масата пред Уилърд.

Той продължи да гледа Ел-Ариан в очите, но после погледна надолу. Взе една златна монета. Изглеждаше много стара. На нея се виждаше петолъчна звезда заедно с надписа Gram, MA, TUM, TL, TRA

в пространството между лъчите. В центъра на звездата имаше символ, така изтъркан, че беше неразбираем.

— Петолъчната звезда е символът на цар Соломон, макар че различни източници го изобразяват като шестолъчна звезда, като кръст, гравирани с букви на иврит, дори като келтски възел. Обаче на пръстена, който винаги носел, имало петолъчна звезда, за която се говори, че притежавала магически свойства. Оттам и способността му да лови демони и да говори с животни.

Уилърд се засмя.

— Не вярвате на подобни глупости, нали?

— Разбира се, че не — отвърна Ел-Ариан. — Обаче златната монета без съмнение е част от съкровището на Соломон.

— Не разбирам как може да сте сигурен — каза Уилърд. — Няма експерт, който би могъл да потвърди такова нещо.

Странната усмивка на Ел-Ариан се появи отново.

— Вече установихме възрастта ѝ. Обаче по-важното е, че открихме нещо друго — каза той. — Обърнете монетата от другата страна, ако обичате.

За изненада и учудване на Уилърд обратната страна на монетата беше напълно различна.

— Виждате ли, тази страна не е направена от злато — каза Ел-Ариан. — Направена е от олово, първоначалния метал, преди да бъде превърната в злато.

[1] Царевични или пшеничени питки с различен пълнеж. — Бел.прев. ↑

Мойра тръгна от Гуадалахара рано сутринта, навлизайки с колата в сърцето на родината на синьото агава^[1] в мексиканския щат Халиско. Небето беше огромно, само с няколко малки облачета, които се носеха в ярката синева. Слънцето печеше силно и в утрото много бързо стана горещо. Към обяд Мойра беше принудена да затвори прозорците и да пусне климатика. На няколко пъти попадеше в места, където мобилният телефон нямаше обхват, а без GPS имаше известни трудности да намери Аматитан.

Използва времето, за да анализира какво беше научила от Роберто Корелос. Защо ѝ беше казал, че е предпочел Беренгария да продължи бизнеса на брат си? Защо, за бога, ще се доверява на жена да му изкарва прехраната? Мойра беше срещала много мъже като Корелос и никой не се възторгваше много от жените. Очакванията им от тях бяха най-вече чукане, готвене и раждане на деца.

Премисляше тези въпроси часове наред, докато накрая зърна Аматитан. Корелос изгаряше от нетърпение да си отмъсти. За такъв докачлив мъж като него отмъщението беше въпрос на чест. Опозоряването на братовчед му нямаше да му е достатъчно. Имаше логика Корелос да иска да впримчи Нарсико в онзи начин на живот, който братовчед му така отчаяно се опитваше да остави зад гърба си. Това беше истинско отмъщение.

Ако Беренгария наистина беше наследница на бизнеса му, от това следваше, че някой мъж сигурно дърпаше конците зад кулисите. Кой? Корелос не пожела да ѝ каже, а тя нямаше нищо, което да му даде в замяна, освен тялото си, което нямаше намерение да използва. Обаче с Беренгария работата беше друга. Може и да беше пираня, но Мойра и преди си беше имала работа с пирани. Подозренията ѝ се бяха засилили най-вече от липсата на каквито и да било притеснения от страна на Корелос, че онзи, който беше откраднал лаптопа, сега имаше достъп до списъка с клиентите на Густаво. Единствената причина за това беше, че Корелос вече въртеше бизнес с него.

От двете ѝ страни се точеха безкрайни поля със синьо агаве. В тях се трудеха работници, които се потяха и пъшкаха от полаганите усилия. Точно пред нея беше ранчото на Скидел.

Ако, както предполагаше, лаптопът на Есай, откраднат от Густаво Морено, съдържаеше списък с клиентите на наркобарона, тогава на него сигурно имаше и нещо друго много важно за нейния работодател и тя можеше да се обзаложи, че това не е просто историята на фамилията му, както бе казал. Тогава защо я беше излъгал Есай? Какво криеше?

— Оливър Лис ви е лъгал още от първия ден, в който ви е срещнал — каза Ел-Ариан.

— Очаквам това от всеки — каза Уилърд. — То е необходимо зло за живота, който водя.

Двамата се разхождаха във вътрешната мароканска градина пред библиотеката на „Монишън Клъб“. Тук бяха защитени от вятъра. Слънцето, издигнало се високо в небето, топлеше раменете им.

— Значи сте се примирили с това.

— Разбира се, че не. — Уилърд пое дълбоко въздух. В градината беше засадено нещо, някаква билка или подправка, чиято миризма му се стори приятна и позната. — Животът ми е война. Отсявам лъжите, научил съм се да виждам покрай тях и действам по съответния начин.

— Вече знаете, че Оливър Лис няма намерение да ви разреши да управлявате „Тредстоун“ както намерите за добре.

— Разбира се, но ми трябва някой, който да изправи „Тредстоун“ на крака. Неговите и моите планове никога нямаше да съвпадат. Обаче няха друг избор, освен Лис.

— Сега има друг — каза Ел-Ариан. — Както ви казах, Лис е собственост на Джалал Есай. Той беше член на „Монишън Клъб“. Сега работи самостоятелно.

— Какво го е накарало да го направи? — попита Уилърд.

— Същото, което спря и вас да си тръгнете от библиотеката.

— Златото на цар Соломон?

Ел-Ариан кимна.

— След като разбра, че пръстенът на Соломон не е загубен, той реши, че иска златото за себе си.

Уилърд спря и се обърна към Ел-Ариан:

— За какво количество злато говорим?

— Трудно е да се каже с точност, но ако трябва да предположа, бих казал, че става дума за злато на стойност между петдесет и сто милиарда долара.

Уилърд тихо подсвирна.

— Това е достатъчен стимул за една цяла армия да освирепее. — Той се почеса по главата. — Но не мога да разбера защо ми казвате всичко това?

— Пръстенът на Соломон е у Борн — каза Ел-Ариан. — А у другия, изкарал програмата „Тредстоун“ — Леонид Аркадин, има един лаптоп. Преди няколко години Борн беше изпратен от Алекс Конклин да открадне лаптопа от Джалал Есай. Той го открадна, но по неизвестна за нас причина така и не го предаде на боса си. Търсихме го напразно години наред. Като че ли напълно изчезна. След това една от нашите къртици ни изпрати информация чрез наш агент, Марлон Етана, че откраднатият лаптоп е у Аркадин. Как се е сдобил с него ли? Преди месец един колумбийски наркобарон — Густаво Морено — беше убит при нападение, обаче лаптопът, съдържащ подробен списък на клиентите му, не бе намерен в имота му. По някакъв начин Аркадин го е измъкнал оттам и сега го използва, за да поеме бизнеса на Морено.

— Това същият лаптоп ли е, който е бил откраднат от Джалал Есай?

— Същият.

— Как, по дяволите, е попаднал у Густаво Морено?

Ел-Ариан сви рамене.

— Това е загадка, която предстои да разрешим.

За момент Уилърд се замисли върху казаното.

— Във всеки случай, вие едва ли се интересувате от списък на разпространители на наркотици — рече той. — Какво е толкова специалното на този лаптоп?

— Хард дискът му съдържа скрит файл, който дава ключа към намирането на златото на цар Соломон.

Уилърд се сепна.

— Да не искате да ми кажете, че Аркадин знае къде е златото?

Ел-Ариан поклати глава.

— Съмнявам се, че знае за съществуването на скрития файл. Както казах, той го е откраднал, за да се сдобие със списъка с клиентите на Морено. Но дори и да знае за съществуването на файла, няма да може да го отвори. Защитен е.

— Нищо не е защитено — рече Уилърд, — както сам ми казахте.

— С изключение на този файл. Някоя дешифрираща програма, никой компютър на земята не може да го отвори. Има само един начин да се прочете файлът. Лаптопът е снабден със специално гнездо. След като пръстенът на Соломон се постави в него, едно устройство сканира гравирани символи от вътрешната страна на пръстена и файлът се отваря.

— Значи лаптопът е бил у Есай — рече Уилърд. — А пръстенът?

— Джалал Есай е притежавал и двете.

— Не виждам логика в това. Защо той сам не се е опитал да намери златото на Соломон?

— Защото дори и да е отворил файла, не би могъл да действа. — Ел-Ариан се премести от слънчевата светлина на сянка и като че ли се промени и като ръст, и като присъствие. Все едно, че се беше раздвоил. — Във файла липсва определена част от инструкцията.

— И Есай я няма.

— Няма я.

— А у кого е? — попита Уилърд.

— Намира се в специална стая в една къща в Тинерир — град във Високите Атласки планини на Мароко.

Уилърд поклати глава.

— Знам, че е лесно да се пита, след като фактът е налице, но защо пръстенът и лаптопът са били поверени на Есай?

— Фамилията му е най-старата и най-религиозната. Реши се, че той е най-добрият избор.

За кратко и двамата запазиха мълчание, замислени за допуснатата грешка.

— Още не мога да разбера защо всичко се случва днес. Имало е време, когато у вас са били както пръстенът, така и лаптопът. Защо не взехте златото тогава?

— Разбира се, че щяхме да го направим — каза Ел-Ариан, — но не бяхме в състояние. Липсваше ни онази част от инструкцията. След десетилетия търсене целият комплект беше открит случайно след едно

земересение в Иран, което разкри археологическо съкровище от информация. Голяма част от него е била измъкната от Александрийската библиотека преди първия пожар в нея. Един ръкопис съдържа информация за двора на цар Соломон.

— И това става известно, след като пръстенът изчезва, а лаптопът е откраднат.

— Точно така. — Ел-Ариан разпери ръце. — Сега виждате как вашите и нашите планове съвпадат. Вие искате да съберете Борн и Аркадин, за да разберете веднъж завинаги кой е по-съвършеният боец. Ние искаме пръстена на Соломон и лаптопа.

— Простете, но не виждам връзката.

— Опитавме се да вземем лаптопа от Аркадин, но без успех. Загубих всички, които изпратих да го убият, и се уморих да изпращам хора, за които знам, че ги чака сигурна смърт. Известно ми е и това, че ЦРУ от години се опитва да убие Борн, също без успех. Не, единственият начин за нас да се сдобием с това, което искаме, е да съберем двамата заедно.

— Има вероятност пръстенът на Соломон да е у Борн, но дали лаптопът е все още в Аркадин?

— Напоследък той не го изпуска от очи.

Те отново тръгнаха да се разхождат. Обиколиха фонтана, където една червеношийка пиеше вода и нервно ги поглеждаше. Нервността на птицата се предаде и на Уилърд.

— След като не повярвах на Оливър — рече той, — защо трябва да повярвам на вас?

— Не очаквам да ми повярвате — каза Ел-Ариан. — За да ви докажа, че съм искрен, ви предлагам следното: помогнете ми да съберем Борн и Аркадин, което вие така и така искате, и аз ще ви отърва от Оливър Лис.

— И как ще го направите? Лис е много силен.

— Повярвайте ми, господин Уилърд, Оливър Лис не разбира значението на силата. — Бенджамин Ел-Ариан се обърна. Слънчевата светлина блесна в очите му като искра при запалване на двигател. — Той ще бъде отстранен от живота ви.

Уилърд поклати глава.

— Страхувам се, че обещанията не са достатъчни. Ще искам половината, а останалото — когато събера Борн и Аркадин заедно.

Ел-Ариан разпери ръце.

— Говорим за човек, не за пари.

— Това е проблем, който сами трябва да решите — каза Уилърд.

— Ще започна да действам, когато и само когато вашите действия подкрепят думите ви.

— Е, добре тогава. — Ел-Ариан се усмихна. — Просто ще трябва да сменя декора за господин Лис.

Хасиендата на Скидел се простираше в центъра на огромното ранчо. Беше в испански колониален стил, със стени от бял хоросан, капаци на прозорците, украсени с дърворезба, решетки от ковано желязо и покрив от теракотени плочи. Една жена в униформа на прислужница отвори вратата, когато Мойра почука. След като се представи, тя я поведе през фоайе с мраморен под и през голяма прохладна гостна до вътрешен двор, покрит с големи каменни плочи. Дворът гледаше към тенис корт, градини и басейн, в който една жена — очевидно Беренгария Морено — плуваше напред-назад. Отвъд тази гледка се простираха безкрайни поля от синьо агаве.

До Мойра стигна силният аромат на рози, когато я поведоха към един мъж, който седеше край маса от стъкло и ковано желязо, отрупана с храна в мексикански керамични чинии и с кани червена и бяла сангрия^[2], пълни с резенчета пресни плодове.

Когато я видя да се приближава, мъжът се изправи и широко се усмихна. Беше в хавлиена фланела с къси ръкави и тесни бански гащета на сърфист. Тялото му беше слабо и космато.

— Барбара! — провикна се през рамо той. — Нашата гостенка е тук!

Протегна ръка и стисна ръката на Мойра.

— Добър ден, сеньорита Тревър. Аз съм Нарсико Скидел. Радвам се да се запозная с вас.

— Удоволствието е мое — отвърна Мойра.

— Моля. — Той направи жест с ръка. — Настанете се удобно.

— Благодаря. — Мойра седна в един стол близо до него.

— Червена или бяла?

— Бяла, ако обичате.

Той наля две чаши бяла сангрия, подаде ѝ едната и седна.

— Сигурно сте гладна след дългото пътуване. — Посочи храната. — Моля, заповядайте.

Докато Мойра си пълнеше чинията, Беренгария Морено — която тук беше известна като Барбара Скидел — приключи с плуването, избърса се с хавлиена кърпа и се приближи по покритата с каменни плочи пътека към тях. Беше висока, стройна жена, мократа ѝ коса беше опъната назад на конска опашка и откриваше красивото ѝ лице. Мойра си я представи как слага рога на мъжа си с Роберто Корелос. Барбара влезе боса във вътрешния двор. Ръкостискането ѝ беше хладно, твърдо и делово.

— Човекът на Нарсико за връзките с обществеността каза, че пишете материал за текилата, така ли е? — Гласът ѝ беше твърде плътен за жена и звучен, като че ли в по-ранна възраст беше учила пеене.

— Вярно е. — Мойра отпи глътка сангрия.

За начало Нарсико ѝ каза, че текилата се прави от пиня — сърцевината на агавето.

Барбара го прекъсна.

— Какво представлява материалът, който пишете? — попита тя и седна от другата страна на масата срещу двамата, което беше показателно за Мойра. По-нормално би било да седне до съпруга си.

— Всъщност материалът е социологически. За произхода на текилата, какво означава тя за мексиканците, такива неща.

— Значи такива неща — повтори след нея Барбара. — Първо на първо, текилата изобщо не е мексиканска напитка.

— Обаче растението агава сигурно е било известно отдавна на мексиканците.

— Разбира се. — Барбара Скидел взе една чиния и започна да я пълни с храна от различните плата на масата. — Пинята се приготвя и се продава като нещо сладко за ядене от векове. После са нахлули испанците. Испанските францискански монаси се заселили в тази плодородна долина и основали през 1530 година града Сантяго де Текила. Именно на тях им хрумва да приготвят от ферментиралата захар на пинята силно алкохолно питие.

— Значи агавето е още един аспект на мексиканската култура, заимстван и променен от конкистадорите.

— В действителност нещата са били доста по-лоши. — Барбара облиза пръстите си и напомни на Мойра за Роберто Корелос. — Конкистадорите просто са избивали мексиканците. А францисканците, които пътували заедно с тях, систематично са рушили мексиканския начин на живот и го заменяли с изключително жестока, испанска версия на католицизма. Погледнато от етническа гледна точка, точно испанската църква е разрушила мексиканската култура. — Тя студено се усмихна. — Конкистадорите са били само войници, искали са мексиканското злато. Францисканците са били божиите воители, искали са мексиканската душа.

Докато Барбара си наливаше голяма чаша червена сангрия, Нарсико се прокашля и каза:

— Както виждате, жена ми е отчаян защитник на мексиканския начин на живот.

Чувстваше се, че насоката, в която се водеше разговорът, го притеснява и е недоволен от поведението на жена си. Мойра се запита от колко време убежденията на Барбара са повод за спорове между тях. Не беше ли съгласен с нея, или смяташе, че нейното открито изказвано мнение е лоша реклама за компанията му, която в крайна сметка напълно зависеше от клиентите.

— Вероятно невинаги сте имали подобни убеждения, нали, сеньора Скидел?

— Израснала съм в Колумбия и ми е позната само борбата на моя народ срещу диктаторите генерали и фашистката армия.

Нарсико превзето въздъхна.

— Мексико я промени.

Мойра не пропусна да отбележи горчивината в гласа му. Вгледа се в Барбара, докато тя ядеше — едно елементарно действие, което често пъти казва повече за хората, отколкото те предполагат. Ядеше бързо и настървено, като че ли имаше нужда да защитава храната си и Мойра се запита каква ли е била средата, в която е израснала. Като единствено момиче в семейството сигурно ѝ е било сервирано последна, заедно с майка ѝ. Освен това беше напълно съсредоточена в яденето и Мойра предположи, че ѝ доставя истинско удоволствие. Хареса начина, по който се хранеше, в него имаше нещо симпатично и Мойра отново се замисли за Корелос, който я беше сравнил с пираня.

В този момент мобилният телефон на Нарсико иззвъня. Той го взе, стана и се извини. Мойра забеляза, че Барбара изобщо не му обърна внимание, когато се оттегли в хасиендата.

— Както виждате — рече тя, — има различни начини да разкажете тази история. — Говореше много непринудено и гледаше събеседника си в очите. — Ще ми се да повлияя на начина, по който ще я разкажете.

— Вече успяхте.

Барбара кимна. Беше една от щастливите жени с чудесна костна структура, чиста кожа и стегнато, атлетично тяло. Всичко това ѝ позволяваше да се съпротивява успешно на напредването на възрастта. Беше невъзможно да се определят точно годините ѝ. Съдейки по поведението ѝ, Мойра предположи, че вече може да беше навършила четиридесет, макар да изглеждаше най-малко с пет-шест години по-млада.

— Откъде сте?

— Всъщност току-що пристигнах от Богота — отвърна Мойра. Знаеше, че рискува, но нямаше време да протака нещата, а и искаше да се възползва от отсъствието на Нарсико. — Видях се с Роберто Корелос, братовчеда на Нарсико. — Наблюдаваше внимателно лицето на жената. — И случайно, или не, ваш стар приятел.

По лицето на Беренгария Морено премина някаква сянка и изражението ѝ стана студено.

— Не разбирам какво искате да кажете. Корелос и аз никога не сме се срещали очи в очи — каза сухо тя.

— А уста в уста?

Последва дълга и напрегната пауза, през която Барбара остана абсолютно притихнала. Когато отново отвори уста, вече не изглеждаше красива и дори не беше привлекателна. Мойра разбра какво точно е имал предвид Корелос. „Ето, че пиранята се показва“ — помисли си тя.

С тих, изпълнен със заплаха глас Барбара каза:

— Бих могла да накарам да те изхвърлят с ритници в задника, да те пребият до несвяст, или дори... — Тя не се доизказа.

— Или какво? — попита Мойра, продължавайки да я дразни. — Да ме убият ли? Знаеш, че съпругът ти не би имал куража да го стори.

Най-неочаквано Барбара Скидел избухна в смях.

— О, боже мой, можеш ли да си го представиш? — Но почти веднага стана сериозна. — Роберто не е трябвало да ти казва какво се случи.

— Това можеш да му го кажеш на него.

Мойра забеляза, че Барбара погледна към къщата, където Нарсико все още говореше по мобилния телефон и се разхождаше напред-назад зад един от френските прозорци.

Барбара стана.

— Защо да не се поразходим?

След като се поколеба за момент, Мойра допи остатъка от сангрията си, стана и последва Барбара покрай тенис корта към градините. Когато се отдалечиха от хасиендата и навлязоха сред група покрити с прах ниски борови дървета, Барбара се обърна към нея и каза:

— Ти ме заинтригува. Коя си, защото е съвсем сигурно, че не си репортерка.

Мойра мислено се подготви за най-лошото.

— Защо мислиш така?

Барбара се наведе заплашително към нея, както биха направили някои мъже.

— Роберто никога не би казал за нас на един репортер. Нямаше да ти каже абсолютно нищо.

— Какво мога да отговоря? — Мойра сви рамене. — Той ме хареса.

Барбара изсумтя.

— Роберто не харесва никого, обича само себе си. — Вдигна рязко глава и внезапно поведението ѝ се промени. От заплашително стана съблазнително. Опря Мойра в ствола на едно дърво, вдигна ръка и започна да навива кичур от косата ѝ на показалеца си. — В такъв случай ще трябва да си го чукала или най-малко да си му духала.

— Не ме докосна.

Барбара погали бузата на Мойра с опакото на ръката си. Ревнуваше ли, опитваше се да я прелъсти или просто си играеше с нея?

— Спечелила си го по някакъв начин. Как го направи?

Мойра се усмихна.

— Завърших с най-висок успех от класа училището за очароване.

Дългите пръсти на Барбара галеха като пера бузата и ухото ѝ.

— Какво е видял Роберто в теб? Той може да е грубиян и свиня, но едно от най-ценните му качества е, че си създава безпогрешна преценка за хората в мига, в който ги види. И така, аз продължавам да недоумявам защо си тук. — Тя притисна устни в бузата на Мойра. — Не е, за да вземеш интервю от съпруга ми, мисля, че вече се разбрахме по въпроса.

Мойра почувства, че трябва по някакъв начин да шокира Барбара, за да надделее.

— Дойдох да разследвам убийството на човек, намерен в имението ви преди няколко седмици.

Барбара отстъпи назад.

— От полицията ли си? Американската полиция се интересува от убийството, така ли?

— Не съм от полицията — каза Мойра. — Аз съм федерален агент.

Барбара сякаш остана без дъх.

— Господи! — рече тя. — Ето как си успяла да впечатлиш Роберто.

Мойра каза:

— Беренгария, искам да ме заведеш до мястото, където е било намерено тялото. Искам да ме заведеш там сега.

Борн караше сивия опел на Отавио Морено, следвайки точно указанията, които му бе дал Ковън. До него Отавио подготвяше всички покупки, които Борн беше направил. В купето цареше тишина. Чуваше се само шумът на гумите по пътя и тътенът на насрещното движение, който се промъкваше през затворените прозорци.

— Двадесет минути — каза накрая Борн.

— Ще бъдем готови — отвърна Отавио, без да вдига глава от работата си. — Не се безпокой.

Борн не се безпокоеше, не беше в природата му, или ако се бе случвало някога, обучението му в „Тредстоун“ отдавна беше погребало това чувство у него. Мислеше за Ковън, без съмнение това беше кодово име на оперативен агент на ЦРУ. Знаеше добре, че Управлението обучава и контролира оперативни агенти, специализирали се в

изпълнението на мокри поръчки. Трябваше да знае всичко възможно за Ковън, преди да се срещнат, и само един човек можеше да му помогне.

Извади мобилния си телефон, набра един номер, който не беше използвал от доста време. Когато познатият глас отговори, каза:

— Питър, Джейсън Борн е.

Питър Маркс се беше отправил на среща с главен инспектор Лойд-Филипс, който го чакаше във „Веспър Клъб“, когато телефонът иззвъня. Направо се разтрепери, когато чу гласа на Борн.

— Къде си, по дяволите? — чу се да вика Маркс, седнал на задната седалка на едно от грамадните лондонски таксита.

— Имам нужда от помощта ти — каза Борн. — Какво знаеш за Ковън?

— Оперативният агент на ЦРУ ли?

— Не каза нашият оперативен агент. Да не си напуснал ЦРУ, Питър?

— Всъщност неотдавна го напуснах. — Маркс се постара да успокои сърцебиенето си до приемливо ниво. Трябваше да разбере къде е Борн и да отиде при него. — Данзигер създаде отровна атмосфера, която не можах да изтърпя. Освобождава се бавно от всички, лоялни на Стария. — Той се закашля, внезапно почувства, че му става студено, и леко потръпна. — Научи ли, че изгони Сорая?

— Не.

— Джейсън, искам да знаеш... Ужасно се радвам, че си жив.

— Питър, кажи ми за Ковън.

— Добре де, за Ковън. Той е опасен... и много ефикасен. — Маркс се замисли за момент. — Суров, без каквито и да било угризения, с една дума, истинско лайно.

— Би ли наранил дете?

— Какво?

— Чу ме — каза Борн.

— Господи, едва ли. Предан е на семейството си, ако можеш да повярваш. — Маркс пое въздух. — Джейсън, какво, по дяволите, става?

— Сега нямам време да...

— Слушай, изпратен съм в Лондон да разбера, какво, по дяволите, се е случило във „Веспър Клъб“...

— Питър, инцидентът във „Веспър Клъб“ стана снощи. Ако наистина си в Лондон...

— Тук съм. Сега съм на път за „Веспър Клъб“.

— Вече си бил в самолета, когато аз бях в клуба, така че престани да ме будалкаш, Питър. За кого работиш сега?

— За Уилърд.

— Ти си от „Тредстоун“.

— Точно така. Работим за същата...

— Не работя за „Тредстоун“, нито за Уилърд. Всъщност — продължи Борн, — когато видя Уилърд отново, ще му извия врата. Той ме предаде. Защо го направи, Питър?

— Не знам.

— Довиждане, Питър.

— Почакай! Не затваряй, трябва да те видя.

Последва кратка пауза. Маркс усети, че ръката му се изпотява така, че джиесемът почти се изплъзваше от нея.

— Джейсън, моля те. Важно е.

— Няма ли да ме попиташ защо бях с човека, който наръга Диего Херера?

— Можеш да ми кажеш, ако искаш. Но, откровено казано, не ме интересува. Знам, че трябва да си имал основателна причина.

— Добър човек. Уилърд добре те е тренирал.

— Ти, разбира се, си прав, Уилърд е абсолютно лайно. Ще направи всичко, за да възроди „Тредстоун“.

— Защо?

Маркс се поколеба. Идеята да помага на Уилърд да осъществи мечтата си никога не му беше допадала, но тогава нямаше друг избор. Разбира се, Уилърд беше успял добре да го подмами, наблягайки на желанието му да си отмъсти на Данзигер и неговия господар Бъд Холидей. Когато Уилърд му обеща да намери начин да свали Холидей и Данзигер заедно с него, той се беше съгласил да участва. Обаче Уилърд допусна грешка, когато поиска Маркс да предаде Борн. Тъй като не беше лоялен към нищо, освен на идеята за възраждане на „Тредстоун“, той не можеше да си представи, че може да бъде лоялен към някого, камо ли пък да има желанието да го стори.

Маркс пое дълбоко въздух и каза:

— Уилърд иска да събере теб и Аркадин, за да реши веднъж завинаги кой от обучените от „Тредстоун“ е по-добър. Ако Аркадин те убие, той ще се върне на първоначалния вариант с някои малки корекции и ще започне да обучава новобранци.

— А ако аз убия Аркадин?

— В такъв случай, Джейсън, той твърди, че ще те изследва, за да разбере как те е променила амнезията, за да може в съответствие с това да промени програмата за обучение на „Тредстоун“.

— Като маймуна в клетка.

— Страхувам се, че е точно така, да.

— И на теб е възложено да ме отведеш във Вашингтон?

— Не, не е толкова просто. Но ако се срещнем, ще ти обясня всичко.

— Може би, Питър. Ако реша, че мога да ти имам доверие.

— Можеш, Джейсън. Абсолютно можеш. — Маркс силно вярваше в това с всяка своя фибра. — Кога можем да...?

— Не сега. В момента това, от което имам нужда, е да ми кажеш всичко, което знаеш за Ковън... особено за методологията му, за склонностите и на какво, ако се стигне дотам, е способен.

Борн изслуша Маркс и запамети всичко, което той му съобщи. После му каза, че ще поддържат връзка и прекъсна. За момент се съсредоточи върху съгъстващия се трафик, като остави подсъзнанието си да работи върху настоящия проблем — т.е. как да неутрализира Ковън, без да застраши Криси и Скарлет.

После видя една табела за „Джордж Стрийт“ и веднага си спомни следобеда, който беше прекарал в Оксфорд. Но не мислеше за Криси и професор Гайлс. Спомни си, като да беше вчера, посещението си в Центъра за проучване на древни документи в „Олд Бойс Скул“ на оксфордската „Джордж Стрийт“. Беше отишъл там, представяйки се за Дейвид Уеб, гастролиращ преподавател по лингвистика, ала вътре в него истинската същност на Борн се бе наложила. Разбра, без да знае как, че по онова време у него все още е бил лаптопът, който беше откраднал от Джалал Есай. Беше си взел почивка от лекциите си в Оксфорд, за да влезе в Центъра за проучване на древни документи.

Какво беше правил там, какво бе търсил? Не можеше да си спомни. Обаче знаеше, че каквото и да е открил там, то го беше накарало да задържи лаптопа. Какво бе направил с него? Беше в периферията на паметта му, подобно на пламтящия ръб на слънцето при затъмнение. Почти се сети, почти.

Точно в този момент от дясната му страна дойде завоят, за който му каза Ковън, и той трябваше да изостави спомена, защото беше време да се изправи срещу него.

[1] Вид столетник, от който се прави истинската текила. — Бел.прев. ↑

[2] Испанска нискоалкохолна напитка. — Бел.прев. ↑

— Оттук ще трябва да вървим пеш. — Барбара излезе от джипа. Въпреки горещината се беше преобула в дънки, каубойски ботуши и бархетна риза с навити до лактите ръкави.

Мойра я последва. Бяха пътували може би около миля на запад от хасиендата, но все още в границите на огромното имение. В далечината се издигаха прашни синкави хълмове и въздухът беше изпълнен със сладкия, почти ферментирал аромат на синьо агаве. Слънцето беше увиснало точно над хоризонта. Запазила горещината от деня, земята още пареше. На запад небето беше нажежено до бяло.

— Нарсико каза, че всичко ще отmine и ще се забрави, но аз не мислех така.

— И защо? — попита Мойра.

— Ами, защото нещата винаги стават така.

— Какви неща? — настоя Мойра.

— Прецакват те най-дребните.

— Убийството дребно нещо ли е?

Барбара вирна презрително брадичка.

— Да не мислиш, че ми пука за някого, когото дори не познавам?

— Какво излезе от полицейското разследване? — попита Мойра, докато вървяха през сухите храсталаци.

— Обичайното. — Барбара примижа срещу слънцето. — Един инспектор от Текила зададе някои въпроси, но човекът така и не можа да бъде идентифициран, а и никой не поиска тялото. В продължение на няколко седмици инспекторът разпитва и нас, и всички от персонала ни. Стана ужасно досаден. Непрекъснато повтаряше, че е имало причина жертвата да бъде намерена в ранчото ни. Превърнахме се в главни заподозрени, но той и такива като него са толкова глупави, че накрая беше принуден да прави само намеци и предположения. После настъпи пълно мълчание. Доколкото ми е известно, случаят е приключен.

— Това е от мексиканска страна — каза Мойра. — За нас убийството има по-съществени последици.

Нотките на безпокойство, които Мойра беше чула преди, отново се прокраднаха в гласа на Барбара:

— Какви например?

— От една страна, знаем, че жертвата е работила за твоя покоен брат в имота му извън Мексико Сити, затова бе направена връзка между теб и убийтия.

— Работил е за Густаво? Нямах представа. Нямам нищо общо с бизнеса на Густаво.

— Така ли? Фактът, че си спала с неговия доставчик, прави това трудно за вярване.

— А от друга?

Мойра умишлено запази мълчание. Изглежда, приближаваха мястото на престъплението, или поне там, където е било захвърлено тялото, защото Барбара забави ход и започна да се оглежда наоколо.

— Това е. — Тя посочи към едно място на няколко крачки от тях. — Ето къде беше намерен трупът.

В този сух климат отпечатъците от стъпки отпреди няколко седмици продължаваха да си личат, но бяха безмилостно стъпкани от обувките на полицаите. Мойра запристъпва бавно около периферията, като се вглеждаше внимателно в земята.

— В почвата не е ровено и е почти непокътната. Като че ли не е правен подробен оглед.

— Не беше. Те бяха вече тук, когато пристигнахме — каза Барбара.

Мойра се залови сериозно с разследването. Надяна чифт гумени ръкавици и започна да опипва пръстта, праха и храсталаците. По някакъв мистериозен начин Джалал Есай беше успял да се снабди с копия от снимките, направени от разследващия екип, на които се виждаше, че убийтът лежи на лявата си страна. Китките му бяха завързани на гърба, краката извити под ъгъл, а главата беше наведена напред. От това можеше да се заключи, че е бил на колене в момента на смъртта си. Есай се беше опитал да се добере и до заключението от аутопсията, но то се беше загубило или в службата на съдебния лекар, или в полицията. И двете изглеждаха твърде некомпетентни.

— Още нещо — рече Мойра, за да продължи да държи под напрежение Барбара. — Знаем, че жертвата е напуснал имота край Мексико Сити тридесетина минути преди да бъде извършено

нападението, в което беше убит брат ти. — Тя вдигна глава и се вгледа в очите на Барбара. — Което означава, че е бил предупреден за нападението.

— Защо ме гледаш така? — попита Барбара. — Казах ти, че нямам нищо общо с работите на Густаво.

— Ще продължиш ли да ми го повтаряш, докато ти повярвам?

Барбара скръсти ръце на гърдите си.

— Върви по дяволите, нямам нищо общо със смъртта на този човек.

Мойра търсеше някоя празна гилза. Любопитното в снимките беше, че от тях ставаше ясно, че жертвата е била застреляна с малокалибрен пистолет. С един куршум в основата на черепа. Липсата на следи от барут или на изгаряния както по кожата на жертвата, така и по дрехите показваше, че убиецът не беше стрелял от съвсем близко разстояние — нещо, което със сигурност би трябвало да направи, ако е искал да убие човек с малокалибрено оръжие.

Четиридесетте минути, които изминаха в пресяване на пръст между пръстите ѝ, не дадоха никакъв резултат. През това време беше направила пълен кръг около сцената на престъплението, като нарочно се държеше настрана от мястото, където е бил намерен трупът. Разбира се, беше възможно жертвата да е била убита на друго място и захвърлена тук, но тя не мислеше, че е било така. Ако, както подозираше, мотивът на убиеца е бил не само да накара жертвата да замълчи завинаги, но и да замеси семейство Скидел, той би искал убийството да стане тъкмо в имота им.

В по-широк радиус от мястото на убийството растяха още храсти. Мойра отново застана на колене и започна да рови в основата на три сиво-зелени растения. Залязващото слънце навлезе в купчина перести облаци. Във фалшивия здрач пейзажът стана синкавосив. Мойра седна в очакване на повече светлина. Когато слънцето започна да се показва, местопрестъплението беше пронизано от ярки лъчи в червено и златисто, които се разпръснаха по земята под остър ъгъл. Сенките им се проточиха зад тях като някакви издължени гиганти.

С крайчеца на окото Мойра видя нещо да проблясва за миг като намигване, като диамант, и после изчезна. Извърна глава и бързо се отправи към мястото, където беше видяла проблясването. Вече не се

виждаше нищо. Въпреки това зарови пръсти в прашната почва и започна да я пресява.

И изведнъж, когато гранулите се изнизаха между пръстите ѝ, гилзата се озова в дланта ѝ. Вдигна я внимателно с два пръста. Тя отново проблесна и Мойра прочете маркировката върху нея, а сърцето ѝ бързо заби.

Барбара се приближи.

— Какво намери? — попита, леко задъхана, тя.

Мойра се изправи на крака.

— Минавало ли ти е през ум, че може нарочно да са застреляли жертвата в ранчото ти?

— Какво? Защо?

— Както казах, жертвата е работила за брат ти Густаво. Обаче е бил човек на някой друг. Този някой е предупредил жертвата за нападението и човекът е избягал. Защо го е предупредил? За да го убие няколко часа след бягството му ли?

Барбара не каза нищо и само поклати глава.

— Когато е напуснал имението на Густаво, той е взел със себе си лаптопа на брат ти, който съдържа данните за всичките му клиенти за дрога.

Барбара облиза пресъхналите си устни.

— Човекът, който го е контролирал, го е убил.

— Да.

— Застрелял го е в ранчото ми.

— Да. За да се опита да те замеси — каза Мойра. — Спасила те е некомпетентността на местната полиция.

— Но защо този човек е искал да ме замеси в убийството?

— Тук мога само да предполагам — рече Мойра, — но бих казала, че сигурно е искал да се отърве от теб.

Барбара отново не каза нищо и само поклати глава.

— Помисли. Човекът, у когото е лаптопът на Густаво, държи бизнеса на брат ти в ръцете си. Намерението му е било да поеме този бизнес и да се отърве от всеки, който би могъл да застане на пътя му.

Барбара я гледаше с широко отворени очи.

— Не ти вярвам.

— Тази гилза се появява тъкмо навреме. — Мойра я вдигна към светлината. — Снимките на разследващия екип показват, че жертвата е

била застреляна с един куршум в основата на черепа. Странното е, че убиецът е използвал малокалибрен пистолет, въпреки че не е застанал непосредствено зад убития. Предположих, че е използвал специален патрон, и се оказах права.

Мойра постави празната гилза в ръката на Барбара. Тя я вдигна и погледна маркировката на отслабващата светлина.

— Не мога да прочета какво е написано.

— Защото е написано на руски, на кирилица. Производителят е в Тула. Тази гилза е от специален кух патрон, пълен с цианкалий. Нищо чудно, че е незаконна и може да се намери само в Русия. Не се продава дори и по интернет.

Барбара я погледна.

— Убиецът е руснак, така ли?

— Това е човекът, който е поел бизнеса на Густаво. — Мойра кимна. — Точно така. Знам, че ти само формално си поела бизнеса на брат си. Значи двамата с Роберто имате нов партньор.

Това реши нещата. Лицето на Барбара помръкна.

— По дяволите, казвах на Роберто, че Леонид ще го изиграе, но той само ми се изсмя.

— Леонид ли? — Сърцето на Мойра подскочи. — Леонид Аркадин ли ви е партньор?

— Роберто каза: „Какво разбираш, ти си жена, жените знаят това, което им е казано, нищо повече.“

Мойра я сграбчи за ръката, за да я накара да се съсредоточи.

— Барбара, Леонид Аркадин партньор ли ти е?

Барбара погледна встрани. Прехапа устната си.

— Лоялност или страх те кара да държиш устата си затворена?

Мойра забеляза как устните на Барбара едва-едва се изкривиха в усмивка.

— Не съм лоялна на никого. В този бизнес това не носи печалба. Ето още едно нещо, което съпругът ми не може да разбере.

— Страхуваш се от Аркадин.

Барбара рязко извърна глава и гневно я изглежда.

— Мръсникът си проправи път със сила. За бога, той изви ръцете на Роберто, като заяви, че притежава списъка с клиентите на Густаво. Роберто му отвърна, че тези са негови хора, но Аркадин каза, че това вече е минало. Заяви, че Густаво е мъртъв, че той притежава списъка и

клиентите също са негови. Според него най-доброто решение било да делим печалбите по равно, но ако Роберто не се съгласи, той ще се свърже с тях без неговото разрешение и помощ и ще ги снабдява от други източници. Роберто се опита на три пъти да убие Аркадин. Всичките му опити се провалиха. После Аркадин му каза: „Да ти го начукам, сега клиентите на Густаво са мои, иди да си търсиш други гълъби за хранене.“ Помислих, че Роберто ще получи инфаркт. Успокоих го.

— Това трябва да му е харесало — рече сухо Мойра.

— Както сама можа да се убедиш, съпругът ми е шушумига — каза Барбара. — Обаче ми е предан и си върши работата. — Тя разпери ръце, сякаш искаше да обхване цялото ранчо. — Освен това без мен бизнесът му ще се провали.

Слънцето се беше скрило зад планините на запад. Започна много бързо да се стъмва, все едно огромно одеяло беше разгърнато на небето.

— Хайде да се връщаме в джипа — каза Мойра и взе гилзата от Барбара.

По обратния път към хасиендата Барбара каза:

— Доколкото разбирам, ти познаваш Аркадин.

Мойра знаеше за него само толкова, колкото ѝ беше казал Борн.

— Е, достатъчно, за да знам, че следващата му стъпка ще бъде да отнеме напълно и бизнеса на Корелос. Той така действа. — По този начин беше отнел бизнеса на Николай Йевсен в Хартум за доставка на оръжие. Сега ще намери начин да подкупи някой пазач в „Ла Модело“ или някой съкилийник от ФАРК, а може би и някоя от многото жени на Корелос в затвора, като им плати достатъчно, за да притъпи страха им от наркобарона. Не е далеч денят, помисли си Мойра, когато Корелос ще бъде намерен мъртъв в луксозната си килия.

— Аркадин вече е ядосан на Роберто и на мен — каза Барбара, докато караше джипа по черния път. — Последната пратка се забави. Наложил се яхтата да се отбие от курса си за ремонт, защото двигателят ѝ прегря. Ако познаваш достатъчно Мексико, ще ти е ясно, че този ремонт няма да бъде извършен за часове и дори за едно денонощие. Яхтата ще бъде готова едва утре вечер, но знам, че той няма да остане доволен от това. — Тя стисна волана така силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Разбирам, Беренгария, наистина разбирам.

— Защо проявяваш неуважение към мен? От години името ми е Барбара.

— Уважавам истинското ти име. Трябва да държиш на него, а не да го отхвърляш.

Когато Беренгария не отговори, Мойра продължи:

— Аркадин има свои правила и те са непоклатими. С Роберто ще заплатите с нещо за забавянето.

Беренгария продължи да гледа право напред.

— Знам — каза тя.

— И трябва да знаеш, мамче, че ако тази пратка не стигне до предназначението си, някой друг ще ви дойде на гости, някой, който не е толкова любезен и не проявява разбиране като мен. Бъди сигурна, че Аркадин така иска да стават нещата и те така и ще станат.

Беренгария остана дълго замислена. Слънцето вече се беше скрило зад оцветените в червено планини. Облаците по небето изчезнаха. На изток се спускаше мрак. Пътуваха прекалено дълго, като че ли Беренгария се въртеше в кръг и не искаше да се върне в хазиендата. Накрая удари спирачките и изключи от скорост. После се обърна към Мойра.

— Ами ако не пожелая да стане така? — рече, без да крие яростта си.

Мойра се зарадва на този обрат. Най-после Беренгария беше започнала да идва на себе си. Отвърна на яростта ѝ с усмивка.

— Мисля, че тук бих могла да помогна.

Беренгария се вгледа така втрепенено в нея, че друга жена би се притеснила. Обаче Мойра разбра какво искаше тя, каква ще бъде сделката им. Възхити се от тази жена и същевременно я съжали. В този мъжки свят и без това беше трудно за една силна жена, но да си силна в Латинска Америка беше задача, достойна за амазонка. Въпреки това над всичко и извън личните ѝ чувства беше разбирането, че нейният обект е Беренгария. Щеше да получи това, което ѝ трябваше от нея. Сега знаеше как да го вземе.

Наведе се много бавно, хвана с ръце главата на Беренгария и притисна устните си в нейните.

Очите на Беренгария се отвориха широко само за част от секундата и пак се затвориха. Устните ѝ се отпуснаха, разтвориха се и

тя се отдаде на целувката.

Мойра усети момента на нейната капитулация едновременно с чувство на триумф и състрадание. После почувства как ръката на Беренгария обхвана врата ѝ, страстта ѝ се разпали и тя впи с въздишка устни в нейните.

— Името ми е Лойд-Филипс, главен инспектор Лойд-Филипс.

Питър Маркс се представи и разтърси протегнатата ръка, която беше бледа и отпусната, с пръсти, пожълтели от никотин. Облечен в евтин костюм, с протрити ръбове на ръкавите, Лойд-Филипс имаше червеникави мустаци и оредяваща коса, някога може би със същия цвят, но сега изглеждаше като посипана с пепел.

Главният инспектор се опита да се усмихне, но не успя. Може би мускулите на лицето му са атрофирали, помисли си с ирония Маркс. Показа на Лойд-Филипс служебната си карта, която удостоверяваше, че работи за частна фирма под егидата на Министерството на отбраната, така че зад него стоеше Пентагонът.

Стояха в опразненото фоайе на „Веспър Клъб“, което беше оградено с лента от полицията като местопрестъпление.

Маркс каза:

— Един от предполагаемите извършители може да е човек, от когото началниците ми се интересуват. Затова ще бъда благодарен, ако ми се даде възможност да прегледам записите от телевизионните камери за наблюдение от миналата нощ.

Лойд-Филипс сви рамене.

— Защо не? Вече размножаваме копия от снимките, на които се виждат лицата на двамата мъже, за да бъдат раздадени на столичната полиция и персонала на всички железопътни гари, летища и пристанища.

Главният инспектор го преведе през централната игрална зала и по-нататък по коридор до задните стаи, в една, от които беше топло и миришеше на електроника. Един техник седеше пред сложно табло, пълно с циферблати, плъзгачи и една компютърна клавиатура. Отгоре имаше две редици монитори, на всеки от които се виждаха различни части от казиното. От това, което Маркс можеше да види, стана ясно, че не беше пренебрегнато нито едно кътче, дори тоалетните.

Лойд-Филипс се наведе над техника, каза му тихо нещо, а човекът кимна и започна да трака по клавишите. Главният инспектор напомняше на Маркс герой от стотиците английски шпионски романи. Леко киселата му физиономия на човек, на когото отдавна е досадило всичко това, издаваше професионалния бюрократ, замижал с едното око, а с другото гледащ към приближаващата пенсия.

— Започваме — каза техникът.

Единият от мониторите потъмня, а после се появи образ. Маркс видя бара в помещението, където ставаха големите залози. После Борн и един друг мъж, в когото разпозна вече покойния Диего Херера, се появиха на екрана и останаха там. Разговаряха, но не бяха с лице към камерата и не можеше да се разбере какво казват.

— Диего Херера е влязъл снощи във „Веспър Клъб“ някъде около девет и трийсет и пет — каза Лойд-Филипс с лека досада в гласа. — С него е бил този човек. — Той посочи Борн. — Адам Стоун.

Записът продължи. На екрана се появи друг мъж — очевидно убиецът. Нещата започнаха да стават интересни, когато той се приближи към Борн и Диего.

Заинтригуван, Маркс се наведе напред. Борн беше застанал пред Херера, като че ли да попречи на приближаването на убиеца. Но докато разговаряха, стана нещо любопитно. Поведението на Борн се промени. Почти изглеждаше, че позна убиеца, но ако се съдеше по първоначалното му изражение, не би могло да бъде вярно. Въпреки това Борн му позволи да се приближи до бара и да застане до Херера. И после Диего се смъкна на стола. Борн сграбчи убиеца за реверите на сакото. След това се случи второто странно нещо. Не се нахвърли да бие убиеца. Маркс с изненада видя, че двамата се изправиха срещу трима бабаити, които се появиха от съседните помещения на казиното.

— А после ето какво става — рече главен инспектор Лойд-Филипс. — Извършителят е използвал някакво високочестотно звуково оръжие, от което всички загубват съзнание.

— Идентифицирахте ли убиеца? — попита Маркс.

— Не още. Не се е появил в нито една от електронните ни мрежи.

— Този клуб е само за членове. Управителят трябва да знае кой е.

Сега вече Лойд-Филипс видимо се вкисна.

— Според архивите на клуба името на заподозрения е Винченцо Манкузо, но макар в Англия да има трима души с такова име, никой не прилича на човека от записа. Въпреки това изпратихме инспектори да разпитат тримата Винченцо Манкузо. Само един от тях живее в околностите на Лондон. Всичките имат алиби, което се проверява.

— А какво казват от екипа, събирал веществени доказателства?
— попита Маркс.

Главният инспектор придоби вид на човек, готов да му откъсне главата.

— Не са намерени никакви подозрителни пръстови отпечатыци и няма и следа от оръжието, с което е било извършено убийството. По мое нареждане хората се разпръснаха в радиус от една миля от клуба, за да ровят из боклукчийските кофи, да надничат в канавките и да вършат още неща от този сорт. Дори претърсиха с драга дъното на реката, макар никой да не се е надявал да намери ножа. До този момент всички претърсвания са без резултат.

— А другият човек — Адам Стоун?

— Изчезна безследно.

„Коеето означава, че разследването е стигнало до задънена улица — помисли си Маркс. — Това е разследване на убийство от първостепенна важност. Нищо чудно, че е изнервен.“

— Човекът, от когото се интересуват началниците ми, е Адам Смит. — Маркс отведе главния инспектор настрани от техника. — Те... а и аз... ще го приемат като лична услуга, ако не разпространите снимката на Стоун.

Лойд-Филипс се усмихна. Гледката не беше никак приятна. Зъбите му бяха пожълтели от никотина като пръстите.

— През цялата ми кариера не съм правил лични услуги. Така успях да запазя името си неопетнено, а и пенсията си.

— Независимо от това началниците ми в Министерството на отбраната ще ви бъдат благодарни, ако направите едно изключение.

— Слушай, момко, доведох те тук от вежливост. — Погледът на инспектора стана също толкова твърд, колкото и гласът му. — Не ми пука дали началниците ти са генерали с пет звезди, зад гърба ми е Лондон. Моите началници, т.е. правителството на Нейно величество, никак не обичат такива като теб да идват тук и да се отнасят с нас като с хлапаци от колониите. На мен това също никак не ми харесва. — Той

вдигна предупредително пръст. — Разкарай се, преди наистина да се ядосам и да реша да те задържа като важен свидетел.

— Благодаря ви за гостоприемството, главен инспектор — рече сухо Маркс. — Преди да си тръгна, бих искал да получа по едно копие от снимките на Стоун и на неидентифицирания мъж.

— Готов съм да ти дам всичко, за да ми се махнеш от главата. — Лойд-Филипс потупа техника по рамото. Той попита за номера на мобилния телефон на Маркс и след това натисна един клавиш. След миг снимката от записа на охранителните камери, на която двамата мъже се виждаха застанали един до друг, беше прехвърлена в джиесема на Маркс.

— Е, добре. — Главният инспектор се обърна към Маркс: — Не ме карай да съжалявам за това, което направих. Стой далеч от мен и от разследването и за теб всичко ще е наред.

Когато излезе отново на улицата, слънцето се опитваше да се покаже иззад купищата облаци. Градската шумотевица обгърна Маркс от всички страни. Прехвърли снимката в смартфона си. После набра секретния номер на Уилърд и попадна на гласовата му поща. Телефонът му беше изключен, което се стори на Маркс странно, след като пресметна кое време е сега във Вашингтон. Остави подробно съобщение, помоли Уилърд да провери снимката на мъжа, наръгал Диего Херера, в базата данни на „Тредстоун“, в която освен тези от ЦРУ, АНС, ФБР и Министерството на отбраната имаше и някои други, до които Уилърд беше успял да се добере.

От един детектив отвън, на когото показва служебната си карта, Маркс успя да научи домашния адрес на Диего Херера. Четиридесет минути по-късно пристигна там тъкмо в момента, когато иззад ъгъла се появи сребристо бентли и спря пред къщата на Херера. Излезе шофьор в униформа, който чевръсто заобиколи лъскавата решетка на колата отпред, за да отвори задната врата. Появи се висок, достолепен мъж, по-старо копие на Диего. Изкачи с мрачно изражение и тежка стъпка стъпалата до входната врата на Диего и мушна ключ в ключалката.

Преди да успее да изчезне вътре, Маркс се приближи и каза:

— Господин Херера, аз съм Питър Маркс. — Когато възрастният човек се извърна, за да го погледне, Маркс добави: — Ужасно съжалявам за загубата ви.

Старият Херера се спря за момент. Беше красив мъж, с дълга бяла коса като лъвска грива, която носеше над яката си в каталунски стил. Въпреки загара на човек, който прекарва много време навън, беше видимо пребледнял.

— Познавали ли сте сина ми, сеньор Маркс?

— Не съм имал това удоволствие, сър.

Херера някак разсеяно кимна.

— Изглежда, че Диего е имал много малко приятели мъже. — Устните му се изкривиха в подобие на усмивка. — Предпочиташе жените.

Маркс пристъпи напред и му показва служебната си карта.

— Сър, знам, че за вас това е труден момент, и предварително се извинявам, ако се натрапвам, но трябва да поговорим.

Херера продължаваше да гледа през Маркс, като че ли не беше чул и дума от това, което каза. После сякаш се опомни.

— Знаете ли нещо за смъртта му?

— Това не е разговор за улицата, сеньор Херера.

— Не, разбира се, че не е. Моля да ми простите липсата на маниери, сеньор Маркс. — После махна с ръка. Имаше много големи, силни ръце на човек, който умее да се труди. — Влезте да поговорим.

Маркс изкачи стълбите, прекрачи прага и влезе в къщата на Диего Херера. Чу старият човек да идва след него и да затваря вратата, а после в гърлото му беше опрян нож и бащата на Диего Херера застана плътно зад него и го притисна с невероятна сила.

— А сега, кучи сине — рече Херера, — ще ми кажеш всичко, което знаеш за убийството на сина ми, или, Бог ми е свидетел, ще ти прережа гърлото от едното ухо до другото.

Бъд Холидей седеше в полукръглия салон на клуба „Белите рицари“, който се намираше в затънтен район в покрайнините на Мериленд. Идваше често тук, за да разпускат. Над чаша уиски с вода се опитваше да си проясни главата от бъркотията, която го заобикаляше през дългия ден.

Родителите му бяха от стари филаделфийски семейства, чиито корени можеха да бъдат проследени съответно до времето на Александър Хамилтън и Джон Адамс. Бяха се влюбили още в детските си години и както може да се предполага за бракове от този сорт, сега бяха разведени. Майка му беше доайен на висшето общество и сега живееше в Нюпорт, Роуд Айланд. Баща му, който страдаше от емфизем като дългогодишен заклет пушач, изживяваше последните си дни в голямата фамилна къща, ограден от бутилки кислород и под постоянните грижи на две милосърдни сестри-хаитянки. Холидей не се виждаше с никого от тях. Обърна гръб на тяхното херметично затворено общество още на осемнадесет години, когато за техен ужас и унижение беше постъпил с радост в морската пехота. В лагера за новобранци си беше представял как майка му припада при новината, което му доставяше огромно удоволствие. Що се отнася до баща му, той вероятно беше сдъвкал края на пурата, бе хвърлил върху жена си вината за разочарованието и се беше отправил към застрахователната компания, която притежаваше и която ръководеше безмилостно и с ужасяващ успех.

Като видя, че е изпил уискито си, Холидей махна с ръка на келнера и си поръча още едно.

Близначките пристигнаха в момента, когато му донесоха питието, и той им поръча шоколадови мартинита. Седнаха от двете му страни. Едната беше облечена в зелено, а другата в синьо. Тази в зелено беше червенокоса, а другата руса. Поне за днес. Мишел и Манди бяха такива. Обичаха да се допълват, но същевременно и да подчертават различията си. Бяха високи около метър и осемдесет, със също толкова пищни и сочни фигури като устните им. Можеха да

минат за манекенки или евентуално за актриси, като се има предвид умението, с което играеха ролите си, но не бяха нито суетни, нито празноглави. Мишел беше математичка, а Манди микробиоложка в Центъра за контрол на заболяванията. Мишел, която би могла да оглавява катедра във всеки от най-престижните университети на страната, вместо това работеше за ДАРПА — Агенцията за разработка на нови технологии в областта на отбраната. Изготвяше нови криптографски алгоритми, които можеха да победят дори най-бързия компютър. Нейните евристични методи се променяха в движение, което означаваше, че се учи от всеки опит за пробив в алгоритъма като самоопознаваща се единица. За неговото отваряне беше нужен физически ключ.

— Каква е оценката ти за пръстена? — попита Холидей Мишел.

— Щеше да е от полза, ако ми беше дал истинското нещо, а не комплект снимки — отговори тя.

— След като не съм ти го дал, какво е най-доброто ти предположение?

Мишел отпи глътка от питието си, може би за да спечели време да подреди мислите си и да реши как да ги изложи пред Холидей, който беше интелектуален лилипут в сравнение с нея и близначката ѝ.

— Струва ми се, че по всяка вероятност пръстенът е физически ключ.

Заинтригуван, Холидей пронизително я изглежда.

— Което означава какво?

— Ами това, което току-що казах. Може да е алгоритъмът, върху който работя в момента, но ми се струва, че странният надпис от вътрешната страна на пръстена играе ролята на вълнообразните ръбове на ключ. — Като видя недоумяващия поглед на Холидей, тя промени тактиката. Извади флумастер и започна да рисува върху салфетката на Холидей.

— Тук имаме обикновен ключ в ключалка. В нея има зъбци, които съответстват на нарезите на ключа. Повечето обикновени ключалки имат по дванадесет щифта в патрона — шест горни и шест долни. Когато ключът се вкара в патрона, зъбците повдигат горните щифтове над линията на среза и позволяват на оста в патрона да се завърти и ключалката да се отвори. Сега да си представим, че всяка идеограма от надписа върху вътрешната стена на пръстена е зъбче.

Вкарваме пръстена в подходящата ключалка и готово: Сезам отвори се!

— Това възможно ли е? — попита той.

— Всичко е възможно, Бъд. Знаеш го.

Холидей изведнъж се оживи и се загледа в чертежа. Теорията ѝ беше трудна за вярване, но жената бе абсолютен гений. Не можеше да я отхвърли с лека ръка, колкото и невероятна да изглеждаше на пръв поглед.

— Какво ни очаква тази нощ? — попита Манди, явно отегчена от темата на разговора.

— Аз съм гладна — рече Мишел и прибра флумастера. — Цял ден не съм яла нищо друго, освен блокче „Сникърс“, което намерих в чекмеджето си, но толкова остаряло, че шоколадът му беше побелял.

— Допий си питието — каза Холидей.

Тя се престори на разочарована.

— Знаеш каква ставам, когато пия на празен стомах.

Холидей се засмя.

— Казвали са ми.

— Вярно е и още как — обади се Манди. После с абсолютно променен глас — плътен и звучен като на певица — изпя: — „Гуй момиченце се побърква!“

И тримата отметнаха назад глави и се смяха толкова дълго, колкото продължи и песента. Холидей ги наблюдаваше, като въртеше насам-натам глава. Почувства, че нещо в челото му пулсира, все едно гледаше тенис мач от твърде близко разстояние.

— А, ето те и теб! — каза Манди при появата на четвъртия от компанията.

— Помислихме, че няма да дойдеш — рече Мишел.

Холидей сложи ръка върху салфетката с чертежа и я скри в скута си. И двете жени забелязаха, но не казаха нищо, а само се усмихнаха на новопристигналия.

— Няма сила на земята — каза Джалал Есай, докато седнаше и целуваше Манди на онова място по врата, където тя най-много обичаше, — която би могла да ми попречи да дойда.

Питър Маркс остана абсолютно неподвижен. Мъжът зад него миришеше на тютюн и гняв. Ножът, опрян в гърлото му, беше остър като бръснач и Маркс, който имаше достатъчно опит в такива работи, не се съмняваше, че Херера като нищо щеше да му пререже гърлото.

— Сеньор Херера, няма нужда от тези мелодрами — каза той. — С удоволствие ще споделя с вас всичко, което знам. Нека се успокоим и да не си губим разсъдъка.

— Аз съм абсолютно спокоен — каза мрачно Херера.

— Добре. — Маркс се опита да преглътне. Гърлото му беше пресъхнало. — Веднага ще ви призная, че не знам много.

— Трябва да е повече, отколкото онова копеле Лойд-Лайнияната глава беше готов да сподели. Каза ми да се съсредоточа върху подготовката по прехвърлянето на сина ми обратно в Испания, което според него нямало да бъде възможно, докато съдебният лекар, който извършва аутопсията, не приключи.

Сега Маркс разбра защо е гневен Херера.

— Съгласен съм, че главният инспектор е някакъв чукундур. — Той преглътна. — Но сега това няма значение. Искam да знам защо Диего е бил убит почти толкова, колкото и вие. Повярвайте ми, решен съм да разбера. — Това беше вярно. Маркс никога нямаше да намери Борн, без да открие какво се беше случило миналата нощ във „Веспър Клъб“ и защо Борн е напуснал заедно с убиеца, като че са били приятели. Нещо не се връзваше.

Почувства дишането на Херера зад себе си. Беше дълбоко и равномерно, което доста плашеше Маркс, защото означаваше, че въпреки смъртта този човек е напълно с ума си. Това говореше за силна личност и беше равносилно на самоубийство да се бъзика с него.

— Всъщност — продължи Маркс — мога да ви покажа снимка на човека, убил вашия син.

Острието на ножа трепна в грамадния юмрук на Херера, а след това беше отдръпнато и Маркс направи крачка встрани. Обърна се с лице към възрастния мъж.

— Моля ви, сеньор Херера, разбирам колко силна е скръбта ви.

— Имате ли син, сеньор Маркс?

— Не, сър. Не съм женен.

— Тогава не можете да знаете.

— Загубих сестра, когато бях на дванадесет. Тя беше само на десет. Бях толкова ядосан, че исках да унищожа всичко пред очите си.

Херера се замисли за момент, а после каза:

— Значи знаете.

Отведе Маркс в хола. Той седна на едно канапе, но Херера остана прав, загледан в снимките на сина си и очевидно многобройните му приятелки, които беше наредил върху плочата на камината. Двамата мъже останаха дълго в това положение. Херера мълчеше, а Маркс не искаше да смущава възрастния човек в скръбта му.

Накрая Херера се обърна, приближи се към Маркс и каза:

— Сега ще видя онази снимка.

Маркс порови в смартфона си и показва на дисплея снимката, която беше получил от техника на Лойд-Филипс.

— Този отляво — каза Маркс и посочи неидентифицирания мъж.

Херера взе смартфона и се загледа толкова дълго в дисплея, та Маркс си помисли, че се е вкаменил.

— А другият мъж?

Маркс сви рамене.

— Невинен, случаен свидетел.

— Разкажи ми за него, изглежда ми познат.

— Лойд-Лайнната глава ми каза, че името му е Адам Стоун.

— Така ли е? — По лицето на Херера премина някаква сянка.

Маркс нетърпеливо каза:

— Сеньор, това е важно. Познавате ли човека отляво?

Херера му подаде обратно смартфона, а после отиде до заредения бар и си наля бренди. Изпи половината на един дъх, а после направи усилие да се успокои и остави внимателно чашата.

— Велики Боже — промърмори под носа си.

Маркс стана и отиде при него.

— Сеньор, мога да ви помогна, ако ми позволите.

— Можеш ли да намериш убиеца на сина ми?

— С известна помощ да, мисля, че мога.

За момент Херера като че ли се замисли върху казаното. После взе решение и леко кимна.

— Мъжът отляво е Отавио Морено.

— Познавате ли го?

— О, да, сеньор, познавам го много добре. Още от малко момче. Държал съм го в ръцете си, когато бях в Мароко. — Херера взе чашата си с бренди и я пресуши. Сините му очи не изразяваха нищо, но Маркс долови стаения силен гняв, прикрит от веждите.

— Да не искате да ми кажете, че Отавио е полубратът на Густаво Морено, покойния колумбийски наркобарон?

— Казвам ви, че той е мой кръщелник. — Гневът си пролича от стиснатите зъби и лекото потреперване на ръката. — Затова знам, че той не може да е убил Диего.

Мойра и Беренгария лежаха с преплетени тела. Луксозната кабина на собственика миришеше на мускус, морско масло и на море. Под тях яхтата се поклащаше леко, като че ли искаше да ги приспи. Обаче те, всяка по свой начин, знаеха, че за сън не може да става и дума. След двадесет минути яхтата трябваше да напусне пристана. Надигнаха се бавно, по телата им имаше следи от страстните любовни ласки, сетивата им бяха претъпени, като че ли още не можеха да дойдат на себе си. Облякоха се в мълчание и след минути се появиха от долната палуба. Над тях кадифеното небе беше надвиснало така, като че ли да ги закриля с ръце.

След кратък разговор с капитана Беренгария кимна на Мойра.

— Завършили са изпитанията. Двигателят е в идеално състояние. Не трябва да има повече забавяния.

— Да се надяваме.

Светлината на звездите се отразяваше от водата. Беренгария ги беше откарала с едномоторния самолет на Нарсико „Ланкаир IV-П“ до международното летище на брега на Тихия океан „Густаво Диас Ордас“. Оттам пътуването с кола до рая за сърфистите Сойолита, където се качиха на яхтата, беше кратко. Цялото пътуване им отне малко повече от деветдесет минути.

Мойра застана до Беренгария. Екипажът, зает с подготовката за заминаването, не им обърна внимание. Оставаше само Беренгария да слезе.

— Обади ли се на Аркадин?

Беренгария кимна.

— Говорих с него, докато ти беше в банята. Ще бъде там да посрещне яхтата малко преди съмване. Разбира се, след забавянето ще иска да се качи на борда и да провери лично цялата пратка. Трябва да си готова за него преди това.

— Не се безпокой. — Мойра докосна ръката ѝ и другата жена отново леко потрепери.

— Кой е получателят?

Беренгария обви с ръка талията на Мойра.

— Наистина не ти трябва да знаеш.

Когато Мойра не каза нищо, Беренгария се наведе към нея и тежко въздъхна.

— Боже господи, какво мръсно змийско гнездо се оказа това. Майната им на мъжете. Да им го начукам на всичките!

Беренгария миришеше на подправки и на солена спрей, миризми, които Мойра харесваше. Беше ѝ интересно да прелъсти друга жена. В това нямаше нищо отблъскващо. Беше просто част от работата, нещо различно, едно предизвикателство за нея във всяко отношение. Тя беше чувствено същество, но като се изключи едно приятно, ала непоследвано от други преживяване в колежа, оттогава винаги беше хетеросексуална. С Беренгария имаше допълнителен елемент на опасност, а това я привлече още повече. Всъщност, правейки любов с нея, изпита много по-голямо удовлетворение, отколкото с редица мъже, с които беше спала. За разлика от тях, като се изключи Борн, Беренгария знаеше кога да е груба и кога да е нежна, отдели време да открие тайните места, които активираха центрове за удоволствие на Мойра и се съсредоточи върху тях, докато тя изпита няколко оргазма един след друг.

Нищо чудно, че изобщо не отговаряше на негативното определение на Роберто Корелос, че е като пираня. Беше едновременно и груба, и уязвима, съчетание, за което мъж като Корелос бе напълно глух, нем и сляп. Беше си проправила път в един мъжки свят, управляваше и с безмилостна ръка разширяваше бизнеса си, но същевременно се бе ужасявала от брат си толкова, колкото сега от Корелос и Леонид Аркадин. Мойра виждаше, че Беренгария няма илюзии. Нейната сила не можеше изобщо да се сравнява с тяхната. Те вдъхваха респект сред подчинените си, на какъвто тя никога не можеше да се радва, колкото и упорито да се опитваше.

Мойра отново изпита смесица от възхищение и съжаление към нея, защото след като отплаваше за срещата с Аркадин, щеше да я очаква неясна съдба. Попаднала между разрушителната власт на Корелос и достойната за презрение слабост на Нарсико, бъдещето ѝ нямаше да бъде добро.

Целуна я страстно по устните и силно я притисна, понеже щеше да бъде за последен път, а Беренгария заслужаваше тази малка утеха, колкото и мимолетна да беше тя.

Прекара език по ухото ѝ.

— Кой е клиентът?

Беренгария потрепери и силно я притисна. После се отдръпна толкова, че да може да погледне Мойра в очите.

— Клиентът е един от най-старите и най-добрите на Густаво и точно затова забавянето причини толкова проблеми.

В очите ѝ проблеснаха сълзи и Мойра разбра, че и за двете прекараната нощ беше и началото, и краят. Да, тази интересна жена нямаше илюзии. За миг Мойра почувства болката от загубата, която човек изпитва, когато един океан или континент разделя двама души, които са се държали в прегръдка.

Накрая Беренгария наведе глава.

— Името му е дон Фернандо Херера.

* * *

Сорая се събуди с вкус на сонорската пустиня в устата. Врълхлетяна от пепелта и болката, тя се претърколи по гръб и изохка. Вдигна очи към надвесилите се над нея четирима мъже, по двама от двете ѝ страни. Бяха с тъмна кожа като нейната и като нея бяха със смесена кръв. Не може да ги различи човек, помисли си уморено тя. Тези мъже бяха отчасти араби. Толкова много си приличаха, че можеха да са братя.

— Къде е той? — попита един от тях.

— Кой? — каза тя, като се опитваше да определи акцента му.

Друг от мъжете — откъм противоположната страна — приклекна както арабите от пустинята — с ръце върху коленете.

— Госпожице Мур... Сорая, ако мога да ви наричам така, вие и аз търсим един и същи човек. — Гласът му беше спокоен, уверен и така непринуден, сякаш бяха приятели, намерили взаимно приемливо решение на неотдавнашен спор. — Става дума за Леонид Данилович Аркадин.

— Кои сте вие? — попита тя.

— Ние задаваме въпросите — отвърна мъжът, заговорил пръв. — Вие отговаряте.

Тя се опита да стане, но установи, че е невъзможно — въжетата около китките на ръцете и на глезените ѝ бяха завързани за колчетата на една палатка, забити в земята.

Когато първата светлина от зората се прокрадна на небето, розовите ѝ пипала пропълзяха към нея като краката на паяк.

— Моето име не е важно — рече мъжът, приклеknал до нея. Тя забеляза, че едното му око беше кафяво, а другото бледосиньо, почти млечно като опал, може би беше увредено или засегнато от болест. — Важно е само това, което аз искам.

Тези две изречения изглеждаха толкова абсурдни, че тя изпита желание да се изсмее. Хората бяха известни с имената си. Без име нямаше лична история, не беше възможен портрет, а само гола плоча. Явно такова беше и желанието му. Тя се запита как би могла да промени това.

— Ако не искате да ми отговаряте доброволно — рече той, — ще трябва да опитаме по друг начин.

Щракна с пръсти и един от другите мъже му подаде малка бамбукова клетка. Безименният я пое внимателно за дръжката и като я разклати пред лицето на Сорая, я постави между гърдите ѝ. Вътре имаше много голям скорпион.

— Дори и да ме ухапе — каза Сорая, — няма да ме убие.

— О, не искам да ви убивам. — Безименният отвори вратичката и с една писалка започна да побутва скорпиона да излезе. — Обаче ако не ни кажете къде се крие Аркадин, ще получите спазми, пулсът и кръвното ви налягане ще се повишат, зрението ви ще се замъгли... Нужно ли е да продължавам?

Скорпионът беше с твърда, лъскавочерна черупка и извита високо над нея опашка. Когато слънчевата светлина го докосна, като че ли заблестя с някаква вътрешна енергия. Сорая се опита да не го гледа

и да потисне надигащия се страх. Обаче реакцията ѝ беше инстинктивна и трудна за контрол. Чу как сърцето ѝ бие в ушите и със засилването на уплахата усети болка в гръдната кост. Прехапа устна.

— А ако ви ухапе няколко пъти, без да получите медицинска помощ, тогава не се знае колко ще пострадате.

Пристъпвайки внимателно, като някой балетист, на осемте си крака, съществото излезе навън и застана между гърдите на Сорая. Тя с мъка потисна желанието си да изкрещи.

Оливър Лис седеше на тясна пейка в залата за вдигане на тежести в неговия фитнес клуб. Беше увил хавлиена кърпа на врата си. Правеше третото вдигане от лежанка от петнадесетте упражнения за бицепсите, когато влезе червенокосата. Беше висока, с широки рамене и вървеше абсолютно изправена. Виждал я беше тук няколко пъти. Със сто долара за управителя сега знаеше, че се казва Аби Самнър, че е на тридесет и четири, разведена и без деца. Беше от безбройната армия адвокати на Министерството на правосъдието. Той предполагаше, че дългите часове, прекарани в работа, са довели до развода ѝ, но тъкмо удълженото ѝ работно време го привличаше. Щеше да има по-малко време да му се пречка, когато любовната афера започнеше. Изобщо не се съмняваше, че тя ще започне. Въпросът беше само кога.

Лис свърши упражнението, остави щангите на мястото им и започна да се бърше с кърпата, като я наблюдаваше. Аби отиде право при пейката за вдигане от лежанка и след като избра тежести, се пхна под лоста. Това беше сигнал за Лис. Той стана, отиде до лежанката, погледна към нея с мегаватовата си усмивка на кинозвезда и каза:

— Имате ли нужда от помощник?

Аби Самнър го погледна с големите си сини очи и също се усмихна.

— Благодаря, няма да откажа. Отскоро вдигам тежести.

— Малко е необичайно жена да вдига тежести от лежанка, освен ако не тренира.

Аби Самнър продължи да се усмихва.

— На работа вдигам много тежести.

Лис тихо се засмя. Тя вдигна тежестите от стойките им и започна упражнението, а той държеше ръцете си малко под лоста, готов да го

подхване при нужда.

— Звучи така, като че ли ще е по-добре да не заставам на пътя ви.

— Не, няма такава опасност — рече тя.

Изглежда, че не ѝ беше никак трудно да се справя с големите тежести. Трудното беше за Лис да свали поглед от гърдите ѝ.

— Не си извивайте гърба — рече той.

Тя отпусна гърба си върху пейката.

— Винаги го правя, когато увеличавам тежестта. Благодаря.

Свърши първата поредица от осем вдигания и той ѝ помогна да остави щангите обратно върху стойките. Докато Аби си поемаше за малко дъх, Лис каза:

— Казвам се Оливър и бих искал някой ден да ви заведа на вечеря.

— Би било интересно — отвърна тя и го погледна. — За съжаление не смесвам работата с удоволствието.

В отговор на озадачената му физиономия тя се измъкна изпод лоста и стана от пейката. Наистина е внушителна жена, помисли си Лис. Тя погледна към бара, където един мъж с правилни черти на лицето пиеше сок от пшенични кълнове. Пресуши чашата, остави я на бара и се запъти бавно към тях.

Аби постави спортния си сак на пейката, бръкна вътре и извади няколко сгънати листа, които подаде на Лис.

— Оливър Лис, казвам се Абигейл Самнър. Това е съдебно нареждане от главния прокурор на Съединените щати, което упълномощава мен и Джефри Клайн — тя посочи мъжа, изпил сока, който сега застана до нея, — да ви арестувам предвид предстоящо разследване по обвинения срещу вас, докато сте били президент на „Блек Ривър“.

Лис я гледаше, зяпнал от изненада.

— Това са глупости. Бях разследван и освободен от отговорност.

— Появиха се нови обвинения.

Тя кимна към документите, които му беше дала.

— Ще видите списъка, посочен в заповедта на главния прокурор.

Той ги разтвори, но като че ли не можеше да се съсредоточи върху буквите. Подаде ѝ обратно документите.

— Трябва да е някаква грешка. Няма да тръгна никъде с вас.

Клайн извади чифт белезници.

— Моля ви, господин Лис — рече Аби, — не усложнявайте нещата.

Лис се огледа наоколо, като че ли преценяваше дали да побегне, или да чака да бъде отърван в последната минута от своя ангел хранител Джонатан. Къде беше той? Защо не го беше предупредил за това ново разследване?

Полковник Борис Карпов се върна в Москва със свито сърце. Посещението му при Леонид Аркадин излезе отрезвяващо в много отношения, като не на последно място бе ужасното затруднение, в което изпадна. Маслов имаше на своя страна редица апаратчици вътре във ФСБ-2, включително неговия пряк началник Мелор Букин. Подобно на всички сведения, които му беше дал Аркадин, доказателството беше съкрушително и неопровержимо.

Седнал на задната седалка в черния ЗИЛ на ФСБ-2, Карпов гледаше, без да вижда, през прозореца, докато шофьорът караше колата от летище „Шереметиево“ към града.

Аркадин му беше предложил да отиде при президента Имов с доказателствата, с които сега разполагаше. Самият факт, че Аркадин го беше предложил, правеше Карпов подозрителен, но дори и Аркадин да имаше лични причини да иска той да отиде при Имов, пак можеше да го направи. Обаче рисковете бяха изключително високи както за кариерата му, така и за самия него.

Имаше избор: можеше да занесе доказателствата срещу Букин на Виктор Черкезов — шефа на ФСБ-2. Проблемът тук беше, че Букин бе човек на Черкезов. Ако доказателствата срещу Букин станеха обществено достояние, Черкезов също можеше да попадне под подозрение. Независимо дали е знаел, или не за предателството на Букин, с него щеше да бъде свършено, опозорен, щеше да бъде принуден да подаде оставка. Карпов се опасяваше, че вместо да позволи това да стане, Черкезов може да унищожи уликите срещу приятеля си... а това включваше и самия Карпов.

Трябваше да признае, че Аркадин беше прав. Най-безопасният избор беше да отиде с доказателствата направо при президента Имов, тъй като той щеше много да се зарадва да може да се разправи с

Черкезов. Всъщност дори можеше да се окажеше толкова благодарен, че да назначи някой вътрешен от ФСБ-2 — като Карпов, — на когото има доверие, за нов шеф на управлението.

Колкото повече Карпов мислеше върху това, толкова по-логично му се струваше. Ала някъде дълбоко в себе си чуваше един скрит глас да му нашепва, че ако този сценарий действително се реализира, той щеше да бъде много задължен на Аркадин. Инстинктивно усещаше, че това положение няма да е никак за завиждане. Но само докато Аркадин е жив.

Леко се подсмихна и каза на шофьора да се отклони към Кремъл. Облегна се назад и набра номера на кабинета на президента.

Тридесет минути по-късно беше пропуснат в резиденцията на президента, където двама гвардейци го въведоха в едно от фойетата с високи тавани и мразовит въздух. Над главата му, подобно на замръзнала гигантска паяжина, висеше богато украсен кристален полилей, който хвърляше искряща светлина върху също така богато украсената италианска мебелировка с тапицерия от коприна и бродат.

Седна и зачака, докато стражите в другия край на помещението го наблюдаваха. Един часовник върху мраморната плоча на камината отброи половин, а после и цял час. Карпов изпадна в състояние на медитация, която използваше, за да убива времето през дългите самотни бдения, които му се беше налагало да изтърпява през годините в много чужди страни, чийто брой дори и не си правеше труда да запомни. Деветдесет минути след пристигането му един млад адютант с револвер на колана дойде да го вземе. Карпов моментално се оживи. Чувстваше се много отпочинал. Адютантът се усмихна и Карпов го последва по многобройните коридори и след толкова много завои, че се почувства абсолютно дезориентиран в огромната резиденция.

Президентът Имов седеше зад бюро в стил Людовик XIV в приятно обзаведения си кабинет. В камината весело гореше огънят. Зад него великолепните кули на Червения площад се издигаха като странни ракети към осеяното с облаци руско небе.

Имов пишеше в голям бележник със старомодна автоматична писалка. Адютантът се оттегли безмълвно и затвори безшумно вратата зад себе си. След малко Имов вдигна глава, свали очилата си с метални рамки и посочи към единствения стол срещу бюрото. Карпов прекоси

килима, седна, без да каже дума, и търпеливо зачака разговорът да започне.

Известно време Имов го гледа със сивите си очи. Бяха тесни и леко издължени. Може би имаше монголска кръв в жилите си. Той обаче беше боец. Беше се борил да се издигне до президентския пост, а после се пребори още по-яростно да се задържи на него срещу няколко силни противници.

Имов не беше едър мъж, но въпреки това изглеждаше внушителен. Когато пожелаеше, личността му можеше да изпълни цяла бална зала. Ала през повечето време кабинетът му беше напълно достатъчен.

— Полковник Карпов, вижда ми се странно, че сте дошли при мен. — Имов държеше писалката така, като че ли беше кама. — Вие принадлежите на Виктор Черкезов, силовак, който открито предизвика Николай Патрушев, неговия колега от ФСБ, а по този начин и мен. — Той сръчно направи едно кръгче с писалката. — Кажете ми тогава има ли причина, поради която трябва да ви изслушам, след като вашият началник е изпратил вас, вместо да дойде лично?

— Не съм дошъл по нареждане на Виктор Черкезов. Всъщност той няма представа, че съм тук, а аз бих предпочел нещата да си останат така. — Карпов постави мобилния телефон с разобличаващите доказателства срещу Букин на бюрото между тях и се отдръпна. — Освен това не принадлежа на никого, включително и на Черкезов.

Имов не сваляше поглед от лицето на Карпов.

— Всъщност, след като Черкезов те открадна от Николай, бих казал, че това е добра новина. — Той почука с върха на писалката по бюрото. — Въпреки това обаче не мога да приема тази декларация без малка доза съмнение.

— Напълно разбираемо е — отвърна Карпов.

Премести поглед върху мобилния телефон, а Имов последва примера му.

— И какво имаме тук, Борис Илич?

— Част от ФСБ-2 е корумпирана — каза бавно, като наблягаше на всяка дума Карпов. — Трябва да се прочисти и колкото по-скоро, толкова по-добре.

За момент Имов не направи нищо. После остави писалката, взе мобилния телефон и го включи. Дълго време след това в кабинета

цареше пълна тишина. Карпов забеляза, че не се чува дори шум откъм секретариата и помощния персонал, с какъвто вероятно беше пълно това място. Възможно беше кабинетът да е звукоизолиран и защитен от електронно подслушване.

Когато Имов свърши, държеше телефона по същия начин като писалката, сякаш беше оръжие.

— И кой според теб, Борис Илич, може да прочисти ФСБ-2 от боклука?

— Този, когото вие изберете.

При този отговор Имов отметна назад глава и избухна в смях. После си изтри очите, бръкна в едно чекмедже, отвори посребрена кутия с освежител и извади от нея две пури. Подаде едната на Карпов, отхапа крайчеца на своята и я запали със златна запалка, подарък от президента на Иран. Когато Карпов извади кутия кибрит, Имов отново се засмя и плъзна запалката по бюрото към него.

Полковник Борис Карпов усети, че запалката е изключително тежка. Запали я и пое с наслада дима от пурата.

— Трябва да започнем, господин президент.

Имов го изгледа през дима от пурата.

— Най-добре ще е да се започне още сега, Борис Илич. — Той се завъртя на стола и се загледа в кубетата луковици на Червения площад. — Прочисти шибаното място... завинаги.

Смешно е, като се замисли човек, каза си Сорая. Въпреки че имат много очи — не можеше да се сети колко на брой, скорпионите не виждат добре и разчитат на малките реснички по щипките си, за да усещат движение или вибрации. В момента това за тях беше повдигането и спускането на гръдния ѝ кош.

Безименният наблюдаваше със смесица от нетърпение и презрение скорпиона, който стоеше там, без да помръдне. Очевидно животното не знаеше къде се намира и какво да направи. Тогава мъжът взе писалката си и чукна с върха ѝ скорпиона по главата. Внезапното нападение го стресна и разгневи. Опашката трепна и нанесе удар, а Сорая леко изохка. Безименният използва писалката, за да избута скорпиона обратно в клетката. Затвори я и сложи резето.

— Сега — каза той, — или ще чакаме отровата да подейства, или ще ни кажете къде да намерим Аркадин.

— Дори и да знаех — отвърна Сорая, — нямаше да ви кажа.

Той се намръщи.

— Няма ли да промените решението си?

— Върви да се шибаш.

Той кимна, като че ли бе очаквал подобна упоритост от нейна страна.

— Ще бъде полезно да се види колко дълго ще издържиш, след като скорпионът те ужили осем-девет пъти.

Даде сигнал на човека, който държеше клетката със скорпиона. Той дръпна резето на вратичката и се нацели да я отвори, когато се разнесе оглушителен гръм и човекът отхвъркна назад, потънал в кръв и раздробени кости. Сорая извърна глава и го видя проснат на земята, цялата му глава я нямаше. Чуха се още изстрели и когато се обърна обратно, видя другите мъже да лежат на земята. Безименният притискаше раздробеното си дясно рамо, прехапал устната си от болка. В полезрението ѝ се появи чифт крака, обути в прашни ботуши.

— Кой...? — Сорая погледна нагоре, но заради първите симптоми за действието на отровата на скорпиона и слънцето, което блестеше в очите ѝ, не можа да види. Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите и цялото ѝ тяло започна да трепери като от много висока температура. — Кой...?

Мъжката фигура прилекна край нея. С опакото на загорялата си от слънцето ръка той бутна клетката от гърдите ѝ. Миг по-късно тя почувства, че въжетата, с които беше завързана, се отпуснаха. На главата ѝ беше сложена каубойска шапка, чиято периферия я предпазваше от яркото слънце.

— Контрерас — рече тя, като видя набръчканото лице.

— Името ми е Антонио. — Той сложи ръка под раменете и ѝ помогна да се изправи. — Викай ми Антонио.

Сорая се разплака.

Антонио ѝ подаде оръжието си — интересно, специална изработка: един „Таурус Трекър-44 Магнум“ — ловджийски пищов с прикрепен към него дървен приклад от карабина. Тя го пое, а той я прихвана, за да стои изправена. Сорая погледна надолу към Безименния, който отвърна на погледа ѝ с оголени зъби.

Продължаваше да трепери, а главата ѝ пламтеше. Забеляза, че той я гледа. Показалецът ѝ се сви около спуська. Прицели се и го дръпна. Като че ли изхвърлен от невидими пружини, Безименния моментално се изви назад, а после притихна. Сляпото му око отразяваше изгряващото слънце.

Тя спря да плаче.

Ковън си вършеше работата съвсем спокойно. Беше прекарал часовете, след като завърза Криси и Скарлет, изучавайки къщата. Колкото до бащата на Криси, беше го вързал със запушена уста в един килер. Остави ги за четиридесет минути, за да отиде до един магазин за железария, където купи най-големия портативен генератор, който можеше да носи сам. Когато се върна в къщата, провери как са пленниците му. Криси и дъщеря ѝ стояха здраво завързани на горния етаж за еднаквите легла. Баща ѝ беше заспал или в безсъзнание. За Ковън това нямаше значение. После беше отнесъл генератора в мазето и макар и малко трудно, го свърза с електрическата инсталация, като резерва, ако лампите угаснеха. Направи проверка. Това нещо тиктакаше като стар часовник. Беше прекалено малък за целта. Дори и след като прекъсна електрическата мрежа, с която го беше свързал, реши, че ще има само десет минути светлина, преди генераторът да се изтощи. Е, трябваше да са достатъчни.

После се качи обратно на горния етаж, запали цигара и се загледа в Криси и Скарлет. Малката, макар и само в предюношеска възраст, беше по-хубава от майка си. Ако беше друг човек, би могъл да се възползва от много младото и нежно тяло, но той ненавиждаше тази уродлива склонност у мъжете. Гнусеше се от подобни неща и имаше морални задръжки. Това му помагаше да си върши работата и да не се побърка в този според него напълно побъркан свят. Личният му живот беше съвсем праведен, сгучен като сивото съществуване на шофьор на автобус. Имаше жена — любовта му от гимназията, две деца и кучето Ралф. Изплащаше ипотека, изкуфяла майка, на която трябваше да помага, и брат, когото посещаваше на две седмици в лудницата, макар сега да не ѝ викаха така. Когато се връщаше у дома от дълга, трудна и често пъти кървава задача, целуваше страстно жена си по устните и после отиваше при децата, независимо дали играеха, седяха пред телевизора или спяха в леглата си — надвесваше се над тях и вдишваше техния сладникав, млечен аромат. После изяждаше яденето,

което жена му беше приготвила, качваше я на горния етаж и я чукаше до несвоят.

Запали нова цигара от фасата на предишната и се загледа в майката и дъщерята, легнали една до друга на двата кревата. Момичето беше още съвсем невинно дете. Мисълта да я нарани беше напълно отблъскваща. Що се отнася до майката, тя не му харесваше, беше твърде кльошава и бледа. Щеше да я остави на някой друг, освен ако Борн не го принудеше да я убие.

Отново слезе долу, порови в килера с продуктите, отвори една консерва с варен боб и с два пръста изяде съдържанието ѝ студена. През цялото време се заслушваше и за най-малкия шум наоколо, като вдишваше и мислено категоризираше миризмите във всяка стая. Накратко казано, обиколи цялата къща, докато се запозна с всяка нейна подробност, с всеки ъгъл, с всяко кътче. Сега това беше неговата територия, неговата кота, евентуално място за победа.

После се върна в гостната и запали всички лампи. Точно тогава чу изстрела. Надигна се, извади своя „Глок“ от кожения кобур, дръпна завесите и погледна през предния прозорец. Тялото му се напрегна, когато видя Джейсън Борн да тича на зигзаг с всички сили към входната врата. Като свистеше с гумите, изпод които хвърчеше чакъл, един сив опел се появи иззад ъгъла и спря пред къщата. Вратата откъм шофьора се отвори и той стреля по Борн. Не улучи. След това Борн стигна стъпалата пред входа, а Ковън отиде при вратата с готов за стрелба пистолет. Чу още два изстрела и като приклезна, отвори вратата. Борн се беше проснал по лице върху стъпалата, а върху сакото му се виждаше разширяващо се кърваво петно.

Ковън се отдръпна назад, когато отекна нов изстрел. После притича по стълбите, като стреляше, без да спира. Стрелецът отсреща се скри зад опела. Ковън сграбчи със свободната си ръка Борн за сакото и го извлече през прага. Стреля още веднъж, чу как другият включи опела на скорост и бързо потегли. Затвори вратата с ритник зад себе си.

Провери пулса на Борн, а после отиде при прозореца. Дръпна отново завесите и погледна към алеята за коли, но не забеляза нито стрелеца, нито опела.

Върна се в хола, отново се наведе над проснатото тяло на Борн и опря дулото на глока в слепоочието му. Тъкмо го обръщаше по гръб,

когато лампите примигнаха, притъмняха и после отново светнаха. Откъм мазето чу тиктакането на часовника на генератора. Едва успя да помисли, че електричеството в къщата е прекъснато, когато Борн изби глока от ръката му и му нанесе силен удар в гръдната кост.

— Мъжът, когото търсиш, без съмнение е в Пуерто Пенаско — каза Антонио и подаде обратно мобилния телефон на Сорая. — Моят компадре, началникът на яхтеното пристанище, познава този гринго. Настанил се е в стария манастир „Света Тереза“, който е изоставен от години. Има моторница — тип „цигара“, с която излиза в морето всяка вечер при залез-слънце.

Седяха в слънчевия бар на „Кале де Ана Габриела Гевара“ в Ногалес. Антонио бе помогнал на Сорая да се пооправи, донесъл ѝ беше лед за компреса, който постави на мястото между гърдите, където я ужили скорпионът. Голямото, кръгло червено петно не се поду и повечето от симптомите, които беше почувствала в пустинята, сега бяха отминали. Накара също Антонио да ѝ купи половин дузина бутилки вода, които започна да пие веднага, за да преодолее обезводняването и по-бързо да изхвърли отровата от организма си.

След около час се почувства по-добре. После си купи нови дрехи от магазина на плаза „Кенеди“ и отидоха да хапнат нещо.

— Ще те закарам до Пуерто Пенаско — каза Антонио.

Сорая лапна и последното парче чилакилес^[1].

— Мисля, че имаш по-добри възможности. Вече не правиш пари от мен.

Антонио се намръщи. В колата по обратния път към Ногалес ѝ беше казал, че истинското му име е Антонио Джардинес. Контрерас беше работното му име.

— Сега ме обиждаш. Така ли се отнасяш с човека, който ти спаси живота?

— Дълга ти благодарност. — Сорая се облегна назад и замислена го погледна. — Но не мога да разбера защо проявяваш такъв личен интерес към мен.

— Как да ти обясня — Антонио отпи от кафето си с мляко. — Животът ми е ограничен между Ногалес, Аризона, и тук — Ногалес, Сонора. Ужасно скучна част от пустинята, която кара мъже като мен да

пият. Единствената ми грижа са проклетите емигранти. Повярвай ми, това не е кой знае какво. — Той разпери ръце. — Има и нещо друго. Животът тук е напълно занемарен. Всъщност може да се каже, че той се определя от немарата, която трови душата и заразява всичко в Латинска Америка. На никой не му пука — нито за някого, нито за нещо друго, освен за парите. — Той допи кафето си. — След това се появи ти.

Сорая се замисли върху казаното. Не бързаше, за да не сбърка, макар че тук трудно можеше да бъде сигурна в каквото и да било.

— Не искам да вляза в Пуерто Пенаско с кола — каза накрая тя. Беше мислила за това през цялото време, докато ядяха. Откритието на Антонио, че Аркадин има моторница, беше предопределило нещата. — Искам да пристигна там с лодка.

Очите на Антонио светнаха. После вдигна нагоре пръст.

— Тъкмо за това говоря. Ти не разсъждаваш като жена, а като мъж. Това бих направил и аз.

— Може ли твоят компадре в пристанището да го уреди?

Той се засмя.

— Ето, виждаш ли, че имаш нужда от помощта ми.

* * *

Борн нанесе втори удар. Беше прострелян с халосни патрони от Отавио Морено и изцапан със свинска кръв от пластмасовия плик, който бе спукал. Ковън, който изобщо не реагира на ударите, заби дръжката на глока в челото му. Борн го сграбчи за китката и силно я изви. После хвана един от пръстите му и го счупи. Глокът отхвъркна надалеч по пода на хола и се спря в студената решетка на камината.

Борн отблъсна Ковън от себе си и се изправи на едно коляно, но Ковън го ритна в крака и той падна назад. Ковън моментално скочи върху него и стовари юмрука си в лицето му, а после му нанесе още няколко удара един след друг. Борн остана да лежи неподвижен. Ковън се изправи и се засили да ритне Борн в ребрата. Като че ли без изобщо да се помръдне, Борн го сграбчи за крака, преди да нанесе удара, и изви глезена му наляво.

Ковън изохка, когато костта изпраця. Стовари се с все сила на земята, моментално се претърколи и започна да пълзи на колене и лакти към пистолета до решетката.

Борн докопа една медна скулптура от странична ниска маса и я хвърли. Тя удари Ковън отзад по главата и той заби носа и брадата си в пода. Челюстите му рязко се затвориха и от носа му рухна кръв. Това обаче не го спря, грабна пистолета, изви го с едно плавно движение и стреля. Куршумът удари масата до главата на Борн, преобърна я и лампата отгоре ѝ падна върху него.

Ковън се опита да стреля отново, но Борн се хвърли върху него и го събори по гръб. Ковън грабна ръжена от камината и замахна силно с него. Борн се претърколи и ръженът отскочи от пода. Ковън се опита да ръгне Борн с него, но уцели сакото му, проби го и го прикова към пода. Натисна върха на ръжена в дървото и с мъка се изправи над Борн. Грабна лопатката за изгребване на пепелта, опря дългата ѝ медна дръжка в гърлото на Борн и натисна с цялата си тежест върху нея.

* * *

От Ногалес до Лас Кончас имаше 123 мили. Там един колега на приятеля на Антонио беше откарал яхтата, която щяха да наемат. Тя беше поискала голяма яхта, която да бие на очи, нещо, което да привлече вниманието на Аркадин и да го задържи, докато той добре я огледа. В мола на Ногалес Сорая купи най-предизвикателните бикини, които можа да намери. После ги демонстрира на Антонио и очите му за малко да изскочат от орбитите.

— Мадре де Диос, ке линда мучача! — извика той.

Заради последиците от ужилването на скорпиона тя купи прозрачен шал, няколко плажни кърпи и чифт огромни тъмни очила на „Диор“, модна козирка и плажно масло, с което веднага се намаза.

Приятелят на Антонио се казваше Рамос и той докара точно такава яхта, каквато ѝ трябваше — голяма и лъскава. Дизеловите ѝ двигатели буботеха, когато двамата с Антонио се качиха на борда и Рамос ги разведе да разгледат яхтата под палубата. Беше нисък, тъмнокож набит мъж, с къдрава черна коса, татуировки на едрите си ръце и винаги усмихнат.

— Имам патлаци — револвери и полуавтоматични, ако ви потрябват — каза услужливо той. — Няма да ви вземам допълнително пари за тях, освен за изразходваните патрони.

Сорая му благодари, но каза, че няма да има нужда от оръжия.

Потеглиха скоро след като се върнаха на горната палуба. Пуерто Пенаско беше само на пет мили на север.

Надвиквайки буботенето на дизеловите двигатели, Рамос каза:

— Имаме два часа преди залез-слънце, когато Аркадин обикновено излиза с моторницата. Имам риболовни такъми. Ще ви заведе до рифа на петдесет и първата миля, където има много камбала, черен морски костур и червен карас. Какво ще кажете?

Сорая и Антонио ловиха риба край рифа в продължение на час и половина, а после прибраха такъмите и се отправиха към яхтеното пристанище. Рамос посочи лодката на Аркадин, когато намали скоростта, заобиколи носа и се насочи към пристана. Аркадин не се виждаше, но Сорая забеляза един по-възрастен мексиканец, който подготвяше моторницата за излизане в океана. Беше мургав, с набръчкано лице от тежкия труд, солния вятър и палещото слънце.

— Имате късмет — рече Рамос, — идва.

Сорая погледна натам, накъдето посочи Рамос, и видя по пристана да крачи едър мъж. Имаше тъмна, късо подстригана коса, ясно изразени черти на лицето, което не издаваше нищо, и много широки рамене като на плувец, но ръцете и краката му бяха като на борец, дълги и мускулести. Изглеждаше така, като че ли имаше пълно основание да бъде самоуверен, и вървеше с минимално усилие, сякаш почти се плъзгаше, все едно че краката му бяха на сачмени лагери. Излъчваше като огнен кръг около себе си някаква енергия, която Сорая не можеше да определи, но я накара да се почувства неспокойна. Помисли си, че в него има нещо познато, от което безпокойството ѝ стана почти болезнено. После, като ударена от електрически ток, който я накара да потръпне от страх, разбра какво е то. Той се движеше като Джейсън.

— Потегляме — Рамос насочи яхтата да застане пред моторницата, изключи от скорост и се понесоха по инерция към кея.

Аркадин казваше нещо на мексиканеца и се смееше, когато забеляза с периферното си зрение яхтата на Рамос. Погледна към нея, като примигна срещу слънцето, и веднага забеляза Сорая. Ноздрите му

се разшириха, докато се вглеждаше в агресивното ѝ, екзотично лице и в тялото ѝ, което в оскъдните бикини изглеждаше като голо и дори по-добре, защото според нея оставяше все пак малко място за въображението. Тя вдигна ръка, като да оправи козирката на главата си, но всъщност жестът подчерта чувствеността на тялото ѝ.

А после, просто така, той ѝ обърна гръб и каза нещо на мексиканеца, който се засмя. Сорая беше разочарована. Пръстите ѝ стиснаха перилата така, като че ли искаше да ги сплеска.

— Този гринго е абсолютен марикон^[2], няма какво друго да се каже — рече Антонио.

Сорая се засмя.

— Не се видиотявай. — Но забележката му я извади от временното чувство, че е претърпяла поражение. После ѝ дойде нещо друго наум и като се обърна към Антонио, обви раменете му с ръце. Вгледа се в очите му и каза:

— Целуни ме. Целуни ме и не спирай.

Антонио с удоволствие се подчини. Сграбчи я през кръста и притисна устните си в нейните. Езикът му като че ли я опари, когато проникна между зъбите в устата ѝ. Сорая се изви назад и притисна плътно тялото си в неговото.

Рамос прекара яхтата малко по-близо до носа на моторницата, което накара грингото и Ел Хералдо да се обърнат. Ел Хералдо изтича към носа, като жестикулираше и силно го ругаеше, а грингото остана да наблюдава Сорая и Антонио, вплетени в страстна прегръдка. Сега като че ли бе заинтригуван.

Рамос поднесе извиненията си и изправи яхтата, след което я плъзна покрай пристана. Един от работниците на пристанището ги очакваше, за да закачи предното и задното въже за кея, а Рамос изключи двигателите и му подхвърли швартовите въжета. После слезе от яхтата и се отправи към пристанищната канцелария. Аркадин продължаваше да наблюдава Сорая и Антонио Джардинес, макар че изобщо не се помръдна.

— Достатъчно — рече Сорая в устата на Антонио. — Баста, омбре! Баста!

Антонио не искаше да я пусне и тя го отблъсна първо с една ръка, а после и с двете. Докато успее да се освободи, Аркадин скочи на кея и се отправи към тях.

— Мано, ти си като някой октопод — каза тя достатъчно високо, за да може Аркадин да я чуе.

Доволен от ролята си, Антонио се ухили насреща ѝ и избърса устни с опакото на ръката. В този миг Аркадин се качи на яхтата и застана между тях.

— Марикон, какво правиш тук? Я се разкарай — каза Антонио.

Аркадин го блъсна рязко с ръка и той падна във водата. Мексиканецът на моторницата се запревива от смях.

— Идеята не беше добра — каза студено Сорая.

— Той ви причини болка — рече убедено Аркадин.

— Нямате представа какво правеше той — продължи със същия студен тон Сорая.

— Той е мъж, а вие жена — продължи Аркадин. — Знам точно какво правеше.

— Може пък да ми хареса.

Аркадин се засмя.

— Може и така да е. Да помогна ли на кучия син да излезе обратно на кея?

Сорая погледна към Антонио, който издухваше водата от носа си.

— Бих могла сама да го направя. — После погледна Аркадин и каза: — Оставете копелето там, където е.

Аркадин отново се засмя и ѝ предложи ръката си.

— Може би имате нужда да смените обстановката.

— Може и да имам, но няма да е с вас.

После тя мина покрай него, слезе от яхтата и предизвикателно бавно се отпрати надолу по кея.

Борн усети, че дробовите му горят. Пред очите си виждаше черни кръгове. Скоро лостът, опрян в гърлото му, щеше да пречупи хипоидната кост и с него щеше да бъде свършено. Протегна ръка, сграбчи Ковън за счупения глезен и го стисна с всичка сила. Ковън изкрещя от изненада и болка, намали натиска върху гърлото на Борн, когато се отдръпна назад, а той отблъсна с ръка лоста и се претърколи под него.

Като го гледаше заканително, Ковън намери пистолета и се прицели в Борн. В този момент тиктакането на генератора престана и къщата потъна в мрак. Ковън натисна спусъка и за малко да уцели Борн, но той се претърколи в най-тъмната част на стаята. Остана неподвижен, докато си поемаше дъх, а после отново се претърколи. Ковън стреля още веднъж, но този път доста далеч от целта. Беше очевидно, че не знае къде е Борн.

Чу Ковън да се движи наоколо. Сега, когато лампите бяха угаснали, той беше загубил преимуществото, че се намира на своя територия. Трябваше да измисли друг начин, за да го възстанови.

Ако Борн беше на неговото място, щеше да се опита да стигне до Криси и Скарлет, за да ги използва като лост, с който да го неутрализира. Продължи да лежи абсолютно неподвижен и да се ослушва напрегнато в посоката, в която се движеше Ковън. Беше от ляво на дясно. Сега минаваше покрай камината. Накъде се насочваше? Къде държеше пленниците си?

Борн си представи, доколкото можа, обстановката в приземния етаж. Беше успял да хвърли един поглед, когато Ковън го довлече вътре. Представи си камината, двете тапицирани кресла, страничната маса и лампата, канапето и стълбите, които водеха към втория етаж.

Изскърцването на стъпало издаде Ковън и без да му мисли повече, Борн скочи от скривалището си, грабна лампата и изтръгна шнура ѝ от контакта. После я хвърли срещу стената от лявата си страна и скочи върху фотьойла. Ковън стреля два пъти в посоката, в която се беше разбила лампата, а в това време Борн се прехвърли през перилата на стълбите.

Блъсна се в Ковън, отхвърли го към задната стена и се стовари отгоре му. Въпреки че беше изненадан, Ковън успя да стреля два пъти. Не улучи, но припламванията обгориха бузата на Борн. Ковън замахна срещу Борн с цевта на пистолета, опитвайки се да го отблъсне. В това време Борн удари с ритник една от подпорите на стълбата. Извади я от гнездото и замахна срещу лицето на Ковън. Ковън изохка, когато собствената му кръв изцапа стената, и успя да се претърколи, преди да получи нов удар. Ритна рязко с крак и подметката на обувката му се стовари в лицето на Борн. Борн политна назад, отдръпна се от Ковън и се подпря на стената. Ковън стреля още два пъти в тясното пространство на стълбата.

Всеки от изстрелите щеше да уцели Борн, ако той вече не се беше прехвърлил през парапета. Остана да виси там в тъмното. Когато чу Ковън да се влачи по стълбите, напрегна мускули, набра се на ръце и се прехвърли обратно през парапета. Като изкачваше по три стъпала наведнъж, той хукна към втория етаж. Сега знаеше две неща — че Ковън се беше отправил към пленниците си и че патроните в пълнителя на пистолета му бяха свършили. Трябваше му време да презареди и сега беше най-уязвим.

Но когато стигна площадката на стълбите на втория етаж, Борн не забеляза никакво движение. Приклекна, послуша се и зачака. Повечето прозорци означаваха светлина, но тя беше слаба и непостоянна, защото клоните на високото дърво отвън опираха в къщата. Успя да види четири врати — по две от двете страни на коридора. Отвори вратата на първата стая отляво, която беше празна, прилепи ухо към вътрешната стена, зад която беше съседната стая. Не чу нищо. Върна се обратно на входа. Ковън стреля срещу него, когато Борн прекоси тичешком коридора и се втурна през първата врата отдясно. Беше му дал възможност да презареди.

Без да губи време, той отиде до прозореца, отвори го широко, покатери се на перваза и погледна навън. Пред него имаше гъста плетеница от дъбови клони, на които се покатери. Придвижи се по тях до прозореца на втората стая отдясно. Вътре се движеше някаква сянка и той остана неподвижен. Различи едва-едва два еднакви кревата. Стори му се, че вижда фигури на тях: Криси и Скарлет?

Хвана се с ръце за клона, който лежеше почти хоризонтално над главата му, заклати се напред-назад, за да набере нужната инерция, а после се хвърли с краката напред през прозореца. Старото стъкло се пръсна на хиляди парченца, което накара Ковън инстинктивно да закрие лице с ръка.

Със стъпването си вътре Борн се хвърли напред и блъсна с рамо Ковън. Двамата мъже се стовариха върху отсрещната стена и паднаха на пода. Борн го удари три пъти с юмрук, а после посегна към глока, обаче Ковън беше подготвен и когато Борн се откри, нанесе страхотен удар върху скулата на обгорената му и кървяща буза. Борн се свлече на земята, а Ковън насочи пистолета не срещу Борн, а срещу Скарлет, която лежеше върху по-близкото легло. Беше застанал под такъв ъгъл,

че нямаше място за директна стрелба по Криси, която лежеше на леглото по-близо до прозореца.

Ковън дишаше тежко, но въпреки това успя да каже:

— Е, добре. Ставай. Имаш пет секунди да сложиш ръцете си зад главата. След това ще застрелям момичето.

— Моля те, Адам, моля те. Направи каквото казва. — Беше гласът на Криси, издаващ смъртен страх, граничещ с истерия. — Не му позволявай да нарани Скарлет.

Борн я погледна, а после нанесе ножичен удар, който отклони от Скарлет насочения пистолет на Ковън.

Той тихо изруга и се опита да насочи отново пистолета. Това беше грешка. Като продължаваше да държи ръката му, Борн се наведе рязко напред и удари с глава вече разбития и окървавен нос на противника си. Ковън изрева от болка, но въпреки това се опита да измъкне ръката си. Борн стовари обувката си върху капачката на коляното на Ковън и я строши. Той рухна на земята и Борн натисна с крак коляното. Очите на Ковън се насълзиха, челюстите му силно затрепериха, а по тялото му преминаха тръпки.

Като измъкна пистолета от ръката му, Борн притисна с дулото дясното око на Ковън. Когато той се опита да противодейства, Борн каза:

— Ако го направиш, никога няма да можеш да излезеш от тази стая. Кой тогава ще се погрижи за жена ти и децата?

Другото кървясало око на Ковън се вгледа в Борн и той притихна. Ала в момента, в който Борн отдръпна дулото на пистолета, Ковън го удари рязко с рамото и бедрото си. Борн посрещна хладнокръвно атаката, позволи на Ковън да го отблъсне назад и да изразходва последните си сили, а после стовари дръжката на глока в черепа му, разбивайки орбиталната кост. Ковън се опита да извика, но от устата му не излезе никакъв звук. Обърна нагоре очи и се срути в краката на Борн.

[1] Пържена тортиля в доматена салца, гарнирана със сирене, яйца или с боб. — Бел.прев. ↑

[2] Педераст (исп.). — Бел.прев. ↑

Борис Карпов вървеше през бруления от вятъра Червен площад, дишаше тежко и мислеше как да процедира с Букин и с много опасния Черкезов. Президентът Имов се беше съгласил с всичко, което му поиска, включително да се пази пълна тайна, докато Карпов разкрие всички къртици във ФСБ-2. Първоначално трябваше да се започне с Букин. Знаеше, че ще може да го пречупи. След като го стореше веднъж, нямаше да е трудно да бъдат разкрити другите къртици.

Валеше слаб сняг на малки, сухи снежинки, които прехвърчаха из въздуха. По златните кубета луковици примигваха светлини, а туристите си правеха снимки на фона на архитектурните забележителности. Спря се за миг, за да се порадва на спокойната обстановка, нещо твърде рядко за Москва напоследък.

После се върна по стъпките си обратно до лимузината. Като го видя, че се връща, шофьорът запали мотора. Излезе навън и отвори задната врата за шефа си. Покрай тях мина висока блондинка в палто от червеникава лисича кожа и ботуши до коленете. Шофьорът я проследи с поглед, когато Карпов се наведе и влезе в колата. Вратата след него се затръшна.

Когато шофьорът седна зад волана, му каза:

— Щабът.

Шофьорът кимна мълчаливо, включи на скорост и те излязоха от Кремъл.

До централата на ФСБ-2 имаше дванадесет минути път с кола по улица „Знаменка“ в зависимост от интензивността на движението, което в този час не беше толкова голямо. Карпов беше потънал в размисъл. Опитваше се да измисли начин да завари Букин сам, за да го откъсне от връзките му. Реши да го покани на вечеря. По пътя щеше да инструктира шофьора на колата да я отклони до просторния строителен обект на улица „Варварка“, която беше мъртва зона за мобилните телефони, за да могат двамата с Букин да „поговорят“ необезпокоявани за предателството му.

Шофьорът спря пред един червен светофар, но когато светна зелено, не включи на скорост. През запотеното стъкло Карпов видя как един мерцедес застана край тях. Докато наблюдаваше, задната врата се отвори и отвътре се показва фигура. Беше твърде тъмно, за да го разпознае, но миг по-късно вратата на неговата кола рязко се отвори. Беше странно, защото шофьорът му винаги затваряше автоматично всички врати. Фигурата наведе глава и се вмъкна на седалката до него.

— Борис Илич, за мен е винаги удоволствие да ви видя — каза Виктор Черкезов.

Има усмивка на хиена и мирише като хиена, помисли си Карпов.

Черкезов, който с жълтеникавите си очи приличаше на кръвожаден хищник, се наведе леко напред и каза на шофьора:

— Мисля, че беше улица „Варварка“. Строителният обект. — После се облегна назад и отблъскващата му усмивка проблесна в полумрака на лимузината. — Не искаме да ни безпокоят, нали, Борис Илич?

Това не беше въпрос.

Манди и Мишел спяха вплетени една в друга, както го правеха винаги след дълги еротични игри. За разлика от тях, Бъд Холидей и Джалал Есай се бяха оттеглили в гостната на апартамента, който беше тяхна обща собственост под фалшиво име, така добре прикрито с документи, че при проследяване никога нямаше да се стигне до тях.

По-скоро от любезност, отколкото от предпочитание, Холидей отпиваше от чаша сладък ментов чай, седнал срещу Есай.

— Имах намерение да ти кажа — рече с най-небрежен тон той. — Оливър Лис е под федерален арест.

Есай рязко вдигна глава.

— Какво? Защо не ми каза веднага?

Холидей посочи към спалнята, където близначките дълбоко спяха.

— Но... какво е станало? Струваше ми се, че той е в безопасност.

— Изглежда, че напоследък никой не е в безопасност — каза Холидей, докато търсеше кутията си с пури. — Без предупреждение Министерството на правосъдието започна ново разследване на контактите му, докато е ръководил „Блек Ривър“. — Вдигна рязко глава

и погледна втренчено Есай. — Дали има вероятност това разследване да стигне до теб?

— Аз съм напълно изолиран — каза Джалал Есай. — Погрижих се за това още в самото начало.

— Добре тогава. Майната му на Лис. Продължаваме.

Джалал Есай беше смутен.

— Не изглеждаш изненадан?

— Мисля, че от известно време Оливър Лис вървеше по доста тънък лед.

— Той ми е нужен — каза Джалал Есай.

— Поправка. Беше ни нужен. Когато казах продължаваме, наистина имах това предвид.

Холидей намери подвързаната с кожа кутия и извади една пура. Предложи и на Есай, но той отказа. После отхапа единия ѝ край, пъхна я в устата си и я запали. Разклати пурата на пламъка, докато я разпалваше.

Есай каза:

— Предполагам, че Лис е изчерпал възможностите си.

— Точно така. — Сега, като усети дима в дробовете си, Холидей се почувства по-спокоен. Сексът с Мишел винаги караше сърцето му да бие прекалено силно, дори болезнено. Жената беше невероятна гимнастичка.

Есай си наля още чай.

— С Лис изпълнявах заповеди от една организация, която изоставих.

— Сега двамата имаме общ бизнес — отбеляза Холидей.

Есай кимна.

— Бизнес за сто милиарда долара.

Холидей се намръщи, загледан в края на пурата си.

— Не чувстваш ли угризения, че си изневерил на „Северий Домна“? В края на краищата те са хора от твоята порода.

Есай не обърна внимание на расистката забележка. Беше свикнал с начина на изразяване на Холидей, както човек не обръща внимание на болката от киста.

— Моята порода не е по-различна от твоята и в двете има добри, лоши и грозни хора.

Холидей избухна в такъв силен смях, че почти се задави от дима на пурата. Наведе се напред, като продължаваше да се смее и да кашля. Очите му се насълзиха.

— Трябва да те уверя, Есай, че за арабин си доста свестен.

— Аз съм *бербер амазих* — Есай подчерта това без следа от враждебност.

Холидей го наблюдаваше през дима.

— Нали говориш арабски?

— Освен другите езици, включително и берберски.

Холидей разпери ръце, като че ли отговорите на другия потвърждаваха това, което беше имал предвид. Двамата с Джалал Есай се бяха запознали в колежа, където Есай изкара две години като студент на разменни начала. Всъщност тъкмо заради Есай Холидей беше започнал да проявява интерес към нарастващата арабска заплаха за западния свят. Есай беше мюсюлманин, но по-скоро аутсайдер в много разделения и религиозен арабски свят. През призмата на светогледа на Есай Холидей беше прозрял, че е само въпрос на време сектантските битки в този свят да излязат извън неговите граници и да се превърнат в поредица от войни. Тъкмо по тази причина той беше направил Есай свой приятел и съветник и едва много по-късно, когато Есай бе престанал да се интересува от целите на „Северий Домна“, си даде сметка, че той е бил изпратен в Съединените щати и по-специално в неговия колеж, за да направи него свой приятел и съюзник.

Когато алчността надделя у Есай и той призна какъв е бил първоначалният му мотив, всички най-лоши предубеждения на Холидей за арабите се потвърдиха. Тогава той намрази Есай. Дори кроеше планове да го убие. Но накрая се беше отказал от фантазиите си за отмъщение, подмамен, както и самият Есай, от златото на цар Соломон. Кой би могъл да устои на такава великолепно награда? В даден момент Холидей беше осъзнал, че двамата с Есай имат много повече общо, отколкото би могло да се предполага, като се има предвид напълно различното им потекло. Освен това и двамата бяха воители на нощта, обитаващи света на сенките, който съществуваше в периферията на цивилизованото общество и го защитаваха от разрушителни елементи както вътре, така и извън него.

— „Северий Домна“ не е по-различна от който и да било тиранин... бил той фашист, комунист или социалист — каза Джалал Есай. — Това общество живее, за да трупа сила и да могат неговите членове да влияят на световните събития с единствената цел да трупат още по-голяма мощ. Пред лицето на такава мощ хуманитарната политика става неадекватна, както и религията.

Есай се облегна назад и кръстоса крак върху крак.

— В началото „Северий Домна“ беше мотивирана от желание за промяна, за разбирателство между големите умове на Изтока и Запада и между исляма, християнството и юдаизма. Признавам, това беше благородна цел и за известно време те успяваха, макар и в твърде малки мащаби. Но после, подобно на всички алтруистични стремежи, и тя влезе в противоречие с човешката природа.

Изведнъж той се наведе напред на канапето.

— Казвам ти, няма по-силна мотивация за човешките същества от алчността, по-силна е дори от страха. Алчността като секса кара хората да оглупяват, да стават слепи за страха или за нуждата от каквото и да било друго. Алчността изопачи целите на „Северий Домна“ до такава степен, че станаха буквално противоположни на първоначалната идея. На думи членовете продължаваха да защитават първоначалната цел, но с времето „Северий Домна“ напълно се корумпира.

— А ние какви сме? — Холидей продължи да пафка с пурата си. — И ние сме алчни като „Северий Домна“, може би дори повече.

— Обаче сме наясно какво ни ръководи — каза Джалал Есай и очите му блеснаха. — Имаме ясен поглед и ясен ум.

Скарлет погледна Борн, докато той я развързваше. По бузите ѝ имаше следи от сълзи. Вече не плачеше и трепереше неудържимо, зъбите ѝ тракаха.

— Мама добре ли е?

— Да, добре е.

— Кой си ти? — Очите ѝ отново се насълзиха. — Кой беше този човек?

— Казвам се Адам и съм приятел на майка ти — отвърна Борн. — Помолих я да ми помогне и тя ме заведе в Оксфорд да се видя с

професор Гайлс. Нали го помниш?

Скарлет кимна и подсмръкна.

— Харесвам професор Гайлс.

— Той също те харесва, и то много.

Гласът му беше гальовен и тя като че ли започна да се успокоява.

— Ти влетя в стаята като Батман.

— Не съм Батман.

— Знам — каза леко възмутена тя, — но си целият в кръв, а не си ранен.

Той дръпна яката на ризата си.

— Това не е истинска кръв. Трябваше да заблудя човека, който похити теб и майка ти.

Тя го изгледа с одобрение.

— Ти си таен агент като леля Трейси.

Борн се засмя.

— Леля ти Трейси не беше таен агент.

— Напротив, беше.

Възмущението в гласа ѝ предупреди Борн, че не трябва да се отнася с нея като с дете.

— Защо мислиш така?

Скарлет сви рамене.

— Не можехме да разговаряме с нея, без тя да скрие нещо. Мисля, че имаше само тайни и нищо друго. И винаги беше тъжна.

— Тайните агенти тъжни ли са?

Скарлет кимна.

— Тъкмо затова са станали тайни агенти.

В твърдението ѝ имаше нещо невинно и същевременно много дълбокомислено, но за момента Борн се въздържа да продължи разговора на тази тема.

— Професор Гайлс и майка ти ми помогнаха при решаването на един проблем. За нещастие този човек искаше нещо от мен.

— Трябва много да го е искал.

— Да, така е. — Борн се усмихна. — Много съжалявам, че изложих теб и майка ти на опасност, Скарлет.

— Искам да я видя.

Борн я взе на ръце. Беше студена като лед. Занесе я до леглото при прозореца. Криси беше посипана със стъкла и в безсъзнание.

— Мамо! — Скарлет се отскубна от ръцете на Борн. — Мамо, събуди се!

Забелязал ужаса в гласа ѝ, Борн се наведе над Криси. Пулсът ѝ беше добър, дишаше равномерно.

— Тя е добре, Скарлет. — Той ошипа Криси по бузата, клепачите ѝ трепнаха и тя отвори очи. Вгледа се в лицето му.

— Скарлет?

— Тук е, Криси.

— Ковън?

— Адам влетя през прозореца като Батман — каза Скарлет, горда с новия си познат.

Криси се намръщи, забелязала ризата на Борн.

— Каква е тази кръв?

Скарлет стисна силно майка си за ръката.

— Не е истинска, мамо.

— Сега всичко е наред — рече Борн. — Недей да се движиш още. — Отстрани с ръка, доколкото можа, стъклата от нея. — Разкопчай си блузата. — Обаче пръстите ѝ така трепереха, че не можеше да се справи с копчетата.

— Ръцете ужасно ме болят — каза тихо тя. Извърна глава и се усмихна на дъщеря си. — Благодаря на Бога, че си добре, захарчето ми.

Скарлет отново избухна в сълзи. Криси погледна Борн, докато той разкопчаваше копчетата ѝ. Смъкна блузата ѝ, за да могат и последните парчета стъкло да паднат от нея, без да я наранят. После я повдигна. След като я отмести от леглото, я изправи на крака. Когато прекрачиха безжизненото тяло на Ковън, Криси потрепери. Спряха в стаята, която тя беше използвала, за да вземат по един пуловер за нея и за Скарлет, която продължаваше да лее сълзи, докато обличаше своя. Беше жълт с избродирани върху него розови зайчета, които ядат сладолед във фунийки. По стълбите момичето отново заплака.

Криси я прегърна.

— Всичко е наред, захарчето ми. Всичко е наред. Сега си с мама — продължаваше да ѝ шепне тя.

Когато слязоха в приземния етаж, Криси каза на Борн:

— Ковън завърза баща ми. Той е някъде тук.

Борн го намери завързан и със запушена уста в един от килерите към кухнята. Беше в безсъзнание или от удара, от който имаше подутина на лявото слепоочие, или от липсата на достатъчно кислород. Положи го върху пода на кухнята и го развърза. Беше тъмно, защото още нямаше електричество.

— Господи, мъртъв ли е? — попита Криси, когато двете със Скарлет се втурнаха вътре.

— Не. Пулсът му е стабилен. — Борн вдигна пръста си от сънната артерия и започна до го освобождава от въжетата.

Като видя баща си така безпомощен, куражът на Криси се стопи и тя започна безмълвно да плаче, ала от това Скарлет отново се разрева и затова тя прехапа устни и потисна сълзите си. Пусна студена вода от чешмата, натопа една кърпа и напълни една чаша. Приклепна до дъщеря си, а след това постави сгънатата кърпа върху бузата на Борн, която беше започнала да се подува.

Баща ѝ беше слаб като много стари хора. Лицето му носеше белезите на годините, а главата му беше наклонена някак настрани, от което Борн предположи, че не много отдавна е имал удар. Разтърси го леко, клепачите му трепнаха и той отвори очи. Облиза с език пресъхналите си устни.

— Можеш ли да го вдигнеш да седне? — попита Криси. — Ще му дам да пийне малко вода.

Като го подпираше в гърба, Борн бавно и предпазливо го изправи да седне.

— Татко, татко?

— Къде е онзи кучи син, който ме удари?

— Мъртъв е — каза Борн.

— Хайде, татко, пийни малко вода. — Криси се взираше внимателно в баща си, страхувайки се, че всеки момент може отново да припадне. — Ще се почувстваш по-добре.

Обаче старият човек не ѝ обърна внимание. Гледаше втренчено Борн. Отново облиза устните си и отпи от чашата, която държеше дъщеря му. Адамовата му ябълка подскочи, докато пиеше. Задави се.

— По-полека, татко. По-полека.

Той вдигна ръка и тя отдръпна чашата от устата му. Посочи с пръст Борн.

— Познавам те. — Гласът му приличаше на стържене на пясък в метал.

— Едва ли — отговори Борн.

— Не, не. Ти дойде в Центъра, когато го ръководех аз. Вярно, беше преди много години, когато Центърът беше „Олд Бойс Скул“ на „Джордж Стрийт“. Обаче няма никога да го забравя, защото трябваше да посетя бивш колега, който се казваше Базил Бейсуотър, един абсолютен чекиджия. Беше извършил убийство на пазара и го пратиха до живот в затвора в Уитни. Прекарваше цялото си време в игра на някаква форма на шах, или нещо подобно. Срамно пилеене на време. Но теб помня — той докосна с пръст гърдите на Борн, — никога не забравям физиономия. Дяволите да ме вземат. Ти си професор Уеб. Точно така! Дейвид Уеб!

Питър Маркс получи съобщението на Борн по мобилния телефон. Беше кратко и сбито. Съгласи се със смесени чувства да отиде на адреса, който му беше посочил. Донякъде се изненада, че Борн изобщо му се беше обадил. От друга страна, той като че ли не беше същият Борн, какъвто го знаеше, което накара Маркс да се запита в каква ситуация щеше да се окаже. Отношенията му с Борн бяха еднопосочни — чрез Сорая. Той знаеше нещо за любовната ѝ афера с Борн и винаги се беше питал дали тя не бе допуснала личните чувства да повлияят на мнението ѝ за него.

Официалната позиция на ЦРУ беше и си остана такава още известно време — че амнезията на Борн го е направила непредвидим и затова опасен. Той беше агент бунтар, не бе лоялен на никого и към нищо, най-малко пък на ЦРУ. Въпреки че в миналото то беше принудено да го използва, това винаги беше ставало чрез измама и принуда, тъй като, изглежда, нямаше друг начин да бъде контролиран. А дори и тези методи не се оказаха сигурни. Макар Маркс да беше убеден, че неотдавнашната работа на Борн бе станала причина за провала на „Блек Ривър“ и беше предотвратила предстояща война с Иран, не знаеше почти нищо за самия човек. Той си оставаше пълна загадка. Да се предвидят реакциите му в дадена ситуация беше празно занимание. Освен това беше факт, че много хора, опитали да се приближат до него, умираха от внезапна насилствена смърт. За щастие Сорая не беше от тях, но Маркс се безпокоеше, че това може би е само въпрос на време.

— Лоши новини ли? — попита дон Фернандо Херера.

— Просто още малко от същото — отвърна Маркс — Трябва да отиде на една среща.

Седяха в гостната в къщата на Диего Херера, заобиколени от негови снимки. Маркс се запита дали присъствието му тук беше мъчително или успокояващо за бащата.

— Сеньор Херера, преди да тръгна, има ли още нещо, което бихте могли да ми кажете за вашия кръщелник? Знаете ли защо е бил

във „Веспър Клъб“ миналата нощ и защо би могъл да наръга Диего? Какви бяха отношенията им?

— Никакви, ако трябва да отговоря първо на последния ви въпрос.

Херера извади цигара и я запали, но, изглежда, не му се пушеше. Очите му шареха из стаята, като че се страхуваха да се спрат по-дълго върху нещо. Маркс подозираше, че е нервен. От какво?

Известно време Херера гледаше замислен Маркс. Пепелта от недопушената цигара се сипеше безшумно на килима между краката му.

— Диего не знаеше за съществуването на Отавио, поне що се отнася до връзката му с мен.

— Тогава защо Отавио е убил Диего?

— Не би го сторил и затова отказвам да повярвам, че го е направил.

Херера каза на шофьора си да откара Маркс до най-близкия офис за коли под наем. Настоя двамата с Маркс да си разменят номерата на телефоните. Думите му, че не вярва Отавио да е убил Диего, продължаваха да звучат в главата на Маркс, докато записваше в Джи Пи Ес програмата на смартфона си адреса, даден му от Борн.

— Искam да ме държите в течение на разследването — му каза Херера. — Обещахте да намерите убиеца на сина ми. Трябва да знаете, че приемам най-сериозно дадените обещания.

Маркс не виждаше причина да се съмнява в това.

Петнадесет минути след като потегли от паркинга на колите под наем, смартфонът му иззвъня и получи съобщение от Сора. След минути му се обади Уилърд.

— Напредък?

— Установих контакт — каза Маркс, имайки предвид Борн.

— Знаеш ли къде е? — попита със зле прикрито нетърпение Уилърд.

— Не още — излъга Маркс. — Но скоро ще разбера.

— Добре. Обаждам се навреме.

— Навреме за какво? — попита Маркс.

— Задачата малко се променя. Трябва да улесня срещата между Борн и Аркадин.

Маркс потърси скрит подтекст в гласа на Уилърд. Нещо там у дома се беше променило. Не обичаше да го държат в неведение и веднага почувства, че това не му е от полза.

— А пръстенът?

— Ти слушаш ли ме? — скара му се Уилърд. — Прави това, което ти се нарежда.

Сега вече Маркс беше сигурен, че му е отказан достъп до някаква важна информация. Почувства как предишният гняв от машинациите на началника му се надига като жлъч в гърлото му.

— Сорая Мур установила ли е контакт? — продължи Уилърд.

— Да. Току-що получих съобщение от нея.

— Свържи се с нея — нареди му шефът. — Координирайте действията си. Трябва да закараме двамата до следния адрес. — Той го каза на Маркс. — Как ще го направиш си е твоя работа, но имам информация, че Аркадин ще бъде заинтригуван. — Той разказа на Маркс какво му беше казал Ел-Ариан за липсващата информация, без която файлът в хард диска на лаптопа е безполезен. — Имаш седемдесет и два часа.

— Седемдесет и два...? — Но вече говореше на празното пространство. Разговорът беше приключил.

На следващото кръстовище Маркс погледна картата в джипиеса на смартфона си, за да се увери, че не е сбъркал един завой, докато разговаряше с Уилърд. Сутринта беше започнала със слънце, ала сега бяха тръгнали да се събират облаци и всичко се оцвети в сиво. Заваля ситен дъжд, който притъпи контурите и на най-острите ъгли на сградите и табелите.

Светна зелена светлина и когато остави кръстовището зад себе си, забеляза един бял форд да се движи в същата лента точно зад него. Веднага разпознаваше опашката, щом като я видеше. Беше видял белия форд по-рано, няколко коли зад неговата, макар от време на време да го изгубваше от поглед зад един голям камион. Във форда беше само шофьорът, който носеше черни очила. Натисна педала на газта и когато наетата кола се втурна напред, премести скоростния лост от първа на трета по-бързо, отколкото трансмисията можеше да се справи. Настъпи моментно колебание при преминаването от втора на трета скорост и той се уплаши да не би нещо в скоростната кутия да се повредило. После колата полетя напред толкова бързо, че за малко да

се удари в задницата на камиона пред него. Зави в дясната лента и натисна още повече газта, когато видя, че белият форд го следва.

Намираха се в квартал на Лондон с оживено движение, бутици и по-големи магазини. Една табела за подземен гараж изскочи толкова бързо пред него, че той успя в последния момент да завие към входа. Остърга предния ляв калник в бетонната стена, после изправи колата и се спусна надолу по рампата в бетонната пещера, осветена с неонов лампи.

Вмъкна се в едно място за паркиране, където колите бяха толкова нагъсто, че трябваше да свали прозореца, за да се измъкне от купето, тъй като вратата не можеше да се отвори. В това време чу свистене на гуми и предположи, че белият форд продължаваше да го следва. Видя отворения вход към стълбище в съседство с асансьора и се вмъкна там тъкмо в момента, когато бялата кола профуча край него. Стълбището миришеше на грес и на урина. Втурна се нагоре, вземайки по две-три стъпала наведнъж, и тогава чу затръшване на вратата на кола и бързо шляпане на подметки по бетона. Разбра, че някой тича нагоре по стълбите зад него.

Тъкмо се канеше да завие зад един ъгъл, когато налетя на някакъв бездомник, толкова пиян, че беше припаднал. Като се стараеше да не диша, Маркс се наведе над него, извлече го по стълбите и го сложи легнал напъряко на стъпалото непосредствено зад ъгъла. Скри се в тъмното по стълбите над него и зачака, като се стараеше да диша дълбоко и равномерно.

Шумът от бързи стъпки се приближи и Маркс, полунаведен, напрегна тяло. Както беше предвидил, преследвачът му се втурна зад ъгъла и не видя пияния, докато не стана твърде късно. Когато се спъна и полетя напред, Маркс се хвърли надолу по стълбите и му нанесе силен удар с коляно в главата. Преследвачът политна назад, отново се спъна в пияния и се просна по гръб.

Маркс го видя да измъква изпод якето си „Браунинг М1900“. Ритна го в ръката миг преди другият да стреля. Гърмежът в затвореното пространство беше толкова оглушителен, че пияният отвори очи и веднага скочи на крака. Мъжът с браунинга го сграбчи за яката и притисна дулото на пистолета в главата му.

— Сега ще дойдеш с мен. — Имаше силен акцент, може би на човек от Близкия изток. — Или ще ти пръсна мозъка. — Разтърси

толкова силно пияния, че от отпуснатите му устни се разлетя слюнка.

— Чекиджия такъв! — развика се напълно объркан пияният. — Разкарай се!

Побеснелият стрелец стовари цевта на браунинга в главата на пияния, а в това време Маркс скочи напред. Удари с длан брадичката на стрелеца и тя се вирна нагоре, откривайки гърлото му. Докато продължаваше да се бори с ръката, която държеше пистолета, нанесе силен удар с юмрук в гърлото на човека. Хрущялната кост поддаде и той се строполи с отворена уста, останал без въздух. Очите му бяха широко отворени и обърнати нагоре. Можеше да издава само животинско ръмжене, но скоро и то престана.

Пияният се завъртя с изненадваща бързина и ритна стрелеца в слабините.

— Как ти се харесва това сега, а? — После, като продължи да си мърмори нещо под нос, заслиза тромаво по стълбите, без да се обръща назад.

Маркс бързо пребърка джобовете на стрелеца, но намери само ключовете за белия форд и пачка пари. Нямаше нито паспорт, нито каквито и да било други документи за самоличност. Едно е сигурно, помисли си Маркс, не е от ЦРУ. „Тогава за кого работи и защо, по дяволите, ме следи?“ Запита се кой би могъл да знае, че е тук, с изключение на Уилърд и Оливър Лис.

После чу свирка на пеши полицаи и разбра, че трябва да изчезва. Погледна още веднъж мъжа, като се надяваше да види нещо отличаващо, например татуировка или...

Тогава видя златния пръстен на третия пръст на дясната ръка и се наведе да го свали. Надяваше се от вътрешната страна да има възпоменателен надпис.

Нямаше. Имаше нещо далеч по-интересно.

* * *

Сорая видя отново Леонид Аркадин в празния ресторант на яхтеното пристанище. А може и да търсеше нея, защото докато вниманието ѝ беше съсредоточено в чинията със скариди и жълт ориз, полети с огненолютив сос, не го беше видяла да влиза. Келнерът ѝ

донесе питие — едно текини^[1], и каза, че е от мъжа на бара. Сорая погледна нататък и не се учуди, като видя Аркадин. Погледна го в очите и вдигна чашата си. Усмихна се. Това беше достатъчно да го насърчи.

— Упорит сте, не може да не ви се признае — каза тя, когато той се приближи.

— Ако бях ваш любовник, никога нямаше да ви оставя да вечеряте сама.

— За моя пул бой^[2] ли говорите? Пратих го да си стяга багажа. Той се засмя и посочи сепарето, където тя седеше.

— Може ли?

— Предпочитам да не го правите.

Въпреки това той седна и постави питието си на масата, сякаш маркираше територията си.

— Ако ми позволите да поръчам, ще ви платя вечерята.

— Нямам нужда да ми плащате вечерята — рече студено тя.

— Нуждата няма нищо общо с това. — Той вдигна ръка и келнерът се приближи. — Искam пържола, да е кървава, и порция томатилос^[3].

Келнерът кимна и се отдалечи.

Аркадин се усмихна и Сорая с изненада забеляза колко естествена беше усмивката му. В нея имаше някаква вътрешна топлина, която я изплаши.

— Леонардо — представи се той.

Тя презрително изсумтя.

— Не ставайте смешен. Никой в Пуерто Пенаско не се казва Леонардо.

Той направи унила физиономия като малко момче, което току-що са заловили да бърка в буркана с курабиите, и тя започна да добива представа какъв е подходът му към жените. Видя колко магнетизъм имаше в него, какво силно впечатление правеше, излъчваше сигурност на силен мъж, съчетана с някаква уязвимост. Коя жена би могла да устои? Тя се изсмя вътрешно в себе си и се почувства по-добре, като че ли най-после беше стъпила на твърда почва, откъдето можеше уверено да пристъпи към изпълнението на задачата си.

— Вие, разбира се, сте права — каза Аркадин. — Всъщност името ми е Леонард, просто Леонард.

— Разбрах. — Тя му подаде ръка и той я задържа за миг. —
Какво правите в Пуерто Пенаско, Леонард?

— Ходя на риба, спортувам.

— С моторницата ли?

— Да.

Сорая довърши скаридите си в момента, когато пристигнаха неговата пържолка и томатилос. Пържолата беше направо кървава, както я бе поръчал, и обилно полята с много лютив сос. Аркадин се нахвърли веднага върху нея. „Сигурно има железен стомах“ — помисли си тя.

— А вие? — попита той между хапките.

— Дойдох заради времето. — Тя побутна чашата си настрана.

— Не ви ли харесва?

— Не пия алкохол.

— Да не сте алкохоличка?

Тя се засмя.

— Мюсюлманка съм. Аз съм египтянка.

— Извинявам се за неудачната почерпка.

— Не е нужно — каза тя и махна с ръка. — Няма как да знаете.

— После се усмихна. — Обаче сте мил.

— Ха! Мил е нещо, което не съм.

— Така ли? — Тя наостри уши. — А какъв сте тогава?

Той избърса кръвта от устата си и се облегна за момент назад.

— Ами, ако трябва да съм честен, аз съм доста костелив орех. Партньорите ми бяха на това мнение, особено след като изкупих акциите им. Жена ми също мислеше така.

— И тя ли е минало?

Той кимна и се съсредоточи отново върху храната.

— Вече ще стане близо година.

— Деца?

— Шегувате ли се?

Аркадин със сигурност има дарба да разказва небивалици, помисли си тя.

— Мен също не ме бива много за родител — каза тя. — Посветила съм се изцяло на бизнеса си.

Той вдигна очи от пържолата и я попита какъв може да е.

— Внос-износ — отвърна тя. — От и за Северна Африка.

Той бавно вдигна глава и се вгледа в нея. Сорая почувства как сърцето ѝ бие в гърдите. Каза си, че всичко това прилича на примамване на акула да ухапе куката. Сега не искаше да допусне и най-малката грешка. Усети през тялото ѝ да преминават леки тръпки. Беше много близо до пропастта, до момента, в който фалшивата ѝ самоличност щеше да се смеси със собственото ѝ аз. Заради този момент тя беше избрала да прави това. По тази причина не обърна гръб на Питър, когато той ѝ постави задачата, и временно забрави за унизителния аспект на онова, което се очакваше от нея. То нямаше значение. Тя живееше точно за този момент и Питър го беше разбрал много преди нея.

Аркадин отново избърса уста.

— Северна Африка. Интересно. Моите бивши партньори въртяха доста бизнес в Северна Африка. Не харесвах методите им... или, ако трябва да бъда откровен, хората, с които си имаха работа. Това беше една от причините, поради които реших да изкупя акциите им.

Много бързо се преориентира и импровизира като побъркан, помисли си Сорая. Този разговор все повече ѝ харесваше.

— В кой бранш сте? — попита тя.

— Компютри, аксесоари, компютърни услуги, такива неща.

Точно така, помисли си развеселена тя. Направи замислена физиономия.

— Мога да ви свържа с някои надеждни хора, ако желаете.

— Може би двамата с вас бихме могли да правим бизнес.

„Захапа! — каза си въодушевена Сорая. — Време е да започнем да теглим акулата, но много бавно и много внимателно.“

— Хм. Не знам, вече почти съм изчерпала капацитета си.

— В такъв случай трябва да разширите бизнеса си.

— Вярно е. С какъв капитал?

— Аз имам капитал.

Тя го изгледа с подозрение.

— Едва ли. Не знаем нищо един за друг.

Той остави ножа и вилицата и се усмихна.

— Ами тогава нека да започнем да се опознаваме, това е първото задължително условие в бизнеса. — Вдигна пръст. — Всъщност имам нещо да ви покажа, което може да ви съблазни да правите бизнес с мен.

— И какво може да е то?

— Аха-а, изненада е.

Повика келнера и поръча две кафета еспресо, без да я попита дали иска. Оказа се, че иска. Сетивата ѝ трябваше да са напълно нащрек, защото не се съмняваше, че по някое време през нощта щеше да се наложи да отбива любовните му мераци така, че да го увлече още повече, а не да го отблъсне.

Продължиха да разговарят дружелюбно, докато пиеха кафетата и търсеха начини за още по-голямо сближаване. Виждайки колко непринудено се държи той, Сорая също си позволи да се отпусне, поне доколкото беше възможно. Но вътрешно усещаше как в тялото ѝ вибрират стоманени струни. Това беше мъж със страхотен чар и с невероятна харизма. Обясни си как много жени са били привлечени в неговата орбита. Същевременно онази част от нея, която стоеше настрана и наблюдаваше от дистанция шоуто, което той разиграваше, си даваше сметка, че не вижда истинския Аркадин. След време се запита дали изобщо някой беше успял да го види. Той така успешно се беше оградил със стена от другите човешки същества, че тя подозираше, че вече е недостъпен дори за себе си. В момента ѝ приличаше на загубило се малко момче, което не може вече да намери пътя за дома.

— Е, добре — каза той и остави празната си чаша, — ще тръгваме ли?

Хвърли няколко банкноти на масата и без да чака отговор, излезе от сепарето. Подаде ѝ ръка, а след миг колебание тя я пое и му позволи да ѝ помогне да стане от мястото си.

Нощта беше топла, без полъх на вятър, натежала с меки кадифени сенки. На небето нямаше луна, но звездите блестяха в мрака. Те се отдалечиха бавно от водата, после завиха на север и тръгнаха успоредно на брега. От дясната им страна смътните светлини на Пуерто Пенаско като че ли бяха част от картината, но някак далечни.

Уличните лампи отстъпиха на тъмнина, осветявана само от звездите, а после изведнъж пред тях изскочиха светлините на голяма каменна постройка, която смътно напомняше за религиозния си характер. Видя кръста, забит в камъка над голямата дървена врата, обкована с желязо.

— Някога е било манастир — каза Аркадин, отключи вратата и й стори път да влезе. — Това е временният ми дом.

Вътре мебелировката беше оскъдна, усещаше се миризма на тамян и восък на свещи. Тя видя едно бюро, няколко фотьойла, голяма маса и осем стола, както и диван, отрупан с възглавници. Всичко беше от тъмно масивно дърво. Нищо не изглеждаше удобно.

Докато минаваха през гостната, Аркадин запалваше дебели бледожълтеникави свещи, поставени на различни височини в железни свещници. Светлината им сред каменните стени на манастира придаваше на помещението още по-средновековен вид и тя се усмихна вътрешно, подозирайки, че той подготвя сцената за начало на любовен романс или най-малкото за прелъстяването й.

Той отвори бутилка червено вино, наля в голяма мексиканска чаша и напълни още една със сок от гуарана. Подаде й сока и каза:

— Ела. Оттук.

Поведе я навътре в тъмното, като по пътя спираше да пали още свещи. Почти цялата далечна стена беше заета от тухлено огнище, голямо колкото камина в хола на английски барон. Тя усети миризмата на стара пепел и креозот, полепили се по тухлите на огнището след десетилетия употреба. Съдейки по това, което виждаше, беше изоставено от години.

Аркадин запали една необикновено голяма свещ и като я държеше високо като факла, се отправи към огнището. Непрогледният мрак вътре в него започна неохотно да отстъпва пред трептящия пламък на свещта.

След като тъмнината започна да се разсейва, вътре се забелязаха някакви очертания. Беше стол, а в него седеше фигура. Беше завързана към стола за глезените. Ръцете, очевидно завързани над китките, бяха отзад на гърба.

Аркадин поднесе още по-близо свещта. Светлината на пламъка се издигна нагоре по глезените на фигурата, по краката, по трупа и накрая освети лицето, окървавено и толкова подуто, че едното око беше затворено.

— Харесва ли ти изненадата? — попита Аркадин.

Чашата със сока се разби в плочите на пода, изплъзнала се от пръстите на Сорая.

Човекът, завързан за стола, беше Антонио.

Беше като игра на шах. Борн се вглеждаше в стария мъж и се опитваше да си го представи като директора на Центъра за изследване на древни документи по времето, когато беше в Оксфорд като Дейвид Уеб. Старецът също се вглеждаше в него и с всяка изминала секунда ставаше все по-уверен в самоличността на Борн.

Криси гледаше и двамата и сякаш се опитваше да отгатне кой ще матира другия.

— Адам, вярно ли е това, което казва баща ми? Наистина ли името ти е Дейвид Уеб?

Борн видя изход от положението — единственият възможен, — но той не му хареса.

— И да, и не — каза той.

— Във всеки случай името ти не е Адам Стоун. — В тона на Криси се усетиха метални нотки. — Което означава, че си излъгал Трейси. Тя те познаваше като Адам Стоун, аз също.

Борн се обърна да я погледне.

— Името ми е толкова Адам Стоун, колкото беше Дейвид Уеб някога. В различни периоди съм известен под различни имена. Но те са само имена.

— Проклет да си! — Криси стана, обърна му гръб и отиде в кухнята.

— Тя е много ядосана — каза единадесетгодишната Скарлет, обърнала към него лицето си — красиво, но още не напълно оформено.

— Сърдиш ли се? — попита Борн.

— Ти не си преподавател, нали?

— Всъщност съм — каза Борн. — Преподавател по лингвистика.

— В такъв случай мисля, че е страхотно. Имаш ли много тайни самоличности?

Борн се засмя. Харесваше това дете.

— Когато стане нужда.

— Сигналът на Батман! — Тя вдигна рязко глава и директно, по детски попита: — Защо си излъгал мама и леля Трейси?

Борн се канеше да отговори нещо за Трейси, но се сети навреме, че за Скарлет леля й все още е жива.

— Когато срещнах леля ти, бях под една от тайните ми самоличности. После Трейси е разказвала на майка ти за мен. Това беше най-добрият начин да я накарам бързо да ме изслуша.

— Щом като не си професор Дейвид Уеб, кой, по дяволите, си ти? — попита бащата на Криси, който видимо се беше посъвзел.

— Когато се познавахме, бях Дейвид Уеб — отвърна Борн. — Но не дойдох в Оксфорд и при вас под фалшив предлог.

— Какво правиш тук с дъщеря ми и внучката ми?

— Това е дълга история — каза Борн.

Лицето на стария човек придоби дяволито изражение.

— Обзалагам се, че има нещо общо с по-голямата ми дъщеря.

— Донякъде.

Старият човек стисна ръката си в юмрук.

— Този проклет надпис.

Борн почувства как го полазиха студени тръпки.

— Какъв надпис?

Старецът се вгледа с любопитство в него.

— Не помниш ли? Аз съм д-р Бишоп Атъртън. Ти ми донесе копие на фраза, за която каза, че представлява надпис.

И тогава Борн си спомни. Спомни си всичко.

[1] Мартини с текила. — Бел.прев. ↑

[2] Пул бой — момче, което се грижи за басейна в богаташките къщи и често изпълнява ролята на жиголо. — Бел.прев. ↑

[3] Плод, който прилича на малък зелен домати с тънка като пергамент ципа. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

Антонио седеше, свел глава, сред страховития мрак на огнището на манастира — мрак толкова плътен и черен, че заличаваше не само светлината, но и самия живот.

Сорая пристъпи към него, като се взираше в сумрака.

— Той не е твоят пул бой — каза Аркадин. — Това е съвсем ясно.

Тя не каза нищо, защото знаеше, че я предизвиква, за да измъкне информация. Това само по себе си беше обнадеждаващ знак, който показваше, че Антонио не е проговорил въпреки боя, който бе отнесъл.

След като реши, че възмущението е най-добрият ѝ избор, тя се обърна към Аркадин:

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Когато той се усмихна, заприлича на вълк, показал се през боровете.

— Искам да разбера кои ще бъдат бъдещите ми партньори. — Усмивката му стана по-широка, като нож, изваден от ножница. — Особено такива, които така удобно ми се предлагат?

— Партньори ли? — Тя се изсмя. — Напразно си мечтаеш, мой руски приятелю. Не бих станала твой партньор за...

В този миг той я сграбчи и притисна устните си в нейните, но тя го очакваше. Приведе се и го удари с коляно в слабините. Ръцете му потрепнаха за момент, но той не я пусна. Вълчата му усмивка не изчезна, ала в крайчеца на очите му проблеснаха сълзи.

— Няма да ме имаш — каза тя тихо, но с леденостуден тон. — По никакъв начин.

— Ще те имам — отвърна не по-малко студено той, — защото ти дойде тук, за да ме имаш.

Сорая нямаше какво да отговори, но се надяваше, че той просто стреля напосоки, в противен случай тя отиваше по дяволите.

— Пусни Антонио да си върви.

— Дай ми една причина, за да го сторя.

— Ще поговорим.

Той разтърка леко слабините си.

— Вече разговаряхме.

Тя откри зъбите си в усмивка.

— Ще опитаме друга форма на комуникация.

Той сложи ръка на гърдата ѝ.

— Така ли?

— Развържи го! — Сорая се помъчи да не изскърца със зъби. —

Пусни го да си върви.

Аркадин като че ли се замисли върху молбата ѝ.

— Мисля да не го правя — каза след няколко секунди мълчание.

— Този означава нещо за теб, което го прави ценен като средство за принуда. — Бръкна в джоба си и извади автоматичен нож. Отвори го, изблъска я встрани и пристъпи към Антонио. — Какво ще кажеш да му отрежа първо? Ухо? Пръст? Или нещо по-надолу?

— Ако му отрежеш каквото и да било...

Той се извърна към нея.

— Да?

— Ако му отрежеш каквото и да било, никога няма да можеш да заспиш, докато лежа до теб.

Той се ухили насреща ѝ.

— Аз не спя.

Беше започнала да губи надежда за живота на Антонио, когато мобилният ѝ телефон иззвъня. Без да чака разрешение от Аркадин, отговори на повикването.

— Сорая! — Беше Питър Маркс.

— Да.

— Какво става? — Интуитивен както винаги, беше усетил напрежението в гласа ѝ.

Тя се вгледа в очите на Аркадин.

— Всичко е екстра.

— Аркадин?

— Ами, да.

— Чудесно, установила си контакт, така ли?

— Дори повече.

— Доколкото разбирам, имаш проблем. Ще трябва да намериш сама решението, и то бързо, защото задачата ни стана спешна.

— Какво, по дяволите, става?

— Трябва да отведеш Аркадин на следния адрес през следващите седемдесет и два часа. — Той й продиктува адреса, даден му от Уилърд.

— Това е невъзможно.

— Очевидно, но трябва да бъде изпълнено. Той и Борн трябва да се срещнат и това е мястото, където ще бъде Борн.

В мрака пред нея се появи тънък лъч светлина. Да, помисли си тя, това може и да свърши работа.

— Добре — каза тя на Питър. — Ще побързам.

— И гледай той да вземе лаптопа със себе си.

Сорая въздъхна.

— Как предлагаш да го направя?

— Ами, нали затова получаваш големите пари.

Той затвори, преди Сорая да успее да му каже да върви по дяволите. Тя гневно изсумтя и прибра джиесема в джоба си.

— Бизнес проблеми ли? — попита с насмешка Аркадин.

— Нищо, което да не може да намери решение.

— Харесва ми твоята самоувереност. — Продължавайки да й се присмива, той размаха ножа. — Ще намериш ли решение и на този проблем?

Сорая като че ли се замисли.

— Възможно е. — Мина покрай него и влезе в огнището, където Антонио я гледаше с окото, което не беше затворено от подутина. Изненада се, когато го видя да се хили насреща ѝ.

— Не бери грижа за мен — каза с дрезгав глас той. — Забавлявам се.

Без да може да я види Аркадин, тя сложи пръст на устните си, а после го притисна до неговите. Когато го дръпна, беше окървавен. Обърна се към Аркадин:

— Всичко зависи от теб.

— Не мисля. Топката е в твоето поле.

— Ето как ти предлагам да се разберем. — Тя се показва отново на трепкащата светлина на свещта. — Ти ще пуснеш Антонио да си върви, а аз ще ти кажа как да намериш Джейсън Борн.

Той избухна в смях.

— Блъфираш.

— Когато става дума за нечий живот, никога не блъфирам — рече тя.

— Въпреки това какво може да знае такава като теб, която се занимава с внос-износ, за Джейсън Борн?

— Много просто. — Сорая вече беше намислила отговора. — От време на време той използва фирмата ми за прикритие. — Това беше твърде вероятно обяснение, на което би могъл да повярва.

— И защо смяташ, че ме интересува къде е Джейсън Борн?

Тя вдигна рязко глава.

— А не е ли така? — Сега не беше време за отстъпление или за проява на слабост.

— Ами ако се окаже, че ти не си това, за което се представяш?

— Ами ако пък ти не си това, което казваш, че си?

Той поклати заканително пръст насреща ѝ.

— Не, мисля, че не се занимаваш с внос и износ.

— Тогава става още по-интересно.

Той кимна.

— Признавам, че обичам загадките, особено когато ме приближават до Борн.

— Защо го мразиш толкова?

— Той е отговорен за смъртта на някой, когото обичах.

— О, хайде, хайде — рече тя. — Никога не си обичал, когото и да било.

Той пристъпи към нея, но трудно можеше да се каже дали беше заплахата, или за да е по-близо.

— Ти използваш хората и когато приключиш с тях, ги смачкваш като използвани книжни кърпички и ги хвърляш в боклука.

— Ами Борн? Той е същият като мен.

— Не — каза тя. — Изобщо не е като теб.

Усмивката му стана по-широка и за пръв път в нея нямаше и намек за заплахата или ирония.

— Е, най-после получих малко полезна информация за теб.

Тя за малко да се изплюе в лицето му, но разбра, че това ще го направи дори по-щастлив, защото щеше да покаже колко близко беше той до истината.

Изведнъж всичко в него като че ли се промени. Протегна ръка и прекара върховете на пръстите си по устните ѝ. После посочи с ножа

към Антонио.

— Върви да развържеш упоритото копеле. — Когато тя влезе още веднъж в огнището и клекна, за да освободи Антонио, той добави: — Вече не ми е нужен. Имам теб.

— Ето как се случи. — Криси стоеше в кухнята срещу прозореца над мивката. През него не се виждаше нищо друго, освен сивата зора, която се промъкваше като лека мъгла през върховете на дърветата. Не каза нищо, когато Борн влезе, но заговори, щом усети, че застана до нея.

— Кое как се случи? — наруши мълчанието Борн.

— Как те излъгах. — Криси пусна топлата вода и като подложи ръцете си под нея, започна да ги мие, сякаш беше лейди Макбет.

— Един ден — каза тя, — година след като се роди Скарлет, се погледнах в огледалото и си казах: „Имаш занемарено тяло.“ Мъж може би не може да го разбере. Бях занемарила тялото си заради майчинството, което означаваше, че занемарих себе си.

Тя продължаваше да мие ръцете си на чешмата.

— От този момент започнах да се мразя, а с това намразих и живота си, включително Скарлет. Разбира се, не можех да търпя това. Борих се срещу него и изпаднах в ужасна депресия. Започна да се отразява зле на работата ми, и то толкова очевидно, че деканът на факултета предложи, а после любезно, но твърдо настоя да изляза в дълга почивка. Накрая се съгласих, а и нямах друг избор. Но когато заключих вратата на кабинета зад себе си и напуснах Оксфорд, който остана зад колата задрямал като Авалон сред мъглата, разбрах, че трябва да направя нещо драстично. Разбрах, че неслучайно се бях затворила в едно място, където нищо не се променя. Като баща ми в Оксфорд се чувствах сигурна. Там всичко бе планирано предварително, предопределено беше, еднообразно, нямаше възможност дори и за най-малката промяна. Точно затова той реагираше така срещу начина на живот, избран от Трейси. Нейният живот го ужасяваше и затова се нахвърляше така гневно срещу нея. Едва в деня, когато напуснах Оксфорд, разбрах каква беше динамиката на семейството ми и как ми се е отразила. Мина ми през ума, че може

да съм избрала този сигурен начин на живот заради него, а не заради себе си.

Тя спря водата и избърса ръцете си с кърпата за чинии. Отгоре кожата им силно се зачерви.

— Трябва да махна семейството си оттук.

— Веднага, щом дойде един приятел, ще напуснем — каза Борн.

— Ами Скарлет?

— Тя е с баща ти.

Криси погледна тъжно през вратата в гостната.

— Скарлет поне обича родителите ми. — Тя въздъхна. — Хайде да излезем навън. Тук ми е трудно да дишам.

Излязоха през кухненската врата сред падналата утринна роса. Въздухът беше леденостуден и когато говореха, от устата им излизаше пара.

— Какво се случи? — попита Борн.

— Нищо смислено, просто имах невероятен късмет, че срещнах Холи.

Борн трепна.

— Холи Мари Моро?

Тя кимна.

— Тя търсеше Трейси, но намери мен.

„Всичко в тази гатанка като че ли се връща към Холи“ — помисли си той.

— И станяхте приятелки, така ли?

— Повече от приятелки, но и по-малко — каза тя. — Знам, че в това няма много смисъл. Започнах да работя за нея.

Борн се намръщи. Почувства се като миньор, който пристъпва в тъмен тунел едва-едва, но въпреки това инстинктивно знае накъде да завие.

— С какво се занимаваше тя?

Криси смутено се засмя.

— Беше, както тя евфемистично се изразяваше, началник-склад. От време на време пътуваше до Мексико за по две-три седмици. По молба на клиент организираше наркоранчо. Това са имения, собственост на мексикански наркобарони някъде в пустинята, обикновено на север в Сонора, но понякога и в по-южния щат

Синалоа. Освен този, който се грижи за ранчото, в него има още един или двама пазачи. Там никой не живее постоянно...

И така, тя ме взе със себе си в Мексико Сити и ме помъкна по нощни клубове и бардаци, където избираше момичета от списък, който се актуализираше всяка седмица като календар или програма за деня. Отвеждахме ги в наркоранчото, собственост на настоящия клиент. Когато пристиграхме там, имаше само шепа мексиканци, няколко пеони и тежковъоръжени пазачи, които ни гледаха с насмешка, дори когато зяпаха, облизвайки се, момичетата. Задачата ми беше да освежа обстановката и да настаня момичетата в отделни стаи. Пеоните вършеха черната работа.

Постепенно започваха да пристигат колите — лимузини „Линкълн“, джипове „Шевролет“, мерцедеси — всичките бронирани и с тъмни стъкла. Охранителите ограждаха строг периметър, все едно бяхме армия, разположила се на лагер по време на война. След това снабдителите пристигаха с прясно месо, плодове, каси с бира, кашони с текила и, естествено, планини от кокаин. Започваше печене на говеждо, на цели прасета и агнета. Салсата и диско музиката дънеха все по-силно и по-силно. Тези, които печеха месата, воняха на пот и на бира толкова силно, че човек не можеше да се приближи до тях. Босовете пристигаха с телохранителите си и ставаше като Деня на мъртвите — най-големият мексикански празник.

Борн бързо си спомни за едно място, което беше удивило дори и него.

— Един от клиентите на Холи беше Густаво Морено, нали?

— Густаво Морено беше най-добрият й клиент — каза Криси.

„Да — помисли си Борн, — би трябвало да е така. Още едно липсващо парче от пъзела.“

— Той пръскаше повече пари от всички други. Наслаждаваше се по цяла нощ на веселбата. Колкото по-късно беше, толкова по-шумна и по-разюздана ставаше.

— Било е нещо коренно различно от Оксфорд, професоре.

Тя кимна.

— Коренно различно изобщо от цивилизацията. Но Холи също беше такава. Водеше двойствен живот. Каза, че в Мексико опитала много неща, защото семейството й било много строго, много религиозно и дори отдадено на вярата. Жената в него имала малко

права, а момичето още по-малко. Очевидно баща ѝ се е отделил от останалата фамилия, начело на която е бил брат му, чичото на Холи. Според Холи между тях станал ужасен скандал. Той отвел нея и майка ѝ в Бали — място съвсем различно от селото им във Високите Атласки планини. Не казала на никого за тайния си живот в Мексико.

Не е вярно — помисли си той. — Каза на мен или аз по някакъв начин разбрах. Сигурно така лаптопът се е оказал в ръцете на Густаво Морено. Трябва аз да съм му го дал. Но защо? В този пъзел винаги има празни петна, които трябва да се запълват, и нови въпроси, които чакат отговор.

— Съжалявам, че си ме излъгала.

— Излъгахме се взаимно — каза Криси, без да скрива горчивината в гласа си.

— Аз имам твърде голям опит с лъжите — каза Борн. Имаше чувството, че беше помолил Холи да го вземе на едно от пътуванията си до Мексико. А дали пък не беше я принудил?

— Защо напусна? — попита той.

— Би могло да се каже, че в пустинята на Сонора получих прозрение. Нищо чудно, че с Холи се сдружихме. И тя, и аз бягахме от бившия си живот, от това, което сме били. Или, по-скоро, в живота се бяхме озовали в безпътица, не знаехме кои сме и кои искаме да бъдем. Бяхме решени да не приемаме това, което се очакваше от нас. — Тя се вгледа в зачервените си ръце така, като че ли не можеше да ги познае. — Мислех си, че животът, който бях изоставила — онзи в затвореното общество на Оксфорд, — не е истински. Но след време разбрах, че тъкмо животът на Холи не е такъв.

Небето започна да светлее още повече. От дърветата взеха да се обаждат птици, а лекият вятър донесе мириса на влажна пръст и живи същества.

— Една нощ, много късно, влязох в една свободна стая, или поне си мислех, че е свободна. А там Холи беше яхнала Густаво Морено и го чукаше. Погледах ги за момент. Като че ли бяха двама непознати, участващи в порнофилм. После си казах: „По дяволите, Холи си е такава.“ Би могло да се каже, че изведнъж се събудих. — Тя поклати глава. — Но не мисля, че и Холи се е събудила някога.

Борн също не мислеше. Беше тъжно, но вярно. Холи беше много неща за много хора, всичките различни. Тези много лица ѝ позволяваха

да се затвори по-дълбоко в себе си, да се скрие от всеки. Той беше сигурен, че най-много се бе страхувала от чичо си.

В този момент Скарлет надникна в кухнята и съобщи:

— Хей, вие, двамата, имаме посетители.

Отавио Морено и Питър Маркс стояха в гостната и се гледаха враждебно.

— Какво, по дяволите, е това? — каза Борн.

— Това е Отавио Морено, човекът, наръгал Диего Херера — отвърна му Маркс. — А ти го защитаваш!

— Това е дълга история, Питър — рече Борн. — Ще ти обясня в колата на път за...

Маркс се обърна към Морено.

— Ти си братът на Густаво Морено, колумбийския наркобарон.

— Да — отвърна Отавио Морено.

— И кръщелникът на дон Фернандо Херера, бащата на човека, когото смъртоносно си наръгал.

Когато Морено не каза нищо, Маркс продължи:

— Току-що идвам от дон Фернандо. Както можеш да си представиш, той е с разбито сърце. А може би не можеш. Въпреки това той не вярва, че си убил сина му. Обаче полицията е сигурна, че си го сторил. — Без да чака отговор, той се обърна рязко към Борн: — Защо, по дяволите, позволи да стане това?

Отавио Морено направи тактическа грешка.

— Мисля, че ще е по-добре да се успокоиш — рече той. Трябваше да държи устата си затворена, но вероятно беше засегнат от думите на Маркс и от тона му.

— Не ми казвай какво да правя — рече ядосано Маркс.

Борн се поколеба дали да не ги остави да се сбият, за да намали напрежението, натрупало се през последните два часа, но трябваше да мисли за Криси и семейството ѝ, затова застана между двамата. Хвана Маркс за лакътя и го поведе към входната врата, където можеха да говорят, без да бъдат чути. Не беше успял да каже и дума, когато Морено изскочи навън.

Насочи се право срещу Маркс, но преди да стигне до него, откъм дърветата го спря изстрел. Още докато политаеше назад, втори изстрел отнесе част от черепа на Морено, а Борн се скри зад опела му. Когато Маркс го последва, още един изстрел разкъса утринната тишина.

Маркс политна и падна.

Борис Карпов придружи Виктор Черкезов в строителния обект на улица „Варварка“. Минаха през отвор в оградата от скачени ламарини и слязоха по една рампа в мъртвата зона. Черкезов спря едва когато навлязоха дълбоко в хаоса от ръждясащи стоманени греди и блокове напукан бетон. Навсякъде се виждаха да се подават грозни бурени като кичури косми по гигантски гръб.

Спря, когато наближиха изоставен камион, лишен от гуми, електроника и двигател. Беше полегнал на една страна като кораб на морското дъно. Камионът беше зелен, но някой артистично го беше украсил с графити, изписани със сребриста боя.

Устата на Черкезов се изкриви в нещо подобно на усмивка, когато престана да гледа надписите и извърна глава.

— А сега, Борис Илич, бъди така любезен да ми кажеш причината за бързата ти среща с президента Имов.

След като не видя друга възможност, Карпов беше принуден да се подчини. Черкезов не го прекъсна нито веднъж и слушаше внимателно краткия разказ на Карпов какво беше научил за Букин и подчинените му къртици. Когато свърши, той кимна. Извади пистолет „Токарьов“ — ТТ, но не се прицели в Карпов, поне не точно.

— Сега, Борис Илич, въпросът за мен е какво да направя по-нататък. Първо, какво да правя с теб? Да те застрелям ли и да те оставя да гниеш тук? — Известно време като че ли се замисли върху тази възможност. — Да ти кажа право, от това няма да имам голяма полза. С отиването си право при Имов ти стана неуязвим. Ако бъдеш убит или изчезнеш, Имов ще нареди да започне подробно разследване, което по-скоро рано, отколкото късно ще стигне до мен. Както можеш да си представиш, ще ме постави в крайно неудобно положение.

— Мисля, че това ще бъде повече от неудобство за вас, Виктор Делягович — каза равнодушно Карпов. — Ще бъде началото на вашия край и триумф за Николай Патрушев, най-върлия ви враг.

— Напоследък имам по-голям проблем от Николай Патрушев — каза замислен Черкезов, сякаш изобщо забравил, че Карпов е там. После изведнъж излезе от вцепенението и отново се вгледа в полковника. — Така че за щастие убийството ти се изключва, защото

аз те харесвам. Нещо повече, възхищавам се от упоритостта и от интелигентността ти. По тази причина дори няма да се опитвам да те подкупвам. — Той се засмя малко изкуствено. — Ти може би си последният останал честен мъж в руското разузнаване. — Той размаха пистолета. — Тогава докъде ни води това?

— До патова ситуация — предположи Карпов.

— Не, не, не. Тя не е добра за никого, особено за теб и мен и особено по това време. Ти даде доказателства на Имов срещу Букин и той ти е поставил задача. И двамата нямаме друг избор, освен да я изпълниш.

— Това ще бъде равносилно на самоубийство за вас — отбеляза Карпов.

— Само ако продължавам да съм шеф на ФСБ-2 — уточни Черкезов.

Карпов поклати глава.

— Не разбирам.

Черкезов имаше миниатюрен радиоприемник до ухото си.

— Слез долу веднага — каза той на човека, който беше от другата страна.

На лицето му се появи лукава усмивка, каквато Карпов никога преди не беше виждал.

— Виж кой идва, Борис Илич.

Карпов се обърна и видя Мелор Букин да се провира през боклуците.

— А сега — каза Черкезов и сложи пистолета в ръката на Карпов — изпълни дълга си.

Карпов скри пистолета зад гърба си, когато Мелор Букин ги приближи. Запита се какво ли му е казал Черкезов, защото Букин беше напълно отпуснат и не подозираше нищо. Очите му се разшириха, когато Карпов насочи пистолета срещу него.

— Виктор Делягович, какво означава това? — попита той.

Карпов стреля в дясното му коляно и той падна като подкосен.

— Какво правиш? — извика Букин и се хвана за разбитото коляно. — Полудя ли?

Карпов пристъпи към него.

— Знам за предателството ти и президентът Имов също. Кой са другите къртици във ФСБ-2.

Букин го гледаше с широко отворени очи.

— Какво, какво? Къртици ли? Не знам за какво говориш?

Карпов спокойно се прицели и раздроби на парчета капачката и на лявото му коляно. Букин изкрещя и се загърчи на земята като червей.

— Отговори ми! — изкомандва Карпов.

Очите на Букин бяха кървясали. Беше пребледнял и трепереше от болка и изумление.

— Борис Илич, историята на отношенията ни не означава ли нищо за теб? Аз съм твой наставник. Аз те доведох във ФСБ-2.

Карпов се надвеси заплашително над него.

— Точно затова аз трябва да прочистя мръсната ти къща.

— Но... но — промълви, заеквайки, Букин, — аз просто изпълнявах заповеди. — Той посочи към Черкезов. — Неговите заповеди.

— Как лъже само — обади се Черкезов.

— Не, Борис Илич, истина е, заклевам се.

Карпов прилекна край Букин.

— Знам как можем да разрешим проблема.

— Трябва да отида в проклетата болница — простена Букин. — Ще умра от загуба на кръв.

— Кажи ми имената на къртиците — каза Карпов — и ще се погрижа за теб.

Кървясалите очи на Букин прескачаха ту към Карпов, ту към Черкезов.

— Не гледай него — рече Карпов. — Аз мога да те спася да не умреш от загуба на кръв в тази мръсна яма.

Букин преглътна с мъка и каза имената на трима души от ФСБ-2.

— Благодаря ти — рече Карпов. Изправи се и стреля между очите на Букин.

После се обърна към Черкезов и каза:

— Какво може да ме спре да не убия и теб?

— Ти може да си неподкупен, Борис Илич, но знаеш от какво имаш или ще имаш интерес. — Черкезов извади цигара и я запали. Нито за миг не погледна падналия си помощник. — Мога да ти проправя пътя да оглавиш ФСБ-2.

— Същото може да направи и президентът Имов.

— Напълно вярно. — Черкезов кимна. — Но той не може да гарантира, че един от другите командири няма да капне отрова в чая ти или да забие някоя нощ кама между плещите ти.

Карпов знаеше много добре, че Черкезов все още имаше власт да открие и да отстрани потенциалните му врагове вътре във ФСБ-2. Единствено той можеше да разчисти пътя му.

— Нека да се изясним — каза той. — Ти предлагаш да заема поста ти, така ли?

— Да.

— А какво ще стане с теб? Имов ще поиска главата ти.

— Разбира се, че ще я поиска, но първо ще трябва да ме намери.

— Ще се скриеш, ще избягаш, така ли? — Карпов поклати глава.

— Не мога да си представя подобно бъдеще за теб.

— Аз също, Борис Илич. Възнамерявам да седна на по-висок пост.

— По-висок от ФСБ?

— По-висок от Кремъл.

Карпов се намръщи.

— И какъв ще бъде той?

Очите на Черкезов светнаха.

— Кажи ми, Борис Илич, чувал ли си някога за „Северий Домна“?

Маркс се хвана за лявото бедро и лицето му се изкриви от болка. Невидимият снайперист продължаваше да обстрелва района. Борн притича, сграбчи го и го извлече зад прикритието.

— Дръж главата си ниско наведена, Питър.

— Кажи го на твоя приятел Морено — рече Маркс. — Проклетата ми глава е наведена.

— Повтори го. — Борн прегледа раната и се увери, че куршумът не е засегнал някоя артерия. После откъсна единия ръкав от ризата на Маркс и го използва като турникет, завързвайки го около бедрото му над раната.

— Няма да го забравя — рече Маркс.

— Не, само аз правя това — каза Борн с такъв сарказъм, че Маркс, макар и сухо, се засмя.

Борн се показва съвсем малко иззад предницата на опела. Дишаше равномерно и дълбоко, докато оглеждаше гъсто наредените дървета. Не много отдавна се беше покатерил на едно от тях и сега използва фотографската си памет, изострена от обучението в „Тредстоун“, за да си представи най-добрите възможни места за един снайперист да се скрие. От начина, по който паднаха Отавио Морено и Маркс, имаше ясна представа къде можеше да е стрелецът. Постави се на неговото място. Къде би застанал, че хем да вижда ясно предната врата, хем да бъде добре скрит?

Чу Криси да вика и от тревогата в гласа ѝ разбра, че сигурно го прави от доста време. Пропълзя в другия край на опела и ѝ нареди:

— Стой вътре, докато дойда да ви взема!

Прибяга обратно до стоповете на колата, а след това изскочи от прикритието и се хвърли с най-голяма бързина към дърветата. Проехтяха няколко изстрела един след друг и куршумите се забиха в предницата на колата. След последните изстрели Борн пресметна, че снайперистът ще има нужда от време да презареди. Две секунди му бяха достатъчни, за да стигне прикритието на дърветата. Сега вече можеше да започне лова.

Сред гъстата плетеница от клоните на боровете и дъбовете цареше мрак. Тук-там светлината се процеждаше като мънички диаманти, които намигаха и блещукаха, когато вятърът раздвижваше дърветата. Полуприведен, Борн се запровира през храсталаците, като внимаваше да не троши клонки и шишарки под краката си. Движеше се абсолютно безшумно. Спираше на всеки пет-шест крачки, оглеждаше се и се ослушваше като лисица както за жертви, така и за врагове.

Мярна за миг нещо тъмнокафяво и неясно, което изчезна почти веднага, преди да успее да разбере какво е. Насочи се натам. За момент си помисли дали да не се покатери на някое дърво, но си каза, че шумът може да го издаде къде е. По едно време промени посоката и заобиколи, за да се приближи до снайпериста отстрани. Продължи напред, като от време на време поглеждаше назад и нагоре за някаква следа от стрелеца.

Проблясването на метал отпред го накара да ускори ход. Надникна иззад дънера на един дъб и видя дясното рамо и бедрото на снайпериста. Приклекна зад купчина гъсти храсти, заобиколи и застана зад него. Тясна пролука между два бора му даваше чудесна видимост към входната врата и алеята за коли. Борн мярна тялото на Отавио Морено, което лежеше сред локва кръв. Маркс беше скрит зад опела на Морено. Борн предположи, че снайперистът чака някой да помръдне. Изглежда, беше готов да застреля всеки, който се осмели да се покаже от къщата. Дали беше от АНС, ЦРУ, или от хората на „Северий Домна“? Имаше само един начин да разбере.

Борн се приближи бавно и предпазливо, но в последния момент снайперистът, изглежда, го беше усетил, защото заби дървения приклад на карабината си „Драгунов“ (СВД) в корема му. После се извърна и стовари цевта на карабината в рамото на Борн. Беше строен, с безизразно лице, малки черни очи и сплеснат нос.

Събори Борн на колене и му нанесе нов удар с карабината по гърба. После притисна дулото в сърцето му.

— Не мърдай, не казвай и дума — заповяда той. — Просто ми дай пръстена.

— Какъв пръстен?

Снайперистът удари с дулото челюстта на Борн и от устата му потече кръв. Обаче в същия момент Борн стовари подметката на

обувката си в коляното му. То се огъна навътре, костта изпука и снайперистът изохка от болка. Борн вече се беше претърколил настрана, когато снайперистът стреля веднъж. Куршумът се заби в земята на мястото, където преди миг беше лежал, и разцепи една стара, прогнила дъска, пълна с дълги гвоздеи.

Застанал на едно коляно, снайперистът размахва карабината насам-натам като тояга, за да не позволи на Борн да го приближи, докато си поеме дъх. Накрая с мъка успя да се изправи на крака. Точно в този момент Борн се наведе и се хвърли срещу него с рамото напред. Двамата паднаха на земята. Снайперистът веднага се опита да събори Борн върху гвоздеите, които заплашително стърчаха от дъската. Той се изви встрани и двамата се сборичкаха за карабината. В един момент Борн успя да удари с лакът противника си в адамовата ябълка. Човекът започна да се дави и той стовари юмрука си отстрани в главата му. Тялото на снайпериста се отпусна.

Борн огледа ръцете му, но не видя пръстен. Пребърка джобовете. Според френския паспорт името му беше Фарид Левер, но това не му говореше нищо. Паспортът можеше да е истински, а може и да беше фалшив, нямаше време да го прегледа внимателно. Левер, или както и да беше истинското му име, имаше в себе си пет хиляди английски лири, две хиляди евро и комплект ключове за кола.

След като изпразни пълнителя на карабината, той я захвърли в храстите и с шамари накара снайпериста да дойде в съзнание.

— Кой си ти? — попита Борн. — За кого работиш?

Черните очи го изгледаха равнодушно. Борн протегна ръка и стисна разбитото коляно на снайпериста. Той отвори широко уста и изпъшка, но не последва друг звук. Борн беше сигурен, че това скоро щеше да стане. Този беше стрелял по двама души и единият от тях бе мъртъв. Разтвори насила устата му и пхна юмрука си вътре. Човекът се задави и започна да се гърчи. Опита се да се измъкне настрана, да раздвижи главата си насам-натам, но Борн го държеше здраво. Когато вдигна ръцете си нагоре, Борн ги притисна силно и вкара още по-навътре юмрука си в устата му.

Очите на снайпериста се насълзиха, той се закашля и отново се задави. После се опита да повърне, но нямаше как. Започна да се задушава. На лицето му се изписа ужас и той започна енергично да клати глава, доколкото му беше възможно.

В момента, в който Борн извади юмрука си от устата му, снайперистът се претърколи на една страна и повърна, очите му се просълзиха и носът му потече. Цялото му тяло се разтресе. Борн го хвана за раменете и го обърна по гръб. Лицето му представляваше грозна гледка. Приличаше на хлапак, пострадал здравата от сбиване на улицата.

— А сега — рече Борн, — кой си и за кого работиш?

— Фа... Фа... Фарид Левер. — Очевидно му беше трудно да говори.

Борн му показва френския паспорт.

— Още една лъжа и ще натъпча това в гърлото ти. Обещавам ти, че няма да го извадя.

Снайперистът преглътна и примигна, усетил парливия вкус в устата си.

— Фарид Казми. Аз съм човек на Джалал Есай.

Борн стреля в тъмното.

— От „Северий Домна“ ли?

— Вече не. — Казми замълча за момент, за да си поеме дъх и да преглътне. — Нужна ми е вода. Имаш ли някаква вода?

— Тези двамата, които застреля, също имаха нужда от вода. Единият е мъртъв — каза Борн. — Продължавай за Джалал Есай.

— Джалал беше член на „Северий Домна“. Скъса с тях.

— Това е много опасен ход. Сигурно е имал основателна причина.

— Пръстенът.

— Защо?

Езикът на Казми се показва и той се опита да навлажни пресъхналите си устни.

— Пръстенът му принадлежи. В продължение на години мислеше, че е изгубен, но после разбра, че брат му го е откраднал от него. Сега е у теб.

„Значи Джалал Есай е страховитият чичо на Холи“ — каза си Борн. Най-после загадката започна да се изяснява. От едната страна Холи с нейния хедонизъм, а от другата чичо й Джалал с религиозния си екстремизъм. Възможно ли беше бащата на Холи да е напуснал Мароко, за да я защити от брат си, който със сигурност е бил противник на тези нейни естествени склонности. При чичо си тя се е

задушавала. Направо я е убивал с налагания от него начин на живот. А после, след смъртта на баща ѝ, който е застанал между Холи и чичо ѝ? После изведнъж се сети: беше той. По някакъв начин Холи го беше наела да я защитава от Джалал Есай. Той го бе сторил, но странните отношения между Холи, Треиси, Перлис и Диего Херера, за които тя не му беше казала, я бяха погубили. Перлис бе научил за пръстена от нея и я беше убил, за да го вземе.

— Трябваше на всяка цена да взема пръстена — каза Казми, връщайки Борн към действителността.

— Независимо колко човешки живота ще коства това?

Казми кима и примигна от болка.

— Независимо колко. — В черните му очи се мярна нещо недоизказано. — Джалал ще си вземе пръстена.

— Какво те кара да твърдиш това?

За миг лицето на Казми като че ли се озари в усмивка и Борн се хвърли към устата му. Обаче беше твърде късно. Кътните му зъби явно бяха сдъвкали фалшив зъб и цианкалият вече действаше.

Борн се отпусна назад. Когато Казми престана да диша, стана и се отправи към къщата.

* * *

Питър Маркс лежеше на земята, като се стараеше да не мърда. Движението можеше да предизвика още загуба на кръв. Макар и добре обучен, никога досега не беше раняван по време на акция, нито където и да било другаде. Дори не му се беше случвало да се нарани случайно, да падне от стълба или да пропусне някое стъпало. Лежеше като умрял, чуваше как въздухът влиза и излиза от устата му, усещаше как кръвта пулсира в крака му, като че ли имаше второ сърце, но то беше зловещо и черно като нощта, сърце, което го приближаваше до смъртта или в чиито камери тя се бе промъкнала като крадец.

Маркс почувства, че животът може да бъде откраднат от него завинаги, както се беше случило със сестра му. Колко близо се почувства до нея в този момент! Като че ли в последната секунда беше успял да я грабне от онзи обречен самолет и да я притисне до себе си, носейки се през облаците. Внезапното прозрение колко голям е рискът

за собствения му живот не го уплаши толкова като промяната в очакванията за бъдещето. Лежеше, безпомощен и кървящ, и наблюдаваше как една мравка се бори с току-що паднал лист. Беше нов, яркозелен, само преди секунди изпълнен с живот. Листът очевидно беше прекалено голям за мравката, но това не смущаваше насекомото и тя продължаваше да го дърпа и влачи през камъчета и корени — огромните препятствия в нейния свят. Маркс хареса тази мравка. Не се предаваше, независимо колко труден беше станал животът ѝ. Упорстваше. Не се отчайваше. Беше решен да направи същото, да се погрижи за себе си и за тези, на които държеше... Сорая например... и то така, както никога, преди да го ранят, не си беше представял.

Известно време продължи да лежи. Не чуваше нищо друго, освен вятъра, който шумолеше от време на време в клоните на дърветата. Затова когато чу Криси да вика, се обади:

— Тук е Питър Маркс. Ранен съм в крака. Морено е мъртъв и Адам отиде да търси снайпериста.

— Ще изляза да ви прибера.

— Стойте там, където сте — отвърна ѝ той. Извлачи се напред и седна с гръб, опрян в опела. — Районът не е безопасен.

Миг по-късно обаче тя застана до него и приклепна зад надупчената отстрани от куршуми кола.

— Глупава постъпка — рече той.

— Повторете го пак.

Днес за втори път някой му го казваше и това не му хареса. Всъщност в момента нищо от живота не му харесваше и той веднага се почувства объркан и недоумяващ как, по дяволите, беше позволил да стигне до това окаяно положение. Не обичаше никого и доколкото знаеше, никой не го обичаше, поне не постоянно. Предполагаше, че родителите му са го обичали по техния си груб, прекалено властен начин, а сигурно и сестра му. Но кой друг? С последната си приятелка изкара шест месеца, докато на нея ѝ омръзна той да остава до късно на работа и да не ѝ обръща внимание. Накрая си отиде. Приятели? Имаше няколко, обаче като Сорая той ги използваше или те използваша него. Изведнъж почувства, че му се повдига, и потрепери.

— Изпадате в шок — каза Криси, която разбираше по-добре състоянието му, отколкото той можеше да си представи. — По-добре

ще е да ви вкараме в къщата и да ви стоплим.

Тя му помогна да се изправи и да се задържи на здравия крак. Прегърна го през кръста и започна да го крепи, докато стигнат до къщата. Той залиташе, спъваше се в камъни и корени и за малко да събори и двамата.

„Да ме вземат дяволите — помисли си Маркс, — днес съм изпълнен със самосъжаление.“ Това го накара още повече да се отвори от себе си.

Баща ѝ се показва навън и веднага се втурна от другата му страна, за да ѝ помогне с товара. Старият човек ритна вратата след себе си, когато влязоха вътре.

Борн попадна на жената почти без предупреждение. Беше полузарита със сухи листа. Лицето ѝ беше обърнато към него, а очите затворени. По дългата ѝ коса имаше кръв, но от начина, по който лежеше, беше невъзможно да се каже дали бе мъртва или жива. Приличаше на съседка, излязла да се разхожда, но извадила лошия късмет да попадне на Казми. Под листата Борн забеляза части от бархетна риза на червени и черни квадрати, дънки и туристически обувки. Личеше си, че е била зарита набързо с листата.

Трябваше да се върне при Питър Маркс и хората в къщата, но не можеше да подмине жената, докато не разбере дали е жива и ако беше, колко тежко е ранена. Приближи се и я докосна с ръка, за да намери пулса в сънната ѝ артерия.

Тя отвори очи и вдигна ръка, стиснала дръжката на ловджийски нож. Насочи острието към гърдите му и когато той се отдръпна, то срязва ризата му и кожата над гръдната кост. Жената стана и се нахвърли срещу него. Листата изпадаха от нея като прясно изкопана пръст от внезапно съживил се труп. Борн хвана китката ѝ и отклони ножа от себе си, но тя имаше втори в другата ръка. Докато се бореше с нея, той го видя много късно и острието на ножа попадна в раменната му кост.

Беше добре обучена и изненадващо силна. Удари го с ножишно движение на краката през десния глезен и той загуби равновесие. Падна назад, а тя се нахвърли върху него. Той хвана едната ѝ китка, но острието на ножа се плъзна надолу, за да пререже гърлото му. Като

използва големия пирон като тънка кама, той го заби отстрани във врата ѝ и проби сънната артерия.

Кръвта рукна като фонтан, пулсиращ с всеки отслабващ удар на сърцето. Жената се свлече върху листата, които я покриваха. Погледна го със загадъчната усмивка на Казми, същата, която го беше накарала да повярва, че Джалал Есай не бе свършил с него, че трябва да е нащрек и затова държеше големия пирон скрит в лявата си ръка. Заедно ли работеха Казми и жената? Дали му беше помощничка? Стори му се, че е така. Това беше пъклен план, който превръщаше Джалал Есай в опасен враг, с когото бе имал трудно и тежко минало, човек, който без съмнение имаше кръвожадни намерения спрямо него.

Криси и баща ѝ тъкмо поставиха Маркс да седне на един стол, когато чуха изстрели от карабина. Криси леко извика от уплаха, изтича до вратата и я отвори въпреки предупреждението на баща си. Като продължаваше да стои скрита в сянката на вратата, тя надникна навън и огледа алеята за автомобили, опела и гората зад него, но не видя нищо, макар да напругаше максимално зрението си, за да види през листата някакъв знак, че Борн все още е жив. Дали не беше ранен и не се нуждаеше от помощ?

Вече беше решила да тръгне да го търси, представяйки си как би постъпила Трейси при същите обстоятелства, когато го видя да се показва през клоните. Преди да успее да направи и крачка, някой притича бързо покрай нея по стълбите.

— Скарлет!

Скарлет се втурна по алеята, заобиколи мъртвия мъж, мина покрай багажника на колата и се хвърли в прегръдките на Борн.

— Това е истинска кръв, твоята е — каза, задъхана, тя, — но аз мога да ти помогна.

Борн се канеше да я отдръпне леко от себе си, но очевидната ѝ загриженост го спря. Тя искрено искаше да му помогне и той не можеше да ѝ отнеме тази възможност. Клекна до нея, за да може тя да огледа раните му.

— Ще взема бинтове от аптеката на дядо. — Обаче не направи опит да се отдръпне и да го изостави, а продължи да рови с пръсти

земята, както правят децата, когато са смутени или не им идват нужните думи. После вдигна глава и го погледна. — Добре ли си?

Той се усмихна.

— Все едно съм се препънал в някой камък.

— Значи имаш само драскотини и охлузвания, така ли?

— Точно така.

— Добре тогава. Аз... — тя вдигна ръка, за да му покаже нещо.
— Току-що намерих това. Дали е на господин Маркс? Беше там, където той лежеше.

Борн го взе и изтри пръстта от предмета. Беше пръстен на „Северий Домна“. Откъде се беше появил?

— Ще попитам господин Маркс, когато влезем вътре. — Той прибра пръстена в джоба си.

В този момент Криси се приближи, останала без дъх не само от тичането, но и от уплахата, че дъщеря ѝ се беше изложила на опасност.

— Скарлет! — каза тя.

Борн забеляза, че е готова да се скара на дъщеря си, но после тя видя колко внимателно разглежда повърхностните рани на Борн и като него си замълча, за да може този малък драматичен момент да продължи.

— Ако ми позволиш да превържа раните ти, ще си добре — каза Скарлет.

— Тогава хайде да влезем вътре, д-р Линкълн.

Скарлет се засмя. Борн се изправи и тримата се върнаха мълчаливо в къщата. Той отиде право към мястото, където седеше Маркс. Бащата на Криси обработваше раната му с медикаментите от една учудващо добре снабдена аптечка за първа помощ. Маркс беше отметнал назад глава и седеше със затворени очи. Борн предположи, че професорът му беше дал нещо успокоително.

— Това е аптечката от багажника в колата на татко — каза Криси, когато Скарлет започна да рови в нея за бинтове и меркурохром. — Цял живот беше ловец.

Борн седна по турски на килима, докато Скарлет се погрижи за него.

— Раната е чиста — каза професор Атъртън за своя пациент. — Куршумът е излязъл и няма вероятност от инфекция, особено след като я почистих. — Той взе антисептика от Скарлет и постави от него върху

две парчета стерилна марля, а после ги положи на входа и изхода на раната и я превърза с лейкопласт.

— Виждал съм къде-къде по-лоши рани — рече той. — Сега единственият проблем е да се погрижим той да си почива и да поеме повече течности, колкото е възможно по-рано. Изгубил е много кръв, но не чак толкова, колкото е щял да изгуби, ако не му е бил сложен турникет.

След като свърши, той вдигна глава от пациента си и погледна Борн.

— Наистина изглеждаш зле, каквото и да е проклетото ти име.

— Професоре, трябва да ви задам един въпрос.

Старият човек изсумтя.

— Ти само това ли знаеш да правиш, синко, да задаваш въпроси? — Той сложи ръка върху облегалката на стола на Маркс и се подпря на нея, за да се изправи. — Е, можеш да ме питаш каквото искаш, но това не значи, че ще ти отговоря.

Борн също се изправи.

— Трейси има ли брат?

— Какво?

Криси се намръщи.

— Адам, вече ти казах, че Трейси беше единствената ми...

Борн вдигна ръка.

— Не питам баща ти дали ти и сестра ти сте имали брат. Питам дали Трейси е имала брат.

Лицето на професор Атъртън придоби злобно изражение.

— Дяволите да те вземат, синко, ако бях по-млад щях да ти фрасна един, задето каза нещо толкова долно.

— Вие не отговорихте на въпроса. Трейси имала ли е брат?

Изражението на професора стана още по-мрачно.

— Искаш да кажеш полубрат.

Криси пристъпи към двамата мъже, които сега се бяха изправили един срещу друг като боксьори, които възнамеряват да решат някакъв спор.

— Адам, защо ти...?

— Не вдигай врява за нищо. — Баща й махна с ръка, за да престане да протестира. После се обърна към Борн: — Питаш ме дали

съм имал сексуална връзка с друга жена и дали от това не е произлязло нещо?

— Точно така.

— Никога не съм имал — отвърна професор Атъртън. — Обичах майката на момичетата и ѝ бях верен, откакто се помня. — Той поклати глава. — Мисля, че намекът ти е напълно неуместен.

Борн не се смути.

— Трейси работеше за един опасен човек. Трябваше да се запитам защо го прави, тъй като ми се струваше съмнително, че работи за него по своя воля. После Криси даде част от отговора. Трейси е казала на този човек, че имала брат, който бил в беда.

Поведението на Атъртън рязко се промени. Всичката кръв от лицето му се отдръпна, можеше да падне, ако Криси не беше пристъпила към него, за да го подкрепи. С мъка го сложи да седне на стола срещу Маркс.

— Татко? — Тя приклепна до него и стисна потната му ръка. — Какво е това? — Има ли брат, за когото не знам?

Старият човек продължи да клати глава.

— Нямах представа, че тя знае — промълви той по-скоро на себе си. — Как, по дяволите, е разбрала?

— Значи е вярно. — Криси стрелна Борн с поглед, а после отново насочи вниманието си към баща си. — Защо с мама не сте ни казали?

Професор Атъртън тежко въздъхна и прекара ръка през потната си вежда. Погледна дъщеря си така, като че ли не я разпозна или очакваше да види някой друг.

— Не искам да говоря за това.

— Но трябва. — Тя се изправи и се надвеси над него, за да придаде по-голяма тежест на думите си. — Сега нямаш избор, татко. Трябва да ми кажеш за него.

Баща ѝ продължи да мълчи. Изглеждаше по-спокоен, като че ли се бе освободил от обхваналата го треска.

— Как е името му? — примоли се тя. — Не можеш ли да ми кажеш поне това?

Баща ѝ не смееше да я погледне в очите.

— Нямаше име.

Криси се отдръпна така, като че ли някой я беше ударил през лицето.

— Не разбирам.

— А и как би могла? — рече професор Атъртън. — Брат ти се роди мъртъв.

Джалал Есай беше човек мишена и го знаеше. Докато седеше в сгъваемия шезлонг, който беше отворил в тъмната си спалня, той се замисли върху тези фактори: решението да скъса със „Северий Домна“ не беше лесно... или по-скоро самото решение беше лесно, но прилагането му на практика стана трудно. Но когато се поема риск, винаги е трудно, каза си Есай. Не беше предприел нищо във връзка с решението си, преди да обмисли методите за изпълнението му. Беше си съставил списък на възможните пътища, по които би могъл да поеме, после ги елиминира един по един, докато стигна до този, по който имаше най-малко възражения, с най-приемливо ниво на риск и най-добри шансове за успех. Прибягваше до този методичен подход при всяко вземане на решение. Той беше най-логичният. Освен това му действаше успокояващо, подобно на молитвите към Аллах или дзен коаните^[1], при които мозъкът се изпълва с възможности, недостъпни за другите.

Затова седеше абсолютно неподвижен в мрака на апартамента, сред тъмнината на спалнята, където всички завеси бяха спуснати, за да не влиза светлина от уличните лампи и фаровете на минаващите от време на време посред нощ коли и камиони. За него нощта беше както чаша еспreso за други, даваше му спокойствие и му помагаше да мисли. Тогава той намираще пътя през тъмнината, дори и когато сънуваше кошмари, защото Аллах го беше дарил със светлината на правоверен.

Беше три часът сутринта. Знаеше какво ще последва и затова беше предпочел да не бяга. Бягащият става чудесна мишена, когато напуска своята територия. Спъва се... и умира. Есай нямаше намерение да се спъва. Вместо това беше подготвил спалнята си за неизбежното и желаше, дори бе доволен да остане на мястото си, докато врагът покаже лицето си.

Първо чу звука. Едва доловимо драскане като от мишка откъм хола по посока на входната врата. Звукът много бързо престана, но той разбра, че противникът беше успял да се справи с ключалката, защото

в апартамента имаше някой. Въпреки това Джалал не се помръдна. Нямаше причина. Гледаше към леглото, където гърбицата под завивките показваше за очите на врага присъствието на спящо тяло.

Качеството на мрака се промени. Стана по-плътен и непрогледен с пулса на друго човешко същество. Есай още повече фокусира погледа си. Врагът, който сега се намираше съвсем близо в зоната за убиване, се беше надвесил над леглото.

Усети движението като размърдване на въздуха, когато противникът измъкна кама и я заби в спящата фигура в леглото. Пластмасовата кожа се спуска веднага, опръсквайки неизвестния убиец с гейзер от акумулаторна киселина, с която Есай беше напълнил надуваема секс кукла.

Врагът му реагира по предполагаем начин, като падна назад и се претърколи. Озовал се на пода, той се опита, но не успя да избърше киселината от лицето, врата и гърдите си. Само я размаза още повече. Изпъшка, но тъй като киселината разяждаше устните и езика му, не можа да произнесе и дума, нито да извика. За него това се оказа истински кошмар, помисли си Есай и накрая се изправи.

Прилекна над противника... човека на „Северий Домна“, изпратен да го убие за нелоялността му... Усмихна се с усмивката на справедливия и праведния в благите очи на Аллах човек и като постави пръст на устните си, прошепна:

— Ш-ш-ш-т — толкова тихо, че само той и противникът му можаха да го чуят.

После взе камата на убиеца и се отправи пипнешком в тъмното към хола. Притисна се до стената и зачака, без да мисли за каквото и да било. Тази чудесна празнота му помогна да разбере откъде най-вероятно щеше да мине вторият човек. Знаеше, че ще има и втори, също както беше сигурен, че нападателят му няма да използва пистолет, за да го убие, защото това бяха два основни метода на действие на „Северий Домна“: прокраждане тихомълком и подкрепа. Той самият ги беше използвал в преследването на Борн и пръстена.

Една сянка, която падна диагонално на ширината на хола, потвърди предположението му. Сега знаеше къде е вторият човек, или по-скоро къде беше преди малко, защото той се движеше. Неговият другар беше имал достатъчно време да извърши убийството и сега той

скъсяваше разстоянието помежду им, за да провери да не би нещо да се е объркало.

Нещо наистина не беше наред. Този факт беше потвърден от камата, хвърлена с голяма точност от Есай. Тя прониза гръдния му кош между две ребра и се заби в сърцето. Той се строполи на пода като антилопа гну, връхлетяна от лъв. Есай отиде при него, клекна, за да се увери, че няма пулс, нито повече живот. После се върна в спалнята, където първият убиец се гърчеше на пода с все по-некоординирани движения.

Запали лампата и се вгледа в лицето на човека. Не го познаваше, но и не очакваше да му е познат. От „Северий Домна“ нямаше да изпатят някой, когото би разпознал. Приклекна до него и каза:

— Съжалявам те, приятелю. Съжалявам те, защото реших да не те убивам и по този начин да не прекратявам мъките ти. Ще те оставя в това положение.

Той извади мобилен телефон за еднократна употреба и набра местен номер.

— Да? — каза Бенджамин Ел-Ариан.

— Има пратка, която трябва да вземете — рече Есай.

— Имате грешка. Не съм поръчвал нищо.

Есай постави джиясема до устата на убиеца и той издаде звуци, подобни на мучене на крава в беда.

— Кой е? — Нещо в тона на Ел-Ариан се беше променило.

Есай, който беше долепил отново джиясема до ухото си, долови тревога.

— Предполагам, че имаш тридесет минути, преди твоят убиец да умре. Животът му е в ръцете ти.

Есай затвори телефона, изправи се и го стъпка на парчета.

Сетне за последен път се обърна към убиеца.

— Ще кажеш на Бенджамин Ел-Ариан какво се случи тук и той ще постъпи с теб както намери за добре. Кажи му, че същата съдба чака всеки, когото изпрати срещу мен. Това е всичко, което трябва да направиш сега. Неговото... а и твоето време... свърши.

Мойра, застанала на десния борд на яхтата, наблюдаваше с очила за нощно виждане, които капитанът ѝ беше дал преди малко, размяната

на инфрачервени сигнали. Видя лодката да се поклаща над водата, когато яхтата я приближи. Извърна леко глава и видя в моторницата две фигури, застанали до човека, който изпращаше сигналите. Бяха мъж и жена. Мъжът би трябвало да е Аркадин, но коя бе жената и защо беше взел и друг човек на борда? Беренгария ѝ беше казала, че Аркадин идва на срещите с яхтите ѝ само с един помощник — възрастен мексиканец на име Ел Хералдо.

Капитанът беше оставил двигателите да работят на празен ход, докато яхтата се плъзгаше по инерция през черните вълни. Сега Мойра различи лицето на Аркадин, а до него беше... Сорая Мур!

За малко да изпусне очилата през борда. „Какво е това, по дяволите?“ — запита се тя. Всеки план можеше да има засечка, която да обърка работите. Ето че се беше появила такава и при нейния.

Чуваше само тихото плискане на водата, когато моторницата застана успоредно на яхтата. Един от екипажа хвърли въжена стълба, а друг отиде при лебедката. През това време други двама мъже от екипажа изтеглиха товара от долната палуба. Беренгария ѝ беше обяснила подробно цялата процедура. В мрежата беше поставен сандък, който спуснаха с лебедката в лодката, за да може Аркадин да провери съдържанието му.

Докато ставаше това, Мойра се беше надвесила през перилата и се взираше в хората в моторницата. Погледна първо към Сорая, която зяпна от изненада.

„Какво е това, по дяволите?“ — казваше немият ѝ въпрос към Мойра, която едва се сдържа да не се засмее. И двете реагираха по един и същ начин, когато се видяха.

В този миг Аркадин забеляза Мойра. Намръщи се, изкачи се по стълбата. Веднага след като се прехвърли през борда на яхтата, извади 9-милиметров глок и го насочи към корема ѝ.

— Коя, по дяволите, си ти? — попита той. — И какво правиш на яхтата ми?

— Тази яхта не е твоя, тя принадлежи на Беренгария — отвърна на испански Мойра.

Аркадин присви очи.

— Ти също ли принадлежиш на Беренгария?

— Не принадлежа на никого — каза Мойра. — Обаче се грижа за нейните интереси. — Беше мислила върху възможните отговори на

въпросите му през цялото пътуване нагоре по крайбрежието на Мексико. Всичко се беше свело до следното: първо, че Аркадин е мъж, и, второ, че е опасен престъпник.

— Типично за жена да изпрати жена — рече Аркадин със същото презрение както Роберто Корелос.

— Беренгария е убедена, че ти вече ѝ нямаш доверие.

— Това е вярно.

— Може би и тя вече ти няма доверие.

Аркадин я погледна мрачно, но не каза нищо.

— Това положение е лошо — призна Мойра. — Така не се прави бизнес.

— И как жената, на която ти не принадлежиш, предлага да продължим нататък?

— За начало можеш да свалиш пистолета — рече Мойра.

През това време Сорая се беше качила по стълбата и сега се показва, прехвърляйки се през перилата на яхтата. Изглежда, схвана веднага ситуацията, докато гледаше ту Мойра, ту Аркадин.

— Майната ти — рече Аркадин. — Майната ѝ и на Беренгария, че те е изпратила.

— Ако беше изпратила мъж, имаше голяма вероятност двамата да се избие.

— Сигурно аз щях да го убия — рече Аркадин.

— Значи не е било разумно да изпраща мъж.

Аркадин изсумтя.

— Мама му стара, не се намираме в кухнята. — Той я погледна с недоумение. — Та ти дори не си въоръжена.

— Затова няма да ме застреляш — каза Мойра. — По тази причина ще поискаш да чуеш какво ще кажа, когато започнем да преговаряме и аз предложа начин да продължим напред без взаимни подозрения.

Аркадин я гледаше така, както ястреб гледа врабче. Може би вече не я считаше за заплаха, а може би се беше замислил върху това, което бе казала. Важното беше, че свали пистолета и го пхна отзад на кръста си.

Мойра погледна въпросително Сорая.

— Обаче няма да говоря, няма да преговарям и няма да предлагам пред непознати. Беренгария ми каза за теб и човека, който

се грижи за моторницата ти, Ел Хералдо, но сега тук виждам тази жена. Не обичам изненадите.

— Аз също — Аркадин извърна глава към Сорая. — Това е нов партньор на изпитателен срок. Ако не ми върши работа, ще ѝ направя една дупка в тила.

— Просто така?

Аркадин отиде при Сорая и насочи палец и показалец към черепа ѝ, като че ли бяха пистолет.

— Бум! — После се обърна с най-чаровната си усмивка и рече: — Затова казвай каквото имаш да казваш.

— Стават прекалено много партньори — каза рязко Мойра.

Известно време Аркадин мълча.

— Ако питаш мен — рече накрая, — партньорите изобщо не ме интересуват. — Той сви рамене. — За съжаление те са част от бизнеса. Обаче ако Беренгария иска да се откаже...

— Ние мислим повече за Корелос.

— Тя му е любовница.

— Това е бизнес — каза Мойра. — Това, което е направила с Корелос, е било да има мир между двамата. — Сега тя сви рамене. — Какво друго по-добро оръжие има Беренгария на разположение?

Аркадин като че ли я погледна в нова светлина.

— Корелос е много силен.

— Той е в затвора.

— Съмнявам се, че ще остане още дълго там.

— Тъкмо затова трябва да го ударим сега — каза Мойра.

— Да го ударим?

— Да го убием, да го ликвидираме, наречи го както искаш.

Аркадин замълча за момент, а после избухна в смях.

— Откъде, по дяволите, те намери Беренгария?

Мойра погледна към Сорая и не съвсем без основание си каза: „По същия начин, по който ти си намерил новия си партньор.“

— Защо го е направила? — Професор Атьртън се беше хванал с ръце за главата. — Защо Трейси ще каже на някого, че е имала брат?

— Особено след като това ще я накара да се чувства задължена на Аркадин — добави Криси.

— Не само че е казала на Аркадин за него — обади се Борн. — А е измислила и сложна лъжа, че бил жив и потънал в дългове. Като че ли е искала Аркадин да я държи с нещо.

Криси поклати глава.

— Но в това няма никаква логика.

Имало е, ако е била изпратена да се сближи с Аркадин. Например да докладва за сделките му и за това къде се намира, си каза Борн. Обаче нямаше намерение да изказва предположенията си пред тези хора.

— Този въпрос може да почака — рече той. — След изстрелите в гората трябва да се махнем оттук. — Обърна се към професор Атъртън: — Аз ще нося Маркс, вие можете ли да вървите сам?

Старият човек кимна.

— Ще ти помагам, татко — рече Криси.

— Погрижи се за дъщеря си — каза сухо той. — Сам ще се оправя.

Криси прибра медикаментите в аптекката и тръгна с нея към входната врата, хванала Скарлет за ръка. Борн вдигна Маркс и го метна на рамото си.

— Да тръгваме — каза той и пропусна професора пред себе си.

Криси го отведе до колата му, която беше паркирана отзад. Борн сложи Маркс в наетата кола, която по чудо не беше засегната. Криси докара колата на баща си отпред и Скарлет се качи в нея.

Борн се приближи.

— Какво ще правим сега? — попита го тя.

— Върни се отново към досегашния си живот.

— Моят живот ли? — Тя тъжно се засмя. — Моят живот... т.е. моят семеен живот... никога няма да бъде същият.

— Може би ще е за по-добро.

Тя кимна.

— Все пак, извинявай.

— Не се извинявай. — Тя леко се усмихна. — За кратко бях Треиси и сега знам, че никога няма да искам да съм като нея, а си мислех, че искам. — Тя сложи за миг ръката си върху неговата. — Добре е, че те е срещнала. Направил си я щастлива.

— За една-две нощи.

— Повече, отколкото се случва на някои през целия им живот. — Тя отдръпна ръката си. — Трейси избра живота си, а той нея.

Борн кимна. Извърна се и надникна в колата ѝ. Когато почука по стъклото, Скарлет отвори прозореца. Той постави нещо в дланта ѝ и затвори пръстите ѝ върху него.

— Това си е само между нас — каза Борн. — Не го поглеждай, докато не се прибереш вкъщи и останеш сама.

Тя тържествено кимна.

— Хайде да тръгваме — каза Криси, без да погледне повече Борн.

Скарлет вдигна прозореца. Каза нещо, което Борн не можа да чуе. Той сложи дланта си върху стъклото. От другата страна Скарлет постави своята върху неговата.

Маркс беше оставил ключа в стартера и Борн запали двигателя.

Шумът и друсането, докато изкара колата от алеята на пътя, извадиха Маркс от вцепенението.

— Къде съм, дявол да го вземе? — изруга с дрезгав глас той.

— На път за Лондон.

Маркс кимна като пиян, който се мъчи да се върне към действителността.

— Мамка му, кракът ме боли.

— Раниха те, загуби доста кръв, но сега си добре.

— Аха. — После изражението му рязко се промени и през тялото му преминаха тръпки, когато го връхлетяха спомените за последните събития. Обърна се към Борн: — Виж какво, съжалявам. Постъпих като лайно.

Борн премълча и продължи да кара.

— Бях изпратен да те намеря.

— Предположих.

Маркс разтърка очи, опитвайки се да изчисти главата си като от паяжина.

— Сега работя за „Тредстоун“.

Борн отби колата встрани от пътя.

— Откога е възстановена „Тредстоун“?

— Откакто Уилърд намери кой да го подкрепи.

— И кой е той?

— Оливър Лис.

Борн се изсмя.

— Горкият Уилърд. От трън, та на глог.

— Точно така — рече мрачно Маркс. — Цялата работа е абсолютно прецакване.

— И ти си част от него.

Маркс въздъхна.

— Всъщност се надявам да бъда част от решението.

— Така ли? И как ще стане това?

— Лис иска нещо, което имаш... един пръстен.

„Всички искат пръстена на Доминьона“ — помисли си Борн, но запази мълчание.

— Трябваше аз да го взема от теб.

— Интересно ми е как щеше да го направиш.

— Откровено казано, нямам представа — рече Маркс, — а и вече не ме интересува.

Борн продължи да мълчи.

Маркс кимна.

— Имаш право да си скептичен. Обаче ти казвам истината. Уилърд ми се обади малко преди да пристигна в къщата. Каза ми, че задачата се променя и че сега трябва да те закарам в Тинерир.

— В Югоизточно Мароко.

— По-точно в Куаразате. Очевидно там трябва да бъде закаран и Аркадин.

Борн продължи да мълчи твърде дълго и Маркс се почувства принуден да каже:

— Какво мислиш?

— Че Оливър Лис вече не командва в „Тредстоун“.

— Защо смяташ така?

— Лис по-скоро би си прерязал вените, отколкото да ти нареди да ме отведеш до Куаразате. — Той погледна към Маркс. — Не, Питър, нещо рязко се е променило.

— И аз го усетих, но какво е станало? — Маркс извади смартфона си и започна да преглежда сайтовете за новини, свързани с държавните институции. — Господи! — рече накрая той. — Лис е бил арестуван по нареждане на Министерството на правосъдието във

връзка с разследване на ролята му в незаконната дейност на „Блек Ривър“. — Той погледна Борн. — Но нали само преди седмици тези обвинения бяха снети от него?

— Казах ти, че нещо драстично се е променило — рече Борн. — Уилърд получава заповеди от друг източник.

— Трябва да е някой, който се намира много високо в йерархията, за да може да поднови разследването.

Борн кимна.

— Сега и ти си в неведение като мен. Изглежда, че босът ти те е предал, без изобщо да се замисли.

— Откровено казано, това не ме изненадва. — Маркс потърка крака си и изохка от болка.

— В Лондон има един доктор, който ще си мълчи за раната, получена от куршум. — Борн включи на скорост и като се огледа за приближаващи се коли, излезе отново на пътя. — Казвам ти го просто да знаеш, че Диего ме беше вкарал в капан. В клуба ме чакаха врагове.

— Трябваше ли Морено да го убива?

— Никога няма да узнаем това — рече Борн. — Но там Отавио спаси живота ми. Не заслужаваше да бъде застрелян като куче.

— Кое то ме кара да се запитам кой, по дяволите, стреля по нас?

Борн му разказа за „Северий Домна“ и за Джалал Есай, без да се впуска в подробности за Холи.

— В Лондон ме нападнаха — рече Маркс. — Свалих от показалеца на дясната ръка на убиеца един странен златен пръстен. — Той потърси из джобовете си. — Мамка му, изглежда съм го загубил.

— Скарлет го намери. Дадох ѝ го като сувенир — каза Борн. — Всеки член на „Северий Домна“ носи такъв пръстен.

— Значи всичко това е заради една стара операция на „Тредстоун“. — За момент Маркс се замисли за произтичащите от това последици. — Знаеш ли защо Алекс Конклин искаше лаптопа?

— Нямам представа — отговори Борн, макар да си помисли, че вече знаеше. Имаше ли друг, освен Сорая и Мойра, на когото можеше да вярва? Макар да знаеше, че Сорая и Питър са приятели, все още не беше сигурен дали може да му се довери.

В този момент Маркс неспокойно се размърда.

— Има нещо, което трябва да ти кажа. Опасявам се, че подмамих Сорая да се присъедини към „Тредстоун“.

Борн знаеше, че „Тифон“ няма да може да работи успешно без нея и затова предположи, че Данзигер систематично руши старото ЦРУ, за да го направи по подобие на любимата АНС на Бъд Холидей. Не че чак толкова го беше грижа. Мразеше и нямаше доверие на никоя от шпионските агенции. Обаче беше запознат с добрата работа, свършена от „Тифон“ под ръководството на бившия ѝ директор, а по-късно и при Сорая.

— И какво я накара да прави Уилърд?

— Няма да ти хареса.

— Това не трябва да те спира.

— Задачата ѝ е да се сближи с Аркадин и да вземе лаптопа.

— Същият лаптоп, който Конклин ме накара да открадна от Джалал Есай ли?

— Точно така.

На Борн му се прииска да се изсмее, но Маркс щеше да започне да му задава въпроси, на които още не беше готов да отговори. Вместо това каза:

— Твоя ли беше идеята Сорая да се сближи с Аркадин?

— Не, на Уилърд.

— Трябва да го е намислил от доста време.

— Каза ми за това в деня, в който я вербувах.

— Значи вероятно вече е имал задачата наум, когато те е накарал да привлечеш Сорая.

Маркс сви рамене, сякаш да покаже, че не вижда какво значение има това.

Но то означаваше много за Борн, който съзираше в разсъжденията на Уилърд някакъв план. Изведнъж изтръпна. Ами ако Сорая не беше единствената жена, вербувана от „Тредстоун“, за да държи под око нейния първи възпитаник? Дали пък Трейси също не беше работила за „Тредстоун“? Всичко се връзваше. Единствената причина да излъже и съзнателно да се постави в зависимост от Аркадин беше той да я наеме и да я държи близко до себе си, което ѝ е позволявало да предава информация както за местонахождението му, така и за неговия бизнес. Гениален план, работил успешно до момента, в който Трейси беше убита в Хартум. След това Аркадин отново изчезна. Уилърд търсеше начин да възстанови контакта си с него, затова беше прибягнал до тази стара тактика на „Тредстоун“. Аркадин

използваше жените като салфетки. Те бяха последните хора, за които би заподозрял, че го шпионират.

— Доколкото разбирам, Сорая го е намерила.

— Тя е с него в Сонора и знае какво да прави — отвърна Маркс.
— Мислиш ли, че ще успее да го отведе в Тинерир?

— Не — каза Борн. — Но аз мога.

— Как?

Той се усмихна, спомнил си началото на бележника на Ноа Перлис.

— Ще трябва да ѝ предам информацията. Тя ще знае какво да прави с нея.

Навлязоха в покрайнините на Лондон. При следващия изход Борн излезе от магистралата и спря в една странична улица. Маркс му подаде смартфона си и му продиктува номера на Сорая. Борн го набра, после натисна клавиша за SMS, написа текста и го изпрати. Върна смартфона на Маркс и отново подкара колата.

— Не знам как е станало — рече той, — но „Северий Домна“ командват Уилърд и „Тредстоун“.

— Какво те кара да твърдиш това?

— Джалал Есай е амазих. Произхожда от Високите Атласки планини.

— *Куарзазате*.

— От кого получава заповеди Уилърд, от Есай или от „Северий Домна“?

— За момента това няма значение — отговори Борн. — Аз бих заложил на „Северий Домна“. Съмнявам се, че Есай е в състояние да накара Министерството на правосъдието да арестува Лис.

— Защото Есай е скъсал със „Северий Домна“ ли?

Борн кимна.

— Което прави ситуацията още по-интересна. — Той зави наляво, а после надясно. Движеха се по улица със спретнати бели къщи в стил крал Джордж от двете страни. Един скай териер, старателно душейки следите, водеше господаря си по тротоара. Докторът живееше през три къщи. — Не се случва често противниците ми да се хванат за гушите.

— Доколкото разбирам, каниш се да отидеш в Тинерир въпреки опасността. Едва ли си стигнал лесно до това решение.

— Ти също си изправен пред трудно решение — каза Борн. — Ако искаш да останеш в този бизнес, Питър, ще трябва да се върнеш във Вашингтон и да се погрижиш за Уилърд. В противен случай по един или друг начин накрая той ще унищожи и теб, и Сорая.

[1] Кратки разкази, чиято цел е да се отвори съзнанието за истината на дзен. — Бел.прев. ↑

Фредерик Уилърд знаеше за „Белите рицари“. Знаеше го от известно време, откакто беше започнал да прави собствено досие на министъра на отбраната Бъд Холидей. Той притежаваше онази арогантност, която твърде често става причина високопоставени мъже като него да паднат в калта като най-обикновени ратаи, изкарващи с мъчителен труд прехраната си. Мъже като Холидей така свикваха с могъществото си, че започваха да си мислят, че са над закона.

Уилърд беше станал свидетел на срещите на Бъд Холидей с господина от блискоизточен произход, за когото по-късно научи, че се казва Джалал Есай. Когато се срещна с Бенджамин Ел-Ариан, вече разполагаше с тази информация. Не знаеше дали Ел-Ариан е осведомен за връзката им, но нямаше намерение да му казва. Някои сведения трябва да се споделят само с подходящия човек.

А този човек се беше появил тъкмо навреме, ограден от телохранителите си като римски император.

М. Еръл Данзигер се приближи до мястото, където седеше Уилърд, и се вмъкна в старото сепаре. Петната и драскотините по тапицерията от изкуствена кожа показваха, че тук бяха седели клиенти в продължение на десетилетия.

— Това си е направо клоака — каза Данзигер. Приличаше на човек, който иска да надене презерватив върху цялото си тяло. — Паднал си много ниско, откакто ни напусна.

Седяха в един от много старите снелбарове встрани от магистралите, които свързваха Вашингтон с Вирджиния. Посещаваха ги само пияндета над определена възраст, с увредени черни дробове. Всички останали ги отбягваха заради отблъскващия вид. Заведението вонеше на вкисната бира и на остаряло с месеци олио за пържене. Беше невъзможно да се каже в какъв цвят бяха боядисани стените му. От един стар музикбокс звучаха изпълнения на Уили Нелсън и Джон Мелънкемп, но никой не танцуваше, а и не слушаше, ако се съдеше по лицата на посетителите. Някой в дъното на бара изохка.

Уилърд потри ръце.

— Какво да ви поръчам?

— Искам да се махна оттук — рече Данзигер, като се стараеше да диша колкото е възможно по-малко. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— В радиус от една миля от тази помийна яма няма да видим никой, който ни познава или би ни разпознал — рече Уилърд. — Можете ли да измислите по-добро място за срещата ни?

Данзигер направи кисела физиономия.

— Да не се бавим повече, човече.

— Имате проблем — каза Уилърд без по-нататъшни предисловия.

— Имам много проблеми, но те не са твоя работа.

— Не избързвайте толкова.

— Слушай, ти си във от ЦРУ, което означава, че си никой. И аз не знам защо се съгласих да се срещна с теб, може би като признание за миналите ти заслуги. Обаче сега виждам, че съм си пропилял времето.

Уилърд не се засегна и не смени темата.

— Този конкретен проблем засяга шефа ви.

Данзигер се отдръпна назад, като че ли се стараеше да стои колкото може по-далеч от Уилърд.

Той разпери ръце.

— Искате ли да ме изслушате? Ако не, свободен сте да си вървите.

— Продължавай.

— Бъд Холидей има, нека го кажем, нерегламентирана връзка с един човек на име Джалал Есай.

Данзигер настръхна.

— Да не би да се опитваш да намекваш, че...

— Спокойно. Връзката им е строго делова.

— Това какво ме засяга?

— Много — рече Уилърд. — Есай е отрова за него, а и за вас. Той е член на една организация, известна като „Северий Домна“.

— Никога не съм я чувал.

— Много малко хора знаят за нея. Обаче някой в „Северий Домна“ е накарал Министерството на правосъдието да се занимае отново с Оливър Лис и да го тикне в ареста, докато трае разследването.

Един пън започна да мучи, опитвайки се да пее в дует с Кони Франсис. Една от горилите на Данзигер отиде при него и го накара да млъкне.

Данзигер се намръщи.

— Да не искаш да кажеш, че правителството на САЩ получава нареждания... от... мога ли да предположа от името ѝ, че „Северий Домна“ е мюсюлманска организация?

— „Северий Домна“ има членове буквално във всички страни по света.

— Християни и мюсюлмани?

— По всяка вероятност и евреи, хиндуисти, джаинисти, будисти и от всяка друга религия, която ви дойде наум.

Данзигер изсумтя.

— Но това е нелепо! Абсурдно е да се мисли, че хора от различни религии ще се съгласят да се срещат в даден ден от седмицата, камо ли пък да работят заедно в глобална организация. И за какво ще го правят?

— Знам само, че техните цели не са нашите цели.

Данзигер реагира така, като че ли Уилърд го беше обидил.

— Нашите цели? Сега ти си цивилен. — Произнесе думата така, като че ли беше нещо грозно и унижително.

— Ръководителят на „Тредстоун“ едва ли може да бъде наречен цивилен — каза Уилърд.

— „Тредстоун“ ли? По-добре я наречи „Хедстоун“^[1]. — Той избухна в силен смях. — Ти и твоята „Хедстоун“ не означавате нищо за мен. Срещата приключи.

Когато той започна да се измъква от сепарето, Уилърд изигра коза си.

— Да се работи с чужда организация е предателство, което се наказва с екзекуция. Можете да си представите позора, ако живеете толкова дълго.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Представете си, че живеете в свят без Бъд Холидей.

Данзигер замълча за момент. За пръв път, откакто беше влязъл, не изглеждаше така самоуверен.

— Отговорете ми на следния въпрос — продължи Уилърд. — Защо ще губя времето и на двама ни за глупости, директоре? Какво

бих спечелил от това?

Данзигер се отпусна отново в сепарето.

— А какво ще спечелиш, като ми разказваш тази измислица?

— Ако смятате, че е измислица, значи съм говорил на себе си.

— Откровено казано, не знам какво да мисля — каза Данзигер.

— Засега обаче съм готов да слушам.

— Точно за това ви моля — рече Уилърд. Разбира се, съвсем не беше така. Той искаше много повече от Данзигер и сега знаеше, че ще го получи.

По пътя към управлението Карпов накара шофьора да спре. Скрит от всякакви погледи, той повърна в едно място с висока трева. Не че не беше убивал човек и преди. Напротив, беше застрелял много мерзавци. Това, което накара стомаха му да се разбунтува, беше ситуацията, в която се оказа. Чувстваше се така, като че ли беше в корема на разложена риба или на дъното на помийна яма. Трябваше да има някакъв начин да се измъкне от ковчега, в който се беше озовал. За нещастие беше заклещен между президента Имов и Виктор Черкезов. Имов беше проблем, с който трябваше да се справят всички издигнали се силоваци, но сега беше задължен на Черкезов и знаеше със сигурност, че рано или късно той ще му поиска услуга, от която щеше да му настръхне косата. Представяйки си бъдещето, виждаше как тези услуги ще стават все по-многобройни и ще му се отразят толкова зле, че накрая напълно ще го унищожат. Хитрец беше този Черкезов, голям хитрец! Като му даде това, което искаше, Черкезов беше намерил начин да преодолее некорумпираността на Карпов. Не му оставаше нищо друго, освен това, което бяха правили добрите руски войници векове наред: да слага единия крак пред другия и да върви напред през увеличаващата се мръсотия.

Каза си, че каузата си заслужава — отърваването от Маслов и Казанската групировка със сигурност си струваше неудобствата, които щеше да изпита. Но това беше като да кажеш „Само изпълнявах заповеди“ и то го потисна още повече.

Върна се на задната седалка на колата, замислен и гневен. Пет минути по-късно шофьорът пропусна един завой.

— Спри колата — заповяда Карпов.

— Тук ли?

— Точно тук.

Шофьорът го погледна в огледалото.

— Но движението...

— Прави каквото ти казвам!

Шофьорът спря колата. Карпов излезе, отвори вратата откъм неговата страна, протегна ръка и го издърпа иззад волана. Без да обръща внимание на клаксоните и скърцането на спирачките на другите, принудени да ги заобиколят, той блъсна главата на шофьора в колата. Човекът се смъкна на колене и Карпов заби коляно в брадата му. Зъбите излетяха от устата на шофьора. Карпов го ритна няколко пъти, докато лежеше на паважа, после седна зад кормилото, затръшна вратата и потегли.

„Трябваше да съм американец“ — помисли си той и изтри устните си с опакото на ръката. Но той беше патриот, обичаше Русия. Жалко, че Русия не обичаше него. Русия беше безмилостна любовница, безсърдечна и жестока. Трябваше да съм американец. Измисли си мелодия и си затананика тази фраза като приспивна песен. Това му помогна да се почувства малко по-добре. Съсредоточи се върху разправата с Маслов и как да реорганизира ФСБ-2, когато Имов го назначи за директор.

Първата му задача обаче беше да се разправи с трите къртици вътре във ФСБ-2. Въоръжен с имената, изплюти от Букин, той паркира колата пред сградата от деветнадесети век, където се помещаваше ФСБ-2, и тръгна тежко нагоре по стълбите. Знаеше в кои дирекции работят къртиците. В асансьора извади пистолета си.

Нареди на първата къртица да излезе от кабинета си. Когато човекът не се подчини, Карпов размаха пистолета пред лицето му. Отвсякъде силовците изпълзяха от кабинетите си, техните секретарки и помощници вдигнаха глави от бумагите, за да проследят развиващата се пред очите им драма. Събра се тълпа, което беше още по-добре за Карпов. Влачейки първата къртица след себе си, той отиде до втория кабинет. Мъжът вътре говореше по телефона, обърнат с гръб към вратата. В момента, в който се извърна, Карпов стреля в главата му. Първата къртица се сви, когато жертвата полетя назад с разперени ръце, а телефонът отхвъркна и се удари в дебелото стъкло на прозореца. Жертвата падна на пода, оставяйки зад себе си интересна

абстрактна картина от кръв, мозък и кости върху стъклото. Когато изумените силоващи се струпяха на входа, Карпов започна да прави снимки с джиесема си.

После си проправи път през развълнуваната тълпа и подкара разтрепераната първа къртица до следващата спирка един етаж по-горе. Докато стигнат там, новината се беше разпространила и те бяха посрещнати с напрегнато мълчание от група силоващи.

Когато видя Карпов да влачи жертвата си към кабинета на третата къртица, полковник Лемтов се промъкна през тълпата и застана отпред.

— Полковник Карпов, какво означава това своеволие?

— Махни се от пътя ми, полковник. Няма да повтарям два пъти.

— Кой сте вие, че...

— Аз съм изпратен от президента Имов — каза Карпов. — Обади се в кабинета му, ако искаш. Още по-добре ще е да се обадиш на Черкезов.

После използва къртицата като таран, за да изблъска полковник Лемтов. Третата къртица, Дакаев, не беше в кабинета си. Карпов тъкмо се канеше да се обади на охраната, когато ужасената секретарка му каза, че шефът ѝ председателства една среща. Тя посочи конферентната зала и Карпов отведе жертвата си там.

Около голяма правоъгълна маса бяха насядали дванадесет мъже. Дакаев седеше начело на масата. Тъй като беше шеф на дирекция, щеше да е по-ценен жив, отколкото мъртъв. Карпов блъсна първата къртица в масата. Всички, с изключение на Дакаев, отдръпнаха столовете си колкото може по-далеч. Самият Дакаев остана в положението, в което беше, когато Карпов нахълта вътре, с ръце опрени върху масата. За разлика от Лемтов не изрази възмущение, нито се смути. Карпов разбра, че Дакаев беше напълно наясно какво става.

Това трябваше да се промени. Карпов помъкна първата къртица покрай масата, като събаряше листове, писалки и чаши с вода, докато го изправи пред Дакаев. После се вгледа в очите му и притисна дулото на пистолета си в тила на първата къртица.

— Моля ви — каза жертвата му и се напика в гащите.

Карпов натисна спусъка. Главата на първата къртица се блъсна в масата, подскочи веднъж и падна сред локва от собствената му кръв.

Капки кръв опръскаха костюма, ризата, вратовръзката и гладко избръснатото лице на Дакаев.

Карпов го подкани с пистолета си.

— Стани!

Дакаев се изправи.

— И мен ли ще застреляш?

— Може би. — Карпов го сграбчи за вратовръзката. — Зависи изцяло от теб.

— Разбирам — рече Дакаев. — Искam имунитет.

— Иmunитет ли? Ще ти дам аз един имунитет. — Карпов го удари по главата с дулото на пистолета.

Дакаев политна настрани и се блъсна в един силовак, който седеше парализиран от ужас в стола си. Карпов се наведе над Дакаев, който лежеше подпрян на стената.

— Ще ми кажеш всичко, което знаеш за работата си и хората, с които имаш връзка — имена, места, дати, абсолютно всичко, независимо колко незначително може да изглежда, — а после ще реша какво да правя с теб.

Той изправи Дакаев на крака.

— Останалите продължавайте да си гледате проклетата работа.

Навън в коридора го посрещна мъртва тишина. Всички стояха като дървени войници, не помръдваха, страхувайки се дори да дишат. Полковник Лемтов не посмя да срещне погледа му, когато Карпов отведе окървавения Дакаев при асансьорите.

Спуснаха се надолу покрай приземния етаж до дъното на сградата, където бяха арестантските килии, направо изсечени в голите скали. Тук беше студено и влажно. Стражите носеха дебели палта и кожени ушанки, като че ли беше посред зима. Когато някой заговореше, от устата му излизаха облачета бяла пара.

Карпов отведе Дакаев до последната килия от лявата страна на коридора. В нея имаше метален стол, захванат с болтове направо за голия бетонен под, мивка от неръждаема стомана, тоалетна от същия материал и покрита с тънък дюшек дъска, закрепена за едната стена. Под стола имаше голям отводнителен канал.

— Тук има всичко, каквото е нужно — каза Карпов и блъсна Дакаев да седне на стола. — Признавам, че са малко поръждявали, но съм сигурен, че за теб това няма значение.

— Тази мелодрама не беше нужна — каза Дакаев. — Не съм верен на никого и ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Не се съмнявам в това. — Карпов пусна да тече водата в умивалника. — От друга страна, когато някой сам казва, че не е верен на никого, едва ли може да му се вярва, че ще ти каже истината.

— Но аз...

Карпов пхна дулото на пистолета в устата му.

— Чуй ме, приятел. Човек, който не е верен на нищо и на никого, е недостоеен да живее. Преди да чуя твоите признания, ще ти покажа цената на верността. Когато излезеш оттук, освен ако не е с краката напред, ти ще бъдеш лоялен служител на ФСБ-2. Хора като Маслов никога повече няма да могат да те изкушат. Ще бъдеш неподкупен.

Карпов събори с ритник Дакаев от стола и той коленичи на пода. Сграбчи го за яката, наведе главата му над умивалника, пълнен с леденостудена вода.

— А сега да започваме — каза той и потопи главата на Дакаев под водата.

Сорая наблюдаваше как Аркадин танцува с Мойра с явното намерение да я накара да ревнува. Бяха в един от нощните барове на Пуерто Пенаско, пълнен с бачкатори, които работеха на смени в така наречените макиладорас^[2]. От музикбокса, който светеше със зловеща бледа светлина, подобно на странно НЛО от „Близки срещи от третия вид“, се носеше тъжна мексиканска песен ранчера в съпровод на китара.

С чаша черно кафе в ръка Сорая наблюдаваше как бедрата на Аркадин се движат, като че ли бяха пълни с живак. Човекът можеше да танцува! После извади смартфона си и прочете съобщенията, изпратени от Питър Маркс. Последното съдържаше инструкции да подмами Аркадин да отиде в Тинерир. Как беше успял да се добере Питър до тази информация?

Зад професионално невъзмутимата си физиономия беше успяла да скрие изумлението си, когато видя Мойра. В момента, когато се беше качила на яхтата, се бе почувствала така, сякаш подът се продъни под краката ѝ. Играта така рязко се беше променила, че тя трябваше да се ориентира колкото може по-бързо в създалата се ситуация. По тази

причина се стараеше да анализира не само съдържанието на всяка дума от разговора между Мойра и Аркадин, но и тона, с който беше произнесена, за да получи някаква представа защо Мойра е тук. Какво искаше тя от Аркадин? Беше сигурно, че сделката, която Мойра се опитваше да сключи с него, бе също толкова фиктивна, колкото и нейната.

Навън нощта беше тъмна, нямаше луна. Заради облаците на небето се виждаше само слабото отражение на звездите. В бара вонеше на бира и телесни миризми. В помещението цареше атмосфера на отчаяние и безнадеждност. Почувства се заобиколена от хора, за които утре не съществуваше.

Искаше да могат двете с Мойра да поговорят, дори и съвсем за малко, но под погледа на Аркадин не беше възможно. Дори ако отидеха едновременно до тоалетната, щяха да събудят подозренията му. Тя не знаеше номера на мобилния телефон на Мойра, затова не можеше да ѝ изпрати съобщение. Оставаше само възможността за разговор, изпълнен с кодирани послания. Ако целите им бяха паралелни и дори случайно съвпадаха, беше важно да не си пречат една на друга.

Аркадин и Мойра бяха плувнали в пот, когато се върнаха при масата. Той поръча бири за тях и още едно кафе за Мойра. Независимо какво можеше да се случи утре, на него явно му беше приятно да е с двете жени тази нощ.

— Мойра — попита Сорая, — познат ли ти е Близкият изток, или опитът ти се отнася главно за двете Америки?

— Моите територии са Мексико, Колумбия, Боливия и до известна степен Бразилия.

— И работиш сама, така ли?

— Имам фирма, но в момента изпълнявам конкретна поръчка на Беренгария Морено. — Мойра повдигна брадичка. — А ти?

— Имам собствена компания, макар че един конгломерат се опитва да ме принуди да му я продам.

— Многонационален ли?

— Чисто американски.

Мойра кимна.

— Каза, че се занимаваш с внос и износ, нали?

Сорая разбърка малко захар в кафето си.

— Точно така.

— Може би ще можеш да се възползваш от опита ми срещу онези, които се опитват да те накарат насила да продадеш фирмата си.

— Не, благодаря. — Сорая отпи от кафето и остави чашата в чинийката. — Имам свои хора, на чиято подкрепа мога да разчитам.

— Как се нарича мисълта в главата на жена? — попита навелият се над тях Аркадин. — Турист! — сам си отговори той и така се разсмя, че за малко да се задави от бирата. После, като видя сериозните им физиономии, добави: — Мамка му, я по-весело, дами, дошли сме тук да се забавляваме, а не да говорим за бизнес.

Мойра го изгледа за момент.

— Какво се получава от кръстоска между руснак и вьетнамка? Крадец на коли, който не може да шофира.

Сорая се засмя.

— Е, това наистина ме развесели.

Аркадин се усмихна.

— Знаеш ли още някоя такава?

— Чакай да помисля. — Мойра забарабани с пръсти по масата. — Какво ще кажете за това? Двама руснаци и един мексиканец в една кола. Кой кара? Полицията.

Аркадин се засмя и се закани с пръст на Мойра.

— Откъде си научила тези вицове?

— В затвора — отвърна Мойра. — Роберто Корелос обича да разказва вицове за руснаци.

— Време е да преминем на текила — каза Аркадин и вдигна ръка да повика келнер. — Донеси една бутилка — каза той на приближилата се млада келнерка. — Нещо хубаво — „Репосадо“ или „Анехо“^[3].

Вместо друга мексиканска мелодия от мюзикбокса прозвуча „Двадесет и четири часа от Тулса“. Гласът на Джийн Питни се извиси над смеха и виковете на пияните клиенти. Обаче наближаваше утрото и с него и смяна на клиентелата. Когато нощните птици започнаха бавно да напускат заведението, вътре влязоха хора от нощните смени с главоболие и натежали крака. Не бяха много, защото повечето от тях се бяха помъкнали направо към къщи, за да се хвърлят в леглото, без дори да си свалят дрехите.

Преди още да донесат текилата, Аркадин хвана Мойра за ръка и я помъкна към дансинга, където за пръв път през тази нощ имаше

достатъчно място. Притисна я плътно до себе си, докато се поклащаха под звуците на мелодия, изпълнявана от Бърт Бахарах.

— Голяма тарикатка си — рече той и се усмихна като акула.

— Не се става лесно такава — отвърна тя.

Той се засмя.

— Мога само да си го представя.

— Не си прави труда.

Той я завъртя.

— В Южна Америка само си губиш времето. Трябва да дойдеш да работиш за мен.

— Преди да организирам убийството на Корелос ли?

— Нека това да е последната ти задача. — Той завря нос във врата ѝ и вдъхна дълбоко. — Как ще го направиш?

— Мисля, че каза да не говорим за бизнес.

— Само за малко по този въпрос, а после ще се забавляваме, кълна се.

— Корелос си пада по жени. Имам връзка с доставчика му. Има ли друг момент, в който един мъж да е по-уязвим, освен след секс? Ще намеря някоя, която е добра с ножа.

Аркадин притисна по-плътно бедрата ѝ към себе си.

— Това ми харесва. Организирай го веднага.

— Искам бонус.

Той притисна устни във врата ѝ и облиза потта.

— Ще ти дам всичко, което поискаш.

— Тогава съм твоя.

Мобилният телефон на Карпов иззвъня, докато той препрограмираше къртицата на Дмитрий Маслов. Дакаев се давеше, или по-точно мислеше, че се дави, което в крайна сметка беше и целта. Десет минути по-късно, когато отново беше седнал в стола от неръждаема стомана и Карпов наливаше чай в една чаша, джиесемът иззвъня отново. Този път той отговори. От другия край на линията се чу познат глас.

— Джейсън! — извика Карпов. — Колко се радвам да те чуя.

— Зает ли си?

Карпов погледна към отпусналия глава на гърдите си Дакаев. Изобщо не приличаше на човек, а това също беше целта. Не можеш да създадеш нещо ново, без да унищожиш това, което е било преди.

— Зает ли? Да, но не и за теб. С какво мога да ти помогна?

— Предполагам, че познаваш Вячеслав Озеров — помощника на Дмитрий Маслов.

— Правилно предполагаш.

— Можеш ли да намериш начин да го накараш да отиде до едно място?

— Ако имаш предвид някъде като в ада, да, мога.

Борн се засмя.

— Имах предвид нещо не чак толкова фатално. Някое място, да речем в Мароко.

Карпов отпи глътка чай, който отчаяно се нуждаеше от захар.

— Мога ли да попитам защо искаш Озеров да отиде в Мароко?

— Като примамка, Борис. Възнамерявам да пипна Аркадин.

Карпов си спомни пребиваването си в Сонора, сделката си с Аркадин и го прибави в списъка на президента Имов и Виктор Черкезов. Беше обещал на Аркадин да му даде възможност да си отмъсти на Озеров, но майната му. „Твърде стар съм и твърде проклет да съм задължен прекалено много на толкова опасни хора — помисли си той. — Един по-малко е стъпка към отървяването от всичките.“

После погледна към Дакаев, връзката с Дмитрий Маслов и следователно и с Вячеслав Озеров. След това, което току-що му беше минало през главата, Карпов не се съмняваше, че човекът с готовност щеше да направи всичко, което му каже.

— Разкажи ми подробно какво искаш да бъде направено. — Докато го слушаше, Карпов доволен се усмихна. Когато Борн свърши, той се засмя: — Джейсън, приятелю, какво не бих направил за теб!

Малко след като слънцето изгря, всички бяха толкова потни, че им се прииска да влязат във водата. В манастира Аркадин даде на Мойра и Сорая фланелки с къси ръкави, които им бяха прекалено големи. Той беше по шорти за сърф, които му стигаха до коленете. Тялото му от кръста нагоре и ръцете бяха направо музей за татуировки

и ако се тълкуваха правилно, проследяваха кариерата му в групировката.

Тримата нагазиха във водата, теглени навътре и блъскани назад от вълните, които връхлитаха върху златистия пясък. Небето беше все още розово, тук–там избледняващо до цвят на масло. Чайките кръжаха над главите им, а по краката и глезените ги пощипваха дребни рибки. Водата се надигаше срещу тях и ги блъсваше в лицата, а те се смееха като деца от радост, че са ги оставили да си играят на воля в океана.

След като премина отвъд линията на прибой, на Мойра ѝ се стори странно, че Аркадин продължаваше да се гмурка, за да търси мидени черупки, вместо да гледа гърдите ѝ, които прозираха през мократа фланелка, особено след начина, по който беше танцувал с нея в бара. От кодирания разговор със Сора́я беше успяла да научи твърде малко за задачата ѝ, преди Аркадин да ги прекъсне с тъпия си виц.

Докато той продължаваше да търси черупки, тя тръгна след Сора́я, за да види дали ще могат да разговарят за малко. Гмурна се в една идваща насреща ѝ вълна и заплува към мястото, където Сора́я се беше отпуснала във водата по гръб, но нещо я хвана за глезена и я дръпна назад.

Изви рязко тялото си и погледна назад. Аркадин я държеше. Блъсна го с длани в гърдите, но той не помръдна и я придърпа още по-близо до себе си. Мойра се изхвърли над водата и се озова лице в лице с него.

— Какво си мислиш, че правиш? — каза тя, изтривайки водата от лицето си. — Така не мога да се изпра́вя.

Той веднага я пусна.

— Вече ми стига и съм гладен.

Мойра се обърна и извика на Сора́я, която престана да се носи по гръб, обърна се и заплува.

— Отиваме на закуска — каза Мойра.

Двете жени тръгнаха през вълните, а Аркадин вървеше непосредствено зад тях. Стигнаха линията на най-високия прибой. Пред тях се виждаха хълмчета сух пясък, когато Аркадин рязко се наведе. С острия ръб на черупката срязва сухожилията зад лявото коляно на Мойра.

[1] Игра на думи — Хедстоун — каменна глава. — Бел.прев. ↑

[2] Американски предприятия близо до границата между САЩ и Мексико, използващи по-евтиния труд на мексиканските работници. — Бел.прев. ↑

[3] Различни марки текила. — Бел.прев. ↑

Селцето Уитни в Оксфордшир се намираше на дванадесет мили западно от Оксфорд, на брега на река Уиндръш. Тук липсваха само хобити и орки^[1].

Борн потегли от Лондон с кола под наем. Следобедът беше хладен и сух, а слънцето пробиваше от време на време през носещите се по небето облаци. Не беше излъгал Питър Маркс. Смяташе на всяка цена да отиде в Тинерир. Но първо трябваше да свърши нещо.

Базил Бейсуотър живееше в къщичка със сламен покрив, точно като в романа на Толкин. Тя беше със странни кръгли прозорци и с цветни лехи покрай покритата с бял чакъл алея за коли, която водеше към входната врата. Вратата беше дървена и масивна с чукче във формата на лъвска глава в центъра. Борн го използва.

След няколко секунди един мъж, доста по-млад, отколкото очакваше, отвори вратата.

— Да? С какво мога да ви помогна? — Имаше дълга коса, сресана право назад от широкото му чело, черни, внимателни очи и масивна брадичка.

— Търся Базил Бейсуотър — каза Борн.

— Той е пред вас.

— Не мисля така — рече Борн.

— О, вероятно имате предвид професор Базил Бейсуотър. Съжалявам, но преди три години баща ми почина.

Мойра изкрещя, когато кръвта ѝ оцвети водата като изхвърлена на плиткото медуза. Аркадин я прихвана, щом тя залитна.

— Боже господи, какво направи? — извика Сорая.

Мойра продължи да крещи, прегъна се надве и се хвана за левия крак.

За момент Аркадин не обърна внимание на Сорая и оголи зъбите си срещу Мойра.

— Наистина ли помисли, че не те познах?

Мойра усети студенина в стомаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Видях те в Бали. Ти беше с Борн.

Тя мислено си представи бягството през село Тенганан, когато Борн беше улучен от снайперист, скрит в гората.

Отвори широко очи.

— Да, аз бях.

Той се засмя, подхвърли окървавената черупка във въздуха и я хвана, като че ли беше топка.

— Беше с Борн. Ти си негова любовница. А сега съдбата те докара при мен.

Сорая беше ядосана и ужасена.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Скоро ще разберем. — Аркадин се обърна към нея: — Това е любовницата на Джейсън Борн, но може би двете се познавате.

С усилие на волята Сорая потисна обзелата я паника.

— Не знам за какво говориш.

— Е, добре. Ще ти кажа. Нито за момент не повярвах на историята ти, но няха намерение да те отпратя, докато не разбере какво в действителност искаш. Имам силното подозрение, че те е изпратил Уилърд. Той вече опита този номер с мен веднъж с една жена на име Трейси Атъртън. Изпрати я да ме държи под око и да му докладва за всички мои сделки. Това даде резултат. Когато го разбрах, тя вече беше мъртва. Обаче теб усетих още от самото начало, защото Уилърд е човек с навици, особено такива, които са му носили успех.

— Пусни я — каза Сорая, която с всяка секунда ставаше все по-нервна.

— Мога и да я пусна — каза Аркадин. — Мога дори да я оставя жива. Но това зависи изцяло от теб.

Сорая се приближи и отдръпна Мойра от него. Положи я внимателно на земята. После свали през главата си мократа фланелка, уви я около лявото бедро на Мойра, стегна я колкото сили имаше и я завърза. Междувременно Мойра беше припаднала или от шока, или от болка, а може би и от двете.

— Ти ми трябваш — продължи Аркадин. — Ти говореше за Хартум и искаш да ме закараш там. Кажи ми коя си и какво знаеш и аз ще помисля дали да направя наказанието на Мойра по-леко.

— Трябва да я откараме до най-близката болница — каза Сорая.
— Тази рана трябва да бъде почистена и дезинфекцирана колкото може по-скоро.

Аркадин разпери ръце.

— Пак зависи от теб.

Сорая погледна зад коляното на Мойра. „Боже господи — помисли си тя, — дали ще може отново да върви нормално някога?“ Знаеше, че колкото повече се бавеха да предадат Мойра в ръцете на компетентен хирург, толкова по-зле щеше да стане за нея. Беше виждала сухожилия, срязани по този начин. Не беше лесно да се възстановят, а и никой не знаеше колко лошо са увредени нервите.

От гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка.

— Какво искаш да знаеш?

— За начало кажи ми коя си.

— Сорая Мур.

— Сорая Мур, директорът на „Тифон“?

— Вече не съм. — Тя погали мократа коса на Мойра. — Уилърд възстанови „Тредстоун“.

— Нищо чудно, че иска да ме държи под око. Какво друго?

— Много неща — каза Сорая. — Ще ти разкажа по пътя към болницата.

Аркадин се надвесил заплашително над нея.

— Ще ми разкажеш сега.

— Откъде да знам, че няма да ни убиеш и двете още тук?

Аркадин я наруга, но накрая се съгласи. Взе Мойра на ръце и я отнесе обратно в манастира. Докато я настаняваше на задната седалка на колата, Сорая отиде да си вземе една риза. Ровеше из бюрото на Аркадин, когато той я намери.

— Майната ти, не! — скара ѝ се той, сграбчи я за китката и я извлече навън.

Почти я хвърли на седалката до шофьора и каза:

— Само да си мръднала и ще те убия. — После заобиколи предницата на колата, седна зад волана и запали двигателя.

— Ти си прав. — Сорая гледаше кракът на Мойра да е вдигнат нагоре, докато минаваха с голяма скорост през покрайнините на Пуерто Пенаско. — Уилърд искаше да се сближа с теб и да му докладвам къде се намираш и какви са сделките ти.

— И? Усещам, че има още нещо.

— Има — каза тя. Знаеше, че трябва да продаде тази част възможно най-добре. Вече не вярваше, че ще може да го надхитри, но трябваше да направи поне това. — Уилърд се интересува от един човек, когото съм сигурна, че познаваш, защото той работи за Маслов: Вячеслав Озеров.

Кокалчетата на пръстите на Аркадин побеляха върху кормилото, но гласът му не издаде нищо от това, което чувстваше.

— И защо Уилърд се интересува от Озеров?

— Нямам представа — отвърна Сорая. Това поне беше вярно. — Обаче знам, че вчера един агент на „Тредстоун“ е разпознал Озеров в Маракеш. Проследил го е в Атласките планини до едно село, което се казва Тинерир.

Те пристигнаха в болницата „Санта Фе“ на авеню „Моруа“, но Аркадин не направи опит да излезе от колата.

— Какво е правил Озеров в Тинерир?

— Търси един пръстен.

Аркадин поклати глава.

— Изрази се по-ясно.

— По някакъв начин с този пръстен се отваря файл в хард диска на един лаптоп. — Тя го погледна. — Виж, аз самата не го разбирам. Тази информация беше в последното съобщение, което получих от Питър. — Тя отвори задната врата. — Можем ли да откараме Мойра в реанимацията?

Аркадин излезе от колата и затръшна вратата, която тя току-що беше отворила.

— Искam още.

— Казах ти всичко, което знам.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— Нали виждаш какво се случва с хора, които се бързкат с мен?

— Не се бързам с теб — рече Сорая. — Изневерих на хора, които ми имат доверие, какво повече искаш от мен?

— Всичко — каза той. — Всичко.

Вкараха Мойра в спешното отделение. Докато персоналът обработваше раната и проверяваше състоянието ѝ, Сорая попита кой е най-добрият неврохирург в Сонора. Говореше приличен испански и освен това изглеждаше като латиноамериканка. Тези качества отвориха

вратите пред нея. Когато научи личния телефонен номер на хирурга, сама му се обади. Секретарката му каза, че го няма, но Сорая я заплаши да я намери и да ѝ извие врата. Скоро след това хирургът се обади. Сорая му описа раната на Мойра и му каза къде се намират. Той отговори, че ако получи възнаграждение от две хиляди американски долара, ще пристигне веднага.

— Хайде да тръгваме — каза Аркадин веднага след като тя приключи разговора.

— Няма да изоставя Мойра.

— Имаме да говорим още за бизнес.

— Можем да говорим тук.

— Не, ще се върнем в манастира.

— Няма да се чукам с теб — каза му тя.

— Благодаря на Бога, чуването с теб ще да е като със скорпион.

Забележката му я накара да се засмее въпреки притеснението и отчаянието ѝ. Тръгна да потърси кафе и той я последва.

Борн караше към Оксфорд с такава бързина, с каквато нямаше опасност да привлече вниманието на полицията. Градът си беше същият, какъвто го беше оставил след двете си посещения там. Тихите улици, причудливите магазини, все същите обитатели, всички заети със своите работи, чайните, книжарниците — всички като миниатюра, създадена от някой вманиачен учен от осемнадесети век. Да караш кола из неговите улици беше като да се движиш из вътрешността на снежно кълбо.

Борн паркира близо до мястото, където Криси беше оставила джипа си, когато бяха дошли заедно, и тръгна по стъпалата нагоре към Центъра за изследване на древни документи. Професор Лайъм Гайлс също беше там, където го бяха заварили последния път, приведен над бюрото в просторния си кабинет. Вдигна глава, когато Борн влезе, и примигна като бухал, като че ли не го позна. Борн забеляза, че всъщност това изобщо не беше Гайлс, а друг човек с приблизително същия ръст и години като него.

— Къде е професор Гайлс?

— В почивка — отвърна мъжът.

— Търсех него.

— Разбрах. Мога ли да попитам защо?

— Къде е той?

Мъжът пак примигна като бухал.

— Няма го.

По пътя Борн беше прегледал официалната биография на Гайлс в уебсайта на Оксфордския университет.

— Отнася се за дъщеря му.

Мъжът зад бюрото примигна.

— Болна ли е?

— Не мога да ви кажа. Къде е професор Гайлс?

— Не мисля, че...

— Спешно е — рече Борн. — Въпросът е на живот и смърт.

— Умишлено ли пресилвате нещата, сър?

Борн му показва карта на служител на бърза медицинска помощ, която беше задигнал след катастрофата.

— Съвсем сериозен съм.

— Господи! — възкликна мъжът и посочи с ръка. — В момента е в клозета. Не бих се учудил, ако се бори с баницата със змиорка, която е ял снощи.

Неврохирургът беше млад и мургав като индианец, с дълги, фини пръсти като на класически пианист. Имаше много нежни черти, което подсказваше, че всъщност не е индианец. Но беше корав бизнесмен и не се съгласи да започне, докато Сорая не му пхна пачка банкноти в ръката. После бързо ги изостави, за да се консултира с докторите от спешното отделение, които бяха подготвили Мойра, и се отправи към операционната.

Сорая изпи отвратителното кафе, без да обръща внимание на вкуса му, но десет минути по-късно, докато се разхождаше безцелно напред-назад по коридора, то като че ли прогори дупка в стомаха ѝ. Затова когато Аркадин ѝ предложи да хапнат нещо, тя се съгласи. Намериха един ресторант недалеч от болницата. Преди да седне, Сорая се огледа, за да се увери, че не е пълен с насекоми.

Поръчаха си, седнаха един срещу друг и зачакаха, без да се поглеждат, поне Сорая се стараяше да не го прави.

— Видях те без сутиен — каза Аркадин — и гледката ми хареса.

Сорая се сепна.

— Да ти го начукам.

— Тя беше враг — каза той, имайки предвид Мойра. — Кой закон би я защитил?

Сорая погледна през прозореца към улицата, която ѝ беше също толкова непозната, колкото обратната страна на луната.

Храната пристигна и Аркадин започна да яде. Сорая наблюдаваше две млади жени с прекалено много грим по лицата и твърде малко дрехи по себе си да отиват на работа. Тяхната култура беше много по-различна от нейната. Въпреки това тя се чувстваше напълно в унисон със скръбната атмосфера тук. Безнадеждността ѝ беше нещо познато. Беше съдба на нейния пол от незапомнени времена, както и главната причина да избере тайните служби, където въпреки обичайните предразсъдъци Сорая можеше да се утвърждава по начини, които я караха да се чувства добре. Сега за пръв път видя тези момичета с прекалено стегнати сутиени и твърде къси поли в друга светлина. Тези дрехи бяха начин, може би единственият, да се утвърждават в една култура, която непрекъснато ги унижаваше и подценяваше.

— Ако Мойра умре или не може да ходи...

— Спести ми беззъбите си заплахи — рече той, омитайки последните остатъци от своя хуевос ранчерос^[2].

Работата на Аркадин е точно такава, помисли си тя. Независимо какво смяташе той, тя беше непрекъснато да унижава и да подценява жените. Това беше подтекстът на всичко, което казваше и вършеше. Той нямаше сърце, нямаше угризения, нямаше чувство за вина, нямаше душа... накратко казано, нямаше нищо, което определя и отличава едно човешко същество. Ако той не е човешко същество — помисли си с ужас тя, — какво е тогава?

Мъжката тоалетна беше през пет врати от кабинета на професор Гайлс. Той явно беше повръщал зад затворената врата на една от кабините. В помещението се носеше остра миризма, Борн отиде при прозореца и го отвори колкото можа по-широко. Влажният вятър бавно разбърка вонята като вещица, която бърка врящото си гърне.

Борн изчака, докато шумовете в кабината стихнат.

— Професор Гайлс!

Известно време нямаше отговор. После вратата на кабината се отвори и професор Гайлс с определено измъчен вид мина мълчаливо покрай Борн. Наведе се над умивалника, пусна студената вода и завря глава под нея.

Борн се подпря на стената и скръсти ръце на гърдите. Когато Гайлс вдигна глава, му подаде няколко хартиени кърпи. Професорът ги взе, без да каже нищо, и избърса с тях лицето, косата си. Едва когато хвърли използваните кърпи в кошчето за боклук, като че ли позна Борн.

Гърбът му моментално се вцепени и той се изправи.

— Аха, блудният син се завърна — рече той с най-професорския си тон.

— Очаквахте ли ме?

— Всъщност не. От друга страна, не съм много изненадан, че ви виждам тук. — Той се усмихна вяло на Борн. — Черните гологани не се губят.

— Професоре, бих искал още веднъж да се свържете с вашия колега, с когото играете шах.

Гайлс се намръщи.

— Това може да не е толкова лесно. Той е саможивец и не обича да отговаря на въпроси.

Мога да си го представя — помисли си Борн.

— Въпреки това бих искал да опитате.

— Добре — съгласи се Гайлс.

— Между другото, как му е името?

Гайлс се поколеба.

— Джеймс.

— Джеймс кой?

Последва ново колебание.

— Уедърли.

— А не Базил Бейсуотър?

Професорът извърна глава към вратата.

— Какъв въпрос искате да му зададете?

— Бих искал да опише живота в отвъдното.

Гайлс, който се беше запътил към вратата, спря и бавно се обърна към Борн.

— Моля?

— След като синът на Базил Бейсуотър го е погребал преди три години — каза Борн, — мисля, че той ще е напълно в състояние да ми каже какво е да си мъртъв.

— Казах ви — рече малко сърдито Гайлс, — името му е Джеймс Уедърли.

Борн го хвана за лакътя.

— Професоре, никой не вярва в това, дори вие. — Отклони Гайлс от вратата и го отведе в най-далечния край на тоалетната. — А сега ми кажете защо ме излъгахте? — Когато професорът запази мълчание, Борн продължи: — Изобщо не ви се налагаше да се обаждате на Бейсуотър за превода на надписа от вътрешната страна на пръстена, защото вече го знаехте.

— Да, предполагам, че е така. И двамата не бяхме напълно искрени един към друг. — Той сви рамене. — Е, такъв е животът. Нищо не изглежда такова, каквото е.

— Вие сте „Северий Домна“.

Усмивката на Гайлс стана малко по-широка.

— Няма смисъл да го отричам, след като ще ми предадете пръстена.

В този момент, като че ли подслушвал зад вратата, мъжът, който беше стоял зад бюрото на професора, влезе в тоалетната. С пистолет „Зиг Зауер“ в ръка вече не приличаше толкова на бухал. Зад него се появиха моментално двама мъже, по-едри и по-мускулести, също въоръжени с пистолети със заглушители. Разпръснаха се с насочени оръжия срещу Борн.

— Както виждате — рече професор Гайлс, — не ви оставих друг избор.

[1] От романа „Властелинът на пръстените“ на Дж. Толкин. — Бел.прев. ↑

[2] Мексиканска закуска от пържени яйца на очи и най-различни гарнитюри от ориз, лютиви сосове, зеленчуци и дори банани. — Бел.прев. ↑

Вячеслав Озеров носеше не само рани по лицето си, но и огромна омраза към Аркадин — човекът, който го тормозеше от години и който беше причина за страховитото му обезобразяване в Бангалор. Тогава химическият огън разяде кожата и проникна в самата плът, което беше затруднило много възстановяването, а връщането към нормален живот стана невъзможно.

Дни наред след завръщането си в Москва той беше плътно увит в бинтове, през които се процеждаше не само кръв, но и гъста жълтеникава течност, от чиято миризма му се повръщаше. Беше отказал да приема всякакви болкоуспокояващи и когато лекарят по нареждане на Маслов се опита да му инжектира успокоително, той му строши ръката, а съвсем за малко щеше да му счупи и врата.

Всеки ден виковете от болка на Озеров можеха да се чуят из всички офиси и дори в тоалетните, където другите мъже се събираха за кратка почивка. Виковете му бяха ужасяващи, като на разчленявано животно. Плашеха и деморализираха дори такива закоравели престъпници като Маслов. Той беше принуден да го завърже за една колона като Одисей за мачтата и да му залепи устата с тиксо, за да даде на себе си и на хората си малко почивка. Междувременно по слепоочията на Озеров — там, където в агонията си бе забивал нокти в кожата, пощадена от изгарянията — се бяха появили дълбоки резки, червени като белезите на туземци.

На практика се беше превърнал в нещо като бебе. Маслов не можеше да го изпрати в болница или в клиника, без да бъдат задавани неудобни въпроси и ФСБ-2 да започне разследване. Затова се беше опитал да настани Озеров в апартамента му, но той бе в ужасно състояние, запуснат като храм в джунглата, и в него се бяха настанили всевъзможни насекоми и гризачи. Никой не можеше да бъде накаран да стои там с Озеров, а не можеше да се разчита той да оцелее, оставен сам на себе си. Офисите бяха единственият вариант.

Озеров вече не можеше да се погледне в огледалото. Никой вампир не избягваше така старателно огледалата като него. Освен това

мразеше да бъде видян на слънчева светлина, а и на всякакво по-силно осветление. Заради това поведение в Казанската групировка му лепнаха нов прякор — Вампира.

Сега седеше замислен в офисите на Маслов, които по необходимост се местеха всяка седмица. В стаята, която босът беше определил за него, лампите бяха изгасени и завесите дръпнати, за да не пропускат дневна светлина. На отсрещната страна срещу него имаше една-единствена лампа, която хвърляше малък кръг светлина върху издрасканите дъски на пода.

Фиаското в Бангалор и неуспехът му да убие Аркадин, или поне да вземе лаптопа за Маслов, му бяха нанесли не една рана. Физическият му вид беше отвратителен. Но по-лошото беше, че загуби доверието на боса си. Без Казанската Озеров беше нищо. Без доверието на Маслов той беше нищо в самата групировка. Сега дни наред си блъскаше главата как да си върне благоразположението на Маслов, как да възстанови положението си на оперативен командир.

Но наум не му идваше никакъв план. Изобщо не го интересуваше, че разкъсваният му от болките мозък не можеше да свърже две смислени мисли. Единствената му мисъл беше да си отмъсти на Аркадин и да донесе на Маслов онова, което той искаше най-много — онзи проклет лаптоп. Озеров не знаеше защо босът му го иска, а и не го интересуваше. Съдбата му беше да го направи или да умре. За него нещата стояха по този начин още откакто се беше присъединил към Казанската, така си оставаха и сега.

Обаче животът беше странно нещо. За Озеров спасението дойде от неочаквана страна. Обади му се по телефона. Беше така вгълбен в мислите си, че отначало не пожела да го вдигне. После помощникът му каза, че е по засекретена линия и той разбра кой може да е. Въпреки това се съпротивляваше, защото си казваше, че в момента няма нито интереса, нито търпението да узнае какво щеше да му съобщи Яша Дакаев.

Помощникът на Озеров показва главата си през вратата, нещо, което му беше строго забранено да прави.

— Какво? — сопна се Озеров.

— Казва, че е спешно — обясни му помощникът и бързо се отдръпна.

— Дяволите да го вземат — изсумтя Озеров и вдигна телефона.
— Яша, гледай да е нещо наистина добро.

— Такова е. — Гласът на Дакаев звучеше някак безпристрастно и като че ли много отдалеч, но той винаги трябваше да намери някое скришно място в централата на ФСБ-2, откъдето да се обади. — Имаме информация за придвижването на Аркадин.

— Най-послед! — каза Озеров и се изправи. Пулсът му отново се ускори.

— Според съобщението, което току-що получих, той е на път за Мароко — каза Дакаев. — Отива в Куарзазате, в едно село във Високите Атласки планини, което се казва Тинерир.

— Какво, по дяволите, ще прави в Мароко?

— Това не знам — отвърна Дакаев. — Обаче нашият източник твърди, че е тръгнал за там.

„Това е шансът ми — помисли си Озеров и скочи. — Ако не го използвам, по-добре ще е да лапна дулото на пистолета.“ За пръв път след последната нощ в Бангалор се почувства въодушевен. Провалът му го беше парализирал и го изяждаше отвътре. Срамът и гневът го бяха направили безпомощен.

Извика помощника си и му даде нареждания.

— Измъкни ме оттук — нареди му той. — Запази ми билет за първия полет от Москва натам.

— Маслов знае ли, че отново заминаваш?

— Жена ти знае ли, че името на любовницата ти е Ивана Ищванска?

Помощникът бързо се оттегли.

Озеров обърна гръб на вратата и започна да съставя плана си. Закле се, че сега, когато му бяха дали втора възможност, щеше да се възползва максимално от нея.

Борн вдигна ръце. В същия миг ритна професор Гайлс в кръста. Когато професорът полетя напред с разперени ръце към тримата стрелци, Борн се завъртя, хвърли се към прозореца и прелетя през него.

Скочи на земята и побягна с всичка сила, но скоро сградата на съседния университет се изпречи пред него и трябваше да забави ход,

за да не се различава от обитателите на Оксфорд. Свали черното си палто и го напъха в един контейнер за боклук. Огледа се и видя група възрастни хора, най-вероятно преподаватели, които вървяха от едната сграда към следващата, и се мушна сред тях.

След секунди забеляза двамата стрелци от „Северий Домна“, които тичаха от Центъра. Веднага се разделиха в две посоки.

Единият тръгна към него, но още не беше забелязал Борн, който се промъкна в другия край на групата. Професорите спореха за заслугите на десните германски философи и неизбежното влияние, което Ницше е оказал върху нацистите и особено върху Хитлер.

Ако не получеше възможност да се добере до професор Гайлс сам, нещо, в което се съмняваше, Борн нямаше желание да влиза във физическо единоборство със „Северий Домна“. Организацията беше като Хидра: откъсни едната глава и на нейно място ще се появят две други.

Стрелците, скрили оръжията си под палтата, приближиха групата на преподавателите, които не им обърнаха внимание, затворили се във философската си кула от слонова кост. Борн гледаше да е с гръб към преследвачите. Те щяха да търсят човек в черно палто. Стараеше се да се възползва от всяка открива му се възможност.

Групата заизкачва стъпалата и след малко тържествено навлезе в университетската сграда. Борн прекрачи прага, докато спореше с един беловлас професор за старонемския.

Стрелецът реагира, когато зърна отражението на Борн в стъклената рамка на отворената врата. Вземайки по две стъпала наведнъж, той се опита да си пробие път през групата мъже, които, макар и възрастни, не посрещнаха това пасивно, особено след като ставаше дума за приличие и спазване на протокола. Като един оформиха жива стена и го отблъснаха така, както фаланга римски войници настъпва срещу варварите. Стъписан, стрелецът отстъпи.

Тази кратка пауза даде на Борн времето, което му беше нужно да се измъкне от професорите надолу по коридора, от чийто лъскав мраморен под отекваха добре подковани обувки и приглушени разговори. Високо горе от веригата квадратни прозорци като божия благословия върху главите на студентите се сипеше слънчева светлина. Дървените врати следваха една след друга, докато Борн вървеше към

задната част на Центъра. В този миг прозвучаха звънците за началото на заниманията от 4 часа.

Той зави тичешком зад един ъгъл и навлезе в къс коридор, който водеше към задната врата. Но стрелецът от „Северий Домна“ се втурна през нея. Бяха сами в полутъмния коридор. Стрелецът беше метнал палтото си върху дясната ръка, която държеше пистолета със заглушител. Насочи го срещу Борн, който все още тичаше.

Той се хвърли на земята, плъзгайки се по задник по мраморния под, когато куршумът изсвири над главата му. Блъсна с подметките на обувките си нападателя и го събори. Пистолетът отхвъркна от ръката му. Борн се претърколи и стовари коляното си в брадичката на стрелеца. Тялото на човека се отпусна.

Непосредствено зад ъгъла по коридора отекнаха гласове. Като се изправи на крака, Борн грабна пистолета, извлече стрелеца през задната врата надолу по стъпалата и го положи зад един гъст чемширен плет. Прибра пистолета в джоба си и продължи да върви с нормален ход по университетските алеи. Мина покрай група студенти, които се смееха и разговаряха, и покрай един навъсен професор, задъхал се, защото закъсняваше за следващата си лекция. После излезе на улица „Сейнт Джайлс“. Типично по английски следобедът стана мрачен. Над канавките и фасадите на магазините задуха студен вятър. Хората вървяха с наведени глави и с раменете напред, бързайки като лодки, спасяващи се от приближаваща буря. Както винаги, Борн се смеси с тълпата и побърза към колата си.

* * *

— Върви — каза Мойра, когато я изведоха от реанимацията и дойде напълно в съзнание.

Сорая поклати глава.

— Няма да те изоставя.

— Най-лошото вече се случи — каза напълно основателно Мойра. — Вече няма какво да правиш тук.

— Не трябва да си сама — настоя Сорая.

— Ти също. Все още си с Аркадин.

Сорая тъжно се усмихна, защото всичко, което беше каза Мойра, беше вярно.

— И все пак...

— Все пак — каза Мойра — ще дойде някой, който да се грижи за мен, някой, който ме обича.

Сорая беше леко изненадана.

— Джейсън ли? Джейсън ли ще дойде?

Мойра се усмихна. Вече се беше унесла в сън.

Сорая намери Аркадин, който я чакаше. Но първо трябваше да поговори с младия неврохирург, който по свой начин беше оптимист в прогнозата си.

— Главното в случаи като този, при които става дума за нерви и сухожилия, е колко бързо пациентът ще получи медицинска помощ. — Говореше официално, като каталунец, а не като мексиканец. — В това отношение приятелката ви има изключителен късмет. — Той потупа дланта си с другата ръка. — Ала раната беше по-скоро замърсена, отколкото чиста. Освен това предметът, с който е била порязана, не е бил чист. Поради това процедурата продължи по-дълго и беше по-деликатна и по-сложна, отколкото би могла да бъде при други обстоятелства. Това, че ме извикахте, също е късмет. Не го казвам, за да се самоизтъквам. Всъщност тук беше поставен своеобразен рекорд. Никой друг не би успял да извърши процедурата, без да оплеска или да пропусне нещо.

Сорая въздъхна с облекчение.

— Значи тя ще се оправи.

— Естествено, че ще се оправи — каза неврохирургът. — С подходящ курс по рехабилитация и физиотерапия.

Една мрачна мисъл накара сърцето на Сорая да се свие.

— Ще може да върви нормално, нали? Искам да кажа, без да накуцва.

Неврохирургът поклати глава.

— При едно дете, чиито сухожилия са много по-еластични, това би могло да стане. Обаче при възрастен тази еластичност, или по-скоро голяма част от нея, се е загубила. Не, не, тя ще накуцва. Колко

забележимо ще бъде накуцването зависи изцяло от рехабилитацията. И, разбира се, от волята ѝ да се приспособи.

Сорая се замисли за момент.

— Тя знае ли всичко това?

— Попита ме и аз ѝ го казах. Така е по-добре, повярвайте ми. Мозъкът има нужда от повече време, за да се адаптира, отколкото тялото.

— Сега ще можем ли да се махнем от тук? — попита Аркадин, когато неврохирургът изчезна надолу по коридора.

Сорая му хвърли смразяващ поглед, мина покрай него, прекоси пъленото с хора фойе и излезе на улицата. Пуерто Пенаско ѝ се стори странен, сякаш го виждаше насън. Беше ѝ толкова непознат, като че ли се намираше в някоя долина на Бутан. Тя се загледа в хората, които минаваха бавно покрай нея, като да бяха сомнамбули. Видя чертите им на ацтеки, микстеки и олмеки и си спомни за туптящите сърца, изтръгвани от гърдите на живите жертви. Почувства се така, сякаш беше покрита със съсирила се кръв. Искаше да избяга, но се чувстваше като парализирана, като прикована към мястото си от ръцете на мъртвите жертви, заровени под земята.

После усети Аркадин близо до себе си и потръпна, сякаш преминаваше от един кошмар в друг. Запита се как би могла да издържи да бъде близо до него, да разговаря с него след това, което беше сторил на Мойра. Ако беше показал поне мъничко угризение, може би тя щеше да се почувства по-различно. Обаче единственото, което той каза, бе: „Тя е враг.“ Кое то, разбира се, означаваше, че и тя е враг и същото, а и по-лошо нещо може да се случи и на нея.

Без да си кажат и дума, той я закара до колата си и скоро се отправиха към манастира.

— Какво искаш от мен сега? — попита с глух глас тя.

— Същото, каквото и ти искаш от мен — рече той. — Унищожение.

* * *

Веднага щом влязоха в манастира, Аркадин започна да си събира багажа.

— Докато ти кършеше ръце, аз направих резервации за нас.

— За нас?

— Да — каза спокойно той. — Заминаваме с теб за Тинерир.

— Ако отида, където и да било с теб, ще си изповръщам червата.

Той спря да събира багажа и се изправи пред нея.

— Мисля, че ще ми бъдеш от полза, когато те отведе в Мароко, затова не искам да те убия. Но ако не ми оставиш друг избор, ще го направя. — После продължи да си събира старателно багажа. — За разлика от теб, аз знам кога да се откажа от нещо, от което нямам полза.

Точно в този момент Сорая забеляза лаптопа, който беше придобил митично значение за нея. Той е прав за себе си, помисли си тя. Също както беше права и Мойра. Трябваше да преодолее личното си отвращение от действията му и да започне отново да действа като професионалистка, да се откаже от нещо, от което няма полза.

— Винаги съм искала да видя Високите Атласки планини — каза тя.

— Ето, виждаш ли? — Аркадин прибра лаптопа. — Не беше толкова трудно, нали?

Джалал Есай седеше в една небиеща на очи кола, която беше откраднал рано тази сутрин, и наблюдаваше как Уилърд излиза от „Монишън Клъб“. Забеляза, че не се движи така, сякаш е бил победен от секретарката или пък че е чакал напразно да бъде приет от някой член на клуба. По-скоро слизаше по стълбите като Фред Астер — леко и игриво, сякаш в такт с музиката, която звучеше в главата му. Това бодро настроение разтревожи Есай. Космите на врата му настръхнаха, което беше далеч по-лошо.

Есай, чийто живот беше в постоянна опасност, откакто домът му бе нападен от „Северий Домна“, знаеше, че една пасивна реакция от негова страна, като това да побегне, ще завърши само с евентуалната му смърт. Организацията щеше да го преследва, докато по някакъв начин някъде успее да го ликвидира. При тези изключителни обстоятелства имаше само един начин да остане жив.

Уилърд зави зад ъгъла и спря, озъртайки се за някое такси.

Есай отби до тротоара и свали прозореца откъм седалката до шофьора.

— Искате ли да се качите? — попита той.

Стреснат, Уилърд се отдръпна назад като обиден.

— Не, благодаря — каза той и отново започна да се оглежда за празно такси.

— Господин Уилърд, моля ви, влезте в колата.

Когато Уилърд погледна назад, видя, че мъжът държи насочен срещу лицето му зловещо изглеждащ 10-милиметров ловджийски пищов.

— Хайде, хайде — каза Есай, — нека не правим сцени.

Уилърд отвори вратата и седна, без да каже и дума.

— Мога ли да попитам как ще карате тази кола и същевременно ще ме държите под контрол?

В отговор Есай го удари с цевта на пищова отстрани по главата малко над лявото ухо. Уилърд изпъшка и обърна очи. Есай подпря неподвижното тяло на прозореца и прибра пищова в кобура. После включи на скорост и потегли.

Насочи се на юг през административния район. След някаква невидима демаркационна линия големите правителствени сгради изчезнаха и бяха заменени от местни бизнес учреждения, евтини магазини за продажба на дребно, вериги заведения за бързо хранене, складове и барове. Пред баровете се мотаеха млади хора с качулки, които разменяха малки пакетчета дрога срещу банкноти. Приведени старци, с подпрени на ръцете глави или облегнати назад върху сивите каменни стъпала, седяха с притворени очи, някои клатеха нагоре-надолу глави. Белите започнаха да се виждат по-рядко, а после напълно изчезнаха. Това беше различен Вашингтон, който туристите никога не виждаха. Конгресмените също. Полицейските патрулни коли бяха малко и далеч една от друга. Когато се появи някоя, тя преминаваше с голяма скорост, като че ли тези, които бяха в нея, нямаха търпение да се озоват някъде другаде, където и да е, само не тук.

Есай спря колата пред нещо, което минаваше за хотел. Стаите се даваха на час и когато довлече Уилърд вътре, проститутките го помислиха за пияница, който е припаднал. Показаха на Есай мършавите си прелести, но той не им обърна внимание.

Постави една докторска черна чанта върху издрасканата дъска пред смърдящата кабинка на администратора и плъзна по нея банкнота от двадесет долара. Човекът беше блед и слаб като клечка, нито млад, нито стар. Гледаше порно на портативен телевизор.

— Какво — попита Есай, — няма ли портиер?

Администраторът се засмя, но не отклони очи от телевизионния екран. Без да го погледне, откачи един ключ от дъската и му го подаде.

— Не искам да ме безпокоят — рече Есай.

— Всички искат същото.

Есай плъзна нова двайсетачка, а администраторът я грабна и като избра друг ключ, каза:

— Вторият етаж в дъното. Можеш да умреш там, вътре, и никой няма да узнае.

Есай взе ключа и черната чанта.

Нямаше асансьор. Извличането на Уилърд по стълбите се оказа доста голямо изпитание, но Есай се справи. През един мръсен прозорец в далечния край на тесния коридор се процеждаше сива, немощна светлина. Една гола крушка осветяваше едва-едва съзвездията от графити, надраскани по стените.

Стаята приличаше на затворническа килия. Мебелировката беше крайно оскъдна — легло, скрин с едно липсващо чекмедже и люлеещ се стол. Всички бяха сиви или безцветни. Прозорецът гледаше към вентилационна шахта, в която винаги беше нощ. В стаята миришеше силно на карбол и белина. Есай не искаше да мисли какво беше ставало тук преди.

Стовари Уилърд на леглото, остави лекарската чанта, отвори я и нареди в спретната поредица няколко неща върху зацапаната кувертюра. Тази чанта и съдържанието ѝ бяха винаги с него от много отдавна, когато беше на подготовка за пребиваването си в Америка, за да се промъкне незабелязано в живота на хората, подбрани от „Северий Домна“. Нямаше представа как организацията се беше спряла на Бъд Холидей и защо подозираше, че той така бързо ще се издигне в американските политически среди, но тогава не подлагаше на съмнение преценката на „Северий Домна“.

С ножица разреза и свали дрехите от тялото на Уилърд, а после уви един памперс около слабините му. Плесна го леко по бузите, за да дойде бавно в съзнание. Преди Уилърд да се съвземе напълно,

повдигна главата и раменете му и започна да налива от едно шише рициново масло в гърлото му. Отначало Уилърд се задави и се опита да повърне. Есай спря за малко, а после продължи да налива по-бавно гъстата течност. Уилърд я изгълта всичката.

Есай остави шишето настрана и го плесна силно по едната буза, а след това и по другата, за да предизвика приток на кръв в главата му. Стреснат, Уилърд се събуди и започна бързо да мига. После се огледа наоколо.

— Къде съм? — Говореше дрезгаво и завалено. Прекара език по устните си, а Есай посегна към ролка лейкопласт. — Какъв е този вкус?

Уилърд се опита да повърне и Есай залепи парче лейкопласт върху устата му.

— Ако повърнеш, ще се задушиш. Съветвам те да потиснеш рефлексите си за повръщане.

Той седна в люлеещия се стол и леко се заклати, докато Уилърд се мъчеше да възстанови самообладанието си. Когато видя, че пленникът печели тази битка, каза:

— Аз съм Джалал Есай. — Разтвори широко очи, когато видя реакцията на Уилърд. — О, виждам, че си чувал за мен. Добре. Това улеснява работата ми. Ти току-що излезе от среща с Бенджамин Ел-Ариан. Предполагам, че ти е казал за мен. Обрисувал ме е като злодей. Не се съмнявам в това. Всъщност дали ме смяташ за герой или за злодей си е лично твоя работа. Ел-Ариан ще го отрече, но той показва, че е нерешителен като тръстика, която се накланя ту насам, ту натам в зависимост от това откъде духа вятърът.

Есай стана, отиде при леглото и дръпна лейкопласта от устата на Уилърд.

— Знам, че се питаш какъв е вкусът в устата ти. — Той се усмихна. — Изгълта шише рициново масло. — Посочи го. — Затова съм ти сложил памперса. Не след дълго от теб ще започне да излиза доста отвратителна смес. Памперсът ще помогне да я ограничиш, или поне част от нея. Обаче се опасявам, че ще трябва да поеме прекалено много и после... — Той сви рамене.

— Каквото и да искаш от мен, няма да го получиш.

— Браво! Това се казва смелост! Но за твое съжаление вече получих това, което исках. Подобно на другите, с които Ел-Ариан се е

справял или е изпращал срещу мен, той ще те зареже. Тази процедура ще продължи, докато прекрати действията си и забрави за мен.

— Той няма такова намерение.

— В такъв случай той и аз ще трябва да извървим доста дълъг път. — Есай смачка лейкопласта и го захвърли. Сложи ролката обратно в черната си чанта. — Обаче ти имаш да извървиш значително по-кратък път.

— Не се чувствам добре — каза Уилърд със странен глас, като сърдито дете, което си говори само.

— Така е — рече Есай и се отдръпна от леглото. — Съгласен съм с теб.

На следващата сутрин, когато нощта все още се спускаше над улиците и тротоарите, Борн пристигна на летище „Хийтроу“. Валеше ситен дъжд, беше студено и той се радваше, че напуска Лондон. Самолетът щеше да излети в седем и двадесет и пет и да пристигне в Маракеш в един и петнадесет с кратко междинно кацане в Мадрид. За там нямаше директни пътнически полети.

Борн седеше в единственото отворено в този час кафене, чиито пластмасови столове и маси бяха осветени от бледата светлина на флуоресцентните лампи, и отпиваше от прекалено препеченото кафе с вкус на пепел, когато дон Фернандо Херера се появи. Приблужи се и седна без покана и без да поздрави.

— Съжалявам за загубата ви — рече Борн.

Дон Фернандо не каза нищо.

Седеше някак вгълбен, облечен в красивия си костюм, и изглеждаше състарен в сравнение с последния път, когато Борн го видя, макар да беше изминала само седмица. Гледаше разсеяно към багажа, струпан пред витрината на един магазин в отсрещния край на чакалнята.

— Как ме намерихте? — попита Борн.

— Предположих, че ще се отправите към Маракеш — каза той, обръщайки се рязко към Борн. — Защо убихте сина ми? Той само се опитваше да ви помогне, както го бях помолил.

— Не съм го убивал, дон Фернандо — отвърна Борн и в същия миг усети от вътрешната страна на бедрото си опряното острие на нож. — Мислите ли, че това е разумно?

— Изобщо не ме интересува дали е разумно, млади човече. — Очите на дон Фернандо бяха бледи, насълзени, изпълнени с болка. — Сега съм само баща, който скърби за сина си. Това е всичко, това е целият живот, все още останал в старото ми тяло.

— Никога не бих посегнал на Диего — каза Борн. — Мисля, че го знаете.

— Не може да е друг, освен вас. — Гласът на дон Диего, макар и тих, беше като вик от болка и мъка. — Предателство, предателство! — Той поклати глава. — Единствената друга възможност е Отавио Морено. Той ми е кръщелник. Никога не би посегнал на Диего.

Борн седеше, без да мърда, усещаше как кръвта се стича на тънка струйка по крака му. Можеше в същия миг да прекрати всичко това, но предпочете да остави ситуацията да се развие сама, защото един насилствен край нямаше да му е от полза. Много обичаше дон Диего и не би могъл да вдигне и пръст срещу него.

— Въпреки това Отавио наръга с нож Диего — каза той.

— Лъжи! — Старият човек трепереше. — Каква причина би могъл...?

— „Северий Домна“.

Дон Херера моментално примигна. На дясната му буза заигра тик.

— Какви ги говорите?

— Предполагам, че сте чували за „Северий Домна“.

Старият човек кимна.

— През годините съм кръстосвал сабя с няколко техни членове.

Това заинтересува много Борн. Сега беше още по-доволен, че предпочете да не реагира.

— У мен има нещо, което „Северий Домна“ иска — каза Борн. — По някакъв начин един от тях се е добрал до Диего. Задачата му е била да ме заведе във „Веспър Клъб“, където ме очакваха. Отавио разбрал това. Може да е действал прибързано, но той ме защити, уверявам ви.

— Вие двамата познавате ли се?

— Познавахме се — рече Борн. — Вчера той умря.

Лицето на стария човек стана сурово.

— Как?

— Беше застрелян от човек, който работи за Джалал Есай.

Дон Херера рязко извърна глава. По бузите му се появиха признаци на живот.

— Есай ли?

— Той иска същото, каквото и „Северий Домна“.

— Вече не е с тях, така ли?

— Не. — Борн почувства как острието на ножа бавно се отдръпна.

— Приемете моите искрени извинения — каза старият човек.

— Знам, че сигурно сте се гордеели с Диего.

Известно време дон Херера не каза нищо. Борн махна на келнера и поръча две кафета. Когато поставиха чинийка и чаша пред дон Херера, той разбърка в нея малко захар, отпи и примигна, усетил вкуса.

— Нямам търпение да се върна в Севиля. — Вгледа се втренчено в Борн. — Преди да си тръгнете, трябва да ви кажа нещо. Държах Отавио Морено в ръцете си, когато посещавах майка му. Казва се Танирт и живее в Тинерир. — Той замълча за момент. Погледът му се беше проявил и той отново бе предишният дон Херера. — Нали натам сте се отправили?

Борн кимна.

— Бъдете много внимателен, сеньор. Тинерир е пъпната връв на „Северий Домна“. Организацията се е родила тъкмо там, там се е разраснала първоначално благодарение на фамилията на Джалал Есай. Обаче в нея настъпи разцепление, когато братът на Джалал обърна гръб на „Северий Домна“, отдели семейството си и се премести в Бали.

Това трябва да е бил бащата на Холи — каза си Борн.

— Бенджамин Ел-Ариан, чиято фамилия завиждаше на властта на семейството на Есай, се възползва от разцеплението, за да спечели влияние. Доколкото знам, от няколко години той е лидер на „Северий Домна“.

— Значи става въпрос за тотална война между Есай и Ел-Ариан.

Дон Фернандо кимна.

— От това, което съм успял да науча, „Северий Домна“ не прощават, когато някой напусне организацията. Там с кръв се влиза и с кръв се излиза. — Той допи кафето си. — Но да се върнем на Танирт. Познавам я от дълго време. В много отношения тя е жената, която ми е била най-близка през по-голямата част от живота ми като възрастен, по-близка и от покойната ми съпруга.

— Мисля, че трябва да знам дали е ваша любовница.

Старият човек се усмихна.

— Танирт е специална личност, ще го разберете, когато сам поговорите с нея. — Той се наведе напред. — Чуйте ме, сеньор, тя е първият човек, с когото трябва да се срещнете, когато пристигнете в

Мароко. — Той написа един телефонен номер на парче хартия. — Обадете ѝ се на този номер, когато пристигнете. Тя ще ви очаква. Сигурен съм, че съветите ѝ ще ви бъдат от полза. Тя може да преценява всяка ситуация от всички страни.

— Дали мога да предположа, че е била любовница на Густаво Морено, а сега е ваша?

— Когато я срещнете, ще разберете — каза дон Фернандо. — Обаче мога да ви кажа само едно. Танирт не е ничия любовница. Тя е това, което е. Не всеки мъж може да я има по този начин. Тя е... — той погледна за момент настрани — дива.

Дмитрий Маслов прие новината, че полковник Борис Карпов се подстригва и бръсне в „Метропол“, със сдържан оптимизъм. Карпов, като предпазлив човек, никога не се подстригваше два пъти на едно и също място.

Маслов повика Озеров, но го уведомиха, че се е самоотлъчил, след като е напуснал Москва предишния ден. Вбесен, Маслов реши, че му е дошло до гуша от Озеров. Всъщност той го държеше толкова дълго само за да дразни Аркадин, към когото продължаваше да изпитва както бащинска обич, така и ожесточено родителско озлобление. Обаче унизителният провал на Озеров в Бангалор го принизи фатално в очите на шефа му. След поражението той стана съвсем безполезен за Маслов.

— Къде е отишъл? — попита той помощника на Озеров. Стояха в стаята на Озеров, заобиколени от хората на Маслов.

— В Тинерир — отговори помощникът, прокашля се и облиза пресъхналите си устни. — Мароко.

— Защо в Мароко?

— Той... не ми каза.

— Ти опита ли се да разбереш?

— И как бих могъл?

Маслов извади своя „Макаров“, направен по специална поръчка, и застреля помощника между очите. После бавно изглежда със смразяващ поглед всеки от хората си. Тези, които бяха най-близо до него, отстъпиха крачка назад като ударени от невидима ръка.

— Всеки, който си мисли, че може да се изпикае без моя заповед, да излезе крачка напред.

Никой не се помръдна.

— Всеки, който мисли, че може да не се подчини на заповед, да направи крачка напред.

Никой дори не се осмели да диша.

— Евгений! — Той се обърна към набит мъж с белег под едното око. — Въръжи се заедно с двама от най-добрите си хора. Идвате с мен.

Върна се в кабинета си, отиде при един шкаф зад бюрото си и започна да оглежда оръжията в него. Провалът в Бангалор го беше научил, че ако искаш да свършиш нещо трудно, свърши го сам. Времената се бяха променили. Той го знаеше, но въпреки това не искаше да повярва. Всичко беше станало по-трудно отпреди. Правителството беше станало агресивно враждебно, силоваците се бяха справили с по-податливите олигарси и ставаше все по-трудно да се намерят подходящи хора. Лесните пари вече бяха спечелени. Сега той трябваше да се бори със зъби и нокти за всеки долар. Работеше двойно повече, за да изкара парите, които правеше преди десет години. Това беше достатъчно човек да се разплаче по младините, които нямаше вече да се върнат. „Големият факт е — помисли си той, докато завинтваше заглушителя в дулото на своя «Макаров», — че вече не е забавно да си престъпник. Сега това е само работа и нищо друго.“ Беше се принизил до нивото на апаратчик и това го вбесяваше. Тази нова реалност бе за него горчив хап за преглъщане. Беше се изтощил да се опитва да държи главата си над водата. А сега на всичкото отгоре и Борис Карпов беше станал личният му *bete noir*^[1].

След като се въръжи добре, той затръшна вратите на шкафа. С „Макаров“ на кръста, усети нов прилив на сили. След толкова години зад бюрото се почувства добре, че ще излезе отново на улицата, ще поеме закона в свои ръце и ще го блъска, докато стане напълно безпомощен. Усети, че е готов да му откъсне главата.

* * *

Бръснарница „Метропол“ се намираше встрани от просторното, облицовано с мрамор и позлатен бронз фоайе на хотел „Москва“ — стара, достолепна сграда между Большой театър и Червения площад. Украсата ѝ беше толкова претрупана, че сякаш всеки момент щеше да се срути под тежестта на корнизите, балюстради, орнаменти от дялан камък, масивни трегери и издадени навън парапети.

„Метропол“ беше обзаведена с три старомодни бръснарски стола, зад които имаше стена с огледала и шкафове с професионални инструменти: ножици, бръснари, кремове за бръснене, високи стъклени буркани със син течен дезинфектант, спретнато сгънати хавлиени кърпи, гребени, четки, електрически машинки за подстригване, кутии с пудра и шишетата с освежаващ афършейв.

В момента и трите стола бяха заети от клиенти, върху които бяха проснати черни найлонови престилки, пристегнати на врата. Двамата мъже в единия и в другия край ги подстригваха бръснари в характерните за „Метропол“ бели униформи. Мъжът в средата, излегнал се в стола с гореща кърпа, увита около лицето, беше Борис Карпов. Докато неговият бръснар точеше един бръснач, Карпов си подсвиркуваше руска народна песен, която помнеше от детство. Отзад от едно радио динозавър, което непрекъснато прашеше, четяха новините, сред които беше и последната правителствена инициатива за борба с нарастващата безработица. Двама мъже — единият млад, а другият стар — седяха на дървени столове от другата страна на помещението и четяха „Правда“, докато чакаха реда си.

Хората на Евгений разубяваха в продължение на десет минути из фоайето на хотела, за да се уверят дали там няма агенти на ФСБ-2. След като не откриха нито един, дадоха сигнал на боса си. Евгений, облечен в дълго зимно палто като тези, които носеха хората му, влезе в хотел „Москва“ заедно с едно семейство, водено от навъсен екскурзовод на „Интурист“. Докато той водеше семейството към рецепцията, Евгений се насочи право към „Метропол“, за да се увери, че човекът на средния стол, когото бръснеше, наистина е Борис Карпов. Веднага щом бръснарят вдигна кърпата от лицето на Карпов, Евгений се обърна и даде знак на своя човек, застанал до въртящата се врата. Той от своя страна даде знак на Маслов, който излезе от черното БМВ, паркирано пред хотела, прекоси тротоара и тръгна нагоре по стълбите.

Още щом се появи през въртящата се врата, Евгений и хората му преминаха към действие, точно както беше планирано. Двамата мъже застанаха от двете страни на входа на „Метропол“. Нямаше друг вход.

Евгений влезе вътре, извади своя „Макаров“ и с цевта даде знак на двамата мъже веднага да се разкарат. После насочи дулото на пистолета към клиентите, които подстригваха, за да подсказе на тях и на бръснарите да не мърдат. Кимна с глава и Маслов влезе.

— Карпов, Борис Карпов — каза Маслов с готов за стрелба пистолет, — разбрах, че сте ме търсили.

Карпов отвори очи. Погледна за миг Маслов.

— Мамка му, ама че неудобно се получи.

Маслов се ухили насреща му.

— Само за вас.

Карпов вдигна ръка изпод престилката. Бръснарят отдръпна бръснача от бузата му и отстъпи назад. Карпов погледна от Маслов към Евгений и към двамата въоръжени мъже, които в този момент се показаха на вратата.

— Изглежда, че ситуацията не е добра за мен, но ако ме изслушате, мисля, че можем да се споразумеем.

Маслов се засмя.

— Я чуйте това, неподкупният полковник Карпов се моли за живота си.

— Просто съм прагматичен — каза Карпов. — Скоро ще оглавя ФСБ-2, защо да ме убивате? Ще бъда чудесен приятел, от когото можете да имате полза, не сте ли съгласен?

— Единственият добър приятел е мъртвият — рече Маслов.

Той се прицели в Карпов, но преди да дръпне спусъка, една експлозия го отхвърли назад. В престилката на Карпов се появи дупка от изстреляния куршум. Той я хвърли в същия момент, когато другите двама клиенти — агенти на ФСБ-2 под прикритие — стреляха през своите престилки. Двамата помощници на Евгений паднаха. Той уби един от хората на Карпов, но през това време полковникът стреля три пъти в гърдите му. Все още с пяна за бръснене по лицето, Карпов отиде към мястото, където Маслов лежеше на покрития с черни и бели плочки под.

— Как се чувстваш? — Той насочи пистолета към лицето на Маслов. — В края на една ера, нали? — И без да чака отговор, натисна

спусъка.

Мойра отвори очи след сън, който бе продължил като че ли дни и дори седмици, и видя лицето на Беренгария Морено.

Тя ѝ се усмихна, но усмивката не можеше да скрие безпокойството ѝ.

— Как се чувстваш?

— Все едно че ме е ударил влак. — Левият ѝ крак беше напълно гипсиран и висеше на екстензия така, че долният му край да е над нивото на главата.

— Изглеждаш много добре, миличка — рече закачливо Беренгария и целуна леко Мойра по устата. — Долу съм докарала частна линейка, която ще ни заведе обратно в хасиендата. Една медицинска сестра, която ще бъде непрекъснато на твое разположение, и един физиотерапевт вече се настаниха в стаите за гости.

— Не трябваше да правиш това. — Беше глупаво, че го каза. Добре че Беренгария беше достатъчно тактична и не се обиди.

— Ще трябва да свикнеш да ми викаш Барбара.

— Знам.

После тонът на Беренгария се промени, гласът ѝ стана по-нежен и тя се наведе по-близо над Мойра:

— Бях сигурна, че няма да те видя отново.

— Което само потвърждава, че в живота няма сигурни неща.

Беренгария се засмя.

— Бог знае.

— Барбара...

— Моля те, мила. Ще се разсърдя, ако си мислиш, че очаквам нещо. Ще направя всичко за теб, включително и да те оставя сама, ако това е желанието ти.

Мойра докосна с ръка бузата на Беренгария.

— В момента единственото, което искам, е да се възстановя. — Тя въздъхна дълбоко. — Барбара, искам да мога отново да тичам.

Барбара сложи ръка върху ръката на Мойра.

— Тогава ще го постигнеш. Аз ще ти помогна, ако това е желанието ти. Ако ли не... — Тя сви рамене.

— Благодаря ти.

— Оправяй се. Така ще ми благодариш най-добре.

Лицето на Мойра помръкна.

— Трябва да ти кажа, че не излъгах Аркадин. Трябва да се справим с Корелос, и то колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Знам — отвърна съвсем тихо Барбара.

— Ще трябва да помисля точно как да стане, но проблемът ще ми даде възможност да се съсредоточа и върху нещо друго, освен крака ми.

— Изкушавам се да кажа, че ще е по-добре да се съсредоточиш върху това да се оправиш, но знам, че ще ми се изсмееш в лицето.

Лицето на Мойра стана още по-сериозно.

— Бизнесът ти е престъпен, знаеш го, нали?

— Това беше животът на брат ми.

— Изкушавам се да ти кажа, че не е нужно да бъде и твоя, но знам, че ще ми се изсмееш в лицето.

Барбара тъжно се усмихна.

— Човек не може да избяга от семейството си. — Тя поглади разсеяно гипсирания крак на Мойра. — Брат ми беше добър с мен, защитаваше ме, грижеше се за мен, когато другите се опитваха да ме използват. — Тя погледна Мойра в очите. — Той ме научи да бъда корава. Научи ме как да стоя с вдигната глава в един мъжки свят. Без него не знам къде щях да бъда.

Мойра се замисли върху думите ѝ. Една от причините да остане при Барбара беше да успее да я убеди да се откаже от бизнеса на брат си, въпреки че явно се чувстваше задължена към него. Тя самата от години не поддържаше връзки със семейството си и дори не знаеше дали родителите ѝ са още живи, а и не я интересуваха. С брат ѝ нещата стояха много по-различно. Знаеше къде се намира, какво прави и с кого е свързан. Беше сигурна, че той самият не знае нищо за нея. Прекъснаха връзките помежду си, когато бяха малко над двайсетгодишни. За разлика от техните родители тя чувстваше нещо към него, но то не беше добро.

Въздъхна дълбоко и издиша застоялия въздух от миналото.

— Възстановявам се по-бързо, отколкото очакваше хирургът, и той се гордее с постижението си.

Барбара намигна.

— Ами да, нищо не е такова, каквото си го представяме.

Този път и двете жени се засмяха.

Бенджамин Ел-Ариан стоеше зад бюрото в кабинета си. Говореше по телефона с Идир Сифакс, високопоставен член на „Северий Домна“ в Тинерир. Сифакс потвърди, че Аркадин и Борн са на път за Мароко. Ел-Ариан искаше да е сигурен, че всичко до най-малката подробност в начертаната от него стратегия е било разбрано и е на мястото си. Не беше време за изненади. Нямаше никакви илюзии на какво са способни двамата мъже.

— Всичко в къщата готово ли е?

— Да — отговори Идир. — Системата е проверена неколkokратно. Последния път лично от мен, както поиска. Щом влязат веднъж, няма да могат да излязат.

— Направихме добър капан за плъхове.

В другия край на линията се чу смях.

— Така си е.

Тогава Ел-Ариан пристъпи към най-трудния въпрос:

— Ами жената? — Не можеше да си наложи да произнесе името на Танирт.

— Нея, разбира се, не можем да пипаме. Мъжете се ужасяват от нея.

„И има защо“ — помисли си Ел-Ариан.

— Не я закачайте тогава.

— Ще се помоля на Аллах — каза Идир.

Ел-Ариан остана доволен. Доволен беше и от това, че Уилърд изпълни своята част от сделката. Тъкмо се канеше да каже още нещо, когато отвън пред масивната къща от червено-кафяв камък в Джорджтаун се чу скърцане на гумите на рязко потеглила кола. Тъй като говореше по безжичен телефон със слушалки на главата, стана, прекоси килима и погледна през пролуките на дървените капаци, без да прекъсва разговора.

Видя един вързоп да лежи, странно изкривен, на стълбите на къщата му, като че ли е бил захвърлен там. Цилиндричната фигура беше увита в стар, износен килим. Прецени, че вързопът сигурно беше дълъг около метър и осемдесет.

Продължи да говори в микрофона и отиде в коридора, отвори входната врата и извлече килима във вестибюла. Изпъшка от усилието. Тежеше. Килимът беше завързан на три места с обикновен канап.

Отиде при бюрото, извади сгъваем нож от едно чекмедже и се върна във вестибюла. Приклегна, срязва канапа и разгърна килима. Отвътре го лъхна отвратителна миризма, която го накара да отскочи назад.

Когато видя тялото и го разпозна, разбра, че човекът е още жив, и прекъсна рязко разговора. Загледа се във Фредерик Уилърд и си каза: „Аллах, пази ме, Джалал Есай ми е обявил война.“ За разлика от смъртта на хората, които бе изпратил да ликвидират Есай, това тук беше лично послание за него.

Като превъзмогна отвращението си, той се наведе над Уилърд. Едното му око беше затворено, а другото толкова възпалено, че изобщо не се виждаше бяло.

— Ще се моля за теб, приятелю — каза Ел-Ариан.

— Не ме интересуват нито Аллах, нито Бог. — Сухите напукани устни на Уилърд едва се помръднаха. С гърлото или с гласните му струни беше станало нещо ужасно, защото гласът беше почти неузнаваем. Звучеше така, сякаш бръснач разрязва месо. — Останалото е тъмнина. Не вярвам в никого.

Ел-Ариан му зададе въпрос, но не получи отговор. Наведе се напред и докосна врата на Уилърд. Нямаше пулс. Каза кратка молитва по-скоро за себе си, отколкото за неверника.

[1] Трън в очите (фр.). — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

— Изглеждаш изненадан — каза Танирт.

Борн наистина беше изненадан. Очакваше жена на годините на дон Фернандо, може би десетина години по-млада. Трудно можеше да се каже точно, но Танирт изглеждаше малко под четиридесетгодишна. Това сигурно беше илюзия. Ако Отавио действително беше неин син, тя трябваше да е най-малко на петдесет.

— Дойдох без очаквания в Мароко — каза той.

— Лъжец. — Танирт беше с тъмна кожа и с черна коса, разкошната ѝ фигура не беше загубила нищо от сладострастието си. Държеше се така, като че ли беше принцеса или кралица, а огромните ѝ искрящи очи сякаш обхващаха всичко наведнъж.

Изгледа го продължително.

— Виждам те. Името ти не е Адам Стоун — каза с абсолютна увереност тя.

— Това има ли значение?

— Истината е единственото, което има значение.

— Името ми е Борн.

— Не е името, с което си се родил, а това, с което се подвизаваш сега. — Тя кимна, като че ли останала доволна. — Дай ми ръката си, ако обичаш, Борн.

Беше ѝ се обадил по телефона веднага след като пристигна в Маракеш. Фернандо му беше обещал, че тя ще го очаква. Тя му даде указания къде да се срещнат: в сладкарница в центъра на един пазар в южния край на града. Намери лесно пазара, паркира и продължи пеш през лабиринта от улички, натъпкани със сергии и магазини, в които се продаваше всичко — от различни кожени изделия до фураж за камили. Сладкарницата беше собственост на сбръчкан бербер, който, изглежда, веднага позна Борн, щом го видя. Усмихна се и му махна да влезе. Вътре миришеше на карамел и печен сусам. В магазина беше сумрачно, ъглите бяха тъмни. Въпреки това Танирт беше като озарена от вътрешна светлина.

Той ѝ подаде дланта си и тя я пое. Погледна го. Носеше семпла роба, пристегната с колан на кръста. Не излагаше нищо на показ, но въпреки това сексапилът ѝ, пулсиращ от живот, беше напълно очевиден за него.

Тя хвана нежно ръката му и прекара леко показалеца си по дланта и пръстите.

— Ти си кози́рог, роден в последния ден на годината.

— Да. — Нямаше начин тя да го знае, но въпреки това знаеше. Борн усети гъделичкане по пръстите на краката, което се пренесе нагоре по тялото му, стопли го и го привлече към нея, като че ли беше установила енергийна връзка между двамата. Леко разтревожен, той си помисли дали да не напусне сладкарницата, но не го стори.

— Ти имаш... — Тя не се доизказа и сложи ръка върху неговата, сякаш за да закрие с нея това, което неочаквано беше видяла.

— Какво има? — попита Борн.

Тя го погледна и в този момент той се почувства така, като че ли можеше да се удави в тези очи. Не пускаше ръката му. Напротив, държеше я здраво между дланите си. В нея имаше магнетизъм, който беше едновременно много вълнуващ и силно смущаващ. Той усети в себе си някакви сили да го дърпат насам-натам като в жестоко противоборство.

— Наистина ли искаш да ти кажа? — Гласът ѝ беше като школуван контраалт, плътен и звучен. Дори и в ниския диапазон като че ли проникваше във всяко кътче на сладкарницата.

— Ти започна това — подчерта Борн.

Тя се усмихна, но в усмивката ѝ нямаше нищо весело.

— Ела с мен.

Той я последва в задната част на магазина, където имаше тясна врата, и излязоха навън. Озовал се отново сред лабиринта от улички в центъра на пазара, той погледна към невероятното изобилие от стоки и услуги: живи петли и прилепи с меки като кадифе криле в клетки, папагали, кацнали върху бамбукови пръчки, едри риби в казани с морска вода, заклани агнета, одрани и кървави, висящи на ченгели. Покрай тях притича кафява кокошка, която кудкудякаше така, като че ли я душат.

— Тук виждаш много неща, много същества, но ако говорим за хора, има само амазиги, т.е. бербери. — Танирт посочи на юг към

Високите Атласки планини. — Град Тинерир се намира на височина малко над 1500 метра, сред оазис, дълъг осемнадесет мили и половина, който се простира по сравнително тесния ръб на цветуща долина между хребета на Високите Атласки планини на север и Антиатласките планини на юг.

Това е хомогенно място. Подобно на района около него, градът е населен само с амазиги. Римляните са ни наричали мазики, а гърците либийци. Независимо как ни наричат, ние сме бербери, населяващи много части на Северна Африка и долината на Нил. Древният римски писател Луций Апулей всъщност е бил бербер, както и свети Августин от Хипо. Такъв, разбира се, е бил и императорът на Рим Септимий Северий. А тъкмо берберът Абд ал Рахман пръв завладява Южна Испания и установява Умаядския халифат в Кордоба, сърцето на наричаната от него Андалус, днешна Андалусия. — Тя се обърна към него: — Разказвам ти го, за да можеш по-добре да разбереш това, което ще последва. Това е историческо място, място на завоевания, на велики дела и на велики хора. То е и място с голяма енергия — средищен център.

Тя отново взе ръката му.

— Борн, ти си една загадка — рече тихо Танирт. — Имаш дълъг живот, необикновено дълга линия на живота. Обаче...

— Какво има?

— Обаче ще умреш тук днес или може би утре, но със сигурност до седмица.

Целият Маракеш приличаше на пазар и всички марокански търговци продаваха нещо. Тук, изглежда, всичко от витрините на магазините и сергиите, наредени от двете страни на претъпканите улици, се купува и продава.

Аркадин и Сорая бяха забелязани при пристигането им, което се очакваше, но никой не се опита да установи контакт с тях и не бяха проследени от летището до града. Това не го успокои. Напротив, направи го по-подозрителен. Щом като агентите на „Северий Домна“ на летището не ги последваха, по всяка вероятност не е имало защо да го правят. Според него градът, а и целият район на Куарзазате гъмжеше от тях.

Сорая потвърди мнението му, когато той го изрази гласно.

— В пристигането ти тук няма логика — каза тя, когато се настаниха в едно такси, в което миришеше на варена леща, пържен лук и тамян. — Защо се набутваш в такъв очевиден капан?

— Защото го мога. — Аркадин седеше с малкото си куфарче в скута си. В него беше лаптопът.

— Не ти вярвам.

— Изобщо не ми пука какво вярваш.

— Още една лъжа, ако беше така, сега нямаше да бъда с теб тук.

Той я погледна и поклати глава.

— За десет минути мога да те накарам да се разкрешиш и да забравиш всичките си предишни любовници.

— Очарована съм наистина.

— Ти си Майка Тереза, а не Мата Хари. — Каза го с голяма неприязън, като че ли целомъдрието ѝ го беше накарало да престане да я уважава, или поне да я подценява.

— Допускаш ли, че ме е грижа какво мисли за мен такова лайно като теб. — Каза го не като въпрос.

Известно време продължиха да подскачат в мълчание на задната седалка по неравния път. После той каза, като че ли продължавайки предишния им разговор.

— Ти си тук като застрахователна полица. Двамата с Борн имате връзка. В подходящия момент възнамерявам да се възползвам максимално от това.

Замислена, Сорая запази мълчание до края на пътуването.

В Маракеш Аркадин я преведе през лабиринт от улици, където мароканците се взираха в нея и облизваха устни, като че ли се опитваха да преценят колко нежна е плътта ѝ. Бяха погълнати от влудяващи звуци, сякаш се намираха в джунгла. Накрая влязоха в един душен магазин, където миришеше силно на машинно масло. Аркадин беше поздравен с раболепния маниер на собственик на погребално бюро от дребен, плешив човечец, подобен на къртица, който започна да потрива ръце и да се кланя. В задната част на магазина имаше малък персийски килим. Той го отмести леко и дръпна една дебела метална халка, която отвори скрита врата. Човекът къртица запали

малко джобно фенерче и заслиза по метална вита стълба. Когато стигна дъното ѝ, запали редица от флуоресцентни лампи, закрепени на тавана толкова ниско, че бяха принудени да се наведат, докато минаваха по покрития с лакирани дъски под. За разлика от магазина горе, който беше пълен с прах и с всевъзможни кашони, бурета и сандъци, мазето беше безупречно чисто. Покрай стените тихо бръмчаха портативни влагоуловители и вентилатори. Мазето беше разделено на коридори от шкафове, високи до кръста, всеки с по три чекмеджета, които бяха пълни с всякакви съвременни огнестрелни оръжия. Всяко оръжие беше с етикет.

— Е, тъй като познавате стоката ми — каза къртицата, — ще ви оставя да си изберете сами. Донесете горе това, което искате да купите. Ще ви дам нужните муниции и ще уредим сметката.

Аркадин разсеяно кимна. Вниманието му беше погълнато от това да минава от шкаф на шкаф и да преценява огневата мощ на оръжията в него, дали са лесни за употреба, скорострелността, както и тежестта и размерите на всяко.

Когато останаха сами, той извади от едно чекмедже нещо, което заприлича на Сорая на прожектор с голяма раница с батерия под него. Обърна се към нея и разтърси прожектора. Раницата с батерията се отвори. Оказа се, че това е сгъваема лека картучница.

— Никога не съм виждала такава — не може да се сдържи да не изкаже възхищението си тя.

— Това е прототип, все още не се е появила на пазара. „Магпул-ФМГ“, стреля със стандартни деветмилиметрови патрони за глок, но ги изстрелва много по-бързо от пистолета. — Той прекара ръка по дебелия цев. — Хубава е, нали?

Сорая си каза, че е. Много ѝ се прииска да има в момента една такава.

Аркадин вероятно забеляза как алчно я гледа.

— Ето, вземи я.

Тя я пое от него, прегледа я с вещината на експерт, разглоби я, а после отново я сглоби.

— Много хитро е направена, нали? — Аркадин, изглежда, не бързаше да вземе обратно картучницата. Като че ли я наблюдаваше, но в действителност гледаше към нещо друго, една сцена, която беше много по-далеч.

В Санкт Петербург беше отвел Трейси в хотелската ѝ стая. Не го беше помолила да я придружи, но и не протестира, когато той го стори. Вътре тя сложи ръчната си чанта и ключа на масата, прекоси килима и отиде в банята. Затвори вратата, но той не чу резето да щраква.

Реката блестеше на лунната светлина, черна и пълна с тайни, като някоя стара змия, винаги полузаспала. В стаята беше задушно, той отиде при прозореца и го отвори. Вътре нахлу вятър, който донесе миризмата на реката. Извърна се, погледна леглото и си представи Трейси в него гола, осветена от лунната светлина.

Лек звук като въздишка го накара да се обърне. Вратата на банята, която не беше заключена, се откряна и нов пристъп на вятъра я отвори още повече. Отвътре върху килима падна лъч млечнобяла светлина. Той пристъпи към него и погледна в банята. Видя гърба на Трейси, или по-скоро част от него, блед и непорочен, а по-надолу и извивката на задните ѝ части с дълбоката цепнатина между тях. Приятното усещане, което изпита в слабините си, беше толкова силно, че почти граничеше с болка. В Трейси имаше нещо, което го караше да я мрази и да се чувства зависим. Тъкмо то го правеше слаб. Презря се за това, но не можеше да се сдържи, пристъпи напред към вратата и я разтвори още повече. Беше стара и боята бе започнала да се люци, изскърца и Трейси го погледна през рамо. Тялото ѝ се откри в цялото си великолепие. Погледна го с такова съжаление и неприязън, че от устните му се изтръгна животински звук. Аркадин бързо затвори вратата. Когато тя се появи, той не смееше да я погледне. Чу я как прекоси стаята и затвори прозореца.

— Къде са те възпитавали? — каза тя.

Не беше въпрос, а плесница в лицето. Не можеше да ѝ отговори и заради това, а и за много други неща изгаряше от желание да я убие, да почувства как хрущялът в гърлото ѝ се счупва под натиска на пръстите му и да усети кръвта ѝ да тече гореща в ръцете му. Ала той беше привързан към нея, както и тя към него. Бяха заключени в една орбита от омраза, без възможност да избягат от нея.

Обаче Трейси все пак избяга, помисли си сега Аркадин. В смъртта. Липсваше му и той се мразеше, че му липсва. Единствената жена, която му беше отказала. Поне до този момент. Когато очите му се спряха отново на Сорая, която сгъваше картеницата, усети предупреждаваща тръпка да преминава през тялото му. За момент видя черепа ѝ, изглеждаше като умряла. После всичко застана на фокус и той отново можеше да диша.

За разлика от Трейси кожата ѝ беше със златистобронзов цвят. Като Трейси се беше открила пред него, когато свали фланелката, която ѝ бе дал, за да я използва като турникет за бедрото на Мойра. Имаше едри гърди, а зърната им бяха тъмни и щръкнали. Виждаше ги и сега под блузата, и то толкова ясно, като че ли все още беше гола.

— Това е, защото не можеш да ме имаш — каза Сорая, като че ли прочела мислите му.

— Напротив, бих могъл да те имам още сега.

— Имаш предвид да ме изнасилиш ли?

— Да.

— Ако имаше такова намерение — рече тя и му обърна гръб, — вече щеше да си го направил.

Той застана зад нея и каза:

— Не ме изкушавай.

Тя рязко се обърна.

— Страстта ти е към мъже, а не към жени.

Той продължи да я гледа гневно, без да се помръдне.

— Ти получаваш удоволствие от това да убиваш мъже и да прелъстяваш жени. Но да изнасилваш? Би се замислил повече от мен, ако трябва да изнасилиш жена.

Споменът го върна към неговия роден град Нижни Тагил, където за кратко беше станал член на бандата на Стас Кузин, която забираше момичета от улиците за ужасния бардак на боса. Нощ след нощ чуваше писъците и крясъците на момичетата, докато ги изнасилваха и биеха. Накрая беше убил Кузин и половината от бандата му.

— Изнасилването е за животните — каза с дрезгав глас той. — Аз не съм животно.

— Това е животът ти — борбата да си мъж, а не животно.

Той извърна поглед встрани.

— „Тредстоун“ ли направи това от теб?

Аркадин се засмя.

— „Тредстоун“ беше най-малкото. Причината е във всичко, което се случи преди, всичко, което се опитвам да забравя.

— Любопитно. За Борн е тъкмо обратното. Той се мъчи да си спомни.

— Тогава е щастлив човек — изръмжа Аркадин.

— Много жалко, че сте врагове.

— Бог ни е направил такива. — Аркадин взе оръжието от нея. — Един бог на име Александър Конклин.

— Знаеш ли как да умреш, Борн? — прошепна Танирт.

Ти си роден в деня на Сива: последният ден от месеца, което е едновременно и край, и начало. Разбираш ли? Орисан си да умреш и да се родиш отново. — Това му беше казал само преди дни в Бали Супаруита.

— Веднъж вече умрях — каза той — и се преродих.

— Плът, плът, само плът — прошепна тя. А после добави: — Това е различно.

Танирт го каза така убедително, че той го усети с всяка фибра на тялото си. Наведе се към нея, примамливостта на бедрата и гърдите ѝ го привличаше в нейната орбита.

Той поклати глава.

— Не разбирам.

Ръцете ѝ го хванаха и го придърпаха още по-близо.

— Има само един начин да се обясни. — Тя се обърна и го въведе обратно в сладкарницата. В най-отдалечения ъгъл отмести няколко благоуханни бали и се откри дървена стълба, покрита с прах и кристалчета палмова захар. Изкачиха се на по-горен етаж, който до неотдавна е бил нечие жилище. Ако се съди по афишите за филми и портретите на рок звезди по стените, там беше живяла дъщерята на собственика. Тук беше по-светло. През прозорците нахлуваше ослепителна слънчева светлина. Обаче беше и горещо като в пещ. Това като че ли не направи никакво впечатление на Танирт.

Когато застана по средата на пода, тя се обърна към него:

— Кажи ми, Борн, в какво вярваш?

Той не отговори.

— В Бог, в съдбата, в някое от тези неща?

— Вярвам в свободната воля — каза накрая той. — В способността да правиш собствения си избор, без намеса нито от страна на организации, нито на съдбата, нито на който и да било друг.

— С други думи, ти вярваш в хаоса, защото човекът не контролира нищо в тази вселена.

— Това би означавало, че съм безпомощен, а аз не съм.

— Значи нито редът, нито хаосът. — Тя се усмихна. — Твоят път е специален, път, по който никой преди теб не е вървял.

— Не съм сигурен, че бих се изразил така.

— Разбира се, че не си. Ти не си философ. Как би могъл?

— И къде води той? — попита Борн.

— Винаги войник, винаги нетърпеливият войник — каза Танирт. — До смъртта. Води до характера на твоята смърт.

— Със смъртта животът свършва — каза Борн. — Какво друго може да се знае за нейния характер?

Тя отиде до един от прозорците и го отвори.

— Кажи ми, ако обичаш, колко от враговете можеш да видиш?

Борн застана до нея, усещайки силната ѝ топлина, като че беше двигател, който работи на пълни обороти от дълго време. От това високо място той виждаше доста улици и хора по тях.

— Някъде между трима и деветима. Трудно е да се каже с точност — рече след няколко секунди той. — Кой ще ме убие?

— Никой от тях.

— Тогава ще бъде Аркадин.

Танирт рязко вдигна глава.

— Аркадин ще бъде предвестникът, но не той ще те убие.

Борн се обърна към нея.

— Тогава кой?

— Борн, ти знаеш ли кой си?

Вече беше прекарал доста време с нея и знаеше, че не трябва да отговори.

— Нещо се е случило с теб — каза Танирт. — Бил си един човек, а сега сте двама.

Тя сложи длан върху гърдите му и сърцето му като че ли за миг престана да бие, или по-скоро прескочи. Той леко ахна от изненада.

— Тези двама души са несъвместими... във всяко отношение. Затова вътре в теб има борба, борба, която ще доведе до смъртта ти.

— Танирт...

Тя вдигна ръката си от гърдите му и той се почувства така, сякаш беше потънал в тресавище.

— Предвестникът — този мъж Аркадин — ще пристигне в Танирт с човека, който ще те убие. Той е някой, когото познаваш, може би много добре. Това е жена.

— Мойра? Името ѝ Мойра ли е?

Танирт поклати глава.

— Една египтянка.

— Сорая! Това... това изглежда невъзможно.

Танирт се усмихна със загадъчната си усмивка.

— Това е гатанката, Борн. Един от вас не може да повярва, че е възможно. Обаче другият знае, че е.

За пръв път, откакто се помнеше, Борн се чувства напълно безпомощен.

— И какво трябва да направя аз?

Танирт взе ръката му в своята.

— От това как ще реагираш, какво ще направиш, ще се реши дали ще живееш, или ще умреш.

— Честит рожден ден — каза М. Еръл Данзигер, когато се свърза с Бъд Холидей по телефона.

— Рожденият ми ден беше преди месеци — отвърна министърът на отбраната. — Какво искаш?

— Чакам ви долу в колата си.

— Зает съм.

— Не и за това.

В гласа на Данзигер имаше нещо, което възпря Холидей да го наругае. Обади се на секретаря си и му каза, че го няма за никого през следващия един час. После грабна палтото си и заслиза надолу по стълбите. Когато мина през територията на Белия дом, стражите и агентите от Сикрет Сървис почтително му кимнаха. Той се усмихна на някои, чиито имена знаеше.

Когато влезе в колата на Данзигер, каза:

— Надявам се новината наистина да си струва.

— Доверете ми се — отвърна Данзигер. — Наистина е така.

Двадесет минути по-късно колата спря на авеню „Масачузетс“ 1910. Данзигер, който седеше откъм тротоара, излезе и отвори вратата за шефа си.

— Сграда двадесет и седем? — попита Холидей, когато двамата с Данзигер тръгнаха нагоре по стъпалата на модерните сгради в Главния здравен комплекс. — Кой е умрял? — В сграда 27 се намираше кабинетът на главния съдебен лекар.

Данзигер се засмя.

— Един ваш приятел.

Минаха през две нива на сигурност и слязоха с огромния, облицован с неръждаема стомана асансьор до приземния етаж. В асансьора вонеше на белина и на друга отблъскваща сладникава миризма, която Холидей с погнуса разпозна.

Очакваха ги. Един помощник на главния съдебен лекар — слаб мъж с очила, нос като човка и сърдито изражение, им кимна и ги поведе през студеното помещение. Спря пред една от редицата врати

от неръждаема стомана, отвори я и извади отвътре труп на носилка. Лицето му беше покрито с чаршаф. По знак на Данзигер служителът отдръпна чаршафа.

— Пресвета Дево, Майко божия! — възкликна Холидей. — Това Фредерик Уилърд ли е?

— Той самият. — Данзигер изглеждаше така, като че ли всеки миг ще заподскача от радост.

Холидей направи крачка по-близо. Извади малко огледалце и го поднесе под ноздрите на Уилърд.

— Не диша. — Обърна се към помощник съдебния лекар. — Какво, по дяволите, му се е случило?

— На този етап е трудно да се каже — отвърна той. — Трябва да се проверят твърде много неща за твърде кратко време.

— Накратко! — прекъсна го Холидей.

— Мъчение.

Холидей не можа да се сдържи да не се засмее. Погледна Данзигер.

— Ужасно смешно, нали?

— И на мен така ми се стори.

В този момент смартфонът на министъра на отбраната извънря. Той го извади и го погледна. Викаха го в Белия дом.

Вместо в Овалния кабинет президентът беше във Военния, три нива под Западното крило. По стените на помещението имаше огромни компютърни екрани, а в центъра овална маса, снабдена с всички атрибути на дванадесет виртуални офиса.

Когато Бъд Холидей пристигна, президентът водеше съвещание със съветника по въпросите на националната сигурност Хендрикс и с Брей и Файндлей, оглавяващи съответно ФБР и Министерството на вътрешната сигурност. От строгите им изражения можеше да се заключи, че е възникнала извънредна ситуация.

— Радвам се, че успя да дойдеш, Бъд — каза президентът и посочи на Холидей един стол от другата страна на масата.

— Какво се е случило? — попита министърът на отбраната.

— Стана една работа — каза Файндлей — и ни е нужен съветът ти как да процедираме.

— Терористично нападение срещу някоя от базите ни в чужбина ли?

— По-близо до дома — рече Хендрикс, очевидно поемайки нещата в свои ръце. Той обърна една папка, която лежеше пред него, плъзна я през масата към Холидей и разпери ръце: — Моля.

Холидей разтвори папката и пред очите му се изпречи снимка на Джалал Есай. Запази пълно спокойствие и със задоволство видя, че ръката му не трепери, когато започна да обръща страниците на папката.

Когато се увери, че се контролира напълно, вдигна очи.

— Защо се интересуваме от този човек?

— Имаме информация, която го свързва с измъчването и убийството на Фредерик Уилърд.

— Доказателства?

— Засега няма такива — отвърна Файндлей.

— Обаче имаме всички основания да смятаме, че скоро ще се появят — рече Хендрикс.

— Да не искате аз да ви ги дам? — сопна се с нескрит сарказъм Холидей.

— Смущаващото, господин министър, е, че този човек Есай е убягнал от вниманието ни, въпреки че представлява явна заплаха за националната сигурност — обади се отново Файндлей.

Холидей потупа папката.

— Тук има информация за Есай, която е била налице от години. Как не сме могли да...?

— Точно на този въпрос ни е нужен отговор, Бъд — каза президентът.

Холидей рязко вдигна глава.

— Имах предвид кой е източникът на тази информация?

— Очевидно не е от твоето ведомство — каза Брей.

— Нито от твоето — контрира Холидей. Вгледа се поотделно в лицата на останалите. — Да не би да искате да припишете това недоглеждане на моите хора?

— Не е било недоглеждане — каза Файндлей. — Поне не и от наша страна.

— Нито пък от наша, мамка му — рече Брей.

В стаята настъпи напрегнато мълчание, което накрая беше нарушено от президента:

— Бъд, мислехме, че ще си по-сговорчив.

— Пред лицето на доказателството — добави Хендрикс.

— Доказателство за какво? — сопна се Холидей. — Няма нищо, което да обяснявам и за което да се извинявам.

— Вие ми дължите по сто долара — каза, подсмивайки се, Брей. Холидей го изгледа с открита ненавист.

Хендрикс вдигна телефона, каза няколко думи в микрофона и остави слушалката.

— За бога, Бъд — рече президентът, — правиш нещата дяволски трудни.

— Какво е това? — Холидей стана от стола. — Инквизиция ли?

— Е, не си помагаш много — рече с явна тъга президентът. — Последна възможност.

Застанал неподвижен като статуя на ветеран от войната, Холидей стисна гневно зъби.

После вратата на Военния кабинет се отвори и вътре влязоха близначките Мишел и Манди. Очите им гледаха присмехулно. Към него.

„Господи — каза си той. — Боже господи!“

— Седнете, господин министър.

Гласът на президента беше така изпълнен с едва сдържан гняв и възмущение от предателството му, че Холидей усети да го полазват тръпки по гърба. Подчини се със свито сърце.

Пред него се простираше дълъг, унизителен път на позор и провал. Докато слушаше направените записи на разговорите му с Джалал Есай в тайния апартамент, той се запита дали ще има смелостта да се оттегли в някое тихо, уединено място и да си пръсне мозъка.

Озеров пристигна в Мароко с лице, увито в бинтове. В Маракеш намери магазин, където му взеха восъчен отпечатък и по него му направиха латексова маска, бледа като звездна светлина, която да пасва на съсипаното му лице. Ужасяващата ѝ студена неподвижност прикриваше бушуващата мъка под нея, но той беше благодарен за

анонимността, която му осигуряваше. Купи си халат на черни и кафяви райета с качулка, за да скрие главата си и горната част на лицето. Тя хвърляше дълбока сянка върху останалата част от лицето му.

Хапна набързо, като гълташе храната, без да усеща вкуса ѝ, веднага взе кола под наем и даде маршрута. После се отправи към Тинерир.

Идир Сифакс обхождаше бавно и методично къщата в центъра на Тинерир. Придвижваше се в тъмното като привидение, безшумно и леко като въздух. Беше роден и отрасъл във Високите Атласки планини на Куарзааде Свикнал бе със зимния студ и снега и го знаеха като човека, който докарва лед в пустинята, което означаваше, че е нещо специално. Местните бербери се страхуваха от него също като от Танирт.

Идир беше строен и мускулист, с широка уста, пълна с големи, бели зъби, и нос, подобен на носа на кораб. Главата и вратът му бяха увити в традиционната синя берберска шамия и носеше роба на сини и бели квадрати.

Отвън къщата приличаше на съседните. Но вътре беше построена като крепост. Стаите представляваха помещения, подобни на гнезда, които предпазваха централната кула на крепостта. Стените бяха от солиден бетон, подсилен със стоманена арматура, вратите от твърдо дърво, с близо петсантиметрови метални листове по средата, които ги правеха непробиваеми дори при стрелба с полуавтоматични оръжия. Имаше две отделни електронни охранителни системи, през които трябваше да се премине: детектори за движение във външните помещения и инфрачервени детектори за топлина във вътрешните.

Фамилията на Идир имаше трайни връзки със семейство Етана, датиращи от векове. Семейство Етана бяха основали „Монишън Клъб“ като място, където членовете на „Северий Домна“ да се събират от различни градове по земното кълбо, без да привличат внимание или да използват истинското име на организацията. За външния свят „Монишън Клъб“ беше филантропска организация, занимаваща се с антропология и изучаване на древни философии. Това беше един херметично затворен свят, в който анонимните членове на

организацията можеха да се движат, да се срещат, да обменят мнения и да планират инициативи.

Идир имаше свои идеи как да вземе властта, но преди да успее да действа, Бенджамин Ел-Ариан беше заел появилия се вакуум, когато братът на Джалал Есай се отдели. Сега, когато Джалал Есай показва истинското си лице, за „Северий Домна“ неговата фамилия беше мъртва и погребана. Той беше напуснал организацията, когато я оглави Ел-Ариан. Идир вече беше имал няколко разговора с Марлон Етана, най-високопоставения член на „Северий Домна“ в Европа. Беше му казал, че двамата заедно са много по-подходящи от Ел-Ариан да са начело. Етана не беше толкова убеден, но според Идир годините, които беше прекарал на Запад, го бяха направили по-предпазлив и дори плах, а това не са желателни качества за лидер. Той самият имаше планове за „Северий Домна“ — големи планове, надхвърлящи това, което Ел-Ариан или Етана биха могли да измислят. Беше опитал чрез преговори, чрез доводи и накрая дори се стараеше да гъделичка суетността и егото на двамата ръководители, но всичко излезе напразно. Това му беше оставило само пътя на насилието.

Доволен от последната си инспекция, заключи къщата и си тръгна. Обаче не отиде много далече. Шоуто скоро щеше да започне и той си беше запазил място на първия ред.

В момента, в който Аркадин, действайки в съответствие с подозренията си, беше срязал сухожилията отзад на коляното на Мойра, идилията на неговото кратко пребиваване в Сонора свърши. Беше разбрал каква илюзия е това. Нито бавното темпо на живот, нито горещото слънце, нито гъвкавите танцьорки и тъжните мексикански песни бяха за него. Животът му го водеше другаде. От този момент нататък нямаше търпение да напусне Мексико. Беше жестоко предаден. Сонора беше извадила пред него огледалото на живота, на който бе обречен, независимо колко искаше да скъса с него.

В Мароко отново се беше върнал в своето аз — акула, промъкваща се през дълбоки и опасни води. Обаче акулите бяха научени да се движат в такива тъмни и опасни води от хиляди години, също както и Леонид Аркадин.

Въоръжен и по-опасен от всякога, той напусна с колата Маракеш заедно със Сорая — една жена, която намираще за смущаващо сложна. До момента, когато беше подмамен от Трейси, бе свикнал да доминира над жените във всяко отношение. Умишлено беше забравил майка си, установила над него пълен контрол, като го държеше заключен в един килер, където плъховете му бяха изяли три пръста, преди да успее да се противопостави — като, първо, яростно им беше откъснал главите със зъби, а после и като уби майка си. Презираше я толкова силно, че я беше пропъдил както от съзнанието, така и от паметта си. Малкото, което беше останало, приличаше на откъслечни сцени от евтин филм, който бе гледал като малък.

Ала тъкмо майка му го беше накарала да гледа на жените през специални лещи. Флиртуваше непрекъснато с тях, но изпитваше само презрение към тези, които се поддаваха на мъжкия му чар. Тях ги сдъкваше и захвърляше в момента, в който започнеха да го отегчават. В редките случаи, когато усетеше съпротива — Трейси, Девра Диджейката, която бе срещнал в Севастопол, а сега и Сорая — реагираше различно — с по-малка увереност. Тогава съмнението се промъкваше в него като мъгла и се проваляше. Не беше успял да надникне зад фасадата на Трейси, нито успя да защити Девра, а със Сорая още не знаеше какво щеше да стане, но не можеше да спре да мисли за онова, което му бе казала — че животът му е борба да бъде мъж, а не животно. Някога би се изсмял на всеки, който му отправи такова обвинение, но нещо в него се беше променило. За добро или за лошо, беше станал по-чувствителен и тази чувствителност го убеди, че тя не го каза като обвинение, а като безспорен факт.

Тези мисли му минаваха през главата, докато двамата със Сорая пътуваха в колата към Тинерир. В Маракеш беше доста студено, обаче тук, в покритите със сняг Високи Атласки планини, леденият вятър, който пронизваше каньона като нож, изпълваше долината с наистина мразовит въздух.

— Приближаваме края на пътя — каза той.

Сорая не отговори. Не беше произнесла и дума през цялото пътуване в колата.

— Имаш ли да кажеш още нещо?

Тонът му беше преднамерено подигравателен, но тя само му се усмихна и погледна през прозореца. Тази рязка промяна в поведението

й го разтревожи, но не беше сигурен как да постъпи. Не можеше да я прелъсти, нито пък да я изнасили. Какво оставаше?

После с крайчеца на окото си видя високата фигура — прекалено висока за бербер — с халат на черни и кафяви райета. Качулката на халата закриваше лицето, но когато колата мина покрай него, Аркадин видя, че човекът няма никакъв физически дефект. Мъжът се движеше с походката на Озеров, но как беше възможно да е той?

— Сорая, виждаш ли онзи мъж с халата в черно и кафяво?

Тя кимна.

Той спря колата.

— Слез и го запrikaзвай. Направи каквото ти дойде наум. Искam да разбереш дали е руснак и ако е, дали името му е Озеров. Вячеслав Германович Озеров.

— И?

— Ще остана тук и ще наблюдавам. Ако е Озеров, дай ми знак — рече той, — за да мога да го убия.

Тя го погледна със загадъчна усмивка.

— Питам се кога ще го видя отново.

— Какво?

— Гневът ти.

— Не знаеш какво е направил Озеров, не знаеш на какво е способен.

— Няма значение. — Тя отвори вратата и излезе. — Видях ти на какво си способен.

Сорая внимателно си пробиваше път през гъмжащата от хора улица към високия мъж с качулката. Знаеше, че най-важното за нея е да запази спокойствие и да бъде нащрек. Аркадин вече я беше надхитрил веднъж, нямаше намерение да го допусне отново. На няколко пъти по време на пътуването в колата към Тинерир имаше моменти, в които според нея би могла да се опита да избяга, но не го беше сторила по две причини. Първо, защото не беше съвсем уверена, че може да надхитри Аркадин, а втората и по-важната — че се беше зарекла да не изоставя Джейсън. Беше спасявал неведнъж живота ѝ. Независимо какви злонамерени истории се разказваха за него в ЦРУ, тя знаеше, че може да разчита на него за всичко и във всичко. Сега, когато

животът му беше в непосредствена опасност, нямаше да избяга и да се скрие. Нещо повече, трябваше да направи нещо, за да промени конкретните планове на Аркадин.

Приблужи се до мъжа и го заговори на египетски арабски. Първоначално той не й обърна внимание. Възможно беше да не я е чул сред врявата на улицата или си е помислил, че говори на някой друг. Тя заобиколи, за да може да застане срещу него, и го заговори отново. Той продължи да държи главата си леко наведена и не отговори.

— Нужна ми е помощ. Разбирате ли английски? — попита Сорая.

Когато той поклати глава, тя сви рамене, обърна се и се направи да се отдалечи. После рязко се извърна и каза на руски:

— Познах ви, Вячеслав Германович. — Той вдигна глава. — Не сте ли колега на Леонид?

— Вие приятелка на Аркадин ли сте? — Гласът му беше плътен и дрезгав, сякаш имаше нещо в гърлото, което не можеше да преглътне напълно. — Къде е той?

— Ето там. — Тя посочи колата. — Седи зад волана.

Всичко стана изведнъж. Сорая отстъпи назад, а Озеров рязко се обърна и полуприклезна. Под халата имаше скрит автомат „Калашников“. С едно плавно движение го вдигна, прицели се и стреля по колата. Хората се разkreсяха и се разбягаха във всички посоки. Озеров продължи да стреля, като напредваше напърно през улицата и се приближаваше все повече към колата, която се тресеше от засипващите я куршуми.

Когато се изравни с нея, спря. Опитва се да отвори вратата откъм шофьора, но тя беше изкривена и не се помръдна. Изруга, обърна автомата и използва приклада, за да избие каквото беше останало от прозореца. Надникна вътре. Беше празна.

Извърна се и насочи автомата срещу Сорая.

— Къде е той? Къде е Аркадин?

Тя видя как Аркадин се измъкна изпод колата, изправи се и обви с ръка врата на Озеров. Дръпна го назад с такава сила, че той падна на земята. Озеров се опита да стовари приклада в ребрата на Аркадин, но той избегна атаката. Като въртеше насам-натам глава, Озеров се помъчи да се измъкне от хватката на Аркадин. Докато се опитваше,

маската започна да се смъква. Забелязал това, Аркадин я дръпна и откри подутото, ужасно обезобразено лице под нея.

Сорая прекоси опустялата улица и се приближи бавно към двамата противници. Озеров пусна автомата и измъкна страховит кинжал. Сорая забеляза, че кинжалът е извън полезрението на Аркадин и той не знаеше, че Озеров се кани да го забие между ребрата му.

Аркадин, погълнат от схватката на живот и смърт с омразния си враг, вдъхна вонята, която сякаш се носеше от открита помийна яма, но после осъзна, че идва от Озеров. Като че ли хората, които той беше убил, се бяха измъкнали изпод пръстта и бяха се увили около него като дълбоко вкоренени лози. Озеров сякаш се разлагаше отвътре. Аркадин го притисна още по-силно, докато той се опитваше да се съпротивява и да търси начин да се измъкне. Веднъж вкопчили се един в друг, никой от тях не отслабваше хватката, като че ли тази епична борба беше на един човек, превърнал се в двама. Двама души, които се мъчеха да надделеят, сражаващи се на ръба на пропастта с невероятна и безразсъдна ярост. Конфликтът не беше само срещу миналите престъпления на Озеров, но и срещу нечовешкото минало на Аркадин, едно минало, което той всекидневно се опитваше да прогони от главата си и да го погребее колкото може по-дълбоко. И въпреки това то продължаваше да се надига от гроба.

„Това е твоят живот — беше казала Сорая, — борбата да бъдеш мъж, а не животно.“

В миналото някои хора се бяха опитвали да го пречупят, да го принизят до животно. Единствената му възможност да бъде нещо повече се беше появила с пристигането на Трейси Атъргън. Тя го беше научила на много неща, но накрая го предаде. Той желаше да я види мъртва и сега тя наистина беше мъртва. Врагът му Озеров, олицетворение на всичко, което заговорничеше против него, сега беше в ръцете му и той бавно и неумолимо изстискваше и последните капки живот от тялото му.

Внезапно вниманието му беше привлечено от движение, което забеляза с периферното си зрение. Сорая вземаше на бегом последните десетина крачки, които я отделяха от тях. Тя удари Озеров през лявата

китка и парализира ръката му. Аркадин видя кинжала, който падна в краката на Озеров.

Вгледа се за миг в очите на Сорая. За част от секундата двамата като че ли безмълвно си казаха нещо тайно, а после това отмина, за да не бъде никога изречено гласно. Аркадин, който кипеше от ярост, таена с години, стовари дланта си в главата на Озеров. Тя рязко отхвъркна надясно и се блъсна в твърдата като стена ръка на Аркадин, обхванала врата му. Той изпраця и Озеров се сгърчи като побъркана марионетка. Ноктите му се впиха в ръката на Аркадин и от нея потекоха тънки струйки кръв. Той измуча като бивол и за миг силата му толкова нарасна, че почти успя да се измъкне.

Тогава Аркадин отново изви врата му, този път още по-силно, и малкото сили, останали у Озеров, се стопиха. Той нададе ужасяващ, тих вик. Опита се да каже нещо, което като че ли беше от жизнена важност за него, но от устата му излязоха само езикът и струя кръв.

Въпреки това Аркадин не го пусна. Продължи да блъска главата му отстрани, сякаш вратът на Озеров не беше пречупен вече на няколко места.

— Аркадин — рече тихо Сорая, — мъртъв е.

Той се вгледа обезумяло в нея. Беше го хванала с ръце и се опитваше да го отдръпне от Озеров, но той не чувстваше нищо. Като че ли нервните му окончания бяха вкопчени в последните мигове от борбата и желанието му да унищожи Озеров не секваше и не му позволяваше да го пусне. Помисли си: „Ако продължавам да го държа, ще мога да го убивам отново и отново.“

Но постепенно ураганът от емоции започна да стихва. Той усети ръцете на Сорая върху себе си. После чу гласа ѝ да повтаря:

— Мъртъв е.

Накрая отпусна ръката си. Трупът се свлече в гротескна поза.

Аркадин погледна обезобразеното лице на Озеров и не усети нито триумф, нито задоволство. Не почувства абсолютно нищо. Празнота. У него не беше останало нищо, само една бездна, която ставаше все по-тъмна и по-дълбока.

Набра един код на мобилния си телефон и отиде при задницата на колата. Отключи багажника и взе лаптопа в защитното куфарче.

Сорая се огледа и видя няколко мъже в берберски роби, които се спотайваха по ъглите и наблюдаваха. В момента, когато Озеров се

свлече на земята, започнаха да се събират около колата.

— Тези са от „Северий Домна“ — каза тя. — Идват за нас.

В този момент една кола изскърца със спирачките и спря до тях. Аркадин отвори задната врата.

— Влизай! — изкомандва той и тя се подчини.

Аркадин се вмъкна до нея и колата потегли. Вътре имаше трима мъже, всичките тежковъоръжени. Той им заговори на бърз руски и Сорая си спомни репликите, които си бяха разменили в Пуерто Пенаско.

„Какво искаш от мен сега?“ — бе попитала тя Аркадин.

А той ѝ беше отговорил:

„Същото, каквото ти искаш от мен. Унищожение.“

После чу думите изпепелена земя и разбра, че той беше дошъл в Тинерир, готов да води война.

Борн пристигна в Тинерир, въоръжен със знанията, дадени му от Танирт. Нямаше как тълпата, събрала се около надупчената от куршуми кола, да не привлече вниманието му. Мъртвият мъж беше неразпознаваем. Но по големите рани от изгаряния на лицето се досети, че трябва да е Озеров.

Около тялото нямаше полицаи. Не се виждаха и никъде в околността. Обаче имаше много хора на „Северий Домна“, което в този район вероятно беше равносилно. Никой не се опита да направи каквото и да било за тялото на убития. Мухите се събираха на все по-големи рояци и трупната миризма започна да се разпространява из въздуха като болест.

Борн подмина мястото, излезе от колата след няколко пресечки и продължи пеш. Онова, което му бе казала Танирт, промени плана му и според него — не за по-добро. Ала той нямаше избор и Танирт му беше дала ясно да го разбере.

Погледна нагоре. Небето имаше онзи блед, безличен цвят, какъвто придобива често в пет часа сутринта, макар сега да беше късен следобед. Вместо да се отправи към дадения му адрес, къщата на „Северий Домна“, той потърси ресторант или кафене, намери едно и влезе в него. Седна край маса, която гледаше към улицата, и поръча чиния кускус и берберско уиски, което означаваше ментов чай. Зачака, праметнал крак върху крак, отпъждайки всякакви други мисли, освен тази за Сорая. Малката чашка беше поставена пред него и ароматният чай бе сипан отвисоко, без да се пролее нито една капка, когато той видя руснакът да поглежда вътре, минавайки бавно покрай кафенето. Не беше Аркадин, но бе руснак. Борн го позна по чертите на лицето и начина, по който се оглеждаше — не беше нито бербер, нито мюсюлманин. Това му подсказа няколко неща, но нито едно не му беше от полза.

Кускусът пристигна, но той нямаше апетит. Сорая влезе в кафенето първа, обаче Аркадин не беше далеч след нея. Борн очакваше тя да има вид на човек, когото преследват, но не беше така и той се

запита дали не я е подценявал. Ако беше така, това щеше да бъде първият положителен знак за деня.

Сорая мина през кафенето и седна, без да каже дума. Аркадин остана за малко при входа, като наблюдаваше всичко. Борн започна да яде кускуса с дясната си ръка, какъвто беше обичаят. Лявата остана да лежи в скута му.

— Как си? — попита той.

— Прецакана.

Той леко се усмихна.

— Колко хора има с него?

Тя като че ли се изненада.

— Трима.

Аркадин се приближи към тях. Пътьом взе един стол от съседната маса и седна на него.

— Как е кускусът?

— Не е лош — отвърна Борн и побутна чинията по масата.

Аркадин го опита с пръстите на дясната си ръка. Кимна, облиза мазнината и изтри пръстите си в покривката. Наведе се напред.

— От доста време се преследваме.

Борн придърпа чинията към себе си.

— А сега ето ни и тук.

— Настанени удобно като три дървеници в марокански килим.

Борн взе вилницата си.

— Идеята ти да стреляш по мен с насочения под масата пистолет не е добра.

Лицето на Аркадин трепна.

— Не ти решаващ, нали?

— Въпрос на мнение. Имам „Берета-8000“, заредена с 9-милиметрови патрони с кухи върхове, насочена към тестисите ти.

Мрачното изражение на Аркадин изчезна и той избухна в дрезгав смях. На Борн му прозвуча така, сякаш този човек така и не се беше научил да се смее.

— Наистина като дървеници в килима — рече Аркадин.

— Освен това — каза Борн, — ако ме убиеш, никога няма да можеш да излезеш жив от онази къща.

— Аз съм на друго мнение.

Борн заби вилницата в купчина кускус.

— Чуй ме, Леонид, тук действат други сили, с които нито ти, нито аз можем да се справим.

— Аз мога да се справя с всичко. А доведох и съюзници.

— Врагът на моя враг е мой приятел — каза Борн, цитирайки една арабска поговорка.

Аркадин присви очи.

— Какво предлагаш?

— Двамата сме единствените изкарали програмата „Тредстоун“. Обучени сме за ситуация като тази. Обаче не сме напълно еднакви. Може би като отражения в огледало.

— Имаш десет секунди. Изплюй шибаното камъче.

— Заедно можем да победим „Северий Домна“.

Аркадин изсумтя.

— Ти не си с всичкия си.

— Помисли върху това. „Северий Домна“ ни доведоха тук, къщата е подготвена за нас и те си мислят, че когато отидем заедно, един от нас ще убие другия.

— И?

— И тогава всичко ще стане съгласно плана им. — Борн изчака за момент. — Единственият ни шанс е да направим неочакваното.

— Врагът на моя враг е мой приятел.

Борн кимна.

— Докато не е.

Аркадин сложи сгъваемата картечница „Магпул“, която държеше, на масата, а Борн остави беретата, дадена му от Танирт.

— Сега тримата сме отбор — каза Борн.

Аркадин погледна за миг Сорая.

— Е, казвай тогава.

— Пръв и най-важен е един мъж на име Идир Сифакс — рече Борн.

Къщата се намираше по средата на пресечката, стените ѝ опираха в съседните. Нощта се спусна бързо и окончателно като качулка над нечия глава. Планините, издигащи се от всички страни на долината, станаха абсолютно черни. През града премина пронизващ

вятър, който подгони снежинки и зрънца пясък по улици и сокаци. Светлината от звездите беше призрачна.

Идир Сифакс седеше приведен на един покрив от другата страна на улицата срещу гърба на къщата. От двете му страни бяха двама снайперисти с готови за стрелба карабини „Сако-ТРГ-22“. Идир наблюдаваше къщата така, сякаш чакаше дъщеря си да се прибере у дома или както когато на непознати места чувстваше опасността да разперва крилата си. Все едно че къщата беше негово дете. В известен смисъл тя наистина беше. Беше начертал плана ѝ по съвета на Танирт.

„Искам да построя крепост“ — ѝ беше казал той. А тя му беше отвърнала: „Не можеш да направиш нищо по-добро от това да следваш плана на Големия храм на Баал^[1]. Той е най-голямата крепост, известна на човека.“ След като се запозна внимателно с това, което му бе начертала, той се съгласи и сам помагаше при строежа. Всяка дъска, всеки пирон, всеки метър арматура, всяко парче бетон бяха белязани с потта му. Къщата не беше построена за хора, а за нещо — за една идея, дори за един идеал, във всеки случай за нещо недостижимо и неясно. В този смисъл тя беше свещено място, също толкова свещено, колкото една джамия. Тя беше началото и крайт на всички неща. Алфата и омегата на самия космос.

Идир разбираше това, но другите в „Северий Домна“ не го разбираха. За Бенджамин Ел-Ариан къщата беше Венерина мухоловка^[2], а за Марлон Етана средство за постигане на цел. Във всеки случай, и за двамата къщата беше нещо мъртво, в най-добрия случай впрегатно животно. За тях тя не беше свещена, не бе врата към божественото. Те не разбираха, че Танирт беше избрала мястото, използвайки магическата формула, която притежаваше и за която той ламтеше. Веднъж я беше попитал на какъв език повтаря заклинанието си. Беше на угаритски. Каза, че на него са говорили алхимиците в двора на цар Соломон, който се намирал на мястото на днешна Сирия. По тази причина той беше поставил статуята в самия център на къщата — мястото, откъдето идваше нейната святост. Трябваше да я вкара вътре тайно, защото всяка статуя от този вид беше строго забранена от законите на шариата. И, разбира се, нито Бенджамин Ел-Ариан, нито Марлон Етана знаеха за съществуването ѝ. Щяха да накарат да го погребат жив като еретик. Обаче Танирт го беше научила, че има древни сили — може би по-сполучливата дума бе мистерии,

предхождащи религията, всички религии, дори юдаизма. Религиите са измислени от хората, опитващи се да се примирят с ужаса от смъртта. Танирт му беше казала, че произходът на мистериите е божествен, което няма нищо общо с представата на човека за Бог.

„Съществувал ли е Баал? — беше попитала риторично тя. — Съмнявам се. Но нещо е съществувало.“

Като се изключи вятърът, нощта беше тиха. Той знаеше, че те идват, обаче не знаеше откъде. Всички опити да бъдат проследени завършиха с провал, който според него не беше неочакван. От друга страна, имаше и нещо хубаво. Тримата придружители на Аркадин бяха неутрализирани със загубата на четирима от неговите хора. Тези руснаци бяха свирепи бойци. Не че имаше кой знае какво значение. Аркадин нямаше да може да влезе, независимо какво щеше да опита. Всички къщи имат слаби места, които могат да послужат за проникване в тях — канализация, дренажи или мястото, където влиза електрическата инсталация. Тъй като тази къща не беше предназначена за хора, тя нямаше канализация. Нямаше нито отопление, нито охладителна система, нито хладилници, нито пещи, които да хабят електричество. Цялата електрическа система се захранваше от гигантски генератор в една затворена стая вътре. В къщата направо нямаше откъде да се мине, за да се влезе в нея, без да се задействат различните аларми, които пък от своя страна щяха да задействат други охранителни мерки.

Синът му Бадис беше поискал да дойде, но, разбира се, Идир не пожела и да чуе за това. Бадис още питаше за Танирт, макар че на единадесет години беше достатъчно голям, за да знае, че не би трябвало. Бадис си спомняше само времето, когато Танирт обичаше баща му, или поне казваше, че го обича. Сега тя предизвикваше у Идир проникващ до костите ужас, който смуцаваше нощите му, пречеше му да спи, прогонвайки съня с неописуеми кошмари.

Нещата бяха тръгнали на зло, когато той поиска тя да се ожени за него, а Танирт му отказа.

— Това е, защото не вярваш, че те обичам, нали?

— Знам, че ме обичаш.

— Заради сина ми е. Мислиш, че тъй като обичам сина си повече от всичко друго, не мога да те направя щастлива.

— Не е заради сина ти.

— Тогава за какво?

— Щом като трябва да питаш, никога няма да разбереш — беше му отвърнала тя.

Точно в този момент той допусна фаталната грешка. Беше я сбъркал с други жени. Опитва се да я накара да се подчини, но колкото повече я заплашваше, толкова повече тя като че ли се извисяваше, докато изпълни цялата му гостна, задушавайки го с присъствието си. Задъхан, той беше избягал от собствения си дом.

Щракането на затворите на карабините „Сако“ го извади от спомените и го върна към действителността. Вгледа се в мрака. Дали му се стори, че видя някаква сянка да пробягва по покрива на къщата? Стрелците си помислиха точно това. Сред призрачната лунна светлина се мярна едно петно, а после изчезна. Настъпи пълна тишина. После с периферното си зрение забеляза, че сянката отново се придвижи. Сърцето му подскочи. Тъкмо се канеше да им заповяда да открият огън, когато чу зад себе си някой да изговаря името му.

Извърна се рязко и видя Леонид Аркадин да стои с разкрячени крака и някакво странно оръжие в ръката.

— Изненада — каза той и веднага изстреля два къси откоса от картучницата, които отнесоха главите на стрелците. Те се сгърчиха като марионетки.

— Не ме уплаши — каза Идир. — Лицето и робата му бяха изпръскани с кръв и мозък от хората му. — Не се страхувам от смъртта.

— От своята може би.

Аркадин даде знак с кимване и Сорая Мур се показа от тъмното. Идир ахна от изненада. Тя водеше Бадис пред себе си.

— Татко! — Бадис се хвърли към баща си, но Сорая го хвана за яката и го дръпна назад. — Татко! Татко!

Мургавото лице на Идир изтръпна от ужас.

— Идир — заповяда Аркадин, — хвърли труповете през парапета.

Идир го погледна за миг като ударен от гръм.

— Защо?

— За да разберат хората ти какво се е случило тук, горе, и да си дадат сметка за последиците от действията си.

Идир поклати глава.

Аркадин пристъпи към Бадис и пхна синьото дуло на картечницата в устата му.

— Ще дръпна спусъка и дори собствената му майка няма да го познае.

Идир пребледня, а после го изгледа с безсилен гняв. Наведе се, вдигна един от стрелците, но по него имаше толкова много кръв, че трупът се изплъзна от ръцете му.

Бадис гледаше с широко отворени очи и трепереше.

След като придърпа трупа към себе си, Идир го прехвърли през парапета. Когато го бутна от ръба, чуха звука от падането на тялото на улицата. Този плътен звук, като от нещо лепкаво, накара Бадис пак да подскочи.

Аркадин даде знак с ръка. Сорая повлече дърпащото се момче към ръба на покрива и натисна главата му надолу.

Идир се опита да пристъпи към сина си, но Аркадин извърна картечницата срещу него и поклати глава.

— Сега виждаш ли, че смъртта има много лица и всички сме подвластни на страха — рече той.

Значи най-после ножовете бяха извадени от ножниците. Борн слезе от покрива, когато чу двата откоса. После, като видя Аркадин да води Идир Сифакс пред себе си, тръгна насреща им. Борн и Аркадин се изгледаха като агенти на противникови страни, които си разменят пленници на ничия територия.

— Сорая? — попита Борн.

— На покрива е с момчето — каза Аркадин.

— Да не си го наранил?

Аркадин погледна Идир, а после изгледа с презрение Борн.

— Ако се налагаше, щях да го направя.

— Така не сме се споразумявали.

— Споразумяхме се — каза троснато Аркадин — да свършим тази работа.

Идир пристъпваше нервно от крак на крак сред изпълнената с напрежение тишина и поглеждаше ту единия, ту другия.

— Вие двамата първо е трябвало да изясните приоритетите си.

Аркадин го удари през лицето.

— Я млъквай!

После Борн подаде на Аркадин лаптопа в защитното куфарче. Хвана Идир за лакътя и каза:

— Ти ще ни водиш вътре. Ще минаваш пръв през всяка бариера — електронна или някаква друга. — Той извади мобилния си телефон. — Поддържам постоянна връзка със Сорая. Ако нещо се обърка... — Размаха заканително джиесема пред лицето на Идир.

— Разбирам — рече с глух глас той, но очите му пламтяха от омраза и гняв.

Поведе ги през входната врата, която отключи с два ключа. Веднага щом влязоха, набра един код в таблото на стената вляво от вратата.

Тишина.

Пролая куче. Лаят му отекна неестествено силен в нощта, в която лунната светлина се сипеше над земята като суграшица и подсилваше още повече заредената с високо напрежение атмосфера.

Идир се прокашля и запали лампите.

— Първо са детекторите, засичащи движение, а после следват инфрачервените. — Порови в джоба си и извади малко дистанционно устройство. — Мога да изключа и двата оттук.

— Без генератора всичко ще спре да действа — каза Борн. — Заведи ни при него.

Когато Идир се отправи в една посока, Борн каза:

— Не оттам.

Идир го погледна ужасен.

— Говорил си с Танирт — произнесе шепнешком името ѝ и потрепери.

— Мамка му, щом знаеш пътя — рече сърдито Аркадин, — защо ни е той?

— Знае как да изключи генератора, без сградата да се взриви на парчета.

Тази отрезвяваща новина накара Аркадин да млъкне за известно време. Идир смени посоката и ги поведе по път, който заобикаляше външните стаи. Стигнаха първия детектор, засичащ движение. Червеното му око не светеше.

Отминаха го. Както и преди, Идир вървеше напред. Стигнаха една врата и той я отключи. Пред тях се проточи коридор, който

завиваше първо наляво, а после надясно. Борн си спомни за камерите в голямата пирамида в Гиза. Пред тях се появи друга врата. Идир отключи и нея. Следваше друг коридор, този път по-къс и идеално прав. Не минаха покрай врати. Стените не бяха боядисани, само измазани в естествен, телесен цвят. Коридорът свърши пред трета врата. Тази беше от стомана. Минаха и през нея. Отпред се видяха неясните очертания на вита стълба, която се спускаше в мрака.

— Запали лампите! — нареди Аркадин.

— Тук, долу, няма електричество — каза Идир. — Само факли.

Аркадин замахна срещу него, но Борн го спря.

— Дръж го настрана от мен — рече Идир. — Той е побъркан.

Заслизаха по стълбата, която се виеше в мрака. На дъното Идир запали една тръстикова факла. Подаде я на Борн, а после бръкна в една ниша в стената, където имаше метален кош, пълен с факли. Запали още една.

— Къде са алармените системи? — попита Борн.

— Тук, долу, има твърде много животни — каза Идир.

Аркадин огледа голия под от лят бетон, който миришеше на прах и изсъхнали изпражнения.

— Какви животни?

Идир продължи напред. На трепкащата светлина помещението изглеждаше огромно. Не се виждаше нищо друго, освен пламъците от факлите в мрака. Димът стана по-гъст в бедната откъм въздух атмосфера. Изведнъж се озоваха в тесен коридор. След четиридесет крачки той започна да завива надясно. И тук в стените нямаше врати, бяха напълно гладки. Коридорът продължаваше да завива. Борн имаше усещането, че се намират в спирала с все по-тесни кръгове и предположи, че приближават центъра на сградата. Почувстваха се притиснати от някаква невидима тежест, която затрудняваше дишането им, като че ли се бяха гмурнали в дълбоко подземно езеро.

Накрая коридорът свърши и пред тях се откри помещение с приблизително петоъгълна форма, тъй като имаше пет страни. Чуваха се силно буботене като пулс на гигантско сърце. То изпълваше помещението и вибрациите раздвижваха сгъстения въздух.

— Ето го. — Идир посочи към нещо, което приличаше на масивен постамент в центъра на помещението. На него стоеше статуя на древния бог Баал от черен базалт.

Аркадин се извърна рязко към Идир:

— Що за щуротия е това?

Идир пристъпи към Борн.

— Генераторът е под статуята.

Аркадин презрително се усмихна.

— Всички тези идиотски глупости...

— Липсващата част от инструкциите е скрита вътре в статуята.

— Аха, това е друго нещо. — Аркадин се запъти към статуята, а Идир се приближи още повече до Борн.

— Съвсем очевидно е, че двамата се мразите — прошепна той.

— Ако помръдне статуята, пластичен експлозив С-4, закрепен за генератора, ще се задейства след три минути. Дори аз няма да мога да го спра, но ще има достатъчно време да ви изведе от тук. Убий това животно, за да не навреди на сина ми.

Аркадин тъкмо посягаше към статуята. Борн усети как Идир затаи дъх, беше готов да побегне. Борн ясно видя този момент. Тъкмо него Супаруита и Танирт бяха предсказали по някакъв начин. Това беше моментът, в който силното му желание да отмъсти за смъртта на Трейси можеше да бъде удовлетворено. Моментът, в който двете борещи се помежду си личности в него най-накрая щяха да го разкъсат отвътре, моментът на собствената му смърт. Вярваше ли им? Нямаше ли в живота му нито един ясен момент? Всичко ли беше забулено в мъглата на неизвестното за живота, който не можеше да си спомни? Той можеше да прогони опасностите или да ги преодолее. Изборът, който трябваше да направи сега, щеше да е за постоянно и да го промени завинаги. Кого щеше да предаде — Аркадин или Идир? После осъзна, че тук няма място за никакъв избор, пътят пред него беше съвсем ясен, като че ли осветен от светлината на пълната луна.

Молбата на Идир беше хитро измислена, но нелогична.

— Леонид, спри! — извика Борн. — Ако мръднеш статуята, ще предизвикаш експлозия.

Протегнатата ръка на Аркадин замръзна във въздуха. Върховете на пръстите му бяха на сантиметри от статуята. Той извърна глава.

— Това ли ти каза този кучи син зад гърба ми?

— Защо го направи? — попита с отчаян глас Идир.

— Защото ти не ми каза как да изключи генератора.

Аркадин погледна към Борн.

— А защо е чак толкова важно?

— Защото генераторът контролира поредица от предохранителни мерки, които няма да ни позволят никога да се измъкнем оттук — каза Борн.

Аркадин пристъпи към Идир и удари бербера през лицето с цевта на картчницата. Идир изплю един зъб и кървава слюнка.

— Писна ми от теб — рече Аркадин. — Ще те накъсам парче по парче. Ще ни кажеш каквото трябва да знаем, независимо дали искаш или не. Ти не се страхуваш от смъртта, но вече ми показва страха си. Когато изляза оттук, лично ще хвърля Бадис от покрива.

— Не, не! — извика Идир и заобиколи постаментa, под който беше генераторът. — Тук, тук — замърмори си той. Натисна един камък в основата на постаментa, който се плъзна встрани. Щракна ключ и буботенето на генератора спря. — Виждаш ли? Изключен е. — Той се изправи. — Направих каквото поиска. Моят живот е нищо, но те умолявам да пощадиш живота на сина ми.

Аркадин се ухили, остави куфарчето върху постаментa, отвори го и извади лаптопа. — А сега — рече той и включи компютъра — пръстена.

Идир пропълзя по-близо до постаментa. Успя да почука с пръст капака на компютъра, преди Аркадин да го удари силно с опакото на ръката си и той да политне назад.

Борн извади пръстена, но Идир каза:

— Нищо няма да стане.

— Затваряй си устата! — озъби се Аркадин.

— Остави го да говори — рече Борн. — Идир, какво искаш да кажеш?

— Това не е истинският компютър.

— Той лъже! — извика Аркадин — Погледни тук... — Взе пръстена от Борн и го пхна в процепа. — Има си гнездо за пръстена.

Идир избухна в истеричен, налудничав смях.

— Глупаци такива! — Не можеше да спре да се смее. — Някой ви е прецакал. Казвам ви, не е истинският лаптоп.

Аркадин изкрещя нещо неразбираемо и се обърна.

— Не, Леонид!

Борн се хвърли към него. Беше твърде късно да му попречи да стреля, но го блъсна с всичка сила в дясното рамо. Куршумите се

разлетяха на всички страни, но два от тях се забиха в гърдите и рамото на Идир.

Двете факли паднаха на пода и, догаряйки, започнаха да пращят. Бяха изгорели наполовина. Борн и Аркадин се нахвърлиха един срещу друг с юмруци и ритници. Аркадин, който държеше картечницата в дясната си ръка, замахна срещу Борн и той беше принуден да вдигне ръце пред лицето си, за да отбие удара. Тежката цев на картечницата отвори дълбоки порезни рани в китките му. Удари с коляно Аркадин в корема, но без особен ефект. При следващия удар Борн хвана цевта, но тя се плъзна по дланта му и му отвори още една рана. Аркадин насочи дулото към Борн, а той стовари окървавената си длан в носа му. Бликна кръв, а главата на Аркадин отхвъркна назад и се удари в пода. При падането си той успя да изстреля кратък откос. Трясъкът в затвореното помещение беше оглушителен. Борн го удари пак, този път отдясно по главата, но в този момент до него се мярна някаква сянка.

Ужасен от гърмежа, един грамаден плъх се хвърли към лицето на Аркадин. Той замахна срещу него, но не го улучи. Претърколи се, грабна една от факлите и бясно я размаха. Плъхът отскочи и се покатери по свляклото се на земята тяло на Идир. Пламъкът докосна опашката му и той изпищя. Идир също изпищя. Робата му се беше подпалила и гореше, а от нея се понесе отвратителна миризма. Изправи се с мъка на крака и замахна отчаяно със здравата си дясна ръка срещу пламъците, но загуби равновесие, падна назад и се стовари върху постаментата. Главата му се удари в статуята на Баал и я събори. Тя се разби на парчета на пода.

Борн се надигна и се спусна към Идир, но хищните пламъци вече го бяха обгърнали и беше невъзможно да се приближи до него. Сред отвратителната миризма на печено месо пламъците се разгоряха още по-силно и в този момент се чу зловещо тиктакане, което отброяваше трите минути живот, които им оставаха.

Аркадин изпъна назад ръка и стреля, но Борн беше застанал зад Идир и куршумите от откоса не го засегнаха. Запалената факла бързо догаряше. Като грабна друга факла, Борн изтича през входа в коридора. Прикри се зад стената и измъкна беретата. Тъкмо се канеше да отвърне на стрелбата, когато забеляза Аркадин да пълзи и да рови

из парчетата от статуята. Вдигна един компактдиск, избърза прахта от него, изправи се и го пхна в лаптопа.

— Леонид, остави го! — извика Борн. — Лаптопът е фалшив.

Когато не последва отговор, Борн отново го извика по име, този път по-тревожно:

— Имаме само две минути да намерим изход оттук.

— Идир искаше да ни накара да повярваме точно в това — каза някак разсеяно Аркадин. — Защо ще ни казва истината?

— Страхуваше се за живота на сина си.

— Не можеш да накараш обречения да ти каже истината — отвърна Аркадин.

— Хайде, Леонид! Да тръгваме. Напразно губиш време.

Не последва отговор. В момента, когато Борн погледна иззад прикритието си, Аркадин стреля по него. Факлата му, която пращеше и хвърляше искри, почти догаряше. Борн се втурна обратно нагоре по коридора, откъдето бяха дошли. На половината път факлата угасна. Хвърли я и продължи, зрителната му памет го водеше безпогрешно до основата на витата стълба.

Сега всичко беше въпрос на време да надбяга часовника. По негова преценка имаше по-малко от две минути да напусне къщата, преди пластичният експлозив да се взриви. Стигна върха на стълбата, но нямаше светлина. Вратата беше затворена.

Върна се отново в подножието на стълбата и взе една факла, запали я и хукна обратно нагоре. Двадесет секунди бяха пропилены. Оставаше минута и половина. Когато изкачи стълбата, поднесе факлата към вратата. От тази страна тя нямаше дръжка. Но трябваше да има начин да се излезе навън. Наведе се и прекара пръсти по ръба на вратата, който опираше в страничната част на касата. Нищо. Застанал на четири крака, провери трегера. Намери малко квадратче, което потъна, щом го натисна с върха на пръста си. Отскочи назад, когато вратата се отвори. Оставаше му само малко повече от минута да намери пътя из лабиринта от концентрични кръгове и да излезе през входната врата.

Хукна колкото може по-бързо през завиващия коридор, като държеше високо факлата. Електрическите лампи бяха угасени, когато Идир беше изключил генератора. По едно време спря. Стори му се, че

отзад чува да отекват стъпки, но не беше сигурен и продължи напред към външната част на къщата.

Мина през двете отворени врати и навлезе в коридор, за който беше сигурен, че е последният. Оставаха тридесет секунди. После входната врата се изпречи пред него. Протегна ръка и дръпна дръжката. Вратата не се помръдна. Започна да я блъска, но напразно. Тихо изруга, върна се назад и огледа коридора без прозорци и врати. „Всичко в тази къща е илюзия — му беше казала Танирт. — Това е най-важният съвет, който мога да ти дам.“

Двадесет секунди.

Когато мина покрай външната стена, усети отстрани на главата си, че въздухът се раздвижи. Нямаше отдушник, тогава откъде идваше въздухът? Прекара ръка по стената, като предположи, че тя е външният зид на самата къща. Почука я с кокалчетата на пръстите си с надеждата да чуе необичаен звук. Стената беше солидна. Продължи да върви навътре по коридора, като не спираше да почуква стената.

Петнадесет секунди.

Изведнъж звукът се промени. Тук беше кухня. Отдръпна се и я ритна с тока на обувката си. Той я проби. Отново я изрита. Десет секунди. Нямаше достатъчно време. Пъкна факлата в назъбената дупка и я подпали. Пламъкът прогори боята и дъската зад нея. Пусна факлата, закри главата си с ръце и се хвърли напред.

Чу се звук от разбито стъкло и той се претърколи на улицата, скочи и побягна. Зад него нощта като че ли пламна. Къщата се изду навън като балон, ударната вълна от експлозията го повдигна от земята и го заправи в стената на сградата от отсрещната страна на улицата.

Първоначално помисли, че е оглушал. Изправи се, подпирайки се на стената, и разтърси глава. Чу някой да крещи. Някой викаше името му. Позна гласа на Сорая, а после я видя да тича към него. Бадис не се виждаше никъде.

— Джейсън! Джейсън! — Тя се хвърли към него. — Добре ли си?

Той кимна, но след като го огледа, Сорая започна да сваля палтото си. Откъсна ръкава на блузата си и превърза кървящите му ръце.

— Бадис?

— Пуснах го да си върви, когато къщата експлодира. — Тя го погледна. — Бащата?

Борн поклати глава.

— Ами Аркадин? Обиколих къщата, но не го видях.

Борн погледна назад към бушуващите пламъци.

— Отказа да изостави лаптопа и пръстена.

Сорая приключи с превръзката на ръцете му и двамата се загледаха в това, което беше останало от къщата. Улицата бе пуста. Сигурно стотици очи наблюдаваха сцената, но никой не се виждаше. Не се появи нито един от хората на „Северий Домна“. Борн видя защо. В другия край на улицата стоеше Танирт и се усмихваше като Мона Лиза.

Сорая кимна.

— Предполагам, че най-сетне Аркадин получи каквото искаше.

Борн си каза, че в края на краищата това беше вярно.

[1] Баал или Ваал — име на древен финикийски бог. — Бел.прев.

↑

[2] Най-опасното от всички хищни растения. — Бел.прев. ↑

— Нали ти казах, че не искам да виждам никого! — рече сърдито Питър Маркс.

Беше укор, а не въпрос. Въпреки това Илайза, сестрата, която се грижеше за него, откакто беше постъпил във Военния медицински център „Уолтър Рийд“, не се впечатли. Маркс лежеше в леглото, а раненият му крак беше бинтован и ужасно го болеше. Беше отказал всякакви болкоуспокояващи, което бе негово право, но стоицизмът му не го направи по-симпатичен на Илайза. Жалко, мислеше си той, защото тя е хубавица, а и много съобразителна.

— Помислих, че може би ще искате да направите изключение.

— Не ме интересува, освен ако не е Шакира или Кийра Найтли.

— Привилегията да бъдете приет тук не ви дава право да се държите като капризно дете.

Маркс рязко вдигна глава.

— Да, ама защо не дойдеш тук при мен и не погледнеш нещата от моя гледна точка?

— Само ако обещаете да не ме тормозите — рече с лукава усмивка тя.

Маркс се засмя.

— Добре де, кой е? — Илайза имаше способността да го измъква и от най-мрачното настроение.

Приблужи се и оправи възглавницата му, преди да повдигне горната половина на леглото.

— Искам да седнете заради мен — рече тя.

— И аз ли трябва да ти се моля?

— Би било добре — каза тя и усмивката ѝ стана по-широка. — Само гледайте да не ме олигавите.

— Тук имам толкова малко удоволствия, не ме лишавай и от това. — Той направи гримаса, докато се опитваше да седне в леглото. — Господи, боли ме задникът.

Тя демонстративно прехапа устна.

— Толкова ме улеснявате, че не мога да се сдържа да не ви унижа още повече. — Приблужи се, взе четка от една странична масичка и оправи косата му.

— За бога, кой е? — попита Маркс. — Да не би да е шибаният президент?

— Близко сте. — Илайза отиде при вратата. — Министърът на отбраната.

„Боже господи — помисли си Маркс. — Какво може да иска от мен министърът на отбраната?“

Обаче на вратата се появи президентският съветник по въпросите на националната сигурност Хендрикс. Маркс направо опули очи.

— Къде е Холидей?

— Добро утро и на вас, господин Маркс. — Хендрикс разтърси ръката му, придърпа един стол и без да сваля палтото си, седна край леглото.

— Извинете, сър, добро утро — каза, заеквайки, Маркс. — Аз не...

— Всичко е наред — рече Хендрикс и се усмихна. — И така, как се чувствате, господин Маркс?

— Скоро ще бъда на крака — отвърна Маркс — Тук се грижат много добре за мен.

— Не се съмнявам. — Хендрикс сложи ръце в скута си. — Господин Маркс, не разполагам с много време, затова ще премина направо на въпроса. Докато бяхте в чужбина, Бъд Холидей подаде оставка. Оливър Лис е арестуван и, честно казано, не виждам да излезе скоро от ареста. Прекият ви началник Фредерик Уилърд е мъртъв.

— Мъртъв ли? Господи, как стана?

— Това е тема за друг разговор. Достатъчно е да кажа, че с всичките тези внезапни промени на върха на пирамидата, или по-скоро на една от пирамидите, се появи властови вакуум. — Хендрикс се прокашля. — Както природата тайните служби не търпят вакуума. Следя с голям песимизъм систематичното рушене на вашето предишно поле на действие — ЦРУ. Харесва ми това, което вашата колежка направи с „Тифон“. В настоящия момент подобни тайни организации, ръководени от мюсюлмани, чиято дейност е насочена срещу екстремистите в мюсюлманския свят, са едно елегантно решение на

нашия най-неотложен проблем. За съжаление „Тифон“ принадлежи на ЦРУ. Само един бог знае колко време ще мине, докато този кораб тръгне в правилната посока, а аз не искам да губя време. — Той се наведе напред. — Затова бих искал да оглавите възкресения „Тредстоун“, който ще поеме работата на „Тифон“. Ще докладвате директно на мен и на президента.

Маркс се намръщи.

— Нещо не е ли наред, господин Маркс?

— Нищо не е наред. Първо, как изобщо узнахте за „Тредстоун“? И второ, ако толкова харесвате „Тифон“, както твърдите, защо не се свързахте със Сорая Мур, бившия директор на организацията.

— Кой е казал, че не съм?

— Тя отказа ли ви?

— По-важният въпрос е дали вие проявявате интерес — каза Хендрикс.

— Разбира се, че проявявам, но искам да знам за Сорая.

— Господин Маркс, разбирам, че сте толкова нетърпелив да излезете оттук, колкото са и въпросите ви. — Хендрикс се изправи, отиде при вратата и я отвори. Кимна и вътре влезе Сорая. — Господин Маркс — рече съветникът по въпросите на националната сигурност, — позволете ми да ви представя вашия колега директор. — Когато Сорая пристъпи към леглото, той добави: — Сигурен съм, че двамата имате много организационни и други въпроси за обсъждане, затова, ако ме извините...

Нито Маркс, нито Сорая му обърнаха някакво внимание, когато излезе от стаята и тихо затвори вратата след себе си.

— Я виж ти кого довял вятърът! — Дерон се отдръпна от прага на дома си, за да влезе Борн. Веднага, щом като Борн се оказа вътре, силно го прегърна.

— Мамка му, човече, ти си по-лош и от блуждаещ огън — мернеш се и изчезнеш.

— Ами това е идеята, нали?

После той погледна бинтованите ръце на Борн.

— Какво е станало?

— Спречках се с нещо, което се опита да ме изяде.

Дерон се засмя.

— Е, тогава трябва да си добре. Хайде влизай. — Той поведе Борн навътре в къщата си в североизточен Вашингтон. Беше висок, строен красив мъж, с кожа с цвят на какао. Имаше превъзходен английски акцент.

— Какво ще кажеш за едно питие или още по-добре нещо за хапване?

— Съжалявам, стари приятелю, но нямам време. Тази нощ летя за Лондон.

— Добре тогава. Ще ти дам само паспорта.

Борн се засмя.

— Не и този път. Дошъл съм да взема пакета.

Дерон се извърна и го погледна.

— Аха, след толкова време?

Борн се усмихна.

— Най-после му намерих подходящ дом.

— Чудесно. Бездомниците ме натъжават. — Дерон поведе Борн през просторната къща към огромното си студио, в което миришеше силно на маслени бои и терпентин. На дървен триножник се виждаше платно.

— Хвърли един поглед на най-новата ми рожба — каза той, преди да изчезне в друга стая.

Борн се приближи и погледна картината. Беше почти завършена или поне достатъчно готова, за да му спре дъха. Една жена в бяло, която носеше чадър срещу палещото слънце, вървеше през висока трева, а малко момче, вероятно синът ѝ, я гледаше с обич. Светлината, придадена на картината, беше изключителна. Борн се приближи и погледна отблизо щрихите на четката, които имитираха безупречно тези на Клод Моне, нарисувал оригинала на „Разходката“ през 1875 година.

— Какво ще кажеш?

Борн се обърна. Дерон се беше върнал с едно дипломатическо куфарче.

— Великолепна е. Дори по-добра от оригинала.

Дерон се засмя.

— Господи, човече, надявам се да не е. — Той подаде куфарчето на Борн. — Заповядай, предавам ти го напълно в исправност.

— Благодаря, Дерон.

— Хей, беше цяло изпитание. Фалшифицирам картини, а за теб паспорти, визи и други подобни. Но компютър? Да ти кажа право, фалшифицирането му ме измъчи. Не бях сигурен, че го направих точно както трябва.

— Свърши страхотна работа.

— Още един доволен клиент — рече Дерон и се засмя.

Тръгнаха бавно обратно към входната врата.

— Как е Кики?

— Както винаги. Върна се за шест седмици в Африка, за да подобрява участието на хората там. Тук е самотно без нея.

— Вие двамата трябва да се ожените.

— Ти ще си първият, който ще научи, приятел. — Стигнаха входната врата. — Дерон разтърси ръката на Борн. — Ще се отбиеш ли в Оксфорд?

— Всъщност да.

— Предай на Старата дама моите почитания.

— Непременно. — Борн отвори вратата. — Благодаря за всичко.

Дерон махна с ръка.

— На добър път, Джейсън.

По време на нощния полет до Лондон Борн сънуваше, че е пак в Бали на върха на Пура Лемпуанг и наднича през портите, от които се вижда връх Агунг. В съня си видя Холи Мари да се движи бавно от дясно на ляво. Когато тя мина пред свещената планина, Борн се затича към нея и когато беше блъсната, я хвана, преди да падне надолу по стръмните каменни стъпала към смъртта си. Докато я държеше в ръце, погледна лицето ѝ. Беше лицето на Трейси.

Тя потрепери и той видя нащърбеното парче стъкло да я пронизва. Кръвта ѝ рукна и потече по ръцете му.

— Какво става, Джейсън? Не ми е време да умра.

Гласът, който отекна в съня му, не беше на Трейси. Беше на Скарлет.

В Лондон го посрещна необичайно светло и свежо утро със синьо небе. Криси беше настояла да го вземе от „Хийтроу“. Чакаше го на изхода. Тя се усмихна, когато я целуна по бузата.

— Багаж?

— Само това, което нося — рече Борн.

Хвана го за ръката и каза:

— Колко се радвам да те видя отново толкова скоро. Скарлет така се развълнува, когато ѝ казах. С теб ще обядваме в Оксфорд, а после ще я вземем от училище. — Отидоха на паркинга и се качиха в разнебитения ѝ джип.

— Като предишния път — рече тя и се засмя.

— Скарлет как прие новината за леля си?

Криси въздъхна и потегли.

— Така, както би могло да се очаква. В продължение на двадесет и четири часа беше напълно съсипана. Не можех да се приближа до нея.

— Децата са много издръжливи.

— Слава богу, че е така.

След като успя да се измъкне от летището, тя излезе на магистралата.

— Къде е Трейси?

— Погребахме я в едно много старо гробище в покрайнините на Оксфорд.

— Бих искал да отида направо там, ако нямаш нищо против.

Тя бързо го погледна.

— Не, разбира се.

Пътуването до Оксфорд премина бързо и в мълчание. И двамата бяха замислени. В Оксфорд спряха пред една цветарница. При гробището тя отби от пътя и паркира джипа. Излязоха от колата и Криси го поведе между надгробните плочи, някои от които бяха много стари, към един разперил клони дъб. От изток духаше силен вятър, който разрошваше косата ѝ. Изостана малко, когато Борн наближи гроба на Трейси.

Той остана за момент неподвижен, а после постави букет бели рози в подножието на надгробния камък. Искаше му се да си я спомни такава, каквата беше в нощта преди смъртта си. Искаше да си спомни само най-интимните моменти между тях. Обаче за добро или за лошо

смъртта ѝ беше най-интимният момент между тях. Мислеше, че никога няма да забрави как усещаше кръвта ѝ по ръцете си и тъмnochервения копринен шал между тях. Очите ѝ го гледаха. Толкова му се искаше да задържи живота, който я напускаше. Чу гласа ѝ да шепне в ухото му и зрението му се замъгли. Очите го смъдяха от сълзите, които напиреха, но не започнаха да се ронят. Как му се искаше да може да я почувства, че диша до него.

После усети ръката на Криси около кръста си.

* * *

Скарлет се откъсна от шумната група съученици и се хвърли в прегръдките му. Той я вдигна и я завъртя.

— Бях на погребението на леля Трейси — каза по детски ужасно сериозно Скарлет. — Искан ми се да я бях познавала по-добре.

Борн я притисна по-силно до себе си. После и тримата се качиха в джипа и по негова молба се отправиха към кабинета на Криси в „Ол Соулс“ — голямо правоъгълно помещение, чиито прозорци гледаха към двора на стария колеж. Вътре миришеше на стари книги и тамян.

Борн и Скарлет се настаняха на канапето, което Криси използваше, за да сортира разни книжа, а тя отиде да направи чай.

— Какво имаш в куфарчето? — попита Скарлет.

— Ще видиш — отвърна ѝ Борн.

Криси се приближи с приборите за чая върху стар черен японски поднос. Борн търпеливо изчака тя да го разлее, но Скарлет не престана да се върти на мястото си, докато майка ѝ не ѝ даде една сладка бисквита.

— А сега — рече Криси и придърпа един стол, — за какво е всичко това?

Борн постави дипломатическото куфарче в скута си.

— Имам за теб подарък за рождения ти ден.

Криси се намръщи.

— Рожденият ми ден е след почти пет месеца.

— Считай го за ранен подарък. — Той отключи куфарчето, отвори капака и извади лаптопа. Постави го на масичката до подноса за чая. — Ела и седни до мен.

Криси се изправи и отиде при канапето, а Борн отвори лаптопа и го включи. По време на полета беше се погрижил да зареди батерията. Скарлет седна на ръба на възглавницата, за да е по-близо до екрана.

— Скарлет — каза Борн, — у теб ли е пръстенът, който ти дадох?

— Винаги е с мен. — Скарлет го извади. — Искаш ли си го обратно?

Борн се засмя.

— Аз ти го дадох и си е твой. — Протегна ръка. — Само за момент.

Взе пръстена и го пхна в специално пригледеното гнездо. Това беше лаптопът, който открадна от Джалал Есай, чичото на Холи, по нареждане на Алекс Конклин. Не му го беше предал, защото откри какво съдържа и реши, че това е прекалено важно откритие, за да бъде дадено на „Тредстоун“ или на която и да било тайна служба. Вместо това беше помолил Дерон да направи фалшив лаптоп. Докато придружаваше Холи при едно от пътуванията й до Сонора, за да зареди наркоранчото, се беше запознал с Густаво Морено. Борн беше позволил фалшивият лаптоп да попадне в ръцете на наркобарона, защото така щеше да снесе от себе си подозрението на Конклин.

По същия начин беше разменил пръстена на Соломон за онзи, който Маркс бе взел от човека, направил опит да го убие в Лондон. Това, че Скарлет беше намерила пръстена на Маркс, когато го раниха, му даваше идеалната възможност да направи тайно размяната. Правилно беше предположил, че пръстенът на Соломон ще бъде на много по-сигурно място в нейните ръце, отколкото в неговите.

Пръстенът пасна идеално в гнездото. Загадъчният надпис от вътрешната страна на пръстена отвори тайнствения файл в хард диска на лаптопа. Това беше PDF файл, копиращ точно древен текст на иврит.

Криси се наведе напред.

— Какво е това? Прилича ми на... указания.

— Спомни си разговора, който водихме при професор Гайлс.

Тя го погледна.

— Добре че спомена за него. Вчера екип агенти от МИ-6 дойде и го отведе.

— Опасявам се, че имам нещо общо с това — каза Борн. — Добрият професор беше част от една организация, която ни причини

твърде много неприятности.

— Да не искаш да кажеш...? — Тя отново насочи вниманието си към древния текст. — Боже господи, Джейсън, да не искаш да ми кажеш, че...!

— Според този файл — каза Борн — златото на цар Соломон е заровено в Сирия.

Вълнението на Криси се засили.

— В Угарит, някъде в или около планината Касий, където се твърди, че е живял бог Баал. — Тя се намръщи, когато стигна края на текста. — Но къде точно? Текстът е непълен.

— Вярно — каза Борн и си помисли за компактдиска, който Аркадин беше намерил сред разбитата статуя на Баал. — Последната част е загубена. Съжалявам за това.

— Не, недей да съжаляваш. — Тя се обърна към него и го прегърна. — Боже господи, какъв фантастичен подарък.

— Да, ако това е истина и ако намериш златото на цар Соломон.

— Не, сам по себе си този текст е безценен. Той дава богат материал за изследване, който ще помогне да бъде хвърлена светлина върху това кое е истина и кое измислица за двора на цар Соломон. Аз... не знам как да ти благодаря.

Борн се усмихна.

— Подари го на университета от името на сестра ти.

— Ами да... разбира се! Каква чудесна идея! Сега тя ще е поблизо до мен и също част от Оксфорд.

Той си спомни как Трейси се беше отпуснала в ръцете му с доволна въздишка. Сега можеше да мисли за нея във всичките ѝ възплъщания, без да потъва в скръб.

Прегърна Скарлет през рамото.

— Знаеш ли, че леля ти също има принос за този подарък.

Момичето го погледа с широко отворени очи.

— Така ли?

Борн кимна.

— Нека да ти разкажа за него... а също и за това колко смела беше тя.

Издание:

Робърт Лъдълм, Ерик Лустбадер. Целта на Борн
Американска. Първо издание

ИК „Прозорец“, София, 2010

Редактор: Марин Гинев

Коректор: Станка Митрополитска

Художник на корицата: Веселин Цаков

ISBN: 978-954-733-685-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.